
SAVAŞ
ARMAĞANI
FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI
MORGAN RICE

SAVAŞ ARMAĞANI

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI)

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet.Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”
—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”
--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi …. Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”
--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM
KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

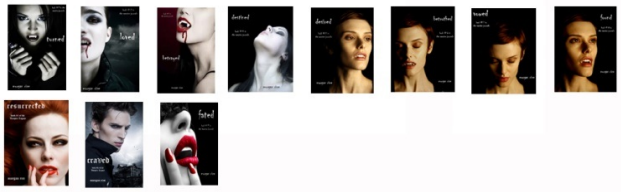
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2014
Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.
Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
The Wilds
The Tartuvian
King's Court
Highlandia
Lake of Sorrow
Thor's Village
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Baluster
Southern Forest
Tower of Refuge
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM
KIRKINCI BÖLÜM
KIRK BİRİNCİ BÖLÜM
KIRK İKİNCİ BÖLÜM
KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM
KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jake Maynard için.

Gerçek bir savaşçı.

“Sen üstüme bir kılıçla, mızrakla ve palayla geliyorsun… Ama ben sana Tanrı’nın ismiyle, Lejyonların Efendisiyle ve taburların Tanrısıyla geliyorum.”
--Davut’tan Calut’a
I Samuel, 17:45

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin şiddetle sallanan gemide ileriye baktı ve dehşet içinde ağır ağır ne yaptığını fark etmeye başladı. Şok içinde hala Ölüler Kılıcı'nı tutan eline baktı, sonra başını kaldırıp sadece birkaç santim ötede duran en iyi arkadaşı Reece'in yüzüne baktı. Reece gözleri acı içinde ve ihanete uğramış gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. Thor en yakın arkadaşını göğsünden yaraladığını fark edince elleri kontrolsüzce titredi ve gözlerinin önünde ölüşünü izledi.

Neler olduğunu anlayamamıştı. Gemi azgın dalgalarda savrulup dururken, akınlar onları Çılgınlık Boğazı'na doğru sürüklemeye devam ediyordu. En sonunda, diğer taraftan çıktılar. Akıntılar duruldu ve gemi dengesine kavuştu. Son kez ileriye atıldıklarında, yoğun bulutlar dağılmaya başladı ve durgun ve sakin sulara vardılar.

Bu sırada, Thor'un zihnine çökmüş olan puslar dağıldı ve kendisini eskisi gibi hissetmeye ve dünyayı yine zihin açıklığıyla görmeye başladı. Önünde duran Reece'e bakınca, karşısında bir düşman değil de en yakın arkadaşı olduğunu anladı ve yüreği paramparça oldu. Ne yaptığını anlamaya başladı ve kendisinden daha güçlü, kontrol edemediği ve onu bu korkunç şeyi yapmaya zorlayan bir çılgınlık ruhunun eline düştüğünü fark etti.

"HAYIR!" diye bağırdı acı dolu bir sesle.

Thor Ölüler Kılıcı'nı en yakın arkadaşının göğsünden çıkardı ve Reece nefes almaya çalışıp yere yığıldı. Thor kılıca bakmak istemediği için bir kenara itti ve Reece'i kollarına alarak kararlılıkla kurtarmak istedi.

"Reece!" diye bağırdı suçluluk duygusuyla.

Thor elini uzatıp arkadaşının yarasını kapattı ve kanamayı durdurmak istedi. Ama ılık kanın parmaklarının arasından aktığını, Reece'in yaşam gücünün onun kollarında zayıflamaya başladığını hissedebiliyordu.

Elden, Matus, Indra ve Angel da onları etkileyen çılgınlık halinden nihayet kurtulup hemen yanına geldiler ve Thor'un etrafını sardılar. Thor gözlerini yumdu ve her şeyiyle arkadaşının ona geri gelmesi ve hatasını düzeltme şansının olması için dua etti.

Thor ayak sesleri duydu ve Selese'nin daha da solgun bir suratla, gözleri o dünyaya ait olmayan bir parıltıyla hızla yanına geldiğini gördü. Selese Reece'in yanında dizlerinin üstüne çöktü ve onu kollarına aldı. O bunu yaparken, Thor arkadaşını bıraktı. Selese'nin etrafındaki ışıltıyı görünce, onun bir şifacının güçlerine sahip olduğunu hatırlamıştı.

Selese gözlerinde ateşli bir ifadeyle Thor'a baktı.

“Onu bir tek sen kurtarabilirsin,” dedi telaşla. “Lütfen, elini hemen yarasının üstüne koy!” dedi.

Thor elini uzatıp avucunu Reece’in göğsüne dayadı. Selese de kendi elini onunkinin üstüne koydu. Thor onun avucundan yayılan ısıyı ve gücü kendi elinin üstünde hissetti ve Reece’in yarasına doğru gittiğini anladı.

Selese gözlerini yumup bir şey mırıldanmaya başladı. Thor arkadaşının bedenine bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti. Thor tüm kalbiyle arkadaşının ona geri gelmesini, onu ele geçiren çılgınlıkla ona bunu yaptığı için kendisinin affedilmesini diledi.

Reece gözlerini aralayınca, Thor derin bir oh çekti. Reece gözlerini kırpıştırıp göğe baktı, sonra da yavaşça doğrularak oturdu.

Thor hayretler içinde Reece’in şaşkınlıkla birkaç kere gözlerini kırpıştırıp yarasına baktığını gördü; yarası tamamıyla iyileşmişti. Thor dili tutulmuş bir halde şaşkınlıkla Selese’nin ne kadar güçlü olduğunu fark etti.

“Kardeşim!” diye bağırdı Thorgrin.

Uzanıp ona sarıldı ve Reece sersemlemiş bir durumda ona geri sarıldı. Thor daha sonra arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti.

“Hayattasın!” diye bağırdı. Buna inanamıyordu. Arkadaşının omzunu sıktı. Thor birlikte savaştıkları onca savaşı, yaşadıkları tonla macerayı düşündü ve onu kaybetme düşüncesine bile katlanamadı.

“Neden olmayayım ki?” dedi Reece şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp. Etrafındaki Lejyon kardeşlerinin hayret dolu suratlarına bakınca, daha da şaşırdı. Diğerleri öne çıkıp ona teker teker sarıldılar.

Diğerleri ona sarılırlarken, Thor etrafına bakındı ve birden dehşet içinde birisinin eksik olduğunu fark etti: O’Connor.

Thor derhal tırabzanlara gidip çığınlar gibi dalgaların arasına baktı. O’Connor’ın çılgınlığın doruğundayken, gemiden azgın dalgaların arasına atladığını hatırladı.

“O’Connor!” diye bağırdı.

Diğerleri de yanına koşup dalgalara baktılar. Thor eğildi ve başını çevirip Boğaz’a, kanla kaynayan azgın sulara baktı… Tam o sırada, O’Connor’ın Boğaz’ı sınırına doğru suda sürüklendiğini gördü.

Thor hiç vakit kaybetmedi; içgüdüleriyle hareket edip tırabzana fırladı ve baş üstü denize atladı.

Suya batınca ne kadar sıcak olduğuna ve adeta kanların arasında yüzüyormuş gibi kıvamlı olduğuna şaştı. Su çamurların arasında yüzüyormuş gibi fena halde sıcaktı.

O azgın sularda yüzmek için tüm gücünü harcayıp yüzeye çıktı. Batmaya başlamış olan O’Connor’a baktı ve gözlerindeki panik ifadesini gördü. Aynı

anda, O'Connor'ın sınırdan açık denize sürüklendiğini ve çılgınlığın onu terk etmeye başladığını da gördü.

Ama O'Connor ellerini ve kollarını salladığı halde batmaya devam ediyordu ve Thor ona bir an önce ulaşmazsa, arkadaşının Boğaz'ın dibini boylayacağını ve onu bir daha bulamayacaklarını biliyordu.

Thor iki misli çaba sarf ederek e var gücüyle yüzerek, müthiş bir acı içinde yüzdü. Omuzlarının ne kadar yorulduğunu hissetti. Ama arkadaşına yaklaşırken, O'Connor suya batmaya devam etti.

Thor arkadaşının dibe doğru gittiğini görünce, içine adrenalinin akın ettiğini hissetti. Ya şimdi, ya da hiç diye düşündü. Öne atıldı, suyun altına daldı ve bacaklarını sertçe çırptı. Suyun altında yüzerken gözlerini açık tutmaya ve koyu sıvıda önünü görmeye çalıştı, ama bunu başaramadı. Gözleri çok yanıyordu.

Thor gözlerini yumup onu içgüdülerinin yönlendirmesine izin verdi. Gözlerini açmadan da görmesini sağlayan, o içinin derinliklerindeki gücü çağırdı.

Çaresizlik içinde ayaklarını bir kez daha çırparak elini suda öne uzattı ve bir şey hissetti: bir gömlek yakası.

Büyük bir mutlulukla O'Connor'ı yakaladı ve batan arkadaşının ne kadar ağır olduğuna şaştı.

Thor onu çekti ve arkasını dönerek var gücüyle suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı. Acı içindeydi ve ayaklarını çırparken ve kurtulmak için yüzerken bedenindeki tüm kaslar ona itiraz ediyor gibiydi. Sular o kadar yoğundu ve basınçlıydı ki, ciğerleri patlayacak hale gelmişti. Attığı her kulaçla birlikte dünyayı çekiyormuş gibi hissediyordu.

,Asla başaramayacağını ve O'Connor'la birlikte derinlere batacağını, o berbat yerde öleceklerini düşünürken, aniden suyun yüzeyine çıkmayı başardı. Soluklanmaya çalışarak döndü ve etrafına bakınınca çılgınlık Boğaz'ın diğer tarafına çıktıklarını görüp rahatladı.

Thor arkadaşının o çılgınlık halinden kurtulduğunu ve bakışlarının odaklanmaya başladığını gördü.

O'Connor birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, öksürdü ve nefes almaya çalıştı. Sonra da şaşkınlıkla Thor'a baktı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu hayretle. "Neredeyiz?"

"Thorgrin!" diye seslendi birisi.

Thor suda bir ses duydu ve dönünce yanında suda kalınca bir halat olduğunu gördü. Başını kaldırınca tırabzanlarda Angel'ı ve onları almak için geri gelen diğerlerini gördü.

Thor halatı kavradı e diğer eliyle O'Connor'ı tuttu; halat geriye doğru çekildi ve Elden var gücüyle uzanıp onları gövdeye doğru çekti. Diğer Lejyon askerleri

de ona katılıp halatı teker teker çekmeye başladı. En sonunda, Thor havalandıklarını ve tırabzanlardan gemiye çıktıklarını hissetti. İkisi de küt diye bir sesle güverteye yığıldılar.

Thor bitkin ve nefes nefese bir halde, hala deniz suyunu kusarak O'Connor'ın yanına devrildi. O'Connor dönüp ona baktı. O da bir o kadar bitkin durumdaydı ve Thor onun minnetle baktığını görebiliyordu. Arkadaşının ona teşekkür ettiğini görebiliyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu… Thor onun ne demek istediğini anlamıştı. Aralarında sessiz bir kod vardı. Onlar Lejyon kardeşleriydi. Birbirleri için fedakârlık yaparlardı. Bunun için yaşarlardı.

Birden, O'Connor gülmeye başladı.

Thor ilk önce endişelendi ve onun hala çılgınlığın etkisi altında olduğunu sandı, ama sonra onun iyi olduğunu fark etti. Arkadaşı eski haline dönmüştü. Rahatladığından ve hayatta olduğuna sevindiğinden gülüyordu.

Thor da stresten kurtularak gülmeye başladı. Diğerleri de onlara eşlik ettiler. Her şeye rağmen hayatta kalmayı başarmışlardı, yaşıyorlardı.

Diğer Lejyon askerleri öne çıktılar ve ikisini birden kapıp ayağa kaldırdılar. Hepsi ellerini kenetlediler, sevinçle sarıldılar ve gemileri nihayet durgun sularda ilerlemeye başladı.

Thor ileriye bakınca, Boğaz'dan giderek daha da uzaklaştıklarını ve hepsinin zihninin açılmaya başladığını görüp rahatladı. Başarmışlardı; Ağır bir bedel ödedikleri halde oradan kurtulmuşlardı. Thor oradan bir daha geçebileceklerini sanmıyordu.

"İşte!" diye bağırdı Matus.

Thor diğerleriyle birlikte dönüp Matus'un işaret ettiği noktaya baktı ve karşısındaki manzara onu hayretler içinde bıraktı. Ufukta yepyeni bir manzara belirmişti; Kan Diyarı'nda yepyeni topraklara varmışlardı. Kasvetli bir kapkara bulutlar alçakta duruyordu ve sular hala kanla kaynıyordu, ama buna rağmen kıyı daha yakın ve görünür durumdaydı. Kapkaraydı, ağaçlar veya hayat belirtisi yoktu. Her Yer kül ve çamurla haplı gibiydi.

Thor bu manzaranın ardında ufukta siyah bir şato görünce kalbi hızla atmaya başladı. Şato toprak, kül ve çamurdan inşa edilmiş gibiydi ve adeta yerle birmiş gibi yükseliyordu. Thor bundan yayılan kötülüğü hissedebiliyordu.

Şatoya doğru uzanan, iki yanında meşaleler önünde de bir asma köprü bulunan dar bir kanal gördü. Şatonun pencerelerinde de meşalelerin yandığını fark etti ve biden neler olduğunu anladı: Tüm kalbiyle Guwayne'in o şatoda onu beklediğinden artık emindi.

"Yelkenler fora!" diye bağırdı. Yine kontrolü ele aldığını ve yeni bir amacı olduğunu hissetti.

Kardeşleri derhal harekete geçere arkadan gelen güçlü bir rüzgârı yakaladılar ve geminin hızla ileri atılmasını sağladılar. Thor bu Kan Diyarı'na girdiğinden beri ilk kez bir iyimserlik hissetti. Oğlunu gerçekten de bulup kurtarabileceğini hissetti.

"Hayatta olduğuna sevindim," dedi birisi.

Thor dönünce Angel'ın ona gülümsediğini gördü. Thor'un gömleğini çekiştiriyordu. Thor gülümseyip yanına eğildi ve ona sarıldı.

"Ben de senin hayatta olduğuna sevindim," dedi.

"Neler olduğunu anlamadım," dedi Angel. "Kendimdeyim, ama bir anda… Bambaşka birisi oluverdim sanki…"

Thor ağır ağır başını sallayıp olanları aklından atmak istedi.

"Çılgınlık en kötü düşmandır," dedi. "Kendimiz de başa çıkamayacağımız tek düşmanız."

Angel endişeyle kaşlarını çattı.

"Tekrar aynı şey olacak mı?" diye sordu. "Burada da o tür bir şey var mı?" dedi korkuyla ufka bakarak.

Thor da ufka baktı ve aynı şeyi düşündü… Ama yanıt onu endişelendirerek bir anda geliverdi.

Bir balina suyun yüzeyine çıkıyormuş gibi müthiş bir ses geldi ve Thor o güne dek gördüğü en çirkin yaratıkla karşılaştı. Dev bir mürekkep balığını andırıyordu; on beş metre boyunda, parlak kan kırmızısı renkli bir şeydi ve sudan yukarı fırlayıp geminin tepesine dikilmişti. Çok sayıdaki dokunaçları dokuz metreye ulaşıyordu ve düzinelercesi dört bir yana dağılmıştı. Pörtlek sarı gözlerini öfkeyle onlara dikmişti; kocaman ağzında sıra sıra keskin ve sarı dişler vardı ve ağzı insanın içini bulandıran bir sesle açılmıştı. Yaratık kasvetli havanın cılız ışığını da örttü ve onlara doğru alçalırken, korkunç bir ses çıkardı. Dokunaçları etrafa yayıldı ve tüm gemiyi sarmalamaya hazırlandı. Thor bunu dehşet içinde izledi, diğerleriyle birlikte yaratığın gölgesinde kaldı ve kesin bir ölümden diğerine geçtiklerini anladı.

İKİNCİ BÖLÜM

İmparatorluk komutanı zertasını tekrar tekrar kamçılayarak Büyük Hiçlik'te günlerdir yaptığı gibi çölün zeminindeki izlerin peşinden gidiyordu. Adaları da nefes nefese, yorgunluk yıkılmak üzere peşinden geliyorlardı, çünkü komutan onlara yola çıktıklarından beri dinlenme molası vermemişti. Gece boyunca bile ilerlemişlerdi. Zertaları nasıl son nefeslerine kadar kullanacağını biliyordu… Aynı şeyi insanlar içinde yapmasını biliyordu.

Kendisine de adamlarına da acımıyordu. Onların yorgunluğa, sıcağa ve soğuğa karşı dayanıklı olmalarını istiyordu… Özellikle de bu gibi kutsal bir görevdeyken. Ne de olsa, bu izleri düşündüğü yere, efsanevi Yamaca gidiyorsa, İmparatorluğun tüm kaderini değiştirebilirdi.

Komutan zertayı cıyaklatana dek topuklarıyla yaratığın böğrüne vurdu ve tökezleyip düşecek raddeye gelene dek daha hızlı gitmeye zorladı. Gözlerini kısarak güneşe baktı, ilerlerken izleri inceledi. Hayatı boyunca çok iz sürmüştü ve izlerin sonuna vardığında birçok kişiyi öldürmüştü… Ama asla bu denli zorlu bir iz peşinden gitmemişti. İmparatorluk tarihindeki en büyük keşfi yapmaya ne kadar yaklaştığını hissedebiliyordu. İsmi anılacak, nesiller boyu ondan söz edilecekti.

Çölde bir yamaca tırmandılar ve komutan cılız bir sesin tıpkı çölde kopmak üzere olan bir fırtına gibi yükselmeye başladığını duydu; yamacın tepesine çıkarken ileriye baktı ve bir kum fırtınasının onlara doğru yaklaştığını göreceğini düşündü, ama bunun yerine yüz metre ileride sabit bir kum duvarı görünce şaşırdı. Duvar yerden doğruca göğe doğru yükseliyor, olduğu yerde kıvrılıp dönerek sabit bir girdabı andırıyordu.

Yanında adamlarıyla durdu ve duvar yerinden kımıldamadığı için merakla buna baktı. Buna bir anlam verememişti. Hızla dönen bir kum duvarıydı, ama onlara yaklaşmıyordu. Diğer tarafında ne olduğunu merak etti. Nedense orada Yamacın olduğunu hissetti.

"İzler burada sona eriyor," dedi askerlerden biri hayal kırıklığıyla.

"Bu duvarı aşamayız," dedi bir başka asker.

"Bizi sadece daha fazla kumun bulunduğu bir yere getirdiniz," dedi birisi.

Komutan kararlı bir biçimde kaşlarını çatıp, ağır ağır başını salladı.

"Ya o kum duvarının diğer tarafına bir başka diyar varsa?" dedi.

"Diğer tarafı mı?" dedi bir asker. "Çıldırdınız herhalde. Orası bir kum bulutundan, bu çölün geri kalanı gibi uçsuz bucaksız bir hiçlikten ibaret."

"Başarısız olduğunuzu itiraf edin," dedi başka bir asker. "Hemen geri dönelim… Yoksa siz olmadan geri döneceğiz."

Komutan dönüp askerlerine baktı. İtaatsizlikleri onu şok etmişti. Bakışlarından onu kınadıklarını ve isyan etmek üzere olduklarını anladı. Buna bir son verecekse, derhal bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Ani bir öfkeyle eğilip kemerinden bir hançer aldı ve bunu tek bir hareketle hızla arkasındaki askerin boğazına sapladı. Asker nefessiz kalıp zertasından arka üstü yere düştü ve çölün zemininde yeni bir kan birikintisi meydana geldi. Saniyeler içinde, bir sürü böcek bir yerden çıkıp adamın cesedini kapladı ve onu yemeye başladı.

Diğer askerler bu sefer korkuyla komutanlarına baktılar.

"Emirlerime karşı gelmek isteyen başkası var mı?" diye sordu komutan.

Adamlar endişeyle ona baktılar, ama kimse bir şey demedi.

"Ya çöl sizi öldürür, ya da ben. Karar sizin."

Komutan başını önüne eğip ilerlemeye devam etti ve ölebileceğini bile bile kum duvarına doğru giderken muazzam bir savaş çığlığı attı. Adamlarının peşinden geleceğini biliyordu. Bir saniye sonra, zertalarının sesini duydu ve memnuniyetle gülümsedi. Bazen adamların hizaya getirilmesi gerekiyordu.

Kum girdabına girerken çığlık attı. Üstüne adeta milyon kilo kum binmiş gibiydi ve kum duvarının daha da derinlerine girerken tenini dört bir yandan sıyırıyordu. Ses o denli yüksekti ki, kulaklarında bin tane eşek arısı vızıldıyor gibiydi. Buna rağmen, zertasını tekmeleyerek saldırmaya devam etti. Zertası ona direndiği halde duvarın daha da içine ilerledi. Kumun başını, gözlerini ve suratını tırmaladığını hissediyor, paramparça olacağını düşünüyordu.

Yine de durmadı.

Tam adamlarının haklı çıktığını, bu duvarın ardında hiçbir şey olmadığını hepsinin orada öleceğini düşünürken, aniden kum duvarının diğer tarafında gün ışığına çıktığını görünce rahatladı. Tenini tırmalayan kumlar, o yoğun ses dinmişti ve etrafında berrak bir gökyüzüyle açık bir alandan başka bir şey yoktu. Hayatında bu tür bir manzarayı gördüğüne hiç o kadar sevinmemişti.

Adamları etrafından onun gibi üstleri başları sıyrıklar ve kanlar içinde zertalarıyla birlikte duvardan çıktılar ve hepsi hayatta olduğu halde daha ziyade ölü gibi gözüküyorlardı.

Komutan yukarıya ve ileriye bakarken, hayretler verici bir manzarayı gördü ve kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Manzaraya bakarken nefes bile alamadı. Ama kalbi ağır ağır ama gördüğü şeyden emin bir biçimde ani bir zafer ve galibiyet sevinciyle doldu. Görkemli tepeler göklere kadar yükseliyor ve bir halka oluşturuyordu. Orası tek bir yer olabilirdi:

Yamaç.

Yamaç ufukta göklere yükselmiş, muhteşem, engin bir manzara oluşturuyor ve her iki yanlarına gözlerinin alabildiğince uzanıyordu. En tepesinde, güneşin

altında ışıldayan parlak zırhlarıyla vardiya gezen binlerce asker görünce şaşırdı.

Bulmuştu. Sadece kendisi orayı bulabilmişti.

Adamları yanında aniden durduğunda, komutan onların da şaşkınlıkla ve hayretle, ağızları açık kalmış halde oraya baktıklarını gördü. Adamların hepsi de aynı şeyi düşünüyordu: o an tarihe yazılacaktı. Hepsi kahraman olacak ve İmparatorluk halk öykülerinde nesillerce anlatılacaklardı.

Komutan suratında kocaman bir gülümsemeyle dönüp adamlarına baktı. Askerler artık ona saygıyla bakıyorlardı. Sonra, zertasına binip geri çevirdi ve kum duvarından tekrar geçmeye hazırlandı… İmparatorluk karargâhına varana dek durmayacak ve şahsen Yediler Şövalyeleri'ne bu keşfini anlatacaktı. Günler içinde İmparatorluğun tüm güçlerinin oraya gelebileceğini ve bir m

Milyon askerin orayı talan etmeye hazır olacağını biliyordu. O kum duvarını aşacaklar, Yamaca tırmanacaklar ve o şövalyelerle savaşıp İmparatorluğun sona kalan tek özgür diyarını da ele geçireceklerdi.

"Askerler, vakit geldi," diye seslendi. "İsimlerinizin sonsuzluğa yazılmasına hazırlanın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick, Brandt, Atme, Koldo ve Ludvig Büyük Hiçlik'te ilerliyor, çölde sökmek üzere olan şafağın yükselen iki güneşine doğru gidiyordu. Bütün gece olduğu gibi, yürüyerek ilerliyorlardı ve genç Kaden'ı kurtarmaya kararlıydılar. Ciddiyetle yürürken sessiz bir ritim tutturmuşlardı. Hepsinin elleri silahlarındaydı ve Kum Yürüyücüleri'nin yerdeki izlerini takip ediyorlardı. Yüzlerce ayak izi onları bu ıssız toprakların derinliklerine doğru götürüyordu.

Kendrick yol acaba hiç bitecek mi diye merak etti. Kendisini bir daha ayak basmamaya yemin ettiği Hiçlik'te aynı durumda bulduğuna inanamıyordu… Özellikle de yayan ilerlediğine, atları ve erzakları ve geri dönmek için yanlarında hiçbir şey olmadığına inanamıyordu. Yamacın diğer şövalyelerinin atlarla onlar için geri döneceklerine güveniyorlardı… Dönmezlerse kendilerine geri dönüşü olmayan bir göreve bilet almışlar demekti.

Ama Kendrick yiğitliğin böyle bir şey olduğunu biliyordu. Kocaman bir yüreği olan geç ve iyi bir savaşçı olan Kaden asaletle nöbet tutmuş, bunu yaparken kendisini kanıtlamak için cesaretle tek başına çöle girmişti ve o vahşi yaratıklar tarafından kaçırılmıştı. Koldo ve Ludvig onu kurtarma şansları ne kadar az olsa da küçük kardeşlerine sırtlarını dönemezlerdi… Kendrick, Brandt ve Atme de hiçbirini yalnız bırakamazlardı; görev ve şeref hissi onları bunu yapmamaya zorluyordu. Yamacın bu muhteşem şövalyeleri onları en ihtiyaç duydukları zamanda misafirperverlikle ve iyi niyetle karşılamışlardı. Bedeli her en olursa olsun, bu iyiliğin karşılığını vermenin vakti gelmişti. Ölüm ona vız geliyordu, ama şeref her şey demekti.

"Bana Kaden'dan söz et," dedi Kendrick Koldo'ya. Sessizliğin yarattığı monotonluğu kırmak istemişti.

Koldo derin sessizlikte irkilip başını kaldırdı ve iç çekti.

Karşılaşabileceğin en iyi savaşçılardan biridir. Kalbi her zaman yaşından büyük olmuştur. Daha bir çocukken bile bir erkek olmayı, eli kılıç tutamazken bile kılıç kullanmayı istiyordu."

Başını salladı.

"Çok uzaklaştıysa ve bir devriye tarafından ele geçirilen ilk kişi olduysa hiç şaşırmam. Hiçbir şeyden korkmaz… Özellikle de mesele başkalarını korumaksa."

Ludvig lafa karıştı.

"Aramızdan birisi alınacak olsa, küçük kardeşimiz gönüllü olacak ilk kişidir. En gencimizdir ve en iyi yönlerimizi temsil eder."

Kendrick Kaden'la yaptığı konuşmalardan bu kadarını zaten tahmin ediyordu. Genç yaşına rağmen içindeki o muhteşem savaşçı ruhunu fark etmişti. Kendrick her zamanki gibi yaşın bir savaşçı olmakla bir ilgisi olmadığını biliyordu; savaşçı ruhu birisinde ya vardı, ya da yoktu. Ruh yalan söyleyemezdi.

Uzunca bir süre yürümeye devam ettiler; Brandt hafifçe öksürene dek tepeye yükselen güneşlerinden altında yine konuşmadan yürüdüler.

"Ya bu Kum Yürüyücüleri nedir?" diye sordu Koldo'ya.

Koldo yürürlerken ona baktı.

"Vahşi bir grup gezgin," dedi. "İnsandan ziyade hayvan gibilerdir. Kum Duvarı'nın çevresini korurlar ve devriye gezerler."

"Yağmacıdırlar," dedi Ludvig araya girerek. "Kurbanlarını çölün ta derinliklerine getirdiklerini söylenir."

"Nereye?" dedi Atme.

Koldo ve Ludvig sıkıntıyla bakıştılar.

"Her nerede toplanıyorlarsa oraya… Bir ayin yapıp onları paramparça ettikleri yere."

Kendrick Kaden'ı ve onu bekleyen sonu düşününce tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"O halde, kaybedecek vakit yok," dedi. "Koşalım mı?"

Herkes çölün ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar çok koşmaları gerektiğini bildiğinden birbirine baktı. Özellikle de yükselen ısıda ve üstlerindeki zırhlarla koşmaları çok zor olacaktı. Hepsi bu gaddar topraklarda hızlı gitmenin ne kadar riskli olduğunun farkındaydı.

Ama tereddüt etmediler; hep birlikte koşmaya başladılar. Hiçliğe doğru koşarlarken, suratlarından terler aktı. Kaden'ı yakında bulamazlarsa, çölde öleceklerini biliyorlardı.

*

Kendrick koşarken soluklanmaya çalışıyor, tepeye yükselmiş olan ikinci güneşin gözleri kamaştıran ışığına ve boğucu ısısına rağmen diğerleriyle birlikte nefes nefese yola devam ediyordu. Koşarlarken hepsinin zırhı tangır tungur sesler çıkarıyordu. Suratından akan terler Kendrick'in gözlerini o kadar kötü yaktı ki, önünü zar zor görebiliyordu. Ciğerleri patlayacak hale geldiğinde, oksijene ne kadar ihtiyaç duyabileceğini ilk kez fark etmişti.
Kendrick bu güneşlerin yoğun sıcaklığına benzer bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Derisi sıcaktan bedeninden ayrılacak gibiydi.

O sıcakta o hızda daha fazla ilerlemeleri mümkün değildi. Kendrick çok yakında hepsinin nefes nefese orada öleceğini ve böceklere yem olacağını gayet

iyi biliyordu. Gerçekten de, koşarlarken uzaktan gelen tiz bir ses duydu ve başını kaldırınca saatlerdir tepede daireler çizen akbabaların alçaldığını fark etti. Akbabalar en zeki hayvanlardı: Yakın zamanda yeni bir ölümün gerçekleşeceğini hemen anlarlardı.

Kendrick Kum Yürüyücüleri'nin ufka kadar devam ettiğini gördüğü ayak izlerine bakarken, o kadar yolu çabucak nasıl kat ettiklerini anlayamadı. Sadece Kaden'ın hala hayatta olması ve tüm bunları boşa yapmadıklarını umdu. Ama bunu ummasına rağmen, ona ulaşabilecekleri konusunda emin değildi. Ayak izlerini suları çekilen bir okyanusun içinde takip ediyor gibiydiler.

Etrafına bakınca, diğerlerinin de iki büklüm olduğunu ve koşmaktan çok sendelediklerini gördü. Ayakta zor duruyorlardı. Ama hepsi onun gibi hala devam etmeye kararlıydı. Kendrick de diğerleri de hareket etmeyi kestikleri anda öleceklerini biliyorlardı.

Kendrick sessizliğin monotonluğunu yıkmak istedi, ama diğerleriyle konuşamayacak kadar yorgun düşmüştü. Tonlarca yük binmiş gibi hissettiği bacaklarını hareket ettirmek için kendisini zorladı. Ufka bakmak için bile enerji harcamaya korkuyordu. Hiçbir şey görmeyeceğini, orada öleceğini biliyordu. Bu yüzden, ileriye bakmak yerine yere baktı, izleri takip etti ve geriye kalan değerli enerjisini korumaya çalıştı.

Kendrick bir ses duydu ve ilk önce zihninin ona oyunlar oynadığını sandı; sonra, sesi yine duydu. Uzaktan gelen, arıların vızıltısını andıran bir sesti. Bu sefer, kendisini başını kaldırmaya zorladı, çünkü orada hiçbir olmadığını bildiği için ses duyması aptalcaydı. Umutlu hissetmeye dahi korkuyordu.

Ama bu sefer, karşısındaki manzara kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu. Orada, belki yüz metre kadar karşılarında bir grup Kum Yürüyücüsü duruyordu.

Kendrick diğerlerini dürtükledi. Herkes başını kaldırıp baktı, düşüncelerinden sıyrıldı ve şok içinde yaratıkları gördü. Savaşma vakti gelmişti.

Kendrick yere uzanıp diğerleri gibi silahını aldı ve içine adrenalin akın ettiğini hissetti.

Düzinelerce Kum Yürüyücüsü dönüp onları gördü ve onlar da savaşmaya hazırlandılar. Cıyaklayıp onlara doğru koşmaya başladılar.

Kendrick kılıcını havya kaldırdı ve müthiş bir savaş çığlığıyla en sonunda düşmanlarını öldürmeye veya son nefesini verene dek bunu denemeye hazırlandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn yanında Krohn'la birlikte Yamacın başkentinde ciddiyetle ilerliyordu, Steffen da arkasından geliyordu. Argon'un dediklerini düşünürken zihni karmakarışık olmuştu. Bir yandan, onun iyileşip kendisine geldiğine çok sevinmişti… Ama onu o meşum kehaneti zihninde bir lanet gibi, öleceğini haber veren bir çan gibi çalıp duruyordu. Argon'un karamsar ve şifreli ifadeleri onun sonsuza dek Thor'la birlikte olmayacağını ima ediyor gibiydi.

Gwen hızlı ve kararlı adımlarla kuleye doğru yürüdü. Argon'un söylediklerini düşünmemeye, kehanetlerin hayatını kontrol etmesine izin vermemeye çalıştı. Her zaman öyle olmuştu ve güçlü kalabilmek için de buna ihtiyacı vardı. Gelecek yazılmış olabilirdi, ama Gwen bunun değiştirilebileceğini düşünüyordu. Alın yazısı şekillendirilebilirdi. Kişinin sadece bunu yeteri kadar istemesi ve yeteri kadar şeyi feda etmeye istekli olması gerekiyordu… Hem de bedeli ne olursa olsun.

Bu da o zamanlardan biriydi. Gwen Thorgrin'le Guwayne'in ondan uzaklaşmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyordu e kararlılığının giderek arttığını da hissediyordu. Bedeli her en olursa olsun, kaderine karşı gelecek, evren ondan ne istiyorsa feda edecekti. Hiçbir koşulda Thor'u veya Guwayne'i görmeden hayatına devam etmeyecekti.

Krohn aklından geçenleri duymuş gibi ayaklarının dibinde sızlanıp, sokaklarda ilerleyen Gwen'in bacaklarına sürtündü. Gwen düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdı ve karşısında yükselen kuleyi gördü. Kırmızı renkli, yuvarlak ve başkentin tam ortasında yükselen bir yapıydı. Şunu hatırladı: Kült. Krala kuleye gideceğine ve oğluyla kızını bu kültün elinden kurtaracağına, liderlerine eski kitaplar ve Yamacı yok olmaktan kurtarabilecek sır hakkında sorular soracağına söz vermişti.

Gwen kuleye yaklaşırken, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı; az sonra yapacağı yüzleşme yüzünden heyecanlıydı. Krala ve Yamaca yardım etmek istiyordu, ama en çok da oradan gidip çok geç olmadan Thor'u ve Guwayne'i aramak istiyordu. Keşke eskisi gibi yanından bir ejderha olsaydı diye düşündü. Keşke Ralibar ona geri dönse ve onu dünyanın öteki ucuna, oralardan ve imparatorluğun sorunlarından uzaklara götürüp, tekrar dünyanın diğer tarafına, Thor'a ve Guwayne'e geri getirebilseydi diye düşündü. Keşke hep birlikte Halka'ya dönebilseler ve eskisi gibi yaşayabilselerdi.

Ama bunların çocukça hayallerden ibaret olduğunu biliyordu. Halka yok edilmişti ve Yamaç elinde olan tek şeydi. O anki gerçeklerle yüzleşmesi ve orayı kurtarabilmek için elinden geleni yapması gerekiyordu.

“Leydim, kuleye girdiğinizde size eşlik edebilir miyim?”

Gwen sesi duyuna döndü ve düşüncelerinden sıyrıldı. Eski dostu Steffen’ı elini kılıcına koymuş bir halde yanında görünce evindi. Steffen onu korumak ve kollamak için her zaman olduğu gibi yanında yürüyordu. Gwen onun ne kadar uzun süredir yanında olduğunu düşününce en sadık danışmanı olduğunu bir kez daha hatırladı ve içini bir minnet hissi kapladı.

Gwen kuleye giden karşılarındaki asma köprüde durunca, Steffen şüpheyle buna baktı.

“Burası bana güven vermiyor.”

Gwen ona cesaret vermek için bileğini tuttu.

“Sen gerçek ve sadık bir dostsun, Steffen. Arkadaşlığına ve sadakatine değer veriyorum, ama bu adımı tek başıma atmalıyım. Öğrenebildiklerimi öğrenmem gerek. Senin orada olman onların açık davranmasını engeller.” Krohn hafifçe inleyince “Hem yanımda Krohn olacak,” dedi.

Gwen ayaklarının dibine bakınca Krohn’un ona beklentiyle baktığını fark edip başını salladı.

Steffen da tamam der gibi başını salladı.

“Sizi burada bekleyeceğim. İçeride herhangi bir sorun olursa, hemen içeri girerim.”

“Bu kulede aradığımı bulamazsam, ne yazık ki bizler için daha büyük sorunlar açılacak,” dedi Gwen.

*

Gwen yanında Krohn’la birlikte asma köprüye ağır ağır yürürken, ayak sesleri ahşap köprüde yankılandı ve altındaki dalgalanan suyun üstünden yavaşça geçti. Köprünün iki yanına düzinelerce keşiş dizilmişti. Sessizce hazır olda duruyorlardı; kırmızı cüppeleri ellerini gizliyordu ve gözleri kapalıydı. Silahsız, inanılmaz derecede itaatkâr halleriyle tuhaf bir grup muhafızdı. Gwen orada ne kadar süredir durduklarını tahmin edemiyordu. Gwen bu insanların liderlerine olan yoğun sadakatine ve bağlılığına hayret etti ve Kral'ın dediklerinin doğru olduğunu fark etti: Hepsi onu bir tanrı olarak görüyor ve saygı duyuyordu. Neye bulaştığını merak etmeden edemedi.

Gwen girişe yaklaşırken, karşısında yükselen kocaman kemerli kapılara baktı; bunlar eski meşe ağacından yapılmış ve üstlerine anlamadığı semboller kazınmıştı. Birkaç keşişin öne fırlayıp kapıları çekerek açışını şaşkınlıkla izledi. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve sadece meşalelerle aydınlatılmış kasvetli bir alan ortaya çıktı. Serin bir cereyan ve hafif bir tütsü kokusu hissetti. Krohn yanında ger. Gwen içeri girdikten sonra, kapıların ardından kapandığını duydu.

Ses içeride yankılandı ve Gwen'in etrafında ne olduğunu görmesi birkaç saniye sürdü. İçerisi karanlıktı, duvarları bir tek meşaleler aydınlatıyordu ve yukarıdaki mozaik camdan içeri cılız bir ışık sızıyordu. İçeride kutsal ve sessiz bir hava vardı. Gwen bir kiliseye girmiş gibi hissetti. Başını kaldırınca kulenin yuvarlak rampalarla kademe kademe daha da yükseklere kadar uzandığını fark etti. Pencere yoktu ve duvarlardan belli belirsiz bir dua sesi yankılanıyordu. İçeride keskin bir tütsü kokusu vardı. Keşişler bir trans halinde odalara girip çıkıyorlardı. Bazıları tütsüleri yayıyor, bazıları dua ediyordu; diğerleriyse sessizdi ve düşüncelere dalmıştı. Gwen bunun nasıl bir kült olduğunu daha da merak etti.

"Seni babam mı yolladı?" dedi birisi. Gwen irkilip arkasına bakınca, birkaç adım ötesinde üstünde kırmızı renkli uzun bir cüppe olan ve tatlı tatlı ona gülümseyen genç bir adam gördü. Adamın babası Kral'a ne kadar benzediğine inanamadı.

"Er ya da geç buraya birilerini yollayacağını biliyordum," dedi Kristof. "Beni geri götürme çabaları nafile. Lütfen, gelin." Yana çekilip eliyle yaklaşmasını işaret etti.

Gen onun yanında taş ve kemerli bir koridorda yürümeye başladı. Kulenin daha yüksek katlarına çıkan yuvarlak rampada ilerledi. Gwen boş bulunmuştu. Çılgın bir keşişle, dini bir fanatikle karşılaşacağını sanmış, ama karşısına dostane, uysal ve gayet aklı başında olduğu belli olan birisi çıkınca şaşırmıştı. Kristof babasının anlattığı gibi o kaybolmuş çığın kişi gibi değildi.

"Baban seni merak ediyor," dedi en sonunda sessizliği bölerek, karşı yönden gelen ve bakışlarını bir an için bile kaldırmadan yanlarından geçen bir keşiş gittikten sonra. "Benden seni eve geri götürmemi istedi."

Kristof başını salladı.

"Babam böyledir işte. Dünyadaki tek gerçek yuvayı bulduğunu sanıyor. Ama ben bir şey öğrendim," dedi Kristof ona dönerek. "Dünyada bir sürü gerçek yuva var."

İç çekti ve yürümeye devam ettiler. Gwen onu kendi halinde bırakmak ve fazla üstelememek istiyordu.

"Babam asla kim olduğumu kabul etmeyecek," dedi Kristof en sonunda. "Asla öğrenmeyecek. Eski ve kısıtlı inançlarına takılmış durumda… Bunları bana da kabul ettirmek istiyor. Ama ben o değilim… O, bunu asla kabul etmeyecek."

"Aileni özlemiyor musun?" dedi Gwen. Onun hayatını o kulede geçirmeye razı olduğuna şaşırmıştı.

"Özlüyorum," dedi Kristof samimiyetle. Gwen buna şaşırdı. Hem de çok. Ailem benim her şeyim, ama manevi yolu izlemem daha önemli. Artık yuvam

burası," dedi ve Gwen peşinden gelirken bir koridorda köşeyi döndü. "Artık Eldof'a hizmet ediyorum. O, benim güneşi. Onu tanıyor olsaydın," dedi dönüp Gwen'e onu korkutan bir ciddiyetle bakıp, "senin de güneşin olurdu."

Gwen genç adamın gözlerindeki o fanatik ifadeyi gördüğüne huzursuz olarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ben kendimden başkasına hizmet etmem," dedi.

Kristof ona gülümsedi.

"Belki de tüm dünyevi endişelerinin kaynağı budur," dedi. "Kimse birisine hizmet etmediği bir dünyada yaşayamaz. Şu anda, sen de bir başkasına hizmet ediyorsun."

Gwen şüpheyle ona baktı.

"Nasıl yani?"

"Kendine hizmet etmediğini düşünüyorsun, ama yanılıyorsun. Hizmet ettiğin kişi *sen* değil de annenle babanın şekillendirdiği kişi aslında. *Annenle babana* hizmet ediyorsun… Onların ebeveynleri tarafından onlara dayatılmış eski inançlarına hizmet ediyorsun. Bu inançlardan kurtulmak ve kendine inanmak için ne zaman cesaretini toplayacaksın?"

Gwen kaşlarını çattı; bu düşünceler ona mantıklı gelmemişti.

"Sonra kimin inançlarını benimseyeceğim? Eldof'unkileri mi?"

Kristof başını salladı.

"Eldof sadece bir aracıdır," dedi. "Kim olduğunu ortaya çıkarır. Gerçek kimliğini bulmana ve olman gereken kişi olmana yardımcı olur. Hizmet etmen gereken kişi odur. Sahte kimliğinden arınmadığın sürece o kişiyi asla keşfedemezsin. Eldof bunu yapar: Hepimizi özgür kılar."

Gwendolyn genç adamın parıldayan gözlerine baktı ve onun liderine ne kadar sadık olduğunu gördü… Ama bu sadakat onu korkuttu. Onun mantıklı davranmadığını ve oradan asla ayrılmayacağını anladı.

Eldof'un tüm bu insanları oraya çekip tutsak etmek için ördüğü ağ korkutucuydu… Ucuz bir felsefeyle ve ancak kendi içinde mantıklı olan bir düşünce sistemiydi. Gwen daha fazlasını dinlemek istemedi; kaçınmak istediği bir ağdı.

Gwen önüne dönüp yürümeye devam etti ve ürperdiğini hissetti. Rampadan çıkmaya, kulenin etrafında yürümeye koyuldu ve yavaş yavaş varması gereken noktaya doğru ilerledi. Kristof ona yetişti.

"Buraya kültünün iyi yanlarını tartışmaya gelmedim," dedi Gwen. "Seni babana geri dönmeye ikna edemem. Ona soracağıma söz verdim ve bunu yerine getirdim. Ailene değer vermiyorsan, değer vermeyi sana ben öğretemem."

Kristof ciddiyetle ona baktı.

"Sence babam ailesine değer veriyor mu?" diye sordu.

“Hem de çok. En azından, görebildiğim kadarıyla veriyor.”

Kristof başını salladı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Gwen’in dirseğini tuttu ve onu soldaki bir başka koridora götürdü; uzuna bir merdivenden çıkardıktan sonra kalın meşe bir kapının önünde durdu. İmalı bir biçimde ona bakıp kapıyı açtı ve karşılarına demir parmaklıklar çıktı.

Gwen orada merakla ve endişeyle durup genç adamın göstermek istediği şeye baktı… Sonra, basamakları çıktı ve parmaklıklardan dışarı baktı. Tek başına bir hücrede tek başına oturan genç ve güzel bir kız görünce dehşete kapıldı. Kız hücrede dışarı bakıyordu ve uzun saçları suratına sarkmıştı. Gözleri açık olduğu halde, onların geldiğini fark etmemiş gibiydi.

“Babam ailesine böyle değer veriyor işte.”

Gen merakla ona baktı.

“Ailesine mi?” dedi şaşkınlıkla.

Kristof evet der gibi başını salladı.

“Bu, Kathryn. Öz kızı. Dünyanın geri kalanından gizlediği kızı. Buraya, bu hücreye hapsedildi. Neden mi? Çünkü ona dokunuldu. Onun gibi kusursuz değil. Çünkü ondan utanıyor.”

Gwen sessizleşti ve hüzünle kıza bakarken ve ona yardım etmeyi dilerken, midesinin gerildiğini hissetti. Kral’ın dediklerini ve Kristof’un anlattıklarında bir gerçeklik payı olabilir mi diye düşündü.

“Eldof aileye değer verir,” dedi Kristof. “Asla kendi ailesinden birisini terk etmez. *Gerçek* kimliklerimize değer verir. Burada kimse ondan utanıldığı için yüz üstü bırakılmaz. Gururun esas umut kırıcı yanı budur. Dokunulmuş kişiler de gerçek kimliklerine en yakın olan kişilerdir.”

Kristof iç çekti.

“Eldof’la tanıştığında bunu anlayacaksın. Onun gibi birisi asla olmadı ve olmayacak.”

Gwen onun bakışlarındaki tutkuyu, orada, bu kültte ne kadar kaybolduğunu görebiliyordu ve Kral’a dönemeyecek kadar uzaklaştığını anlayabiliyordu. Hücreye bakına, Kral’ın kızının oradaki halini gördü ve ona, oranın tamamına, parçalanmış ailelerine karşı büyük bir hüzün hissetti. Yamaçla, kraliyet ailesiyle ilgili kusursuz izlenimi yıkılmak üzereydi. Orası da birçok diğer yer gibi kendi karanlık sırlarına sahipti. Orada da sessiz bir savaş sürüyordu ve bu, inançlara dair bir savaştı.

Gwen’in kazanamayacağı bir savaştı. Buna vakti de yoktu. Kendi terk edilmiş ailesini düşündü ve kocasını ve oğlunu kurtarmak için daha da büyük bir aciliyet hissetti. Orada başı dönüyordu. İçeride ağır bir tütsü kokusu vardı ve pencere olmayışı onu sersemletiyordu. İhtiyaç duyduğu bilgileri öğrenip gitmek

istiyordu. Neden oraya geldiğini hatırlamaya çalışına her şeyi hatırladı: Kral'a söz verdiği gibi, Yamacı kurtarmanın bir yolunu öğrenecekti.

"Baban bu kulede gizlenen bir sır olduğunu düşünüyor," dedi konuya girerek. "Yamacı ve halkımızı kurtarabilecek bir sır."

Kristof gülümsedi ve parmaklarını kavuşturdu.

"Babam ve inançları."

Gwen kaşlarını çattı.

"Doğru değil mi? Eski bir kitap yok mu?"

Kristof duraksadı, başka yöne baktı ve iç çekip bir süre hiçbir şey demedi. En sonunda, konuşmaya devam etti.

"Sana neyin ne zaman ifşa edileceği beni aşar. Sadece Eldof sorularına yanıt verebilir."

Gwen daha da büyük bir meraka kapıldı.

"Beni ona götürebilir misin?"

Kristof gülümseyip ona baktı ve koridorda ilerlemeye koyuldu.

"Bir güvenin bir aleve gideceği gibi götürebilirim," dedi hızla yürüyüp uzaklaşarak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Stara tehlikeli platformda durdu ve göğe doğru çekilirken aşağı bakmamaya çalıştı; halat her yukarı çekildiğinde manzaranın genişlediğini görebiliyordu. Platform Yamacın kenarında giderek yükseldi ve Stara kalbi gümbür gümbür atarak, kılık değiştirmiş, başlığını suratına iyice indirmiş bir halde orada durdu ve çöl sıcağının yükseldiğini hissederken sırtından terler aktı. O yükseklikte bile hava fena halde sıcaktı ve daha şafak yeni sökmüştü. Etrafından hiç dinmeyen halat ve makara, gıcırdayan tekerlek sesleri geliyor, askerler onun kim olduğundan habersiz platformu yukarı çekiyorlardı.

Çok geçmeden platform durdu ve Stara Yamacın zirvesine varınca hareket kesildi. Duyduğu tek şey rüzgârın uğultusuydu. Rüzgâr çok şiddetliydi ve onu dünyanın tepesinde duruyormuş gibi hissettiriyordu.

Anıları zihnine hücum ediyordu. Stara Yamaca Gwendolyn, Kendrick ve birçoğu sağdan çok ölü gözüken diğerleriyle birlikte Büyük Hiçlik'ten yeni geldiği zamanı hatırladı. Hayatta kaldığı için şanslı olduğunu biliyordu ve Yamacın güzelliğini görmek ilk başlarda bir armağan ve kurtuluş manzarası gibiydi.

O sırada, Yamacın diğer tarafına inmeye, Büyük Hiçliğe, yani kesin bir ölüme gitmeye yine hazırdı. Yanındaki atı yeri eşeledi ve nalları boş platformda sesler çıkardı. Stara uzanıp atını sakinleştirmek için yelesini okşadı. Bu at onun kurtuluşu, oradan gidebileceği bileti olacaktı; Büyük Hiçlik'te öncekinden çok daha farklı bir biçimde geriye dönecekti.

"Komutanımızdan bu ziyaretle ilgili emir aldığımı hatırlamıyorum," dedi askerlerden biri otoriter bir sesle.

Stara ondan söz ettiklerini bildiğinden, kıpırdamadan durmaya devam etti.

"O halde, komutanınızla ve… Kuzenim kralla kendim konuşurum," dedi Fithe kendinden emin bir sesle. Stara'nın yanında dururken, her zamankinden daha kendine güvenen bir ses tonuyla konuşuyordu.

Stara onun yalan söylediğini ve kendisini onun için tehlikeye attığını biliyordu; bu yüzden, ona sonsuza dek minnettar kalacaktı. Fithe sözünü tutarak ve dediği gibi onun Yamaç'tan ayrılabilmesi için yapabildiği her şeyi yaparak, ona oradan gidip sevdiği erkeği, Reece'i bulabilmesi için bir şans vererek onu şaşırtmıştı.

Reece. Stara onu düşündükçe yüreği sızlıyordu. Gitmek güvenli olsa da olmasa da oradan gidecek, Büyük Hiçliği ve okyanusları aşacak, dünyanın öteki ucuna varacaktı. Hem de sadece onu ne kadar sevdiğini söyleyebilme şansı uğruna.

Stara Fithe'yi tehlikeye atmaktan hiç hoşlanmasa da buna ihtiyacı vardı. Sevdiği adamı bulabilmek için her şeyi tehlikeye atması gerekiyordu. Yamaç ne kadar muhteşem, bolluk içinde ve güvenli olursa olsun, Reece'e kavuşana dek orada bekleyemezdi.

Platformun demir kapıları gıcırdayarak açıldı ve Fithe koluna girip ona yol gösterdi. Stara başlığını iyice aşağı indirip suratını gizledi. Ahşap platformdan Yamacın tepesindeki taş alan indiler. Uğuldayan bir rüzgâr dengesini bozacak kadar sert esiyordu. Stara atının yelesini kavradı ve o engin alanı görünce, yapacağı çılgınlık kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu.

"Başını önüne eğ ve bağlığını indir," diye fısıldadı Fithe telaşla. "Seni görürlerse v bir kız olduğunu anlarlarsa burada olmaman gerektiğini bilirler. Seni geri yollarlar. Yamacın en kenarına varana dek bekle. Orada seni diğer tarafa indirecek bir başka platform bekliyor. Seni alacak… Sadece seni."

İkisi birlikte geniş taş alanda şövalyelerin yanından hızla geçerken, Stara kesik kesik nefes almaya başladı. Başını eğdi ve yanlarından geçen askerlerin meraklı gözlerine görünmemeye çalıştı.

En sonunda, durdular ve Fithe fısıldadı:

"Tamam, başını kaldırabilirsin."

Tara başlığını kalırdı; saçları ter içinde kalmıştı. Bunu yaparken, iki şey onu büyüledi: O harikulade çöl sabahında iki tane kocaman ve güzel güneş yükseliyordu. Gökyüzü pembenin ve morun milyonlarca tonuna boyanmıştı. Sanki dünya yeniden doğuyordu.

Karşısına bakınca, dünyanın sonuna dek uzanıyormuş gibi gözüken Büyük Hiçliği gördü. Uzakta o dönüp duran Kum Duvarı vardı. Stara elinde olmadan doğrudan aşağı baktı. Yükseklik korkusu gerilemesine neden olmuştu, ama bunu yapar yapmaz pişman oldu.

Aşağıya bakınca, Yamacın dibine kadar uzanan dik uçurumu gördü. Karşısındaysa onu bekleyen boş bir platform duruyordu.

Stara dönüp anlamlı bir ifadeyle ona bakan Fithe'ye baktı.

"Emin misin?" diye sordu Fithe. Stara onun için endişelendiğini fark etti.

Bir an için içine bir korku doldu, ama Reece'i düşününce hiç tereddütsüz evet der gibi başını salladı.

Fithe anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Stara. "Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

Fithe gülümsedi.

"Sevdiğin adamı bul," dedi. "o kişi ben olamayacaksam, en azından başka birisi olabilir."

Stara'nın elini tuttu, öptü, eğilerek selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Stara onun gidişini izlerken, kalbi ona karşı minnetle doldu. Reece o kadar çok sevmiyor olsaydı, belki Fithe sevdiği erkek olabilirdi.

Stara döndü, kendisini hazırladı, atının yelesini tuttu ve kaderini belirleyecek olan ilk adımı platforma doğru attı. Büyük Hiçliğe, neredeyse kesin sayılabilecek bir ölüm anlamına gelen yolculuğuna bakamamaya çalıştı. Ama baktı.

Halatlar gıcırdadı, platform sallandı ve askerler halatları her seferinde birer adım kadar indirirken, Stara tek başına bir hiçliğe doğru inmeye başladı.

Reece, ölebilirim, dedi içinden. *Ama senin için dünyanın öteki ucuna gideceğim*.

ALTINCI BÖLÜM

Erec geminin pruvasında yanında Alistair ve Strom'la birlikte dururken, aşağıdaki İmparatorluk nehrinin azgın sularına bakıyordu. Şiddetli bir akımın gemiyi sola doğru, onları Volusia'ya, Gwendolyn'e ve diğerlerine götürecek olan kanaldan öteye itişini izledi. Ne yapacağını bilemedi. Elbette Gwendolyn'i kurtarmak istiyordu, ama kurtulmuş olan köylülere komşu köylerini kurtarıp yakınlardaki İmparatorluk garnizonunu yok edeceğine dair verdiği kutsal bir söz de vardı. Bunu yapmazsa, İmparatorluk askerleri çok geçmeden özgür kalan insanları da öldüreceklerdi ve Erec'in onları kurtarmak için harcamış olduğu çaba boşa gidecekti. Köyleri bir kez daha İmparatorluğun eline geçecekti.

Erec başını kaldırıp ufku incelerken, aradan geçen her saniyenin, rüzgârın her esişinin ve küreklerin her hareketinin onları Gwendolyn'den ve esas görevinden biraz daha uzaklaştırdığını biliyordu, ama bazen insanın ne şerefli ve doğru şeyi yapabilmek için önceliklerini değiştirmesi gerektiğini de biliyordu. Bazen kişinin görevi baştan beri düşündüğü şey olmuyordu. Bazen sürekli olarak değişiyordu; bazen *esas* görev haline gelen daha önemsiz gözüken bir yolculuk oluyordu.

Yine de, Erec içinden İmparatorluk garnizonunu en kısa zamanda yerle bir edip, nehirden yukarı dönerek Volusia'ya gitmeye ve çok geç olmadan Gwendolyn'i kurtarmaya yemin etti.

"Efendim!" diye seslendi birisi.

Erec başını kaldırınca, geminin direğinin tepesindeki bir askerin ufku işaret ettiğini gördü. Oraya bakarken, gemileri nehirdeki bir kıvrımı döndü ve akıntılar hızlandı. Erec askerlerle kaynayan, nehrin kenarında adamların nöbet tuttuğu bir İmparatorluk kalesi görünce kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sadece ve kare biçimli taş bir binaydı ve alçaktı. İmparatorluk ustabaşıları etrafına dizilmişlerdi, ama hiçbiri nehri izlemiyordu. Tam aksine, köylülerle dolu olan aşağıdaki köle köyünü izliyorlardı. Askerler acımasızca köylüleri kırbaçlıyor, ağır işçilik yaptırarak sokaklarda işkence ediyordu; askerlerse onlara bakıp bu manzaraya gülüyorlardı. Erec öfkeden kızardı ve köylülere karşı uygulanan bu adaletsiz tavra sinir oldu. Nehirde başka bir yöne saparak doğru şeyi yaptığını hissediyordu ve yapılan hataları düzeltip bunu onlara ödetmeye de kararlıydı. İmparatorluğun gaddarlıkları arasında bu olay sadece bir damla olabilirdi, ama özgürlüğün birkaç kişi için bile ne demek olduğunu hafife almamak gerekirdi.

Erec kıyıların İmparatorluk gemileriyle dolu olduğunu gördü; gemiler çok sıkı korunmuyordu, çünkü kimse bir saldırı olacağını düşünmüyordu. Tabii ki

düşünmezlerdi: İmparatorlukta düşman güçler yoktu. Daha doğrusu, büyük İmparatorluk ordusunu korkutacak güçte birileri yoktu.

Ama Erec vardı.

Erec adamlarının sayısının az olduğunu biliyordu, ama onları gafil avlamak gibi bir avantaja sahiplerdi. Yeteri kadar hızlı bir saldırı gerçekleştirebilirlerse, belki de onları alt edebilirlerdi.

Adamlarına bakınca, Strom'un hevesle onun emrini beklediğini ve yanında durduğunu gördü.

"Benimle birlikte geminin komutasını al," dedi Erec erkek kardeşine. Kardeşi bunu duyar duymaz harekete geçti. Güvertede koştu, tırabzanlardan yanlarındaki gemiye atladı ve derhal pruvaya gidip idareyi ele aldı.

Erec kendi gemisinde etrafına toplanan ve emirlerine bekleyen askerlerine döndü.

"Geldiğimizi onlara belli etmek istemiyorum," dedi. "Onlara mümkün olduğunca çok yaklaşmalıyız. Okçular… Hazır olun!" diye bağırdı. "Geri kalan askerler, mızraklarınızı alın yere eğilin!"

Askerlerin hepsi pozisyonlarını aldılar ve tırabzanın önünde iyice yere eğildiler. Erec'in askerleri sıra sıra dizilip mızraklarını ve yaylarını hazırladılar. Hepsi iyi eğitilmiş askerlerdi ve sabırla Erec'in emirlerini bekliyorlardı. Akıntılar hızlandı, Erec İmparatorluk birliklerine yaklaştıklarını gördü. Damalarında o tanıdık akımı hissetti: Havada savaş kokusu vardı.

Giderek daha da yaklaştılar. Artık aralarında hemen hemen yüz metre kalmıştı. Erec görülmediklerini umuyor, kalbi hızla atıyordu. Etrafındaki adamlarının sabırsızlandığını ve saldırmaya hazır olduklarını hissedebiliyordu. Sadece menzile girmeleri gerekiyordu. Kat ettikleri her kulaç su ve karada her adım son derece değerliydi. Bir tek mızraklarını ve oklarını kullanabilirlerdi ve ıskalama şansları yoktu.

Haydi, diye düşündü, *biraz daha yakınlaşmamız gerek*.

İmparatorluk askerlerinden biri nedensiz yere dönüp ve suya bakınca Erec'in kalbi duracak gibi oldu. Adam şaşkınlıkla gözlerini kıstı. Onları görecekti, ama daha çok erkendi. Henüz menzile girmemişlerdi.

Yanında olan Alistair de bunu gördü. Erec savaşa erken başlamaları için emir veremeden, Alistair ayağa kalktı ve gayet sakin ve kendine güvenen bir ifadeyle avucunu havaya kaldırdı. Avucunda sarı renkli bir top belirdi. Kolunu geriye çekip öne doğru savurdu.

Erec ışık küresinin tepelerine yükselip bir gökkuşağı gibi aşağı süzülüşünü ve üstlerine gelişini hayretle izledi. Çok geçmeden, bir pus belirdi, görüş alalarını kapattı ve onları İmparatorluğun gözlerinden korudu.

İmparatorluk askeri şaşkınlıkla pusa bakarak nerede olduklarını görmeye çalıştı. Erec döndü ve bir kez Alistair'in yardımı olmadan başlarının dertte olacağını fark ederek ona gülümsedi.

Erec'in filosu tamamıyla gözlerden gizlenmiş bir halde yol almaya devam etti e Erec Alistair'e minnetle baktı.

"Avucun kılıcımdan daha güçlü, leydim," dedi eğilip.

Alistair gülümsedi.

"Bu, hala senin kazanman gereken savaş," dedi.

Rüzgârlar onları daha da yakınlara taşıdı. Erec adamlarının hepsinin oklarını ve mızraklarını fırlatmak için sabırsızlandıklarını gördü. Bunu gayet iyi anlıyordu, çünkü onun da mızrağını tutan avucu kaşınıyordu.

"Daha değil," diye fısıldadı adamlarına.

Pusların arasından geçerlerken, Erec İmparatorluk askerlerini şöyle bir görebildi. Siperlerinde duruyorlardı ve kasları güneşin altında parıldıyordu. Kırbaçlarını havaya kaldırıp köylülerin üstüne indiriyorlardı ve kırbaçlarının sesleri ta gemiden bile duyuluyordu. Diğer askerler durup nehre baktılar; nöbet tutan asker dikkatlerini çekmişti ve bir şey olmasını beklermiş gibi şüpheyle pusa bakıyorlardı.

Erec artık onlara çok yaklaşmıştı; gemileri ancak otuz metre kadar ötedeydi ve kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Alistair'in pusu dağılmaya başlayınca, artık saldırmaları gerektiğini anladı.

"Okçular!" diye bağırdı. "Oklarınızı fırlatın!"

Düzinelerce okçu filosunun dört bir anıdan nişan alıp oklarını fırlattı.

Gökyüzü aniden yaylardan fırlayan ve havada süzülen okların sesiyle doldu. Gök ölümcül uçları olan bir ok bulutuyla karardı ve oklar havada geniş bir kavis çizerek İmparatorluk kıyısına doğru düşüşe geçti. Birkaç saniye sonra, düşman askerlerinin çığlıkları duyuldu. Ölümcül ok bulutu ufak kaleyi koruyan askerlere isabet etti. Böylece, savaş başladı.

Her yerde borazanlar öttü ve İmparatorluk garnizonu tetiğe geçip kendisini savunmaya koyuldu.

"MIZRAKLAR!" diye bağırdı Erec.

Ayağa kalkıp mızrağını ilk fırlatan Strom oldu. Güzel gümüş mızrağı havada ıslık çalarak süzüldü ve müthiş bir hızla uçtuktan sonra İmparatorluk komutanın kalbine saplanıp onu gafil avladı.

Erec topuklarının üstünde dönüp altın mızrağını fırlattı ve ufak kalenin diğer tarafındaki bir İmparatorluk komutanını daha öldürdü. Filosundaki askerlerin tamamı savaşa katıldı. Mızraklarını fırlatıp kaçmak için bile zor fırsat bulan şaşkın İmparatorluk askerlerini avlamaya başladı.

Düzinelerce düşman askeri öldü ve Erec ilk saldırının başarılı olduğunu anladı; ama daha yüzlerce asker vardı. Erec'in gemisi dururken ve kıyıya biraz değerken, tek teke savaşma vaktinin geldiğini de anladı.

"SALDIRIN!" diye bağırdı.

Erec kılıcını kaptığı gibi tırabzanlara sıçradı ve İmparatorluğun kumlu kıyılarına düşmeden havada birkaç metre süzüldü. Yüzlerce adamı da etrafına kondu. Hep birlikte İmparatorluğun oklarından ve mızraklarından kaçarak kıyıya dağıldılar. Pusun arasından İmparatorluğun ufak kalesinin bulunduğu kumluk açık alana daldılar. İmparatorluk askerleri de öne fırlayıp onları karşıladı

İri yarı bir İmparatorluk askeri çığlık atarak ve baltasını kaldırıp yanlamasına başına savurunca, Erec darbeyi savuşturmaya hazırlandı. Eğildi, adamı böğründen bıçakladı ve yoluna devam etti. Savaş içgüdüleri devreye giren Erec bir başka askeri kalbinden bıçakladı, bir başkasının balta darbesinden yana adım atarak kaçtı ve hızla kendi etrafında dönüp kılıcını adamın göğsüne sapladı. Bir başka asker ona arkadan saldırınca, Erec arkasına dönmeden onu böbreğinden dirsekledi ve adamın dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu.

Erec askerlerin arasından savaş alanındaki herkesten hızlı, atik ve güçlü bir biçimde koşarak askerlerine yol gösterdi. Adamları İmparatorluk askerlerini teker teker kesip biçerek ufak kaleye doğru ilerledi. Savaş hararetlendi, teke tek hale geldi. Onların ki misli olan o İmparatorluk askerleri azılı rakiplerdi. Erec birçok adamının etrafında yere yığılmasını üzüntüyle izledi.

Ama yanında Strom'la birlikte kararlılıkla şimşek gibi ilerledi ve iki yandan saldıran askerlerden kaçtı. Kumsalda cehennemden fırlamış bir şeytan gibi koştu.

Çok geçmeden, işleri bitti. Düşman askerleri kumların üstünde cansız yatıyordu ve cesetlerle dolu olan kumsalı kırmızıya boyamak üzereydi. Cesetlerin çoğu İmparatorluk askerlerine aitti. Ama aralarında çok sayıda Erec'in adamı da vardı.

Öfkeyle dolan Erec hala askerlerle kaynayan ufak kaleye doğru saldırıya geçti. Kalenin kenarındaki taş basamaklara tırmandı ve peşinde askerleriyle birlikte ilerlerken yukarıdan ona doğru gelen bir askerle karşılaştı. Asker kafasına iki bıçaklı bir baltayı indiremeden, onu kalbinden bıçakladı. Yana çekildi ve ölen asker yanındaki basamaklardan yuvarlanarak aşağı düştü. Bir başka asker belirdi ve Erec bir şey yapamadan ona kılıcını savurdu. Strom öne fırladı ve kılıçlardan yükselen metalik sesler ve kıvılcımlar arasında darbenin ağabeyine inmesini engelledi. Sonra, askeri kılıcının sapıyla itti, dengesini kaybetmesine neden oldu ve adamı çığlıklar arasında aşağı attı.

Erec basamakları dörder dörder çıkıp yoluna devam etti ve en sonunda ufak taş kalenin en üst seviyesine ulaştı. O seviyede kalan düzinelerce İmparatorluk

askeri o sırada korkudan tir tir titriyordu. Kardeşlerinin nasıl öldüğünü görmüşlerdi. Erec'le adamlarının o seviyeye çıktıklarını görünce, hepsi arkasını döndüğü gibi kaçmaya başladı. Ufak kalenin en uç kısmına doğru hızla koştular ve köy sokaklarına daldılar… Sokaklara çıktıkları anda da bir sürprizle karşılaştılar: Köylüler cesaret kazanmışlardı. Korku dolu ifadelerinin yerini tek bir öfke ifadesi almıştı. Köylüler tek bir beden gibi saldırıya geçtiler. Onları köle olarak çalıştıran İmparatorluk efendilerine isyan ederek kırbaçları ellerinden kaptılar ve aksi yöne doğru koşarak kaçmaya çalışan askerleri kırbaçlamaya koyuldular.

İmparatorluk askerleri gafil avlanmıştı. Teker teker kölelerin kırbaçlarına yenik düştüler. Köleler askerler yere yığılana dek onları tekrar tekrar kırbaçladılar. En sonunda, yere yığılan askerler hareketsiz kaldı. Adalet yerini bulmuştu.

Erec ufak kalenin tepesinde nefes nefese, yanında adamlarıyla durdu ve sessizliği diledi. Savaş sona ermişti. Aşağıdaki şaşkın köylülerin olanları idrak etmesi birkaç saniye sürdü, ama çok geçmeden herkes ne yaptığını anladı.

Köylüler teker teker sevinçle bağırmaya başladılar. Göğe muhteşem sevinç çığlıkları yayılırken ve sesler giderek artarken, suratlarını da büyük bir mutluluk ifadesi kapladı. Bunlar özgürlüğün sesleriydi. Erec bunun harcadıkları çabaya değdiğini biliyordu. Yiğitliğin böyle bir şey olduğunu biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey Silis'in sarayının yeraltı odasındaki taş zeminde oturuyordu. Akorth, Fulton, Ario ve Merek yanında, Dray ayaklarının dibinde, Silis ve adamları da karşısında duruyordu. Hepsi sıkkın bir tavırla başlarını önlerine eğmiş, ellerini dizlerine koymuş oturuyordu. Bir ölüm nöbetinde olduklarını biliyorlardı. Oda yukarıdan gelen savaş sesleriyle zangırdarken, Volusia istila ediliyor, şehirlerinin yağmalanış sesi kulaklarında çınlıyordu. Hepsi orada oturup beklerken, Yediler Şövalyeleri yukarıda Volusia paramparça ediyordu.

Godfrey şarap kesesinden uzuna bir yudum daha aldı. Şehirdeki son şarap kesesindeki içkiyle acısını, İmparatorluğun elinde kısa bir süre sonra ölecek olduğu düşüncesini bastırmaya çalıştı. Ayaklarına bakıp, işlerin nasıl o raddeye gelebildiğini düşündü. Aylar önce, Halka'da güvende ve emniyetteydi. İçki içerek hayatını yaşıyordu ve herhangi bir gecede hangi meyhaneye ve geneleve gideceğini düşünmekten başka tasası yoktu. Ama o sırada denizi aşmış ve İmparatorluğa gelip yıkıntılarında altında kalan bir şehrin yer altına tıkılıp kalmıştı. Kendi tabutuna girmiş gibi hissediyordu.

Başı önüyordu. Zihnini toparlamaya ve odaklanmaya çalıştı. Arkadaşlarının ne düşündüğünü bakışlarındaki o gücenik ifadeden anlayabiliyordu. Ona asla kulak asmamaları gerekirdi. Fırsatları varken kaçmaları gerekirdi. Silis için geri dönmemiş olsalardı, limana varıp bir gemiye binebilir, Volusia'dan çoktan uzaklaşmış olabilirlerdi.

Godfrey en azından bir iyilik için borcunu ödediği ve o kadının hayatını kurtardığı geçeğiyle avunmaya çalıştı. Onu yeraltına girmesi için vaktinde uyarmamış olsaydı, kesinlikle yukarıda kalırdı ve o ana dek çoktan ölmüş olurdu. Kendisi öyle olmasa bile, bu davranışının bir değeri olması gerekirdi.

"Ya şimdi?" dedi Akorth.

Godfrey döndü ve arkadaşının onu suçlar gibi baktığını, hepsinin zihninde dönüp durduğu belli olan soruyu dile getirdiğini fark etti.

Godfrey etrafına bakınınca, ufak ve loş odadaki meşalelerin ışıklarının titrediğini ve neredeyse sönmek üzere olduğunu fark etti. Ellerindeki tek şey olan ufak erzak ve bir kese içki bir köşede duruyordu. Bir ölüm nöbeti tutuyor gibiydiler. O kalın duvarlara rağmen yukarıdaki savaşın seslerini hala duyabiliyordu ve bu istilaya daha ne kadar dayanabileceklerini düşünüyordu. Saatlerce mi? Günlerce mi? Yediler şövalyeleri Volusia'yı ne kadar zamanda ele geçirebileceklerdi? Oradan gidecekler miydi?

"Bizim peşimizde değiller," dedi Godfrey. "İmparatorluk İmparatorluğa karşı savaşıyor. Volusia'dan intikam alıyorlar. Bizimle bir sorunları yok."

Silis başını salladı.

“Burayı ele geçirecekler,” dedi kasvetli bir tavırla. Güçlü sesi sessizliği böldü. “Yediler Şövalyeleri asla geri çekilmez.”

Herkes sus pus kesildi.

“Burada ne kadar süre yaşayabiliriz?” diye sordu Merek.

Silis erzaklarına bakıp başını salladı.

“Belki bir hafta.”

Aniden yukarıdan müthiş bir ses geldi. Godfrey zeminin zangırdadığını hissedince irkildi.

Silis derhal ayağa fırladı, endişeyle volta atmaya başladı. Tavandan üstlerine yağan sıvaların oluşturduğu tozlara baktı. Yukarıdan gelen ses taşların üst üste yığılması gibiydi. Oranın sahibi olarak endişeyle tavanı inceledi.

“Şatoma girmeyi başardılar,” dedi onlardan çok kendi kendine konuşur gibi.

Godfrey onun suratında acı dolu bir ifade belirdiğini gördü. Elindeki her şeyi kaybeden birisinin ifadesi olduğunu biliyordu.

Silis dönüp minnetle Godfrey’e baktı.

“Sen olmasaydın yukarıda olacaktım. Hayatımızı kurtardın.”

Godfrey iç çekti.

“Ama ne uğruna?” dedi üzgün üzün. “Bunun ne faydası oldu? Hepimiz burada ölelim diye mi seni uyardım?”

Silis ciddi bir ifadeye büründü.

“Burada kalırsak, hepimiz ölecek miyiz?” diye sordu Merek.

Silis ona bakıp hüzünle evet der gibi başını salladı.

“Evet,” demekle yetindi. “Bugün veya yarın değilse bile birkaç güne öleceğiz. Buraya inemezler, ama biz de yukarı çıkamayız. Yakında erzaklarımız tükenecek.”

“O zaman ne yapacağız?” dedi Ario ona bakarak. “Burada ölmeyi mi planlıyorsunuz? Çünkü ben bunu istemiyorum.”

Silis volta atarak kaşlarını çattı. Godfrey onun dikkatle bir şey düşündüğünü görebiliyordu.

Sonra, Silis aniden durdu.

“Bir şansımız var. Ama riskli,” dedi. “Yine de işe yarayabilir.”

Dönüp onlara baktı ve Godfrey heyecanla ve umutla nefesini tutup bekledi.

“Babamın zamanında, şatonun altında bir yeraltı tüneli vardı,” dedi. “Kalenin duvarlarını aşan bir tünel. Hala duruyorsa, onu bulabiliriz ve karanlıkta gizlenerek geceleyin buradan kaçabiliriz. Şehirden limana gitmeye çalışabiliriz. Geriye kalan gemim varsa, birini alabilir, denize açılıp buradan kaçarız.”

Uzun ve tereddütlü bir sessizlik oldu.

“Riskli,” dedi Merek en sonunda keyifsiz bir ses tonuyla. “Şehir İmparatorluk askerleriyle kaynıyor olacak. Öldürülmeden nasıl limana gireceğiz?”

. Silis omuzlarını silkti.

“Doğru. Bizi yakalarlarsa öldürülürüz. Ama yeteri kadar karanlık olduğunda dışarı çıkarsak ve karşımıza çıkan kişileri öldürürsek, belki limana ulaşmayı başarabiliriz.”

“Bu geçidi bulup limana ulaşırsak ve gemileriniz orada değilse ne olacak?” dedi Ario.

Silis ona baktı.

“Hiçbir plan kesin değildir,” dedi. “Dışarıda ölebiliriz de, ama burada da ölebiliriz.”

“Ölüm hepimize gelir,” diye araya girdi Godfrey. Ayağa kalkıp diğerlerine bakarken yeni bir amacı olduğunu ve korkularını yenebilecek bir kararlılığa ulaştığını hissetti. “Mesele, burada nasıl ölmek istediğimize bağlı. Fareler gibi saklanarak mı, yoksa yukarıda özgürlüğümüzü elde etmeye çalışarak mı?”

Herkes teker teker ayağa kalktı. Ona baktılar ve ciddiyetle tamam der gibi başlarını salladılar.

Godfrey o anda bir plan yaptıklarını anladı. O gece kaçacaklardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Loti ve Loc yana yana kavurucu çöl güneşinin altında birbirlerine zincirlenmiş bir halde, arkalarındaki İmparatorluk ustabaşılarından kırbaçlar yiyerek yürüyorlardı. Çorak bölgede ilerlerken, Loti bir kez daha neden kardeşinin bu tehlikeli ve son derece zor işi üstlenmelerini istediğini merak etti. Delirmiş miydi?

"Aklından ne geçiyordu?" diye fısıldadı. Ustabaşıları onları arkadan dürtünce, Loc dengesini kaybetti ve öne doğru tökezledi. Loti tutmasına izin vermeden onu sağlam kolundan tuttu.

"İleriye bak," dedi Loc dengesini sağlayarak. "Ne görüyorsun?"

Loti ileriye baktı, hiçbir şey göremedi, ama monoton çöl karşılarında sayısız kölelerle, kayalıklı sert zeminiyle uzanıyordu. Bir düzen daha kölenin çalıştığı bir yamaca tırmanan bir yokuş gördü. Her yerde ustabaşıları vardı ve etrafta kırbaçların keskin sesi duyuluyordu.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi sabırsızlıkla. "Her zamanki gibi ölesiye çalıştırılan köleler var sadece."

Loti aniden sırtında keskin bir acı hissetti, derisi soyuluyormuş gibiydi. Kırbaçlanınca ve kırbaç derisini yarınca çığlık attı.

Arkasına bakınca, kaşlarını çatmış ona bakan ustabaşını gördü.

"Sessiz ol!" diye emretti adam.

Loti o müthiş acı yüzünden ağlayacakmış gibi hissetti, ama dilini tutup prangaları güneşin Loc'un yanına altında çıngırdayarak yürümeye devam etti. En kısa zamanda tüm o İmparatorluk askerlerini öldürmeye yemin etti.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Bir tek kayaların üstünde çizmelerinin çıkardığı sesleri duyuyorlardı. En sonunda, Loc ona biraz sokuldu.

"Mesele, gördüğün değil, *görmediğin* şey. Dikkatle bak. Yukarıya, yamaca bak."

Lot oraya baktı, ama bir şey göremedi.

"Orada bir tane ustabaşı var. Bir kişi iki düzine köleye göz kulak oluyor. Şimdi, vadiye bak ve kaç kişi olduğunu say."

Loti tereddütle arkasında sere serpe uzanan vadiye baktı ve kayalıkları kıran ve toprağı düzleştiren kölelerin başında düzinelerce ustabaşı gördü. Dönüp tekrar yamaca baktığındaysa, erkek kardeşinin aklından geçen şeyi ilk kez anladı. Sadece tek bir ustabaşı değil, daha da iyisi vardı. Adamın yanında bir de zerta duruyordu. Bir kaçış vasıtasıydı.

Loti bundan etkilendi.

Loc onun anladığını fark edip başını salladı.

“Yamacın tepesi en tehlikeli görev yeridir,” diye fısıldadı. “Köleler ve ustabaşıları tarafından en istenmeyen, en sıcak yerdir. Ama orası bizin için bir fırsat abla.”

Loti aniden arkasına bir tekme yedi ve Loc’la birlikte öne doğru tökezledi. İkisi de doğruldular ve yamaca tırmanmaya devam ettiler. Loti giderek artan ısıda yukarı tırmanırken soluklanmaya çalıştı. Ama bu sefer yukarıya bakınca, içine bir iyimserlik çöktü ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Nihayet, bir plan yapabilmişlerdi.

Loti erkek kardeşinin asla o kadar cesur olabileceğini, o tür bir risk alabileceğini ve İmparatorlukla yüzleşebileceğini düşünmemişti. Ama o sırada ona bakarken, onun bakışlarındaki çaresizliği ve artık onun gibi düşünmeye başladığını görebiliyordu. Onu daha farklı bir gözle gördü ve bu yüzden çok takdir etti. Kardeşinin planı tıpkı kendisinin yapacağı türden bir plandı.

“Ya prangalarımız ne olacak?” diye fısıldadı Loti ustabaşılarının bakmadığı bir anı yakalayarak.

Loc başıyla işaret etti.

“Adamın eyerine dikkatle bak.”

Loti oraya bakınca, eyerden uzunca bir kılıç sarktığını fark etti. Bunu prangalarını kesmek için kullanabileceklerini anladı. Oradan kaçabilirlerdi.

Yakalandığından beri ilk kez umutlanan Loti yamacın tepesindeki diğer kölelere baktı. Hepsi de mahvolmuş erkekler ve kadınlardı; dalgın dalgın, iki büklüm halde yaptıkları işle ilgileniyorlardı ve bakışlarında hiçbir bir direnç ifadesi yoktu. Loti onların kaçışına yardım edemeyeceklerini anladı. Bu da onun için sorun değildi… Onların yardımına ihtiyaçları yoktu. Tek bir fırsata ihtiyaçları vardı ve tüm o diğer köleler dikkat dağıtmaya yarayacaktı.

Loti ensesinde yine sert bir tekme hissetti ve öne doğru tökezleyip yüz üstü toprak zemine yığıldı. Ama tam o sırada yamacın tepesine de varmışlardı. Güçlü ellerin onu ayağa kaldırdığını hissetti ve arkasına bakmak isterken ustabaşı onu bir kez daha tekmeledi ve onları orada bırakarak yamaçtan aşağı inmeye koyuldu.

“Sıra olun!” diye bağırdı yamacın tepesindeki tek ustabaşı.

Loti adamın nasırlı ellerini boynunda hissetti. Adam onu itince, prangaları çıngırdadı ve Loti apar topar kölelerden oluşan çalışma alanına girdi. Ona ucunda demir bir parça bulunan uzun bir çapa verdiler. Sonra, ustabaşı onun diğerleriyle birlikte çalışmasını işaret etmek için bir tekme attı.

Loti yanına bakınca, Loc’un ona imalı bir tavırla başını salladığını gördü ve ya o anda ya da hiç diye düşünerek damarlarında akan kanın alev alev yandığını hissetti.

Loti bir çığlık atarak çapayı kaldırdığı gibi savurdu ve var gücüyle adamın üstüne indirdi. Tok bir ses duyup çapanın adamın başının arkasına indiğini görünce de şok içinde kaldı.

Loti o kadar hızlı ve kararlı bir biçimde saldırmıştı ki, adamın bunu beklemediği belliydi. Tepki verecek vakti bile olmamıştı. Belli ki etrafları tüm o ustabaşılarıyla sarılı olan ve kaçacak hiçbir yeri olmayan kölelerden hiçbiri o tür bir şeye asla cesaret edemezdi.

Loti çapanın titreşimini kollarının ve ellerinin her yerinde hissetti ve şok ve memnuniyet içinde adamın öne doğru tökezleyip düşüşünü izledi. Sırtı kırbaç darbelerinden hala yanarken, adamın o halini görmek bir intikam gibi gelmişti.

Erkek kardeşi öne çıkıp kendi çapasını kaldırdı ve ustabaşının kıvranmaya başladığın görünce başının hemen arkasına bir darbe daha indirdi.

Adam en sonunda hareketsiz kaldı.

Loti nefes nefese ve ter içinde, kalbi hala gümbür gümbür atarken şaşkınlıkla adamın kanıyla kaplanan çapayı düşürdü ve kardeşine baktı. Başarmışlardı.

Loti etraflarındaki diğer kölelerin merak dolu bakışlarını hissetti. Ağızları açık bir halde onları izlediklerini gördü. Hepsi çapalarına yaslanmış ve çalışmayı kesmişti. Onlara dehşet dolu bir şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Loti kaybedecek vakitleri olmadığını biliyordu. Hala prangalı olduğu Loc'la birlikte zertaya koştu, iki eliyle eyerden sarkan uzun kılıcı havaya kaldırıp arkasına döndü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Loc'la.

Loc ablası kılıcı var gücüyle indirirken ve zincirlerini keserken dikkat kesildi. Kılıç kıvılcımlar saçtı ve Loti sevinçle zincirlerinin birbirinden ayrıldığını fark etti.

Tam gidecekken birisinin bağırdığını duydu.

"Ya biz ne olacağız!" diye bağırdı bir köle.

Loti sesin geldiği yere bakına, diğer kölelerin prangalarını tutarak koşa koşa yanlarına geldiklerini gördü. Arkasına bakıp onları bekleyen zertayı görünce, zamanın artık iyice değerlendiğini anladı. En kısa zamanda, doğudaki Volusia'ya, Darius'un gittiğini bildiği son yere doğru yola çıkmak istiyordu. Belki onu orada bulabilirdi. Ama bir yandan da erkek ve kız kardeşlerini orada prangalı bırakmak içine sinmiyordu.

Kölelerin arasına dalıp hepsi serbest kalana dek prangalarını kesti. Artık serbest kaldıkları için nereye gideceklerini bilmiyordu, ama en azından özgürlüklerini diledikleri gibi kullanabilirlerdi.

Loti dönüp zertanın sırtına atladı ve Loc'a elini uzattı. Loti ona sağlam elini uzatınca, Loti onu yukarı çekti. Sonra da zertanın böğrüne sert bir tekme attı.

Zerta koşmaya başlayınca, Loti özgür kaldığına sevindi, ama uzaktan kaçtıklarını gören İmparatorluk ustabaşılarının bağırışlarını duyabiliyordu. Buna rağmen hiç beklemedi. Zertayı doğrudan yamaçtan aşağı doğru ve aksi yöndeki yokuşa yönlendirdi; kendisi ve erkek kardeşi çölden ve ustabaşılarından uzaklaşıp özgürlüğün diğer tarafına doğru ilerlemeye başladılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius şok içinde başını kaldırdı ve üstüne eğilmiş olan gizemli adamın gözlerine baktı.

Adam babasıydı.

Darius onun gözlerine bakarken, tüm zaman ve mekân mevhumunu yitirdi ve tüm hayatı o anda dondu. Tüm parçalar yerine oturmuştu: Darius'un onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiği şey artık anlam kazanmıştı. O tanıdık görünümü, bilincini kurcalayan o tuhaf şey ve tanıştıklarından beri onu rahatsız eden o his artık gizemini yitirmişti.

O adam *babasıydı*.

Bu sözcük bile ona gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Adam Darius'un hayatını bir İmparatorluk askerinden gelen ölümcül bir darbeyi engelleyerek kurtardıktan sonra üstüne eğilmişti. Darbe isabet etmiş olsaydı, Darius ölürdü. Adam Darius ölmek üzereyken tek başına arenaya girerek kendisini riske atmıştı.

Her şeyi onun için tehlikeye atmıştı. Oğlu için. Ama neden?

"Baba," dedi Darius fısıldayarak ve hayret dolu bir sesle.

Darius bu adamla, bu muhteşem ve hayatında tanıdığı en harikulade savaşçıyla bir bağı olduğuna gururlandı. Günün birinde kendisi de onun gibi muhteşem bir savaşçı olabilirmiş gibi hissetti.

Babası eğilip elini sıkıca kaslı eliyle tuttu. Darius'u ayağa kaldırdı. Darius ayağa kalktığı anda, yeniden doğmuş gibi hissetti. Savaşmak ve hayatına devam etmek için bir nedeni varmış gibi hissediyordu.

Darius hemen yerden düşürdüğü kılıcı aldı ve babasıyla birlikte dönüp yaklaşan İmparatorluk askerlerine baktı. O korkunç yaratıkları babası tek başına öldürdüğünden, borazanlar çalmıştı ve İmparatorluk yeni bir grup asker yolluyordu.

Kalabalık tezahürat etmeye başladı. Darius üstlerine gelen ve ellerinde uzun mızraklar olan İmparatorluk askerlerinin korkunç suratlarına baktı. Odaklandı ve canını kurtarmak için savaşmaya hazırlanırken dünyanın yavaşladığını hissetti.

Bir asker saldırıya geçip suratına mızrağını savurdu. Darius mızrak gözüne saplanmadan önce eğilip kurtuldu. Asker onu yere devirmek için öne atılınca da hızla kendi etrafına döndü. Askerin şakağına kılıcının kabzasıyla bir darbe savurdu ve onu yere yığdı. Bir başka asker başına kılıcını savurunca, Darius öne fırlayıp onu böğründen bıçakladı.

Bir asker daha ona yandan saldırdı ve mızrağını Darius'un kaburgalarına doğrulttu. Darius'un tepki veremeyeceği kadar hızlı ilerliyordu. Ama Darius

metalin metale çarptığında çıkardığı sesi duydu ve babasının bastonuyla mızrağı engellediğini minnetle izledi. Sonra, babası öne doğru bir adım attı ve bastonunu askerin gözlerinin arasına sertçe iterek onu yere yıktı.

Babası bastonuyla birlikte kendi etrafında dönüp askerlerle yüzleşti. Mızrakları teker teker ellerinden düşürürken, etrafı bastonunun çıkardığı sesler kapladı. Babası askerlerin arasında bir ceylan gibi ilerliyor, bastonunu bir sanat eseri gibi kullanıyordu. Askerlere kusursuz darbeler indiriyor, boğazlarına, gözlerinin arasına ve karın boşluklarına vuruyor, dört bir yandan saldıran askerleri yere seriyordu. Şimşek gibi hareket ediyordu.

Bundan ilham alan Darius babasının yanında çılgınlar gibi savaşıyor, ondan enerji alıyordu. Kılıcını sallıyor, eğilip kaçıyor, onlara kılıcının ucuyla vuruyordu. Kılıcı diğer askerlerin kılıcına isabet edince çınlıyor, etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. Darius korkusuzca askerlerin arasından ilerliyordu. Adamlar onan daha iri yarıydı, ama Darius daha cesaretliydi ve onların aksine canını kurtarmak için savaşıyordu. Bir de babasını kurtarmak için. Babasına yöneltilen sayısız darbeyi savuşturmuştu ve onu öldürebilecek, farkında bile olmadığı durumlardan kurtarmıştı. Darius iki yandan akın eden askerleri etkisiz hale getirdi.

Son İmparatorluk askeri de üstüne hücum etti ve Darius kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Sonra da öne atılıp kılıcını adamın kalbine sapladı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağır ağır hareketsiz kalarak yere düşüp öldü.

Darius babasının yanındayken ona sırtını dayadı. İkisi de nefes nefese etraflarına bakındılar. Dört bir yanda ölü İmparatorluk askeri yatıyordu. Bu savaşı kazanmışlardı.

Darius babasının yanında, karşısına çıkabilecek her durumla baş edebileceğini ve kimsenin onları durduramayacağını hissetti. Babasın her zaman muhteşem bir savaşçı olduğunu hayal etmişti. Ne de olsa babası sıradan birisi değildi.

Derken, bir grup borazan çaldı ve kalabalık neşeyle bağırdı. Darius ilk önce onlara için tezahürat yaptıklarını sandı, ama arenanın diğer ucundaki büyük demir kapılar açıldı ve mücadelelerinin en kötü yanının daha yeni başladığını anladı.

Darius'un o güne dek duyduğu en yüksek ses yankılandı ve bunun bir insana değil de bir file ait olduğunu fark etti. Aşılan demir kapılara bakarken, kalbi heyecanla çarpıt ve birden karşısına kapkara, parıldayan bembeyaz dişleri olan, suratları öfkeyle bükülmüş iki fil görünce şok geçirdi. Filler arka ayaklarının üstüne oturup bağırdılar.

Sesleri havayı titretti. Ön ayaklarını kaldırıp büyük bir gümbürtüyle yere indirdiler. Zemin o kadar çok zangırdadı ki, Darius'la babası dengelerini

kaybettiler. Fillerin üstünde mızrakları ve kılıçları olan ve tepeden tırnağa zırhlı imparatorluk askerleri vardı.

Darius onlara ve hayatında gördüğü en iri şey olan yaratıklara bakarken, babasıyla birlikte onlara karşı zafer elde edemeyeceklerini anladı. Arkasına bakına, babasının korkusuzca orada dikildiğini gördü. Babası bir heykel gibi istifini bozmadan ölüme bakıyor, kesinlikle korkuyla geri çekilmiyordu. Bu manzara Darius'a cesaret verdi.

"Kazanamayız, baba," dedi filler saldırıya geçince bariz olan şeyi dile getirip.

"Başardık bile, oğlum. Burada durarak ve onlarla yüzleşerek, dönüp kaçmayarak onları yendik bile. Bedenlerimiz bugün burada ölebilir, ama hatıramız yaşamaya devam edecek… Yiğitliğimizle anılacağız!"

Babası başka bir şey demeden bir çığlık attı ve saldırıya geçti. Darius da onan cesaret alarak çığlık atıp peşinden gitti. İkisi fillere doğru ellerinden geldiğince hızla koştular. Ölüme koşmaktan bile tereddüt etmiyorlardı.

Darbe anı Darius'un düşündüğünü olmadı. Filin üstündeki askerin fırlattığı mızraktan eğilerek kurtuldu ve kılıcını kaldırıp üstüne doğru gelen filin ayağını kesti. Darius bir file nasıl saldırması veya kılıç darbesinin etkili olup olmayacağını bile bilmiyordu.

Darbesi hiçbir zarar vermedi. Darius'un kılıcı hayvanın derisini sadece sıyırmakla kaldı. Öfkeden çıldırmış olan devasa boyutlardaki hayvan hortumunu indirdi ve yanlamasına savurarak Darius'un kaburgalarına vurdu.

Darius metrelerce havaya uçarken, nefessiz kaldığını hissetti ve sırt üstü yere düşerek tozlu zeminde yuvarlandı. Yuvarlanmaya devam ederken soluk almaya çalıştı. Kalabalığın uzaktan gelen sesini duydu.

Dönüp babasının ne yaptığını görmeye çalıştı. Onun için endişelenmişti. Gözünün ucuyla onun mızrağını doğrudan filin iri gözlerine fırlattığını, sonra ona saldıran hayvandan kaçmak için yuvarlanarak kaçtığını gördü.

Kusursuz bir atış yapmıştı. Mızrak sağlam bir biçimde hayvanın gözüne saplandı. Fil çığlık atıp bağırdı ve yere yuvarlanırken dizleri boşa gitti. Bu arada, büyük bir toz bulut arasında diğer fili de yere devirdi. Darius derhal ayağa kalktı. Cesaretlenmişti ve onları yenmeye kararlıydı. Gözüne imparatorluk askerlerinden birini kestirdi. Adam yere düşmüştü ve yuvarlanıyordu. Asker ayağa kalkmayı başardı; elinde mızrağıyla ayağa kalktı ve Darius'un babasının sırtına fırlatmaya hazırlandı. Babası bundan habersiz orada durdu ve Darius onun az sonra öleceğini fark etti.

Derhal harekete geçti. Kılıcını kaldırıp askere saldırdı ve elindeki mızrağı kaptı. Sonra da hızla kendi etrafında dönüp adamın kellesini uçurdu.

Kalabalık heyecanla bağırdı.

Ama Darius'un buna sevinecek vakti olmadı. Büyük bir gümbürtü duydu ve diğer filin ayağa kalkabildiğini gördü. Sürücüsü de üstündeydi ve ona doğru geliyorlardı. Yollarından çekilecek kadar vakti olmayan Darius sırt üstü yere yattı, mızrağını aldı ve fil ayağını yere indirirken bunu dümdüz yukarı kaldırdı. Son ana kadar bekledi, sonra da fil onu ayağıyla ezmeye hazırlanırken yana yuvarlandı.

Filin ayağı yanında yere indirirken bir hava akımı hissetti. Hayvanına yağı birkaç santim yanına inmişti. Derken, bir çığlık duydu ve bir mızrağın birisini delip geçtiğini duydu. Fil yerde yukarı doğrultulmuş mızrağın üstüne basmıştı. Mızrak diklemesine filin ayağını girmiş ve diğer taraftan diğer ucu çıkmıştı.

Fil kıvranıp cıyakladı, kendi etrafında daireler çizerek koştu ve üstündeki İmparatorlu askeri dengesini yitirip metrelerce tepeden yere düştü. Düşüp ezilirken de feci çığlıklar attı.

Hala öfkeden çıldırmış halde olan fil diğer tarafa döndü ve hortumuyla Darius'a vurdu. Onu bir kez aha havaya savurup diğer yöne doğru fırlattı. Darius kaburgalarının hepsi kırılıyormuş gibi hissetti.

Darius ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünürken ve soluklanmaya çalışırken, başını kaldırdı ve babasının demir kapılardan iki İmparatorluk askerine destek olarak yollanan askerlerle kahramanca savaştığını gördü. Abası etrafında dönüp ve bastonuyla adamlara darbeler indirip onları yaraladı. Etrafını sarmış olan adamlardan birkaçını yere serdi.

Gözünde hala ok olan ilk yaralanan fil ayağa kalktı, sırtına atlayan bir başka İmparatorluk askeri tarafından kırbaçlandı. Askerin yönlendirmesiyle, fil hız aldı ve doğrudan ondan habersiz askerlerle savaşmakta olan Darius'u babasına doğru saldırıya geçti.

Darius çaresizlik içinde ondan çok uzakta olan ve yanına vaktinde varamayacağı babasını izledi. Filin ona yaklaşmasını izlerken, zaman adeta yavaşladı.

"HAYIR!" diye bağırdı Darius.

Filin öne atılışını, her şeyden habersiz babasına saldırışını dehşet içinde izledi. Darius savaş alanında hızla kotu ve babasını çok geç olmayan kurtarmaya çalıştı. Ama koşarken bile bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. Dünyasının her şeyi ağır hareketlerle izlerken yok oluşu gibiydi.

Fil dişlerini indirdi, öne atıldı ve babasının sırtına sapladı.

Babası fil onu ta havaya kaldırırken ağzında kanlar akarak çığlık attı.

Darius babasını, hayatında tanıdığı en cesur savaşçının filin dişlerine saplanmış bir halde havaya kaldırıldığını, ölürken bile kurtulmaya çalıştığını izlerken yüreğinin kapandığını hissetti.

"BABA!" diye bağırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Thorgrin geminin pruvasında durmuş kılıcının kabzasını sıkıca tutarken, suyun derinliklerinden fırlayan devasa boyutlardaki deniz canavarına şok ve dehşet içinde bakıyordu. Canavar aşağıdaki kan kırmızısı suyla aynı renkti ve giderek suyun yüzeyinde yükselirken, o Kan Diyarı'nda zaten çok az miktarda bulunan ışığı büyük gölgesiyle kapladı. Kocaman çenelerini açtı ve düzinelerce sıra sıra sivri dişi ortaya çıktı; sonar, dokunaçlarını her yöne uzattı. Dokunaçlarından bazıları gemiden de uzundu ve adeta cehennemin derinliklerinden gelen bir yaratık ona sarılmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

Yaratık sonar gemiye doğru atıldı ve hepsini yutmaya hazırlandı.

Thorgrin 'in yanındaki Reece, Selese, O'Connor, Indra, Matus, Elden ve Angel silahlarını tutuyor, bu yaratığın karşısında korkusuzca dikiliyorlardı. Thor elindeki Ölüler Kılıcı'nı hissedince kararlılığının da arttığını hissetti ve harekete geçmesi gerektiğini anladı. Angel'ı ve diğerlerini koruması gerekiyordu ve yaratığın onlara gelmesini bekleyemezdi.

Thorgrin canavara karşılık vermek için öne sıçradı, tırabzanın tepesine kondu ve kılıcını başının üstüne kaldırıp canavarın ona doğru yandan gelen dokunaçlarından birine savurdu ve kesti. Kocaman dokunaç koptu ve tok bir sesle gemiye düşerek her yanı salladı; sonar tırabzana sertçe çarpana dek güvertede kaydı.

Diğerleri de tereddüt etmediler. O'Connor canavarın gözlerine birbiri ardına oklar fırlatırken, Reece de Selese'nin beline doğru inmekte olan bir başka dokunacı kesti. Indra mızrağıyla canavarın göğsünü deldi, Matus ucunda çivili top bulunan zincirini savurdu ve Elden baltasıyla dokunacı tek bir darbeyle ikiye ayırdı. Lejyon tek bir beden gibi canavara atıldı ve iyi ayar çekilmiş bir makine gibi ona saldırdı.

Canavar öfkeyle çığlık attı. Dokunaçlarından birkaçı kopmuş, gövdesi oklarla ve mızraklarla delinmişti ve bu koordineli saldırıya hazırlıksız yakalandığı belliydi. İlk saldırısı bu şekilde engellediğinden, daha da öfkeli ve yüksek bir çığlık attı, ta havaya sıçradı ve aynı hızla suya daldı. Suda iri dalgalar oluşturup gemiyi bir beşikmiş gibi salladı.

Thor bu ani sessizliğe şaşkınlıkla bakakaldı ve ir an için canavarın geri kaçmış olabileceğini, onu yendiklerini düşündü. Özellikle de yaratığın kanı suyun yüzeyinde toplanınca öyle olduğunu sandı. Ama sonar her şey fazla ani bir biçimde sessizleştiğini düşünüp kötü bir hisse kapıldı.

Yaratığın ne yapacağını anladığında çok geç olmuştu.

"SIKI TUTUNUN!" diye bağırdı diğerlerine.

Thor bunu söyledikten hemen sonar, gemilerinin sudan dengesizce yükseldiğini ve canavarın dokunaçlarının arasında havada kalana dek hareket ettiğini hissetti. Aşağıya bakınca, canavarı geminin altında gördü; dokunaçları geminin her yanını pruvadan kıça kadar sarmıştı. Kendisini büyük bir darbeye hazırladı.

Canavar gemiyi hızla fırlatınca, gemi bir oyuncak gibi havada uçtu; hepsi uçmamak için bir yere tutunmaya çalıştı. Gemi en sonunda şiddetle sallanarak tekrar okyanusa düştü.

Thor ve diğerleri daha fazla tutunmayı başaramadılar ve güvertede dört bir yana kaydılar. Gemi dönüp savrulurken oraya buraya çarptılar. Thor Angel'ın güvertede tırabzanlara doğru kaydığını ve çok geçmeden gemiden düşeceğini gördü. Uzanıp onun ufak elini yakaladı ve kız ona panikle bakarken onu sıkıca tuttu.

Gemi en sonunda dengesine kavuştu. Thor apar topar diğerleri gibi ayağa kalktı ve bir sonraki saldırıya hazırlandı. Bunu yaptığı anda da canavarın son sürat dokunaçlarını çırparak onlara doğru yüzdüğünü gördü. Yaratık gemiyi her yönden sardı, dokunaçları geminin yanlarından güverteye uzandı ve onlara doğru ilerledi.

Thor bir çığlık duydu ve Selese'nin ayak bileğine bir dokunacın dolandığını gördü. Dokunaç onu güverteden çekiyor, suya düşürmeye çalışıyordu. Reece hızla dönüp kılıcıyla dokunacı kesti, ama tam o sırada bir başka dokunaç Reece'in koluna dolandı. Giderek daha fazla dokunaç gemiye çıktı ve Thor bunlardan birini kendi bacağında hissederken etrafına bakındığında tüm Lejyon kardeşlerinin kılıçlarını çılgınlar gibi etrafa savurduklarını ve dokunaçları kestiklerini gördü. Ama kestikleri her dokunaca karşılık yerine bir yenisi çıkıyordu.

Tüm gemi dokunaçlarla kaplanmıştı ve Thor bir an önce bir şey yapmazsa hepsinin boğulacağını biliyordu. Gökte tiz bir cıyaklama duydu ve başını kaldırınca cehennemden serbest bırakılan iblislerden birinin uçtuğunu ve uçarken onlara alaycı bir ifadeyle baktığını gördü.

Thor gözlerini yumdu; bunun geçmesi gereken sınavlardan ve hayatının en önemli anlarından biri olduğunu biliyordu. Dünyayı unutup içine odaklanmaya gayret etti. Eğitimine. Argon'a. Annesine. Güçlerine. Evrenden daha güçlü olduğunu biliyordu. Ta içinde bir yerde bir takım güçler vardı ve bunlar fiziksel dünyadan çok daha üstündü. Karşılarındaki bu canavarsa dünyaya aitti, ama Thor'un güçleri daha üstündü. Doğanın güçlerini, bu canavarı taratan güçleri çağırabilir ve yaratığı geldiği cehennem geri yollayabilirdi.

Thor dünyanın etrafında yavaşladığını hissetti. Avuçlarından bir sıcaklık yükseldiğini ve bunun kollarına, omuzlarına yayıldığını ve tekrar geri giderek

parmak uçlarının karıncalanmasına neden olduğunu hissetti. Thor kendisini yenilmez hissederek gözlerini açtı. Gözlerinden inanılmaz bir gücünü parıldadığını hissetti. Bu, evrenin gücüydü.

Elini uzatıp avucunu yaratığın dokunacına dayadı ve bunu yaptığında onu yaktı. Yaratık dokunacını yanmış gibi derhal bacağından çekti

Thor artık yeni bir insan olarak oradaydı. Arkasına bakınca, yaratığın başının geminin kenarında yükseldiğini gördü; canavar çenesini açıp herkesi yutmaya hazırlanıyordu. Lejyon erkek ve kız kardeşlerinin kaydığını, geminin kenarına doğru gittiklerini gördü.

Thor muazzam bir çığlık atıp canavara saldırıya geçti. Yaratık diğerlerine ulaşamadan ona doğru atıldı, kılıcını bırakıp yanan avuçlarını öne uzattı. Yaratığın suratına ulaşıp avuçlarını üstüne dayadı. Bunu yaptığı anda, avuçlarının yaratığın suratını yaktığını hissetti.

Canavar cıyaklayıp debelenirken ve onan kurtulmaya çalışırken, Thor onu sıkıca tutmaya devam etti. Yaratık ağır ağır dokunaçlarını gemiden çekti ve Thor bu sırada gücünün içinde daha da arttığını hissetti. Canavarı sıkıca tutup iki avucunu da kaldırdı ve yaratığın ağırlığının giderek göğe yükseldiğini hissetti. Çok geçmeden, yaratık Thor'un avuçlarının üstünde havada kaldı. Thor'un içindeki güç onu havada tutuyordu.

Derken, yaratık dokuz metre kadar havadayken, Thor döndü ve ellerini öne savurdu.

Canavar geminin üstünden uçarak ön fırladı; çığlıklar arasında taklalar atarak savruldu. Havada otuz metre kadar yükseldi ve en sonunda gevşedi. Büyük bir gürültüyle suya düştü ve derinlere gömüldü.

Ölmüştü.

Thor sessizlikte orada dikildi; bedeni hala ılıktı. Diğerleri de yavaş yavaş ayağa kalkıp onun yanına geldiler. Thor nefes nefese ve sersemlemiş halde kan denizine baktı. Bunun ardındaki ufukta gördüğü, o kara parçasının tepesine yükselen ve oğlunun orada olduğunu bildiği kara kaleye gözlerini dikti.

Vakit gelmişti. Artık onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu ve en sonunda oğlunu kurtarabilecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Volusia İmparatorluk başkentinin sokaklarında çok sayıda danışmanıyla durmuş, şok içinde elindeki aynaya bakıyordu. Suratını her açıdan inceledi… Yarısı hala çok güzelken, diğer yarısı şekilsizleşmiş ve erimişti. İçine bir tiksinti dalgasının yayıldığını hissetti. Güzelliğinin yarısının hala var olması durumu nedense daha da kötüleştiriyordu. Tüm suratı şekilsizleşmiş olsaydı, işi daha kolay olurdu diye düşündü… Eski halini hatırlamazdı.

Göz kamaştırıcı güzelliğini, gücünü aldığı kaynağı, onun hayatındaki her olayda kurtarmış, erkekleri ve kadınları manipüle etmesini sağlamış ve tek bir bakışla erkeklere diz çöktürmüş olan şeyi düşündü. Artık bunu yitirmişti. Artık sıradan on yedi yaşında bir kızdı… Daha da kötüsü, yarı canavardı. Kendi suratını görmeye tahammül edemiyordu.

Bir öfke ve çaresizlik patlamasıyla, Volusia aynayı yere fırlattı ve başkentin ışıl ışıl sokağında bin parça oluşunu izledi. Bütün danışmanları sus pus halde duruyorlar, o sırada onunla konuşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ayrıca, Volusia onlara bakarken hiçbirinin ona bakmak istemediğini, suratının aldığı dehşet verici görüntüyü görmek istemediğini de görebiliyordu.

Volusia paramparça etmek istediği Volklara baktı… Ama onlar Volusia'ya o korkunç büyüyü yapar yapmaz kaçmışlardı. Volusia onlarla gücünü birleştirmemesi konusunda uyarılmıştı ve artık tüm bu uyarıların haklı çıktığını anlıyordu. Buna karşılık çok büyük bir bedel ödemişti. Asla geri çevrilemeyecek bir bedeldi.

Öfkesini birisinden çıkarmak için etrafına bakınırken, ondan birkaç yaş büyük olan yeni komutanı Brin'i gördü; heykelimsi bu genç adam aylardır ona kur yapıyordu. Genç, uzun boylu, kaslı olan Brin inanılmaz derecede yakışıklıydı ve Volusia'yı tanıdığından beri onu arzuluyordu. Ama o sırada Volusia'yı daha da öfkelendirerek ona bakmıyordu bile.

"Sen," dedi Volusia hırla gibi. Kendisini daha fazla tutamadı. "Artık bana bakmayacak mısın?"

Brin başını kaldırınca ama gözlerine bakamayınca, Volusia kıpkırmızı kesildi. Artık kaderinde bu vardı. Hayatının sonuna dek ona bir ucube gözüyle bakılacaktı.

"Seni tiksindiriyor muyum?" diye sordu sesi çaresizlikle çatlayarak.

Brin başını önüne eğdi ve sesiz kaldı.

Volusia uzun bir sessizlikten sonar "Pekâlâ," dedi. Birisinden intikam almaya kararlıydı. "O halde, sana bu çok nefret ettiğin surata bakmanı *emrediyorum*. Bana güzel olduğumu kanıtlayacaksın. Benimle yatacaksın."

Komutan başını kaldırıp ona ilk kez baktı. Suratından korku ve dehşet okunuyordu.

"Tanrıçam?" dedi çatlak bir sesle ve korkuyla. Volusia'nın emrine karşı gelirse ezasının ölüm olacağından korktu.

Volusia ilk kez mutlu hissederek kocaman bir gülümsemeyle karşılık Verdi. Bu, kusursuz bir intikam olacaktı: Ondan en çok iğrenen adamla yatacaktı.

"Sen önden git," dedi yana çekilip yatak odasını işaret ederek.

*

Volusia İmparatorluk başkenti sarayının en üst katındaki yüksek kemerli ve üstü açık pencerenin karşısında durdu ve sabahın ilk ışıkları belirirken, perdenin kanatları suratına doğru savrulurken sessizce ağladı. Gözyaşlarının suratının iyi tarafından aktığını hissedebiliyordu, ama eriyen kötü tarafından hissedemiyordu. O taraf artık hissizdi.

Hafif bir horlama sesi duyunca arkasına baktı. Brin hala uyuyordu, ama uykusunda bile suratında tiksinmiş bir ifade vardı. Brin'in onunla birlikte geçirdiği her saniyeden nefret ettiğini biliyordu ve bu yüzden intikam alma ihtiyacını bir parça olsun gidermişti. Ama yine de tatmin olmamıştı. Bunu Volkların yanına bırakamazdı ve hala intikam için yanıp tutuşuyordu.

Brin'den aldığı intikam kesinlikle düşündüğü intikam değildi. Ne de olsa, Volklar ortadan kaybolmuşlardı, ama kendisi ertesi sabah hala hayattaydı ve hayatının sonuna dek de öyle kalacaktı. O görünümle, kendisinin bile tahammül edemediği o suratla yaşamak zorundaydı.

Volusia gözyaşlarını sildi ve başkentin duvarlarının ardındaki bölgeye, ufkun ta derinliklerine baktı. Güneşler yükselirken, siyah bayrakları ufku kaplamaya başlayan Yediler Şövalyeleri'nin ordularının siluetini gördü. Askerler orada kamp kurmuşlardı ve orduları giderek büyüyordu. Yavaş yavaş şehrin etrafını çeviriyorlar, İmparatorluğun dört bir yanından milyonlarca asker toplayarak orayı istila etmeye hazırlanıyorlardı. Onu ezmeye hazırlanıyorlardı.

Volusia buna hazırdı. Volklara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Kendi adamlarına da ihtiyacı yoktu. Onları tek başına öldürebilirdi. Ne de olsa, kendisi bir tanrıçaydı. Uzun süre önce, ölümlüler diyarından ayrılmıştı ve artık kimsenin ve hiçbir ordunun durdurmayacağı bir efsaneydi. Onları kendisi karşılayacak ve işlerini tek başına bitirecekti.

En sonunda karşısına çıkacak kimse kalmayacaktı. Bundan sonar, ondan güçlüsü olmayacaktı.

Volusia arkasından bir hışırtı duydu ve gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Brin'in yataktan kalktığını çarşafları üstünden atıp giyinmeye başladığını gördü.

Onun parmaklarının ucunda dolaştığını, sessiz olmaya çalıştığını fark etti ve ona görünmeden gitmeye niyetli olduğunu anladı… Böylece, suratını bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Volusia bunu hareket üstüne hakaret olarak Kabul etti.

“Komutan?” iye seslendi sakince.

Brin’in olduğu yerde donakaldığını gördü; genç adam dönüp tereddütle ona baktı ve Volusia ona gülümseyerek erimiş tuhaf dudaklarıyla ona daha da işkence etti.

“Buraya gel, komutan. Gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var.”

Brin yavaşça dönüp ona doğru yürüdü ve yanına kadar geldi. Orada dikilirken onun suratından başka her yere bakmaya çalıştı.

“Tanrıçan için bir veda öpücüğü yok mu?” dedi Volusia.

Brin’in hafifçe irkildiğini gördü ve içini büyük bir öfke kapladı.

“Boş ver,” dedi surat ifadesi allak bullak bir biçimde. “Ama en azından sana göstermek istediğim bir şey var. Baksana. Ufuktaki şeyi görüyor musun? Dikkatle bak. Sana orada ne gördüğünü söyle.”

Brin öne çıktı ve Volusia elini onun omzuna koydu. Brin öne eğilip ufka dikkatle bakarken, Volusia onun bir şey görebilmek için kaşlarını çattığını fark etti.

“Hiçbir şey görmüyorum, Tanrıçam. Sıra dışı bir şey yok.”

Volusia keyifle gülümsedi. İçinde o tanıdık intikam isteğini, şiddet ve gaddarlık uygulama ihtiyacını hissetti. ”Daha dikkatle bak, komutan.”

Brin biraz daha öne eğildi. Volusia hızla gömleğini arkadan kavradı ve onu var gücüyle pencereden dışarı fırlattı.

Brin ellerini kollarını sallayarak düşerken çığlık attı. Yüz üstü otuz metreden yere çakıldı ve anında aşağıdaki sokakta öldü. Tok ses sessiz sokaklarda yankılandı.

Volusia mutlu bir gülümsemeyle onun cesedine baktı ve en sonunda intikamını aldığını hissetti.

“Asıl tuhaf görünen sensin,” dedi. “İkimizden hangisi şimdi daha tuhaf?”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Yanından Krohn'la birlikte Işık Arayıcılarının kulesinin loş koridorlarında yürüyor, ağır ağır binanın kenarlarındaki yuvarlak rampadan yukarı çıkıyordu. Yolun iki kenarında meşaleler ve kült üyeleri vardı ve hepsi ellerini cüppelerinin içine gizlemiş bir halde sessizce hazır olda bekliyorlardı. Gwen yukarı çıktıkça daha da meraklandı. Kral'ın oğlu Kristof buluştuktan sonar onu yarı yola kadar getirmişti, ama sonar arkasını dönüp inmeye koyulmuş ve ona Eldof'u görmek için yolun geri kalanını yalnız gitmesi gerektiğini ve onunla bir tek Gwen'in yüzleşebileceğini söylemişti. Herkes ondan bir tanrıymış gibi söz ediyordu.

Hafif mırıltılar ve keskin tütsü kokusu arasında Gwen yukarı doğru eğim kazanan rampada ilerlerken, Eldof'un ne tür bir sırrı koruduğunu merak etti. Kral'ı ve Yamacı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi ona söyleyecek miydi? Kral'ın ailesini oradan kurtarabilecek miydi?

Gwen bir köşeyi daha dönünce, bir kapı gördü ve şaşkınlıkla karşısındaki manzaraya baktı. Otuz metre yüksekliğinde bir tavanı olan kocaman bir odaya girdi. Odanın duvarları zeminden tavana kadar mozaik camlarla kaplıydı. İçeri sızan cılız ışık, kırmızı, mor ve pembe renklerle odaya dünya dışı bir özellik katıyordu. İşin en akıl almaz yanı da o kocaman yerde, odanın tam ortasında, ışığın adeta bir tek onu aydınlatması gerekiyormuş gibi üstüne vurduğu bir adamın oturuyor olmasıydı.

Eldof.

Gwen onun gökten düşmüş bir tanrı gibi odanın köşesinde oturduğunu görünce kalbinin çılgınlar gibi atmaya başladığını hissetti. Adam ellerini parıldayan altın renkli pelerinin içinde kavuşturmuş oturuyordu; dazlaktı ve ona uzanan rampanın iki yanında yanan ve odayı biraz aydınlatan meşalelerin bulunduğu kocaman ve fildişinden yapılmış muhteşem bir tahtta oturuyordu. O oda, taht ve ona giden rampa… Tüm bunlar bir Kral'ın huzuruna çıkmaktan daha hayret vericiydi. Gwen neden Kral'ın bu adamdan, kültüründen ve kulesinden çekindiğini anladı. Her şey hayranlık ve itaatkârlık uyandırmak için tasarlanmış gibiydi.

Eldof onu ne yanına çağırdı, ne de orada olduğu için bir şey yaptı. Gwen başka ne yapacağını bilemediğinden, tahta uzanan uzun ve altın renkli rampadan yukarı çıkmaya koyuldu. Yürürken onun yalnız olmadığını fark etti, çünkü gölgelerin arasında müritleri sıralanmış duruyorlardı. Eldof'un kaç bin müridi olduğunu merak etti.

Gwen en sonunda tahttan birkaç adım ötede durup başını kaldırdı.

Eldof ona yaşlı, buz mavisi ve parıldayan gözlerle baktı ve soğuk bakışının ardından gülümsedi. Gözleri insanı hipnotize ediyordu. Gwen'e Argon'un yanında olduğu zamanları hatırlattı.

Eldof ona bakarken, ne yapacağını bilemedi. Eldof ruhuna bakıyor gibiydi. Gwen sessizce durdu ve onun konuşmaya hazır olmasını bekledi. Yanında duran Krohn'un gerildiğini, en az onun kadar huzursuz olduğunu hissetti.

"Halka'nın Batı Krallığı'nın Gwendolyn'i, Kral MacGil'in kızı ve halkının kurtulması için son şansı… Bizim de tabii," dedi Eldof ağır ağır. Adeta eski bir metinden bunları okuyor gibiydi ve sesi Gwen'in duyduğu en kalın sesti. Taşların arsından yankılanıyor gibiydi. Eldof gözlerini onunkilere dikmişti ve sesi hipnotize ediciydi. Gwen onun gözlerine bakarken, tüm uzay, zaman ve mekân mevhumunu yitirdi ve kendisini o anda bile onun kült kişiliğine çekilirken buldu. Denese bile başka yöne bakamayacakmış gibi hissetti. Eldof onun dünyasının merkeziymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Tüm bu insanların ona neden ibadet edip izlediğini daha iyi anladı.

Gwen ona bakarken bir an için ne diyeceğini bilemedi. Bu durum nadiren başına gelirdi. Hiç o kadar büyülenmiş hissetmemişti… O güne dek, sayısız kralın ve kraliçenin huzurunda bulunmuştu. Kendisi de bir kraliçe ve bir kralın kızı olduğu halde o durumdaydı. Bu adamın Gwen'in tam olarak tarif edemediği tuhaf bir özelliği vardı. O anda oraya neden geldiğini bile unutmuştu.

En sonunda, zihnini konuşabileceği kadar toparladı.

"Buraya şu sebeple geldim…"

Eldof kısa ve kalın bir kahkahayla lafını kesti.

"Neden geldiğini biliyorum," dedi. "Buraya gelmeden *önce* bile biliyordum. Buraya geldiğinden haberdardım… Hatta Büyük Hiçliği aşmadan bile önce. Halka'dan ayrıldığını, yukarı Adalara gittiğini ve deniz yolculuklarını biliyorum. Kocan Thorgrin'i ve oğlun Guwayne'i biliyorum. Seni merakla izledim, Gwendolyn. Yüzyıllardır seni izliyorum."

Gwen bu sözler karşısında hiç tanımadığı bu insanın ona tanıdık gelişi karşısında buz kesti. Kollarında ve omurgasında bir ürperti hissetti ve onun tüm bunları nereden bildiğini merak etti. Bir kez daha onun çekim alanına girdiğini, istese bile kurtulamayacağını hissetti.

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Eldof gülümsedi.

"Ben Eldof'um. Bilginin hem başlangıcı hem de sonuyum."

Eldof ayağa kalkınca, Gwen onun o güne dek gördüğü herkesten iki misli uzun boylu olduğunu görüp şaşırdı. Eldof ona doğru rampadan aşağı bir adım attı ve büyüleyici bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Gwen onun karşısında hareket

edemediğini hissetti. Onun karşısında odaklanmak ve kendi iradesiyle bir şey düşünmesi çok zordu.

Zihnini boşaltmaya ve yapması gereken şeye odaklanmaya gayret etti.

"Kral'ın size ihtiyacı var," dedi. "Halka'nın da öyle."

Eldof güldü.

"Benim Kralım mı?" dedi meydan oku gibi.

Gwen kendisini devam etmeye zorladı.

"Halka'yı nasıl kurtaracağını bildiğinizi düşünüyor. Onan bir sır sakladığınızı ve bunun burayı ve tüm halkı kurtarabileceğine inanıyor."

"Doğru," dedi Eldof.

Gwen onun bu ani ve samimi yanıtına şaşırdı ve ne demesi gerektiğini bilemedi. Onun bunu inkâr edeceğini sanmıştı.

"Öyle mi?" dedi hayretle.

Eldof gülümsedi, ama bir şey demedi.

"Ama neden?" dedi Gwen. "Bu sırrı neden paylaşmıyorsunuz?"

"Neden paylaşayım?"

"*Neden* mi?" dedi Gwen şaşkınlıkla. "Bu krallığı ve onun halkını kurtarmak için tabii."

"Bunu neden yapayım ki?"

Gwen hayretle gözlerini kıstı. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. En sonunda, Eldof iç çekti.

"Senin sorunun herkesin kurtulması gerektiğine inanman. Ama orada yanılıyorsun. Zamana sadece onlarca sene olarak bakıyorsun; bense yüzyıllar olarak bakıyorum. Sen insanların heba edilmemesi gerektiğini düşünüyorsun; bense onları kaderin ve zamanın büyük çarkında birer çentik olarak görüyorum."

Eldof gözleri parıldayarak bir adım daha attı.

"Gwendolyn, bazı insanların *kaderinde* ölmek vardır. Bazılarının ölmesi *gerekir*."

"*Ölmesi* mi gerekir?" dedi Gwen dehşetle.

"Bazılarının diğerlerini kurtarmak için ölmesi gerekir. Bazılarının da düşmesi gerekir ki diğerleri kalkabilsin. Bir kişiyi diğerinden daha önemli kılan özellik nedir? Ya bir yeri diğerinden daha önemli kılan özellik nedir?"

Gwen giderek daha da kafası karışmış bir halde bu sözleri düşündü.

"Yıkım ve çöküş olmadan büyüme de olmaz. Çölün boş kumları olmadan, muhteşem nehirlerin üstüne inşa edilebileceği temeller de olmaz. Hangisi daha önemli: Yıkım mı, ardından gelen büyüme mi? Anlamıyor musun? Yıkım bir temelden başka nedir ki?"

Gwen şaşkınlıkla anlamaya çalıştı, ama Eldof'un sözleri şaşkınlığını daha da arttırmıştı.

"O halde, hiçbir şey yapmayıp Halka'nın ve halkının ölmesine mi izin vereceksiniz? Neden* Bunun size ne faydası var?"

Eldof güldü.

"Neden her şeyin bir faydası olması gerek? Onları kurtarmayacağım, çünkü kaderlerinden *kurtarılmak* yok," dedi anlayışlı bir tavırla. "Burasının, bu Yamacın kaderinde kurtarılmak yok. Yok olması gerekiyor. Kral'ın da öyle. Halkının da öyle. Kaderin karşısına dikilecek gücüm yok. Bana geleceği görme becerisi bahşedildi… Ama bu istismar etmeyeceğim bir armağan. Gördüklerimi değiştiremem. Ben kimim ki kaderin karşısına çıkayım?"

Gwendolyn Thorgrin'i ve Guwayne'i düşünmeden edemedi.

Eldof'un suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ah, evet," dedi gözlerinin içine bakarak. "Kocan ve oğlun."

Gwen şok içinde ona baktı ve aklını nasıl okuduğunu merak etti.

"Onlara yardım etmeyi çok istiyorsun," dedi Eldof başını sallayarak. "Ama bazen kaderi değiştiremezsin."

Gwen kıpkırmızı kesildi ve başını sallayarak bu sözlere karşı çıktı.

"*Ben* kaderi değiştireceğim," dedi kararlılıkla. Neye mal olursa olsun. Kendi ruhumdan vazgeçmem gerekse bile."

Eldof uzunca bir süre dikkatle ona baktı.

"Evet," dedi. "Değiştireceksin, değil mi? Bu güce sahip olduğunu görebiliyorum. Bir savaşçı ruhuna sahipsin."

Eldof ona dikkatle bakarken, Gwen onun yüzünde ilk kez kararlı bir ifade gördü.

"Buna sahip olduğunu sanmıyorum," diye devam Eldof mütevazı bir tavırla. "Senin gibi kaderi değiştirme gücüne sahip sadece birkaç seçkin işi vardır. Ama ödeyeceğin bedel çok büyük olacak."

Gözlerinin önüne gelen bir görüntüyü aklından atmak istermiş gibi iç çekti.

"Her hâlükârda, burada, Yamaç'ta kaderi değiştiremeyeceksin," dedi. "Ölüm buraya doğru geliyor. Onların ihtiyacı olan şey kurtarılmak değil göç etmek. Yeni bir lidere, onları Büyük Hiçlik'ten sağ salim geçirecek birisine ihtiyaçları var. Bence bu yeni liderin sen olduğunu zaten biliyorsun."

Gwen bunları duyunca ürperdi. Oradan geçecek kadar gücü olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Onlara nasıl liderlik edebilirim?" dedi bunu düşünürken bile umutsuzluğa kapılarak. "Hem gidecek neresi kaldı? Bir hiçliğin ortasındayız."

Eldof bir şey demeden başını çevirdi ve ondan uzaklaşırken Gwen birden daha fazlasını öğrenmek için can attığını hissetti.

“Söyleyin bana,” dedi öne atılıp Eldof’un kolunu tutarak.

Eldof dönüp kendisine bir yılan dokunmuş gibi onun eline baktı, Gwen de onu bırakmak zorunda kaldı. Birkaç keşiş gölgelerin arasından öne fırlayarak onlara yaklaştı ve öfkeyle Gwen’e baktı. Ama Eldof onlara başıyla bir işaret yapınca uzaklaştılar.

“Söyle bana,” dedi Eldof. “Sana bir kez yanıt vereceğim. Sadece bir kez. Neyi bilmek istiyorsun?”

Gwen çaresizlik içinde içine derin bir nefes çekti. “Oğlum. Onu nasıl bulacağım? Kaderi nasıl değiştireceğim?”

Eldof dikkatle, uzun uzun ona baktı.

“Yanıt ta başından beri gözlerinin önünde, ama göremiyorsun.”

Gwen zihnini zorladı, çaresizlik içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama ne olduğunu bir türlü bulamadı.

“Argon,” dedi Eldof. “Sana söylemeye korktuğu son bir sır var. Yanıt orada gizli.”

Gwen şok geçirdi.

“Argon mu? Bu yanıtı Argon mu biliyor?”

Eldof başını salladı.

“O, bilmiyor. Ama efendisi biliyor.”

Gwen zihni allak bullak olmaya başlamıştı.

“*Efendisi* mi?” dedi.

Gwen onun bir efendisi olduğunu hiç düşünmemişti.

Eldof evet anlamında başını salladı.

“Argon’dan seni ona götürmesini iste,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ondan alacağın yanıtlar seni bile şaşırtacak.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mardig kararlılıkla kalenin koridorlarında ilerlerken, neler yapacağını gözlerinin önüne getiriyor ve kalbinin gümbür gümbür çarptığını hissediyordu. Terli eliyle beline gizlediği hançeri sıkıca kavradı. Bu yolda daha önce milyon kere babasıyla görüşmek için yürümüştü.

Kral'ın odasına yakınlaşmıştı. Mardig tanıdım koridorlarda dönüp ilerledi ve Kral'ın oğlunu görüp saygıyla eğilen muhafızların önünden geçti. Mardig onlardan korkmaması gerektiğini biliyordu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu ve yapacağı şeyi uzunca süre kimse görmeyecekti… Krallık artık ona ait sayılırdı.

Mardig tek ayağını diğerinin önüne atmaya çalışırken ve dizleri titrerken, kendisini bir duygu seline kapılmış halde buldu; kendisini hayatı boyuna yapmayı düşündüğü şeyi yapmaya hazırlanırken kararlı davranmaya zorladı. Babası onu hep baskı altında tutmuştu, davranışlarını onaylamamıştı, ama diğer savaşçı oğullarını desteklemişti. Kızını bile ondan daha çok desteklemişti. Mardig bu şövalyelik kültürünün bir parçası olmayı reddettiği ve başkalarını öldürmektense şarap içmeyi ve kadınların peşinden koşmayı tercih ettiği için öyle olmuştu.

Babasının gözünde, bunlar onu başarısız yapıyordu. Babası onun yaptığı her şeye suratını büküyor, onu onaylamayan bakışlarıyla her köşeden izliyordu e Mardig her zaman bir intikam gücü geleceğini hayal ediyordu. Bir yandan da bu gücü kendisi ele geçirmek istiyordu. Herkes krallık unvanının erkek kardeşlerinden birine, en büyükleri Koldo'ya ya da o değilse Mardig'in ikizi Ludwig'e geçeceğini düşünüyordu, ama Mardig'in farklı planları vardı.

Mardig köşeyi dönerken, nöbet tutan askerler saygıyla başlarını eğdiler ve neden geldiğini sormadan kapıyı açtılar.

Ama içlerinden biri aniden, beklenmedik bir biçimde durdu ve ona baktı.

"Lordum, Kralımız bu sabah ziyaretçisi olacağını söylememişti."

Mardig'in kalbi hızla çarpmaya başladı, ama cesur ve kendinden emin olmaya çalıştı; dönüp askere ayrıcalıklı konumunu belli edercesine baktı; en sonunda, asker de tereddüt etti.

"Ben sıradan bir ziyaretçi miyim?" diye sordu buz gibi bir sesle ve korktuğunu belli etmemek için elinden geleni yaparak.

Muhafız yavaşça geri çekildi ve Mardig açık kapıdan içeri girdi. Muhafızlar kapıyı ardından kapattılar.

Mardig odaya girdi ve pencerenin önünde düşünceli düşünceli krallığına bakmakta olan babasının şaşkın bakışlarını gördü. Babası şaşkınlıkla ona döndü.

“Mardig, bu ziyaretini neye borçluyum? Seni çağırmamıştım. Hem beni bu geçtiğimiz aylarda istediğin bir şey olmadıkça hiç ziyaret etmedin.”

Mardig kalbinin çılgınlar gibi attığını hissetti.

“Senden bir şey istemeye gelmedim, baba. Almaya geldim.”

Babası daha da şaşırdı.

“Almaya mı?”

“Bana ait olan bir şeyi almaya geldim.”

Mardig odada uzun birkaç adım attı, kendisini hazırladı. Babasıysa hayretle ona bakmaya devam etti.

“Sana ait olan şey nedir?”

Mardig avuçlarının terlediğini hissetti. Hançeri elindeydi ve düşündüğü şeyi yapıp yapamayacağından emin değildi.

“Krallık unvanı tabii ki,” dedi.

Mardig yavaşça elindeki hançeri ortaya çıkardı ve babasını bıçaklamadan önce onun bunu görmesini ve ondan ne kadar nefret ettiğini anlamasını istedi. Babasının suratında belirecek olan korku, şok ve öfke ifadesini görmek istiyordu.

Ama babası ona bakarken, Mardig düşündüğü anı yaşayamadı. Babasının direneceğini, ona karşı koyacağını sanmıştı, ama babası ona hüzünle ve şefkatle bakıyordu.

“Oğlum,” dedi, “her şeye rağmen oğlumsun ve seni seviyorum. Biliyorum ki aslında yüreğin bunu yapmayı itemiyor.”

Mardig şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

“Hastayım, oğlum. Çok yakında öleceğim. Öldüğümde krallık unvanı sana değil, erkek kardeşlerine geçecek. Şu anda beni öldürsen bile bunun sana hiçbir faydası olmayacak. O yüzden, silahını kaldır ve bana sarıl. Seni her baba gibi hala çok seviyorum.”

Mardig ani bir öfkeye kapılarak ve elleri titreyerek öne atıldı ve hançeri babasının kalbine sapına kadar sapladı.

Babası gözleri hayretten irileşmiş bir halde orada dururken, Mardig onu sıkıca tutu ve gözlerinin içine baktı.

“Hastalığın seni yufka yürekli yapmış, baba. Beş sene önce, bunu asla yapamazdım. Bir krallık güçsüz bir kralı hak etmez. Yakında öleceğini ben de biliyorum… Ama o kadar bekleyemem.”

Babası en sonunda cansız bir halde yere yığıldı.

Ölmüştü.

Mardig nefes nefese, yaptığı şey yüzünden şok içinde yere baktı. Ellerini pelerinine sildi, hançeri yere fırlattı ve hançer büyük bir şangırtıyla yere düştü.

Mardig suratını buruşturup babasına baktı.

“Erkek kardeşlerim konusunda endişelenme, baba. Onlar için de ayrı planlarım var.”

Babasının cesedinin üstünden geçip pencereye gitti ve aşağıdaki başkente baktı. Burası artık ona aitti.

Artık her şey *onundu*.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick kılıcını kaldırdı ve bir Kum Yürüyücüsü jilet gibi keskin tırnağını suratına savururken onu savuşturmaya çalıştı. Kılıcı onu büyük bir gümbürtüyle kıvılcımlar saçarak durdurdu ve Kendrick yaratık sivri tırnaklı pençesini kılıçtan kaldırıp başına hücum ederken yana kaçtı.

Kendrick hızla dönüp kılıcını savurdu, ama yaratık şaşılacak derecede atikti. Geri çekildi ve Kendrick'in kılıcı kıl payı yanından geçti. Yaratık sonar öne atıldı, yükseğe sıçradı ve doğrudan onun üstüne atladı… Kendrick bu sefer bu hamleye hazırdı. Yaratığın hızını hafife almıştı, ama ikinci kere gafil avlanmayacaktı. Kendrick yere eğildi ve kılıcını havaya kaldırdı… Yaratığın doğrudan kılıcın üstüne düşerek kendi hamlesiyle ölmesini sağladı.

Dizlerinin üstüne kalktı ve kılıcını alçaktan savurarak ona hücum eden iki Kum Yürüyücüsü 'nün bacaklarını kesti. Sonra, döndü ve kılıcını geriye savurarak yaratıklardan biri sırtına atlamadan önce onu biçti.

Yaratıklar dört bir yandan üstüne gelirken, Kendrick kendisini hararetli bir savaşın ortasında buldu. Brandt ve Atme bir yanında, Koldo ve Ludvig diğer yanındaydı. Beşi içgüdüleriyle birbirlerine sırtlarını verdiler ve dar bir halka oluşturdular; kılıçlarını yaratıklara saplayarak ve tekmeler atarak onları kendilerinden uzak tutarlarken, birbirlerini kolladılar.

Kasıp kavuran güneşlerin altında, o açık ve engin alanda sığınabilecekleri hiçbir yer olmaksızın uzun süre savaştılar. Kendrick'in omuzlarını sızlamaya başlamıştı ve dirseklerine kadar kan içinde kalmıştı; uzun yürüyüşten ve bitmek bilmeyen savaştan yorgun düşmek üzereydi. Yanlarında yiyecekleri ve gidecek bir yerleri yoktu. Hepsi canını kurtarmak için savaşıyordu. O yaratıkların öfkeli çığlıkları oraya buraya konarlarken etrafı kaplamıştı. Kendrick dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu; geriye dönebilmek için uzun bir yol kat etmeleri gerekiyordu ve içlerinden biri yaralanırsa, çok zor bir durumda kalacaklardı.

Savaşırken uzakta Kaden isimli çocuğu gördü ve hala hayatta olduğuna sevindi. Çocuk elleri ve kolları arkasında bağlı bir biçimde onu sıkıştırmış olan yaratıklara karşı direniyordu. Onu gören Kendrick cesaret kazandı ve neden orada olduğunu hatırladı. İki misli çaba sarf ederek öfkeyle savaştı ve yaratıkların hepsini öldürerek çocuğa doğru gitmeye çalıştı. Diğerlerinin ona karşı davranışları hoşuna gitmemişti ve o yaratıklar kötü bir şey yapmadan önce ona ulaşması gerektiğini biliyordu.

Aniden büyük bir acıyla kolunun yarıldığını hissetti. Bir yaratığın ona saldırdığını ve keskin tırnaklarını suratına savurduğunu gördü. Zamanında karşılık veremeyeceği için, kendisini darbeye hazırladı ve suratının ikiye

ayrılacağını sandı… Ama Brandt aniden öne atılıp yaratığı göğsünden ikiye ayırdı ve Kendrick'i son anda kurtardı.

Tam o sırada, Atme de öne fırladı ve bir yaratık dişlerini Brandt'ın boğazına geçirmeden önce onu biçti.

Kendrick hızla kendi etrafında döndü ve iki yaratık Atme'nin üstüne atlamadan onları öldürdü.

Böylece, dönerek ve kılıç savurarak, son yaratığa kadar savaşarak devam etti. Yaratıklar ayaklarının dibine düşerek kumların üstünde öbekler oluşturdular ve kumlar kanlarla kıpkırmızı bir renge büründü.

Kendrick gözünün ucuyla birkaç yaratığın Kaden'ı kaptığını ve onu kaçırmaya hazırlandığını fark etti. Kalbi hızla atmaya başladı; tehlikeli bir durumda olduklarını biliyordu. Yaratıkları gözden kaybederse, çöle kaçarlar ve Kaden'ı bir daha bulamazlardı.

Çocuğa koşması gerektiğini fark etti. Savaştan sıyrılarak birkaç yaratığı dirsekleye dirsekleye o yöne doğru koşmaya başladı ve diğerlerini yaratıklarla savaşır halde bırakıp Kaden'a yetişmeye çalıştı. Birkaç yaratık peşinden gelince, Kendrick dönüp onlara tekmeler attı ve ilerleyebilmek için kılıcını savurdu. Her yanının sıyrıklar içinde kaldığını hissediyordu, ama her ne olursa olsun durmayacaktı. Kaden'a vaktinde yetişmek zorundaydı.

Kendrick Kaden'ı görünce onu durdurması gerektiğini anladı. Bunu yapabilmek için tek bir şansı vardı.

Beline uzandı, bir bıçak çekti ve bunu fırlattı. Bıçak yaratıklardan birinin ensesine saplandı ve Kaden'ın boğazını ısırmaya fırsat bulamadan oracıkta öldü. Kendrick kalabalığı yardı, mesafeyi kapattı, ta Kaden'ın olduğu yere kadar koştu. Bir başka yaratığı daha onu öldürmeden önce hakladı.

Kendrick Kaden'ı korumak için savunmaya geçti. Kaden yerde elleri ve kolları bağlı bir halde yatıyor, Kendrick'se bu arada ona saldıranları öldürüyordu. Kaden'ın üstüne daha da fazla yaratık çullanırken, Kendrick her yönden gelen yaratıkların pençe darbelerini engelledi. Etrafının sarıldığını ve yaratıkların her yönden pençelerini ona savurduklarını gördü, ama Kaden'ı kurtarmaya kararlıydı. Görebildiği kadarıyla, diğerleri Kaden'ın yardımına koşamayacak kadar meşgullerdi.

Kendrick kılıcını havaya kaldırıp çocuğun bağlarını kesti ve onu serbest bıraktı.

"Kılıcımı al!" diye bağırdı.

Kaden Kendrick'in kınından kısacık kılıcı aldı ve hızla dönüp onun yanında yaratıkların geri kalanıyla yüzleşti. Kendrick çocuğun yaşına rağmen atik, cesur ve korkusuz oluğunu görebiliyordu ve onunla birlikte yaratıklarla savaştığına memnundu.

Birlikte gayet iyi savaşıp, dört bir yandan gelen yaratıkları öldürdüler. Ama ne kadar iyi savaşsalar da yaratıklar çok kalabalıktı ve ikisi çok geçmeden etraflarının tamamıyla sarıldığını fark ettiler.

Kendrick güçten düşüyordu, omuzları yorulmuştu. Tam o sırada, yaratıkların yere yığıldığını gördü ve arkalarından muazzam bir savaş çığlığı geldi. Koldo, Ludvig, Brandt ve Atme'nin yaratıkları aşıp, etraflarındaki yaratıkları öldürdüklerini görünce çok sevindi. Bundan cesaret alarak son bir çabayla yanında Kaden'la birlikte savaşmaya devam etti. Altı kişi birlikte savaşarak durdurulamaz hale gelmişlerdi ve yaratıkların işini teker teker bitiriyorlardı.

Kendrick sessizlikte nefes nefese çölde dururken e etrafına bakınırken, ne yaptıklarını aklı bir an için almadı. Etrafları olduğu gibi yaratıkların leşleriyle kaplıydı; yaratıkların cesetleri farklı yönlerde istiflenmiş durumdaydı ve kumları kanlarıyla kırmızıya boyamışlardı. O ve diğerleri de yara ve sıyrık içinde kalmışlardı, ama hepsi oradaydı ve hayattaydı. Gülümsemesi kulaklarına varan Kaden da özgür kalmıştı.

Kaden hepsine teker teker sarıldı. Önce Kendrick'e gitti ve anlamlı bir ifadeyle ona baktı. Son olarak en büyük ağabeyi Koldo'ya sarıldı. Güneşin altında ışığın dalga dalga yayıldığı siyah teniyle, Koldo da ona sarılarak yanıt verdi.

"Beni kurtarmak için geldiğinize inanamıyorum," dedi Kaden.

"Sen kardeşimsin," dedi Koldo. "Başka ne yapabilirdim ki?"

Kendrick bir ses duydu ve yaratıkların kaçırdığı altı atın hep birlikte bir iple bağlandığını gördü… Diğerleriyle imalı imalı bakıştı.

Hep birlikte atların yanına koşup sırtlarına bindiler. Atlarını dehledikleri gibi onları tekrar Hiçliğe doğru yönlendirdiler ve nihayet evlerine, Yamaca gitmek üzere ilerlemeye koyuldular.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erec gemisinin kıç tarafında durmuş, filosunun en arkasında ilerliyordu. Bir kez daha endişeyle arkasına baktı. Bir yandan, o İmparatorluk köyünün tamamını yok ettikleri ve nehirde geri dönüp Volusia'ya ve Gwendolyn'e doğru ilerlediklerine memnundu; diğer yandan da buna karşılık büyük bir bedel ödemiş ve sadece adamlarını değil, vakit de kaybetmişti… İmparatorluk filosuna karşı kazandıkları avantajları tamamıyla yitirmişlerdi. Arkasına bakarken, onların fazlasıyla yakından geldiklerini, nehirden yukarı doğru kıvrılarak çıktıklarını, ama birkaç yüz metre ileride İmparatorluğun siyah ve altın renkli bayraklarını görebildiğini fark etti. Onlara karşı edindiği bir günlük avantajı kaybetmişti ve düşmanlar tıpkı avının peşinden giden bir eşek arısı gibi öfkeyle, üstün gemileriyle daha kalabalık birlikleriyle peşlerinden geliyor, rüzgâr her sert estiğinde onlara daha ad yakınlaşıyorlardı.

Erec dönüp ufka baktı. Keşif birliklerinden Volusia'nın ilerideki dönemecin hemen ardında olduğunu öğrenmişti. Ama İmparatorluğun ilerlediği hızla acaba ufak filosu oraya vaktinde varabilecek mi diye merak etti. Oraya vaktinde varamadıkları takdirde, geri dönüp onlarla karşılaşmaları gerektiğini fark etmeye başlamıştı… Ama sayıca onlardan çok az oldukları için, bu karşılaşmayı kazanamazlardı.

Erec ensesindeki tüyleri diken diken eden bir ses duyunca, göğe baktı ve onu dehşet içinde bırakan bir şey gördü: İmparatorluk askerlerinin okları süzülerek üstlerine geliyor, havada süzülüyor, göğü karartıyor ve yüksek bir kavis çizerek filosuna yaklaşıyordu. Erec kendisini oklara hedef olmaya hazırladı, ama fırlatılan ilk okların hedefi bulmayıp gemiden belki yirmi metre kadar uzağa düştüğünü görünce rahatladı. Oklar suya ağır yağmur damlaları gibi düşüp ses çıkarıyorlardı.

"OKLAR!" diye bağırdı adamlarına kendilerini korumaları için.

Adamlarının birçoğu bunu başarabildi ve birkaç saniye sonar bir başka ok yağmuru başladı. Bunlar daha uzun menzilli arbaletler tarafından fırlatılmıştı. Erec dehşet içinde bunlardan birinin gemisinin güvertesine yaklaşmasını izledi ve askerlerinden birinin çığlık attığını duydu. Erec serseri ve o kadar uzağa erişebilen tek bir okun adamın bacağına saplandığını gördü.

Erec bir şeyler yapması gerektiğini, zamanın daraldığını hissetti. İmparatorluk menzile girmişti; çok kısa bir süre sonar, onları alt edeceklerdi ve sahip oldukları binlerce gemiden oluşan filoyla Erec'in adamlarının onlara karşı gelebilmesi imkânsızdı. Erec derhal bir şeyler düşünmesi gerektiğini biliyordu.

"Aksi yöne dönüp savaşalım mı kardeşim?" dedi Strom yanına gelip.

Alistair de yanında durduğu yerden sakince ona baktı.

“Onları yeneceksin, aşkım,” dedi. “Bunu gördüm.”

Erec har zamanki gibi, karısının sözleriyle cesaret kazandı ve karayı incelerken aklına bir fikir geldi.

“Bazen daha büyük işler başarmak için bir şeyleri feda etmemiz gerekir,” dedi.

Kendinden emin bir tavırla kardeşine döndü.

“Gemini yanımıza getir. Boşalt ve arkaya geç,” diye emretti. Sonra, Strom'un kolunu tutup gözlerinin içine baktı.

“İşin bittiğinde, boşalttığın gemiyi ateşe ver e doğrudan onların filosuna yönlendir. Alevler gemiyi sarmadan önce benim gemime atla.”

Strom’un gözleri planı gerçekleştirmek için heyecanla irileşti. Derhal harekete geçti, koşmaya başladı ve güverteden yandaki gemiye atladı. Hemen gemiyi boşaltmaya koyuldu ve herkesi Erec’in gemisine yolladı. Erec gemisinin ağırlaşmaya başladığını hissetti.

“Daha fazla kürekçi!” diye bağırdı yavaşladıklarını hissedince.

Güvertedeki kürekçilerin sayısını attırdı. Adamları nefes nefese kürek ekerken, Erec’in gemisi hızlanmaya başladı.

Erec gemisinin düşman gemilerine göre yavaş olduğunu görünce “Yayılın!” diye bağırdı. “Diğer gemilere atlayın!”

Adamları dediğini yaptılar ve filosundaki diğer birkaç gemiye atlayıp ağırlıklarını eşit bir biçimde diğer gemilere dağıttılar. En sonunda, Erec’in gemisi dengesini sağladı ve yeteri kadar hız kazandı.

Erec adamların sona kalanlarının da Strom’un gemisinden kendi gemisine atlamasını izledi. Strom bir meşaleyi kaldırdı ve gemide aşağı yukarı dolanarak her şeyi ateşe Verdi. Sonra, meşaleyi var gücüyle fırlattı. Meşale ana direğe isabet edip onu yaktı ve tüm gemi alevler arasında kaldı. Strom ağabeyinin gemisine geri atladı ve alevler içindeki hayalet geminin akıntıyla birlikte doğruca İmparatorluk filosuna doğru ilerleyişini izledi.

“Kürek çekin!” diye bağırdı Erec. Alevler içindeki gemide ve İmparatorluktan daha da uzaklaşmak istiyordu.

Giderek aralarına daha da mesafe koydular ve nehirden yukarı doğru hızla ilerlemeye koyuldular.

İmparatorlu filosu kaçmaya çalıştı… Ama dar nehirde kaçabilecekleri bir yer yoktu. Alevler içindeki gemi ortalığı karıştırdı. İçinde insan olmadığını fark etmedikleri için gemiye saldırdılar ve değerli oklarını ve mızraklarını boş yere harcadılar. Yanan gemiye dört bir yandan saldırdılar, ama hiçbir şey geminin onlara doğru ilerleyişini engelleyemedi.

Birkaç saniye içinde, yanan bir enkaza dönüşen gemi İmparatorluk filosunun merkezine daldı ve onu ortadan ikiye ayırdı. Gemiyi kesinlikle durduramıyorlardı.

Gemi diğer gemilere çarptı ve adamlar çığlıklar arasında dağılırken, alevler sağa sola yayıldı ve İmparatorluk filosunu sarmaya başladı. Çok geçmeden, diğer gemiler de alev aldı ve askerleri telaşla alevleri söndürmeye girişti.

Erec birisinin "EFENDİM!" diye bağırdığını duydu.

Arkasına bakınca, adamlarından birinin bir şey işaret ettiğini gördü. Nehirden yukarı bakınca onu hayretler içinde bırakan bir manzarayla karşılaştı: Volusia'dan başka bir yer olamayacak kadar muhteşem gözüken bir şehre varmışlardı.

"Volusia," dedi Alistair kendinden emin bir sesle. Erec de orası olduğunu düşünüyordu.

Arkasına bakınca, epeyi vakit kazandıklarını gördü; saatler kazanmış olabilirlerdi. Düşük de olsa şehre girmek ve İmparatorluk onları yakalamadan kaçmak için bir şansları olduğunu biliyordu.

Dönüp adamlarına başını salladı.

"Tam yelken ileri!"

*

Erec'in filosu günün büyük bir kısmında düzenli bir biçimde nehirden yukarı ilerledi ve en sonunda akıntının hızlandığı bir yerde bir köşeyi döndü. Erec manzarayı hayranlıkla izledi. Karşılarında ancak Volusia olabilecek bir şehir duruyordu. Harikulade, gördüğü en muazzam şehirlerden biriydi. Altından inşa edilmişti ve durduğu yerden bile binaları ve sokakları gördüğü her şehirdekinden daha düzenli ve özenliydi. Her yerde bir tanrıçayı andıran bir kadının heykelleri vardı. Bunlar güneşin altında parıldıyordu. Erec bu tanrıçanın kim olduğunu ve ona hangi kültün ibadet ettiğini merak etti. En çok da, şehrin birçoğu altından her türlü gemiyle ve deniz aracıyla dolu limanına hayran oldu. Gemiler güneşin altında ışıldıyordu; o kadar parlaklardı ki Erec'in neredeyse gözleri kamaşacaktı. Okyanus şehrin kıyılarına vuruyordu. Erec o şehrin muazzam bir zenginliğe ve güce sahip bir yer olduğunu anlamıştı.

Şehre dikkatle bakarken, gördüğü bir şey daha onu şaşırttı: kapkara dumanlar. Bunlar şehrin üstüne yayılıyor, her yönden bir battaniye gibi örtüyordu. Bunun nedenini anlayamadı. Şehirde yangın mı çıkmıştı? Bir isyan mı başlamıştı? Saldırıya mı uğruyorlardı?

Afallamıştı. Bir güç abidesi olan bir şehir nasıl saldırıya uğrardı? İmparatorlukta bir İmparatorluk şehrine saldırabilecek hangi güç vardı?

Ama en çok da şunu merak etti: Gwendolyn bu işin bir parçası mıydı?

Erec gözlerini kısarak, yanlış mı görüyor diye tekrar baktı, ama şehre yaklaşırlarken insanların çığlıklar atarak öldüklerini duydu ve yanılmadığını anladı. Şehre daha dikkatle bakınca, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. İmparatorluk İmparatorluğa saldırıyor gibiydi. Ama neden?

Her yerde insanlar yere yığılıyor, binlerce asker sokaklarda koşturuyor, şehrin açık kapılarından içeri girmiş etrafı yağmalıyordu. Bu istilacılar İmparatorluk zırhları giymişlerdi, ama farklı bir renkti… Tepeden tırnağa simsiyahtı. Erec ayrıca farklı bir bayrak gördü ve buna dikkatle bakınca tarih kitaplarından hatırladı:

Yediler Şövalyeleri.

Erec daha da şaşırdı. Hatırladığı kadarıyla, Yediler Şövalyeleri tüm İmparatorluk boynuzlarını ve yüksek tepelerini, tüm eyaletleri temsil ederdi. Orada ne işleri vardı? Neden bir İmparatorluk şehrine saldırıyorlardı? Bir iç savaş mı çıkıyordu?

Daha da kötüsü, oraya Gwendolyn'i mi öldürmeye gelmişlerdi diye düşündü dehşet içinde.

Oraya yaklaştıkça, Erec hem rahatlama, hem de korku hissetti. Rahatlamıştı, çünkü Volusia askerlerinin dikkatlerinin dağıldığını, meşgul olduklarını ve onlar limana girerken kendilerini koruyamayacaklarını biliyordu. Ama istilacıların gücünü ve sayısını görünce de korkmuştu ve acaba kendisi de onlarla savaşmak zorunda kalacak mı diye düşünüyordu.

Her halükarda, savaşmaya hazırlıklı olması gerekiyordu.

Erec arkasına baktı ve İmparatorluk filosunun geri kalanının yanan gemiden kurtulduğunu ve mesafeyi yine kapatmaya başladığını gördü. Fazla vakit kalmamıştı; Volusia'yı istila edecekse ve Gwendolyn'i bulacaksa, bunun bir iç savaş çıksa da çıkmasa da hemen yapmalıydı…

"Bir başkasının savaşına mı denk geldik?" diye sordu yanında şehre bakmakta olan Strom.

Erec düşünceli düşünceli ufka baktı.

"Öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

Adamlarının da o manzara karşısında bir o kadar şaşkın olduklarını ve ondan talimat beklediklerini görebiliyordu.

"KÜREKLER!" diye bağırdı Erec adamlarına. "DAHA HIZLI!"

Hız kazanmaya başladılar ve limana yaklaşırlarken, Erec kanını donduran bir şey gördü: Ağaçlar kadar kalın demir parmaklıklar limanı kapatmıştı ve sivri uçları aşağıya eğilmiş, suların altında gözden kaybolmuştu. Sudaki demir kale kapısı şehrin su siteminin bir kapısıydı; belki de zor zamanlarda istilacıların şehre girmemesi için inşa edilmişti. Ama başka giriş kapısı yoktu. Oraya

girmenin bir yolunu bulamazlarsa, Erec köşeye sıkışacaklarını fark etti… Onlara yaklaşan İmparatorluğun merhametine sığınmak zorunda kalacaklardı.

"Zorlayıp açabilir miyiz?" diye sordu Strom.

Erec başını salladı.

"Gemilerimiz parçalanır," dedi.

Erec orada durup etrafını inceledi ve bir çıkış yolu aradı… Aniden, tuhaf bir şey gördü. Güneşe doğru bakarken kaşlarını çattı. Aşırı kilolu bir adam sokaklarda nefes nefese koşuyordu ve çok kötü durumda gözüküyordu; yanında en az onun kadar kötü gözüken birkaç kişi daha vardı. Hepsi de sarhoş gibiydi ve şehre kesinlikle uymuyorlardı. Asker olmadıkları belliydi. Giysilerinden oralı olmadıkları da anlaşılıyordu.

Erec onlara daha dikkatlice bakarken, şok içinde adamı tanıdığını fark etti: Kral'ın oğlu Godfrey'di.

Erec'in şaşkınlığı daha da arttı. Godfrey mi? Orada, bir iç savaşın ortasında, kocaman karnı önünde canını kurtarmak için limana doğru koşuyordu, ama orada ne işi vardı?

Erec onun yaklaşmasını gözlerini güneşe karşı kısmış izlerken yanılmadığını fark etti. Godfrey oradaydı. Hayatı boyuna bir sürü tuhaf şey görmüştü, ama hiçbiri o anki manzara kadar garip değildi.

*

Godfrey tökezledi ve nefes nefese kalmış bir halde limana doğru koşmaya devam etti. Vücudunun o kadar hareket edebileceğini yeni öğreniyordu. Diğerlerinin peşine takılmıştı. Merek ve Ario, Silis ve adamları da nefessiz kalmıştı ve nasıl o kadar hızlı koşabildiklerini düşünüyorlardı. Onlar kadar hızlı koşamayan tek kişiler Akorth ve Fulton'du, ama bunun pek bir önemi yoktu. Gözlerinden sırtına kadar ter içinde olan Godfrey bir kez daha çok içki içtiği için kendisine lanetler okudu. Bu zorlu durumdan kurtulursa, forma gireceğine dair içinden yeminler etti.

Godfrey arkasından birisinin ona seslendiğini duydu ve dönüp bakınca Volusialı askerlerin Yediler Şövalyeleri tarafından ölümüne tartaklandığını gördü. Önüne dönüp ilerideki ışıltılı Volusia limanına bakınca, kendisini oradan bir milyon mil uzaktaymış gibi hissetti. Oraya varıp varamayacağını bilemiyordu.

Ciğerleri o kadar kötü tanıyordu ki, en sonunda nefes nefese durmak zorunda kaldı. Silis hemen dönüp ona baktı.

"Bensiz gidin!" dedi Godfrey güçlükle. "O kadar hızlı koşamıyorum."

Ama Silis durup ona baktı.

“Hayır,” dedi ısrarla. “Sen benim için geri gelmiştin, aynı şeyi ben de senin için yapacağım.”

Silis yanına koşup kolunu omzuna attı. Adamları da Akorth ve Fulton’a yardım etmek için geri geldiler ve Godfrey’i sürüklemeye başladılar. Godfrey onların arasında sokaklarda koşarken, kaburgaları sızlıyordu. Hep birlikte telaşla Volusia limanına koşturdular.

Godfrey arkasında ayak sesleri duyunca, Silis aniden onu bırakıp arkasına baktı ve hançerini çekti.

Bir çığlık kopunca, Godfrey onun bir askerin boğazını kestiğini ve onu sırtından bıçaklamasını engellediğini gördü. Hayranlıkla ona baktı, Silis hayatını kurtarmıştı.

“Sana borçluyum,” dedi ona minnetle.

Silis gülümsedi.

“Hayır, borçlu değilsin.”

Birlikte hızla geniş avluda tüm o karmaşanın arasında koşmaya devam ettiler; gözlerini karşılarında duran, ışıltılı gemilerin bulunduğu limandan ayırmadılar.

Buna yaklaşırlarken, bir çığlık daha duyuldu ve Godfrey dönüp avludaki yan kapılardan birinin çöktüğünü gördü. İçeri yüzlerce daha Yediler Şövalyesi akın etti. Volusialı askerler şehirleri istila edilirken, gaddar ve acımasız Şövalyeler karşılarına çıkan herkese saldırıp öldürdüler… Savunmasız köleleri bile öldürmekten çekinmediler. Meşalelerini kaldırdılar ve her şeyi ateşe verdiler. Godfrey onları şehri küle dönüştürene dek durmayacaklarını fark etti. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordu, ama adamların Volusia’dan bir şeyin intikamını almaya çalıştıkları belliydi.

Godfrey başını çevirdi ve tekrar limana baktı… Birden içini büyük bir korku sardı. Ulaşmaya çalıştıkları gemiler aniden Şövalyeler tarafından ateşe verilmişti.

Silis de adamlarıyla birlikte durdu ve şok içinde oraya baktı. Godfrey onunla ilk karşılaştığından beri, ilk kez afallamış gibiydi.

Hepsi nefes nefese, ellerini bellerine dayamış bir halde durdular ve geleceklerinin alevler arasında kalışını izlediler. Godfrey köşeye sıkıştıklarını ve yakıdan öleceklerini anladı. Çıkış yolu yoktu.

“Şimdi ne olacak?” dedi Ario Silis’e.

“Buradan nasıl kaçacağız?” dedi Merek.

Silis etrafına bakındı, limanı inceledi ve bakışlarına bir panik ifadesi çöktü… Godfrey onun o halinden artık işlerinin bittiğini ve çıkış yollarının kalmadığını anladı.

Kalbi gümbür gümbür atan Godfrey uzakta dikkatini çeken bir şey gördü. Gözlerini kırpıştırıp, hayal görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Nehirden yukarı doğru ilerleyen ve limana girmek üzere olan ufak bir filo görmüştü. O bayraklarsa… Bunlar ona tanıdık geldi. Ama bunun mümkün olamayacağını biliyordu.

Yoksa mümkün müydü?

Gemiler daha da yaklaşırlarken, Godfrey gözlerini kısıp güneşe doğru baktı ve gerçekten de tanıdığı gemiler olduğunu gördü. Bunlar Güney Adaları'nın bayraklarıydı. Erec'e, Gümüş'ün en muhteşem şövalyesine aitti.

Ama Erec'in Volusia'da ne işi vardı?

Godfrey'in içi neşeyle ve umutla dolarken, kalbi duracak gibi oldu. Erec. En muhteşem şövalyeleri. Hayattaydı. Oradaydı. Volusia'ya girmek üzereydi. Boğazı heyecandan kurudu. Godfrey aniden cesaret kazandı ve ilk kez oradan kaçabileceklerine inandı… Ama tam o anda, Erec'in çıkışı olmayan bir yere doğru gittiğini fark etti. İlerideki demir kapıyı gördü ve Erec'in büyük bir tehlikede olduğunu anladı.

Godfrey kalbi çılgınlar gibi atarken limana baktı ve kapının yanındaki o kocaman demir kolu gördü… Bunu kaldırmadığı takdirde, Erec'in ve adamlarının arkalarındaki kalabalık İmparatorluk filosu tarafından tuzağa düşürüleceklerini fark etti. Öleceklerdi.

Derken inanılmaz bir şey oldu: Godfrey artık kendisi için endişelenmediğini hissetti. Bunun yerini arkadaşını kurtarmak için şiddetli bir istek almıştı. Hiç düşünmeden koşmaya başladı ve o karmaşanın ortasından doğru limana ve o kola koşmaya başladı.

Silis dehşet içinde "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Bir kardeşimi kurtarmaya!" diye bağırdı Godfrey koşarken.

Koştukça koştu, nefesi kesildi, ama bu sefer yavaşlamadı. Açık avluda bu şekilde koşarak savunmasız kaldığını ve ölebileceğini gayet iyi biliyordu. Ama tuhaf bir biçimde, artık bunu umursamıyordu. Gözlerini Erec'in gemilerine ve kapının yanındaki kola dikti ve kararlılıkla onları kurtarmak için ilerledi.

Godfrey ayak sesleri duyunca şaşırdı ve arkasına bakınca, diğerlerinin de peşinden geldiğini ve ona yetişmeye çalıştıklarını gördü.

Merek ona gülümsedi; o da bir o kadar temkinli davranıyordu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye seslendi.

Godfrey ileriyi işaret etti.

"O gemiler Erec'e ait. O kapıyı açmalıyız!"

Godfrey ileriye bakınca, İmparatorluk filosunun onlara yaklaştığını gördü ve diğerlerinden de hızlı koşamaya başladı. Buna kendisi de şaşırdı. Son irk ere hızlanıp kola vardı.

Zıplayıp kolun büyük tutacağını kavradı ve var gücüyle çekti.

Ama kol yerinden oynamadı.

Diğerleri de ona yetiştiler ve ona katıldılar. Silis ve adamları, Merek, Ario, hatta Akorth ve Fulton hep birlikte devasa demir kola asıldılar ve var güçleriyle aşağı çektiler. Godfrey bunun ağırlığı altında ezilip inledi. Çaresizlik içinde Erec'i kurtarmaya çalıştı.

Haydi, dedi içinden.

Kol yavaş yavaş kulakları tırmalayan bir gıcırdama sesiyle kıpırdamaya başladı. İnleyip onlara direndi, ama ağır ağır inmeye başladı Godfrey demir kapının azıcık açıldığını gördü.

Hepsi bitkin düşmüş halde kolu bıraktı.

"Çok yavaş gidiyor," dedi Ario. "Asla vaktinde açamayacağız."

Godfrey oraya bakınca haklı olduğunu gördü… Kol çok büyüktü.

Aniden, bir havlama sesi geldi ve Godfrey yanına bakınca Dray'in ayaklarının altında ağzında bir halatla çılgınlar gibi havladığını gördü. Dray'in ona bir şey söylemeye çalıştığını anladı ve başını kaldırınca birkaç adım ötede terk edilmiş bir araba ve birkaç at gördü. Gözleri parıldadı.

"Sen bir dâhisin, Dray," dedi.

Godfrey derhal harekete geçti ve halatın bir ucunu kola taktıktan sonar koşup diğer ucunu arabaya bağladı. Sonra, arabanın arkasındaki kırbacı aldı ve atları tekrar tekrar kırbaçladı.

"DEH!" diye bağırdı.

İri savaş atları kişnedi, şaha kalktı ve var güçleriyle öne atıldı.

Kol birden hareket etti; atlar uzaklaşırken tekrar tekrar, giderek hızlanarak aynı şekilde devam etti.

Godfrey gıcırdayan metal kapının sesini duyunca, demir kapının suyun altında açılmaya başladığını gördü. Erec'in gemilerinin doğruca o yöne gittiğini ve geçebilmelerine yetecek kadar açılan aralıktan limana girdiklerini görünce sevindi.

"GERİDE DURUN!" diye bağırdı Godfrey.

Kılıcını çekip öne atıldı ve halatı kesti.

Kol süratle diğer yöne doğru dönmeye başladı ve demir kapı kendiliğinden kapanmaya başladı. Erec'in gemileri geçtikten sonar liman yine kapalı hale geldi.

Kısa bir süre sonar, gıcırdayan ve parçalanan gemi sesleri gelmeye başladı. Godfrey hayretle birkaç İmparatorluk gemisinin Erec'in hemen ardından demir kapılara çarptığını ve milyon parçaya ayrıldığını gördü. Yüzlerce İmparatorluk askeri gemileri parçalanırken çığlıklar attı, suya ve limana düştü.

Godfrey gemileri limana parçalanmadan girmiş olan Erec'le adamlarının sevindiğini gördü. Zafer ve sevinç çığlıkları gelince, Godfrey onları kurtardığını anladı. Buna inanılmaz memnun oldu. En sonunda, bir kez olsun doğru bir şey yapmıştı.

*

Erec kapılardan Volusia limanına girdi ve Godfrey'in ayaklarının dibine bir köpekle kolu çevirdiğini, halatı kesip kapıları açtığını ve hayatlarını kurtardığını görünce, gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Godfrey halatı kestikten sonar, demir kapılar küt diye kapandı ve İmparatorluk filosunun geri kalanı dışarıda kaldı. Erec ve diğerleri de güven içinde limana ve Volusia'nın su sistemine girdi. Erec ve adamları sevinçle bağırırken, İmparatorluk gemileri arkalarında çatlayıp paramparça oldu.

Erec sevinçle Godfrey'e bakarken, onun etrafında tanımadığı bir grup insan olduğunu fark etti ve içini yine iyimser bir his kapladı. Gwendolyn'in kardeşi buradaysa, belki de o da oradaydı.

Erec şehri profesyonel bir askerin gözleriyle inceledi ve her yerde savaşıldığını fark etti. Şehir büyük bir karmaşanın ortasında kalmıştı, Yediler Şövalyeleri şehir kapılarından içeri akın ediyor, geriye kalan her yeri istila ediyor ve en sonunda dönüp kaçmaya başlayan Volusialı askerlerden geriye kalanları öldürüyorlardı. Volusialı askerler tamamıyla kuşatılmıştı. Ama neden? İmparatorluk neden kendi halkına karşı savaşıyordu?

Volusialılar öldürüldükten ve şehir talan edildikten sonar, borazanlar öttü ve Erec Yediler Şövalyelerinin grup grup toplandığını ve şehre girdikleri hızda demir kapılardan geçerek kaçtıklarını gördü. Şövalyeler tekrar çöle doğru ilerledi ve geriye olsa olsa bin kişilik bir birlik bırakıp geriye kalan Volusialıların da öldürülmesini ve şehrin daha da yağmalanmasını sağladı. Erec bu savaşın asla Volusia'nın ele geçirilmesiyle ilgili olmadığını fark etti… Daha ziyade, bir intikam alınmıştı. Şehrin sokaklarına, binlerce Volusialının cesedinin yattığı açık avlularına bakı ve geriye belki de birkaç yüz Şövalye kaldığını gördü. Bu askerlerin sayısı kendi gemilerindeki askerlere eşitti. Adamlar acımasız bir katil gücüydü… Ama verdikleri kayışların sayısı da Volusialıların kayıp sayısına eşitti. Erec bu yüzden en azından bir şansları olduğunu biliyordu.

Erec'in gemileri limanın kenarına yanaştığında, Godfrey ve yanındakiler onları bağlamak için halatları attılar. Erec rampayı beklemeden güverteden aşağı atladı… Şövalyeler onları görmüştü ve hemen harekete geçmişlerdi. Erec fazla vakitlerinin olmadığını biliyordu.

Aşağıdaki altın kaldırıma atladı. Strom ve adamları da aynı şeyi yapıp aşağı atladılar. Rampaları indirdiler, halatları sıkıca bağlayıp silahlarını çektiler ve yere indikleri anda koşmaya başladılar. Savaşmaya hazırlardı.

Şövalyeler saldırırken bile, Erec etrafına bakındı ve her yerde Gwendolyn'i aradı. Onu kurtarmak istedi, ama onu göremeyince, adamlarına liderlik ederek ilerledi ve savaşmaya hazırlandı.

Yediler Şövalyeleri onun adamlarıyla karşılaşınca, müthiş bir gümbürtü koptu. Metal zırhların sesi her yerde yankılandı ve Erec savaşta öne atlan ilk kişi olarak kalkanına nen bir balta darbesini savuşurdu, kılıcını kaldırıp savurdu ve ilk şövalyeyi öldürdü.

Erec özellikle denizde yaşadıklarından sonar savaşmaya hazır hissediyordu. Kardeşi, adamları ve hatta Godfrey ve onun yanındakilerle birlikte, muazzam bir savaş çığlığı attı ve kendisini her şeyini özgürlük için feda etmeye hazırlayarak düşman askerlerinin arasına daldı.

İyi eğitimli Şövalyeler kılıçlarını savurarak üstüne geldiler. Erec sıradan bir asker olsaydı, kesinlikle o ana ölürdü. Ama hemen ölmeyecek kadar iyi eğitimliydi; hatta yürüyebildiği yaştan beri bu tür savaşlar için eğitilmişti. Güneşin altında parıldayan kalkanını kaldırdı ve rakiplerini şaşkınlığa uğratarak darbeleri birbiri ardına savuşturdu. Kalkanı aynı zamanda dilediği anlarda bir silah olarak da kullandı. Bazı şövalyelerin başına indirdi, diğerlerinin bileklerine savurup silahlarını düşürmelerini sağladı. Kılıcını da derin kesikler açmak ve şövalyeleri itmek için kullandı… Ama bir yandan ayaklarını ve ellerini de kullanıyor, diğer askerleri tekmeleyip itiyor ve dirsekliyordu. Tek başına bir yıkım kasırgası gibiydi.

Şövalyeler ona odaklandılar ve dalga dalga üstüne akın ettiler. Erec eğildi, yana kaçtı ve kendi etrafında dönerek kılıcını adamlardan birinin karnına sapladı, diğerinin de kalbini deşti. Bir başkasına kafa attı, sonar kolunu geriye atıp arkasından duran ve baltasını onun başının arkasına indirmeye hazırlanan bir başka askeri hakladı.

Erec şimşek gibi hareket ediyordu. Suya batıp çıkan bir balık gibi kendisini savunup saldırıyor, adamları öldürüp kendi adamlarına yol gösteriyordu. Strom Güney Adaları'ndan diğer adamlarla birlikte yanında savaşıyordu. Hepsi de canlarını feda edecek biçimde savaşıyor düşman birliğini saldırdığı her yere yetişiyordu. Düşmanları öldürüyorlardı, ama Erec üzüntüyle kendi adamlarının da bu arada öldüğünü gördü.

Erec'in omuzları yorulmaya başlamıştı. Düşman birliği daha kalabalık olduğundan, adamlarının ne kadar daha dayanabileceğini düşünürken, Şövalyelerin ardından birisinin bağırdığını duydu. Kalabalık bir anda karıştı, sıralı duran askerler yerlerini kaybettiler ve Erec şaşkınlıkla onlara arkadan

birisilerinin saldırdığını fark etti. Çıngırdayan zincir sesleri gelince, kafası iyice karıştı… Ama sonar hala prangalı olan düzinelerce kölenin Volusia sokaklarından geldiğini ve askerlere saldırmaya başladığını fark etti. Köleler prangalarıyla ve zincirleriyle onlara saldırıp boğmaya başladılar. Şövalyelerin savurduğu kılıçları düşürüp onları dövdüler… Şövalyeler buna gafil avlanmıştı. İki güç arasında sıkışıp kalmışlardı ve hangi tarafla savaşacaklarını şaşırmışlardı.

Artık savaşa hâkim olamayan Şövalyeler yeniden güç toparlayan Erec'in adamları son bir kez öne atılınca ve etraflarındaki herkesi öldürmeye başlayınca sapır sapır dökülüp ölemeye başladılar.

Sağ kalanlar çok geçmeden dönüp kaçmaya çalıştılar… Ama Erec ve köleler buna izin vermediler. Etraflarını sarıp kaçmalarını engellediler ve son adama kadar öldürdüler.

Kısa bir süre sonar, ortalık sessizleşti. Etrafta sadece inleyen ve Volusia'nın altın sokaklarında acı içinde kıvranan adamların sesleri duyuluyordu. Nefes nefese olan ve kalbi hızla atan Erec her yerde Gwendolyn'i aradı ve halkına neler olduğunu merak etti. Ama onu hiçbir yerde göremedi.

Godfrey koşarak yanına gelince, Erec ona sevgiyle sarıldı.

"Halka'dan tanıdık bir surat," dedi Godfrey hayretle.

"Gwendolyn nerede?" dedi Erec.

Alistair de yanlarına koşarak gelip ona sarıldı ve merakla ona baktı.

"Ağabeyim nerede?" dedi. "Thorgrin nerede? Halka'dan kaçan diğer kişiler neredeler?"

"Geriye bir tek sizler mi kaldınız?" diye sordu Erec dikkatle.

Godfrey hüzünle başını salladı.

"Keşke biliyor olsaydım. Onu son gördüğümde hayattaydı ve halkımız da yanındaydı. Hep birlikte Büyük Hiçliğe gideceklerdi."

Erec hayal kırıklığıyla bunları dinledi. Gwendolyn'i orada bulup kurtarabileceğini umut etmişti. Yolculuğunun henüz kesinlikle sona ermediğini anladı.

Aniden, kalabalığı yararak iki kişi öne çıktı. Gözleri alev alev yanan bir kızla ona benzeyen ve topallayan genç bir adam, belki kardeşi yanlarına geldi. Doğrudan Godfrey'in yanına koştular. Godfrey dönüp de onları görünce şok geçirdi.

"Loti? Loc?" diye bağırdı.

Hep birlikte kucaklaştıklarında, Erec kim olduklarını merak etti.

"Darius burada mı?" dedi Loti telaşla.

Godfrey üzgün üzgün başını salladı.

"Bizden uzunca bir süre önce ayrıldı. Onu başkente götürdüler."

Loti hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Hiçliği aştık. Volusia’daki karmaşayı gördük ve şehre girebilmek için fırsat kolladık. Sonra da size gördük.”

“O halde, bize katılın,” dedi Godfrey. “Buradan gideceğiz. Darius’u bulabileceğimiz bir fırsat çıkarsa oda nu mutlaka bulacağız.”

İkisi sevinçle tamam der gibi başlarını salladılar.

“Belki hala Volusia’yı yakalayabiliriz,” dedi Erec esas konuya geri dönerek.

Godfrey başını salladı.

“Onlar aylar önce buradan gittiler.”

“Neden? Nereye gittiler?”

Godfrey iç çekti.

“İkinci Halka’yı bulmaya gittiler. Yamaca. Tek şansımız olduğunu düşündüler.”

Erec gözlerini kısıp bunu biraz düşündü.

“Bu Yamaç dediğin yer nerede?” diye sordu Strom.

Godfrey başını salladı.

“Gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Şayet gerçekten varsa,” dedi Silis öne çıkarak, “Büyük Hiçlik’te olmalı. İmparatorluk topraklarından geçen su kanalları bizi oraya götürebilir. Uzun ve dolambaçlı bir yol ve Hiçlik’ten geçtiği halde bizi Yamaca götürmeyebilir. Ama size oraya götürebilirim… Tabii, siz ve gemileriniz buna hazırsa.”

Erec karşısındaki kadını inceledi ve onun dürüst davrandığını ve doğruyu söylediği hissetti.

“Ben hazırım,” dedi. “Yamaç olsun olmasın, Gwendolyn’i ve diğerlerini bulabilmek için dünyanın öteki ucuna bile gidebilirim.”

“Ama bunu nasıl yapacağız?” dedi Godfrey dönüp limana bakarak.

Erec demir kapıların ardında olan ve limana girişi tıkamış İmparatorluk filosuna baktı.

Silis öne çıkıp şehre göz attı.

“Bu şehrin birden fazla çıkışı var,” dedi. “Ne de olsa, burası muhteşem Volusia, yani sular şehri. Şehrin arka tarafından bizi kuzeydeki limana götürecek su kanalları olduğunu biliyorum. Böylece, açık denize çıkıp, bizi Hiçliğe götürecek olan su kanallarına ulaşabiliriz.”

Erec onun gözlerinin için baktı ve şehri inceledi. Şehri kesen ve limandan uzanan kanallara baktı. Bunlar gemilerini tek sıra halinde ilerletebilecek genişlikteydi ve ellerindeki en iyi planın bu olabileceğini fark etti.

“Biz ne olacağız?” dedi birisi.

Erec o yöne bakınca, hala prangalı olan, tüm ırklardan düzinelerce kölenin orada durduğunu gördü. Bunlar suratlarına acı ifadesi çökmüş, hayatları boyunca İmparatorluk tarafından kötü davranılmış kişilerdi.

Ciddiyetle öne çıktı. Bu insanlar onlara yardım ettikleri için onlara minnettardı. Kılıcını kaldırdı ve aralarında dolaşarak teker teker zincirlerini kesip onları birbirinden ayırdı ve serbest bıraktı.

"Artık özgürsünüz. Dilediğinizi yapabilirsiniz. Ben de adamlarım size teşekkür ederiz."

Geniş omuzlu ve esmer tenli uzun boylu köle adamlardan biri öne adım attı ve Erec'in gözlerinin içine baktı.

"Artık özgür olduğumuza göre, bunu intikam almak için kullanmak istiyoruz," dedi kalın ve cesur bir sesle. "Siz de intikam almak için uğraşıyorsunuz… Size katılmak istiyoruz. Ne de olsa, sizin savaşınız bizim de savaşımız ve size güç katabiliriz."

Erec adamı inceledi ve onun yüce bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu anladı. Bir adama asla savaşma ve özgür kalma hakkını vermemek gibi bir şey yapamazdı. Dahası, birliklerini güçlendirmesi gerektiğini de farkındaydı. Hem gemilerinden bu insanlar için bola yer de vardı.

Ciddi ciddi tamam anlamında başını salladı ve öne çıkıp adamın elini kavradı. Ordusu artık aha kalabalıktı ve Erec hep birlikte Hiçlik denen yere gidip Gwendolyn'i bulabileceklerini ve karşılarına çıkacak İmparatorluk güçlerini yenebileceklerini biliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Thorgrin gemisinin pruvasında tırabzanlara tutunmuş, onları Kan Diyarı'nın kasvetli derinliklerine çeken akıntıları endişeyle izliyordu. O yolculuğa çıktığından beri ilk kez umutluydu; Guwayne'i bulmaya hiç o kadar yaklaştığını hissetmemişti. Karşılarında ufukta Kan Efendisi'nin kapkara şatosu duruyordu ve çamurdan ve etrafındaki siyah topraklardan inşa edilmiş gibi duruyordu. Adeta çamurlar patlayarak sertleşmiş, korkunç bir şato oluşturmuştu. İnce gözleri andıran ufak pencerelerinden meşum bir parıltı yayılıyordu ve etrafta daha dostane değil, daha ürkünç bir hava yayıyordu. Thor oradan bile şatonun kötülük yaydığını hissedebiliyordu ve kapılarının ardından Guwayne'i bulacağına emindi

"Bu manzaradan hoşlanmadım," dedi birisi.

Thor yanında duran ve endişeli gözüken Reece'e baktı. Angel da diğer yanında Selese, O'Connor, Elden, Indra ve Matus'la birlikte yan yana durmuş ufka bakıyordu. Herkes şatoya odaklanmıştı.

"Çok basit," dedi Reece.

"Sular fazla durgun, kara da çok sakin gözüküyor," dedi Selese. "Bu işte bir terslik var."

"Guwayne bir yaratık ordusu tarafından kaçırıldı," dedi Matus. "Burada bizi karşılamaya hazırlanan ve şatoyu koruyan çirkin yaratıklardan oluşan bir tabur olmalı. Ya ad Kan Efendisi'nin kendisiyle de karşılaşabiliriz. Bir *şeyle* karşılaşacağımız kesin. Ama ortalıkta hiç kimse yok. Bir tuzağa mı girmek üzereyiz?"

Thorgrin de aynı şeyi düşünüyordu. Sessiz ve tatlı esintiye rağmen rahatlayamıyordu. Bir kasvet hissi üstlerine bir battaniye gibi örtülmüştü ve kan kırmızısı suların geminin gövdesine çarpışı ve onları oraya yaklaştırması da onu giderek daha tedirgin ediyordu.

Okyanusun karşılarındaki dalgaları çatallaştı. Kapkara şatonun tam karşısında sola doğru güçlü bir akıntı ufukta şafağın sökmek üzere olduğu bir yere doğru akıyordu ve sular onlar ilerledikçe daha da durgun hale geliyordu.

"Orası çıkış yerine benziyor," dedi O'Connor o yöne dönerek. Herkes şafağın söktüğü yere baktı. Thor suların nereye uzandığına baktı ve orada toprakların da değiştiğini, siyahtan yeşile dönüştüğünü fark etti. Daha uzaklardaysa, sular genişleyip okyanusla birleşiyor gibiydi. O noktada kan şelaleleri vardı. Haklılardı: Özgürlük kesinlikle o yönde gibiydi.

Thor dönüp doğrudan ileriye baktı: Kan Diyarı'ndan kurtulmak gibi bir amacı yoktu. Bedeli en olursa olsun, Guwayne'i bulmak istiyordu. Oğlunun tam

karşısında, o kasvet diyarının merkezinde olduğunu da biliyordu.

Böylece, rotalarından ayrılmayıp dümdüz ilerlemeye koyuldular.

Suyolu ileride şatoya uzanan uzun ve dar bir kanala dönüşüyordu ve Thor puslar dağılırken kanalın girişini kemerli bir asma köprünün ve ufak bir nöbet kulübesinin tıkadığını gördü. Giriş tıkalı olduğundan, gemilerini orada durdurmaktan başka çareleri kalmıyordu. Hepsi girişe şaşkınlıkla bakıyordu.

Thor asma köprüde onlara dönük birisinin olduğunu fark etti. Kapı muhafızı tuhaf bir biçimde silahsız, denizin renginde ve suratının iki yanından ta sulara kadar sarkan uzun kızıl saçları olan bir kadındı. Orada durmuş iri ve parıldayan mavi gözlerini Thor'a dikmişti. Kıpırdamadan duruyordu. Üstünde çok az giysi vardı. Thor büyülenmiş gibi merakla kadına baktı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Matus alçak sesle. "Kocaman şatoyu tek başına bir kadın mı koruyor? Bu, bir tuzak olmalı."

Gemileri yavaşça kadının önünde durdu. Orada suda süzülürlerken, kadın gözlerini sadece Thor'a dikti ve gülümsedi.

"Ben bir kadın değilim," dedi onları duyduğunu belli ederek. "Ben bir muhafızım. Buradaki tek kapının ve tek Efendi'nin muhafızıyım." Thor'a o kadar dikkatle bakıyordu ki, gözleri onu delip geçiyor gibiydi. "Oğlunu alan Efendi."

Thor heyecanlandı ve içini bir öfke ve kararlılık kapladı.

"Yolumdan çekil, kadın," dedi. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun ki, oğlumu almamı engelleyecek herkesi ya da her şeyi öldürürüm."

Kadın yanıt olarak sadece gülümsedi. Kıpırdamadan dururken, gülümsemesi tüm suratına yayıldı.

"Yanıma gel," dedi. "Yanıma gel ve beni bu köprüden al… Bunu yaparsan, oğlunu geri alırsın."

Thor kararlılıkla derhal harekete geçti. Hiç tereddüt etmeden güverte koştu, tırabzanlara atladı ve gemiden taş asma köprünün üstüne düştü.

"Thor!" diye bağırdı Angel endişeyle.

Ama Thor çoktan karaya çıkıp taş köprüde ayağa kalkmış ve kadının karşısına dikilmişti. Kaşlarını çatmış, tek elini kılıcının kabzasına dayamış gerek olursa kullanmaya hazır bir biçimde bekliyordu.

Ama çok tuhaf bir şey oldu: Thor kadının karşısında dururken, kalbinin ağır ağır eridiğini hissetti. Bedenini ve zihnini kadına bakarken bir uyuşukluk hissi sardı ve odaklanmakta güçlük çekmeye başladı. Kadın adeta ona bir büyü yapıyordu. Thor ağır ağır bu büyünün etkisine kapılıyordu.

Gözlerini kırıştırıp bundan kurtulmaya çalıştı, ama bunu yaparken bile artık kadına zarar vermekle ilgili hiçbir şey düşünemez hale gelmişti.

"İşte böyle," dedi kadın tatlı bir sesle. "Diz çok. Karşımda diz çök."

Thor ayakları iradesinin dışında hareket ederken ve kadının karşısında diz çökerken ne yaptığının bile tam olarak farkında değildi. Kadın ellerini uzattı ve Thor onun yumuşacık ellerini saçlarının arasında hissetti. Avuçları pürüzsüzdü ve sesi insanı rahatlatıyordu. Başka bir şeye odaklanamayacağını hissetti.

"Thorgrin!" diye bağırdı Reece panik içinde. Diğerleri de ona seslenmeye başladılar.

Thor seslerini duydu, ama hala büyünün etkisinde olduğundan başını çevirip onlara bakamadı. Bir tek kadının gözlerine bakabiliyordu.

"Onlara ihtiyacın yok, Thorgrin," dedi kadın yumuşacık bir sesle. Sesi onu hipnotize ediyor gibiydi. "onları geri yolla. Gitmelerine izin ver. Özgür kalsınlar. Şu anda, onlara ihtiyacın yok. Burada benimle birliktesin. Evindesin… Burası ihtiyacın olan tek ev. Burada benimle kalacaksın. Bu asma köprünün üstünde. Sonsuza dek."

Thor kadının büyüsüne daha da kapıldı, dediği her şeye inandı ve başka bir yerde olmayı istemediğini hissetti. Kadının dediği her şey ona mantıklı geliyordu. Neden başka bir yerde olmayı isteyecekti ki? Artık evindeydi. Bunu hissedebiliyordu.

"Söyle onlara, Thorgrin," diye fısıldadı kadın onun suratını okşayarak. "Sensiz gitmelerini söyle."

Thor gemideki arkadaşlarına baktı, ama büyü yüzünden onları neredeyse tanıyamayacak haldeydi.

"Gidin," diye seslendi. "Beni burada bırakın."

"HAYIR!" diye bağırdı Angel. "THORGRIN!"

Birden sular geri çekildi ve Thor gemisinin ondan uzaklaşmaya başladığını hissetti. Gemi nehrin diğer koluna, özgürlüğe açılan yola girdi ve giderek daha hızlı hareket eden akıntılarla birlikte Kan Diyarı'ndan çıkmaya başladı. Birkaç saniye içinde ufacık kaldı ve ufka sürüklenerek gözden kayboldu. Nehrin akıntıları daha da güçlü hale gelmişti. Thorgrin geminin bir daha asla oraya geri dönmeyeceğini hissetti.

Ama artık bunu umursamıyordu. Geminin gözden kaybolmasını istiyordu. Tek başına kalmak istiyordu. Bu kadının kollarında mutluydu ve sonsuza dek öyle kalmak istiyordu.

Sonsuza dek.

"THORGRIN!" diye bağırdı Angel ta uzaklardan. Sesinden çaresizlik ve özlem akıyordu. Arkadaşları ufukta gözden kaybolurken, gemi tamamıyla farklı bir dünyaya doğru gidiyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Volusia İmparatorluk başkentinin siperlerinde durmuş, karşısındaki engine çöle ve sökmekte olan şafağın kırmızıya boyadığı göğe hayranlıkla bakıyordu. Etrafı generalleriyle ve danışanlarıyla çevriliydi. Onlara bakınca hepsinin kireç gibi kesilmiş olduğunu fark etti. Haksız da değillerdi doğrusu.

Karşılarında muhteşem bir manzara vardı: Dünya kocaman bir savaş alanını andırıyordu. Tüm dünya adeta Yediler şövalyeleriyle, rüzgârla tepelerde dalgalanan kapkara bayraklarıyla, çölü bir veba gibi kaplamış ve tek bir boş yer bile bırakmamış olan siyah zırhlarıyla kaplanmış gibiydi. Volusia hayatında buna benzer hiçbir şey görmemişti. Daha önceden gelen o ufak birliği andırmıyordu; ordunun tamamı, İmparatorluğun sahip olduğu gücün hepsi oraya gelmiş gibiydi. Deniz kenarındaki kum tanecikleri kadar kalabalıklardı. Ordunun sonu yok gibiydi.

Cephenin tepesinde dalgalanan bayraklar bile tek başlarına güneşi örtecek kadar fazlaydı. Çılgınlar gibi dalgalanıyorlardı ve ön cepheler birkaç yüz metre ötede olduğu halde sesleri oradan bile duyuluyordu.

"Tanrıçam?" dedi generallerinden biri panik içinde. "Başkenti kuşatmışlar. Bu sefer kaçamayız."

"Saldırılarına karşılık da vermemiz mümkün değil," dedi bir başka komutan. "Uzun süre dayanamayız."

Bunu kendisi görmek isteyen Volusia yavaşça kendi etrafında dönüp etrafına bakındı. Kapkara ordunun gözün alabildiği kadar yayıldığını ve onları kocaman bir halka gibi çevirdiğini gördü. O güne dek gördüğü en büyük orduydu… Bu kadar kalabalık ordular olabileceğini bile hayal etmemişti. Sonunun gelmiş olabileceğini bildiği halde, bu manzarayı görebilecek kadar hayatta kaldığına şükretti. Dünyada hayatta kalmış olan askerlerin sonu yok gibiydi.

"Büyücüğünüze de şu anda işinize yaramaz," dedi danışmanlarından biri. "Volklar artık yoklar. Onlar olmadan büyü yapamazsınız. Sadece asker gücünüz var. Onlara karşı bir tek biz varız. Bu, asla kazanamayacağımız bir savaş."

"Savunmaya kalkışmak bile intihar olur," dedi bir general. "Başka seçeneğimiz yok… Teslim olmamız gerekiyor."

"Beyaz bayrağı çekelim," dedi bir başka danışman. "Onlara teslim olduğumuzu söyleyelim. Belki bize merhamet gösterirler."

Volusia orada dururken ve ufka dikkatle bakarken, etrafa gergin bir sessizlik çöktü.

"Bu, sıradan bir ordu değil, tanrıçam," dedi bir general. "Tüm İmparatorluğun gücü, dünyanın gücü ve şehrimizi kuşatmış durumda. Bizi

yıkıma getirdiniz. Teslim olun. Başka şansımız yok.”

Volusia ufka bakarken, sesleri duymamaya gayret etti. Volklar gittiği için, doğruyu söylediklerini biliyordu. Artık büyü gücü yoktu. Ama tuhaf bir biçimde buna memnundu. Bunca zamandır içten içe sadece kendi gücüne güvenmek istiyordu. Çünkü bir tanrıça olduğuna ve kimsenin onu yenemeyeceğine yürekten inanıyordu. Volklara ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Kimse ihtiyacı olmadığına inanmıştı.

Artık en sonunda kendisini kanıtlamanın, dünyaya yüce Tanrıça Volusia’nın gücünü gösterme vakti gelmişti. Onlara tek başına bir orduyu durdurabilecek, tüm dünyayı durdurabilecek kadar güç olduğunu gösterme vakti gelmişti.

Uzunca bir sessizlikten sonar, Volusia adamlarına dönüp gülümsedi.

“Yanılıyorsunuz,” dedi. “Bir seçeneği olmayanlar aslıdan onlar. Hepsi bana, yüce Tanrıça Volusia’ya teslim olacak… Ya da olmamanın bedelini ödeyecek.”

Herkes şaşkınlıkla, afallamış ve dili tutulmuş bir halde ona baktı.

Volusia onlarla daha fazla vakit kaybetmeyecekti. Bu adamlar olacakları kendi gözleriyle görmeden hiçbir şey anlamayacaklardı.

“Karşılarına tek başıma çıkacağım,” dedi. “Şimdi, kapıları açın.”

Generalleri korkudan donmuş bir halde çıldırmış gibi ona baktılar.

Volusia döndü ve rampalardan, taş basamaklardan peşinden tereddütle gelen adamlarıyla birlikte inmeye koyuldu. İmparatorluğun başkentinin altın avlusundan asil bir tavırla geçerken, tüm askerleri, halkı yaptıkları işi bırakıp onun gidişini izledi. Volusia tek başına şehrin kocaman kapılarına doğru yürürken, kaderini yaşadığını hissediyordu. Nihayet, vakit gelmişti. Nihayet, dünyaya gerçekte kim olduğunu gösterebilecekti.

Kocaman, kemerli ve altın kapılar ağır ağır, gıcırdayarak açıldı ve düzinelerce asker kolları çevirmeye başladı. Volusia kapıların arasından geçti ve günün ilk ışıkları aralıktan içeri sızdı ve tuhaf suratını aydınlattı.

Volusia yürümeye devam etti, sağ salim başkentten dışarı çıktı ve çöle girdi. Ayaklarının altındaki kaldırım taşlarının kuma dönüştüğünü ve çizmelerinin altında ezildiğini hissetti. Dışarıda tek başına yürümeye devam etti ve adımlarını geriye hiç bakmadan yavaş yavaş attı.

Volusia binlerce kendi askerinin nu izlediğini endişeyle izlediğinin farkındaydı, ama Yediler Şövalyeleri’nin milyonlarca askerinin de durup ona baktığını daha da çok hissediyordu. Yine de durmadı. Ne de olsa, kendisi bir tanrıçaydı ve kimse için durmazdı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Dünyanın tüm güçlerine tek başına karşı gelecekti.

Düşman kampının dört bir yanında borazanlar öttü ve Volusia tüm birliklerin harekete geçtiğini gördü. Binlerce birlik koşarak öne atıldı ve onu yok etmek için hevesle savaş çığlıkları attı. Onu paramparça etmeyi istiyorlardı.

Volusia yine de yürümeye devam etti. Bir adım attı, sonar bir adım daha attı. Gözlerini yumdu ve avuçlarını göğe kaldırıp başını geriye atarak tiz mi tiz bir çığlık attı. Bunu yaparken, dünyanın ona boyun eğmesini diledi. Dünya'nın karşısında ikiye ayrılmasını ve o orduyu yutmasını istedi. Göklerin onlara saldırmasını, bulutların yardımına gelip adamların üstüne şimşekler saçmasını istedi. Evrendeki her gücün yardımına gelmesini istedi. Bunu *emretti*.

Volusia yumruklarını sıkarak tüm bunları dileyip bekleyerek dururken, düşman askerleri daha da yaklaşıyor, atlarının dörtnala koşuşu kulaklarında yankılanıyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Ne şimşek çaktı, ne deprem oldu, ne de bulutlar belirdi.

Sadece sessizlik vardı.

İç bulandıran, korkunç bir sessizlik.

Volusia tek başına bir ordu tarafından yok edilmek üzereydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Darius babasının yanına eğildi, başını ellerinin arasına aldı ve ölüşünü izlerken duygularının ağırlığı altında ezildi. Babasının göğsünde filin dişinin açtığı yaradan kanlar akıyordu ve Darius'a son nefesini vermek üzere olan bir adam gibi bakarken, ağzından da kanlar akıyordu.

Darius babası kollarında ölürken, onu büyük bir çaresizlikle izledi. Hayatını onun için tehlikeye atan, hayatını kurtaran ve hayatında tanıdığı en muhteşem savaşçı olan adam ölmek üzereydi. Hayatı boyuna onu bulmak istedikten sonar, nihayet savaş alanında karşılaşıp yeniden bir araya gelme şansları olmuştu. Kader iyi olduğu kadar gaddardı. Daha babasıyla birbirlerini tanıma şansları bile olmadan onu elinden almıştı.

Darius babasını tanıyabilmek, onun nasıl o kadar muhteşem bir savaşçı olduğunu ve hayatın onu nasıl oraya, başkentteki arenaya girdiğini öğrenmek için her şeyini verebilirdi. Hayatının gizemini ve neden hayatında bulunmadığının sırrını çözmeyi çok isterdi.

Ama bunlar asla gerçek olmayacaktı. İmparatorluğun yaptığı en acımasızca şey babasını elinden almak olmuştu… Onun hayatını almalarından da gaddarca bir durumdu.

"Baba," dedi Darius onu ağlamamaya çalışarak kollarında tutarken. "Beni terk edemezsin. Şimdi olmaz."

Darius onun yanıt vermesini beklerken büyük bir gümbürtü koptu ve gözünün ucuyla fillerin stadyumun etrafında daireler çizdiklerini gördü ve koca ayaklarının zemini zangırdattığını duydu. Filler onu öldürmek için geri gelmeye hazırlanıyorlardı. Darius fazla vakti kalmadığını biliyordu. Ama bunu umursamıyordu. Babasının yanı başında ölmeye hazırdı.

Babası uzanıp bileğini tuttu. Yaşam enerjisi sönerken bile şaşılacak derecede güçlüydü.

"Seninle gurur duyuyorum, oğlum," dedi çatlak ve cılız bir sesle. "Yaptığın her şeyle gurur duyuyorum. Benden çok daha muhteşem bir savaşçısın. Bunu bakışlarında görebiliyorum. Ben sende yaşıyorum. Benim için savaş, Darius. Benim için savaş."

Babasının gözleri kapandı ve Darius'un kollarında hareketsiz kaldı.

Ölmüştü.

"HAYIR!" diye bağırdı Darius. Başını geriye attı ve büyük bir hüzün hissetti.

Olanları geri almak, dünyayı değiştirmek, geçmişe dönüp her şeyi farklı yapmak istiyordu. Kadere ve doğduğu günden beri zor ve gaddarca olan hayatına

lanet okumak istiyordu. Ama o sevdiği ve onu seven tek adamı artık hiçbir şeyin geri getiremeyeceğini biliyordu.

Darius babasının başını tutarken gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. İçi boşalmış, dünyada yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış gibi hissediyordu. Filler arenanın etrafında dönmeyi kesip ona saldırıya geçince, zeminin titrediğini hissetti. Ama artık umurunda değildi. Bir yanı çoktan ölmüştü.

Darius ölen babasının yanına çökmüş öylece dururken, hissettiği hüzün onu yavaş yavaş başka bir şeye dönüştürdü.

Öfke.

Buz gibi bir iadeyle başını kaldırıp ne kadar şansı olduğunu tarttı ve kılıcını sıkıca kavradı. Babasına ne yaptıklarını ve onun ölmeden önce söylediklerini düşündü. Bu sözler zihninde bir mantara, bir emir gibi çınlıyordu.

Benim için savaş.

Darius yavaşça ayağa kalktı. Yaratıklara döndü ve son mücadelesini vermeye hazırlandı. Hayatında hiç olmadığı kadar intikam almak istiyordu. Bunu darken ölebilirdi, ama birisini beraberinde götürmeden ölmeyecekti.

Kapkara, muhteşem görünümlü ve İmparatorluk askerleri tarafından sürülen iki fil yaklaşırken zemin sarsıldı. Filler onu ezmek istermiş gibi hızlandılar. Darius hissettiği hüznün bu sırada buz gibi ve saf bir öfkeye dönüştüğünü hissetti. Hayatı boyunca İmparatorluğa, hayatına, köyüne, babasının yokluğuna hissettiği tüm o öfke içinde kabardı. Evrenden de büyük, kontrol edemeyeceği bir öfke haline geldi. Tüm bedenini alev alev yakan bir öfkeydi.

Darius en sonunda bir erkeğe dönüşmüş bir genç ve uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi olmayan bir adam olarak orada durdu. Arkadaşları ve babası ölmüştü… Tanıdığı veya sevdiği her şey ve herkes elinden alınmıştı. Şimdi, kendisi de ölmek üzereydi. Dünyada kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamdı.

Ama elinde halan bir şey vardı ve buna fazlasıyla sahipti: intikam arzusu. Babası ve hayatı için almak istediği intikam.

Darius fırtına gibi üstüne doğru gelen fillere baktı ve hayatında ilk kez korku hissetmedi. Özgür hissediyordu. Onlarla mücadele etmeyi iple çekiyordu.

Orada dururken, zaman yavaşlar gibi oldu ve anlamadığı bir şey gerçekleşti. Hissettiği öfke giderek arttı, onu bir kanser gibi ele geçirdi. O kadar güçlüydü ki, o güne dek bu tür ir şey hissetmemişti. İçine dalga dalga enerji yayıldı. Ayak parmaklarının ucunda başının tepsine kadar yayılan enerji o denli yoğundu ki, kendi tenini bile güç bela hissediyordu. Saçlarının diken diken olduğunu, patlayacak gibi olduğunu hissetti.

Sonra, bir şey oldu.

Darius hayatında ikinci kez kendini kontrol edemediğini, fark etmekten ve kabullenmekten o ana dek çok korktuğu bir gücün onu ele geçirdiğini hissetti.

Anlamadığı ve onu korkutan bir güçtü.

O ana dek.

Güç içine doldu ve Darius kendisini silahlarını yere bırakırken budu. İçgüdüsel olarak bunlara artık ihtiyacı olmadığını hissetmişti. Gücün içinde, parmak uçlarında olduğunu, her şeyden hatta çelikten yapılmış her şeyden daha güçlü olduğunu artık biliyordu.

Darius ellerini kaldırdı. Filler ona doğru gelirken, avuçlarını daha da kaldırdı ve fillerin ikisine birden çevirdi. Darius hayvanların onu öldürmek istediklerini görebiliyordu.

Ama onun başka planları vardı.

Avuçlarını havaya kaldırırken, hayatındaki en tuhaf manzarayla karşılaştı. Büyük bir öfkeyle ona hücum eden filler yerden havalanmaya başladı.

Darius onları daha da yükseklere kaldırırken, heyecanla bağırdılar. Yerden önce beş adım, sonar yirmi, otuz ve darken yüz adım havaya yükseldiler ve ayakları havada sallandı. Çaresizlik içinde, Darius'un gücünün merhametinde havada asılı kaldılar.

Kalabalık hayretle havaya bakarken ve kimse neler olduğunu anlayamamışken, arenaya büyük bir sessizlik çöktü.

Darius onlara tepki verecek zamanı tanımadı. Öfke kollarında ve omuzlarında dolanırken, hızla ve kararlı bir biçimde kollarını indirdi. Bunu yaparken, savaşa alanında kaybettiği babasını ve bütün arkadaşlarını düşünüyordu. Onların mezarlarından kan dökülmesini istediklerini hissetti. Vakit gelmişti. Artık intikam vaktiydi.

Darius içine dağları bile yerinden oynatabilecek bir güç dolduğunu hissetti ve kollarını indirip filleri savururken bu gücü hayatında ilk kez kullandı. Hayvanların havaya yükselip taklalar ata ata, bağırarak, bacaklarını sallayarak uçtuğunu hayretle izledi. Sonar, f

Filler kuyruklu yıldızlar gibi stadyumun taş tribünlerine savruldular.

Kalabalık neler olduğunu çok geç fark etti. Birkaçı yerinden kalkıp kaçmaya çalıştı, ama her şey bir anda oldu ve kaçacak yer bulamadılar.

İki iri yaratık uçarak ve büyük bir gümbürtüyle stadyuma çarptı ve arenayı bir kuyruklu yıldız çarpmış gibi zangırdattı. Bu darbe taş oturma yerlerinden büyükçe parçalar kopardı ve tek seferde yüzlerce insanın ölmesine neden oldu. İmparatorluk halkının gaddarca ve keyif içinde attıkları çığlıkların yerini artık dehşet çığlıkları ve bağırışlar almıştı.

Kalabalık çaresizlik içinde kaçmaya çalıştı, ama filler tribünlerin üstünden döne döne yuvarlanıp daha binlerce kişiyi de ezdiler.

Arenada bir karmaşa başladı. Fillerin ağırlığı taş sıraları olduğu gibi çökertirken, izleyiciler çığlıklar atıp kaçtılar. Filler bir çığ gibi yüzlerce insanı

daha ezdi.

Darius savaş alanındaki tek kişi olarak kalmıştı ve gücü yüzünden şok içindeydi. Dünyaya sahip olmuş gibi hissediyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Stara topuklarını atın böğrüne sertçe vurdu ve onu daha da hızlı ilerleterek Büyük Hiçlik'te ilerledi. Çölü asana, dünyanın öteki ucuna gidene ve Reece'i bulana dek de durmayı düşünmüyordu. Reece'in ufukta bir yerde, Hiçliğin ve denizin ardında Thorgrin'le birlikte olduğunu biliyordu. Thor Guwayne'i arıyordu. Onu bulma şansının çok düşük olduğunu, kendisinin de Hiçlik'te ölebileceğini biliyordu. Ama umurunda değildi. Bu kararı ne kadar tehlikeli olursa olsun, kendisini aylardır olmadığı kadar özgür ve mutlu hissediyordu. Nihayet, özgürdü. Yamaç'tan uzaklaştığı, açık gökyüzünün atında atla ilerlediği ve kalbinden geçenleri izlediği için heyecanlıydı.

Yamaç'ta bulunduğu sürece orada güvende olması cehennemden farksız olmuştu. Güvende olmak istemiyordu: Reece'i bulmak istiyordu. Tehlike kendisiyle dünyada en çok sevdiği adam arasında olduğu müddetçe ona vız geliyordu. Stara dünyadaki en önemli şeyin aşk olduğunu artık anlamıştı… Zenginlikten ve güvende olmaktan, isteyebileceği her eşyadan çok daha önemliydi. Önemli olan sevgi ve o sevginin peşinden gidebilme özgürlüğüydü. O sırada da bunu yapması gerekiyordu.

O Hiçlik'te de ölse, denizde bir yede de ölse önemli değildi… Kalbinden geçenlerin peşinden gittiği müddetçe bunlar önemli olmayacaktı.

Atının üstünde dörtnala giderken, teni hala Kum Duvarı'nın arasından geçtiği için sıyrıklarla doluydu, dudakları çatlamıştı, boğazı kupkuruydu ve başına sardığı fular çoktan rüzgârda savrulup gittiği için derisi yanmıştı. Bunu almak için bile geri dönmemişti. Bir an için bile dursa, Hiçlik'te yoluna asla devam edemeyeceğini biliyordu. Altındaki at da nefes nefese kalmıştı. Stara ne kadar daha yola devam edebileceklerini bilemiyordu. Ama atın bir şekilde durumun ne kadar acil olduğunu hissettiğini biliyordu. At hiçbir teşvike gerek olmadan, kendi başına hızla ilerliyordu.

At dörtnala giderken, Stara Fithe'nin ona tarif ettiği yolu izlemeye çalışıyor, bunu bir mantra gibi içinden tekrar tekrar söylüyordu: *Kum Duvarı'nı aş, sonar gece gündüz parıldayan Kuzey Yıldızı'nı izle. Hayatta kalırsan, kanallara varırsın. Oradaki limanda kaçmak için gizlenmiş bir deniz aracı bulacaksın. Tekne kıyıda yetişen söğüt ağaçlarının dallarının altında gizli. Ağaçlar hala duruyorsa tabii. Görevin uzun ve zorlu olacak ve muhtemelen sağ kalmayı başaramayacaksın*.

Stara çölde ilerlerken, ara ara Kuzey Yıldızı'nı görmeye çalışıyordu ve tepesinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. İncecik bulutlar belirip rüzgârla sürükleniyordu ve artık doğru yolda gidip gitmediğini bile bilmiyordu. İçgüdüsel

olarak elini aşağı uzattı ve su kesesini ağzına götürdü… Ama kese bomboştu. Uzun süre önce boşalmıştı. Hiç suyu kalmadığını fark ederek bunu yere fırlattı.

Bacaklarına kramplar girmiş, sırtı tutulmuş, başı yorgunluktan önüne düşer halde yoluna devam etti. Öne kaydığını ve her an attan düşebileceğini hissetti. Düştüğü anda işi biterdi. *Reece, seni seviyorum*, dedi içinden.

En sonunda, yola devam edemeyeceğini ve orada öleceğini düşündüğü anda, atın yavaşladığını hissedip başını kaldırdı. Bir yamaca tırmandıklarını fark etti ve başını kaldırıp gözlerini kısınca, hayal gördüğünü sandı. Ama başını sallayıp hayal görmediğini anladı ve kalbi hızla atmaya başladı: Batmak üzere olan güneşin altında parıldayan bir su kaynağı gördü. Ufak ufak nehirler birer yılan gibi kıvrılarak dört bir yana gidiyor ve çölün sona erdiğini müjdeliyordu.

Kanalları bulmuştu.

İnanılmaz bir manzaraydı. Stara oraya yaklaşırken, içini büyük bir mutluluk kapladı. En sonunda, Büyük Hiçliğin monotonluğu, asla bitmeyeceğini sandığı o sıkıcı topraklar sona eriyordu.

Yüz nehirden ayrılan ırmaklar Hiçliğin kenarında bir araya geliyordu. Etrafı söğüt ağaçlarından oluşan bu korulukta, ağaçların dalları ta zemine kadar tıpkı Fithe'nin dediği gibi eğilmişti. Bunu görünce, kalp atışları daha da hızlandı. Suyu bulmuştu. Oradan nehirlere ve daha sonar da denize açılabilirdi. Reece'i bulmak için izleyeceği yol buydu. Özgürlüğe giden yol da öyle.

Stara'nın atını dehlemesine bile gerek kalmadı. Hayvan da suyu görünce hızlanmış, yamaçtan aşağı koşmaya başlamıştı. Suyun kenarındaki koruluğa varana dek durmadı. Stara gün battığı halde gölgelik bir yer gördüğüne sevinmişti. Atı minnetle su içmek için başını eğince, yere atladı. Elleriyle dizlerinin üstüne düştü ve o da kana kana su içmeye koyuldu.

Stara nefes bile almadan su içti. Soluklandıktan sonar, suratına boynuna, saçlarına su çarpıp çölün tozundan ve toprağından temizlenmeye gayret etti. Bir an için kıpırdanamayacak kadar bitkin bir halde orada öylece kaldı ve suyun esintisiyle hafifçe sallanan söğüt dallarının çıkardığı sesi dinledi.

Nihayet, atı boynunu eğip suratını yaladı ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

Stara toparlanıp doğruldu ve suya, dallara ve etrafta bakınıp bir tekne olup olmadığını görmeye çalıştı. Gözlerini kısmış etrafa bakarken, bodur bir grup ağacın ardından bir şey olduğunu görür gibi oldu. Ağaçların dalları rüzgârla sallanıyordu. Hızla oraya gidip dalları kenara itti.

Orada suda sallanıp duran ve kıyıya bağlı olan ufak bir tekne görünce çok sevindi. Bir tek Stara'yı ve ufak bir yelkeni taşıyabilecek büyüklükteydi. Ağaçların arasına gayet güzelce gizlenmişti. Stara bunu şükretti. Bu ufak tekne olmadan orada öleceğini biliyordu.

Tam tekneye binip kıyıdan uzaklaşacakken, atı hatırladı. Dönüp yanına gitti, suratını okşayıp gözlerinin içine baktı. At onu izleyecekmiş gibi peşinden geldi, ama Stara başını salladı.

"Yolun bundan sonrasına yalnız devam edeceğim, dostum."

At hafifçe kişnedi.

"Sana asla hak ettiğin kadar teşekkür edemem. Artık özgürsün. Hiçlik'ten git, kendine yeni bir yuva bul ve kimsenin malı olma. Artık özgürsün!"

At ona yaklaşıp suratını yalayınca, Stara onu başından öptü. At dönüp koşmaya başladı ve bir daha arkasına bakmadı.

Stara da tekneye geri döndü. Ta Halka'dan ayrıldıklarından beri yanından taşıdığı ufak gümüş hançerini çıkarıp, hızla ve kararlı bir tavırla halatı kesti.

Akıntılar tekneyi ilerletti ve Stara yelkenini açıp kıvrımlı nehirde yol almaya başladı. Giderek hız kazandı ve gün batımına, açık denizlere ve bir yere varabilmek, Reece'e gidebilmek için dua etti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn kalenin bitmek bilmez siperlerinde yürüyordu. Krohn ayaklarının dibinde, Steffen da yanındaydı ve Argon'u arıyorlardı. Kuleden ayrıldığından ve Eldof ona bildiklerini anlattığından beri onu bulmak için sabırsızlanıyordu. Daha Kral'a bile gidip olanları anlatmadan onu aramaya başlamıştı, çünkü çaresizdi ve fazla vakitlerinin olmadığını düşünüyordu. Ne de olsa, Eldof Yamacın yakında yok olacağını söylemişti ve Gwen'in bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olanları gerçekten de anlayabilecek ve durdurmanın bir yolunu bilebilecek tek kişinin Argon olduğunu yürekten hissediyordu.

Daha da önemlisi, Eldof'un sözleri kulaklarında çınlıyordu ve tekrar tekrar onun ne dediğini düşünüyordu. Argon'un Thor'un nerede olduğunu bilebileceğini söylemiş, Argon'un ustasından söz etmişti. Argon neden ondan bunları gizlemişti? Ne saklıyordu? Ustası kimdi?

Gwendolyn Argon'u bulmaya ve ona doğruları söyletmeye kararlıydı. Onun ne gizlediğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Argon!" diye bağırdı göğe. "Benden saklanamazsın!"

Onun odasına, helezoni kuleye ve kalenin dört bir yanına gitmişti, ama Argon hiçbir yerde yoktu. Gitmiş miydi?

"Leydim," dedi Steffen uzunca bir sessizlikten sonar. Gwen siperlerden birinde hayal kırıklığıyla Argon'un yanıt vermesini bekliyordu. "Ben de her yeri aradım. Argon hiçbir yerde yok. Onu gören veya haber alan da kimse yok."

Gwen dönüp daha da hızlı yürümeye başladı. Dar taş patikalarda ilerleyip kalbi hızla atarken aşağıdaki şehrin sokaklarını inceledi. Argon bu sefer dönmemek üzere mi gitmişti? Bu kadar önemli bir zamanda, sorularına yanıt vermeden gitmiş olabilir miydi?

Bir anda çalmaya başlayan çanlar şehrin dört bir yanında tekrar tekrar yankılandı, bütün sesleri örttü ve Gwen'i irkiltti. Gwen durup döndü, aşağıdan gelen sesleri dinledi. Yamaç halkının durduğunu ve dehşetle sürekli olan çalan çanlara baktığını gördü. Çanlar kötü bir haber verir gibi tekrar tekrar çaldı ve Gwen büyük bir terslik olduğunu anladı.

"Leydim," dedi Steffen. "Bunlar ölüm çanları."

Gwen Steffen bunu söylediği anda bunun doğru olduğunu hissetti. Kıpırdamadan aşağı bakarken, Yamacın başkentinden başlayan paniği izledi.

"Ama kimin ölümü?" dedi şaşkınlıkla.

Steffen omuzlarını silkti. Gwen Yamacın sokaklarında bir panik havasının esmeye başladığını gördü. Kötü bir şeyler olacağını hissetti.

“Kral!” diye bağırdı birisi aşağıdan. “Kralımız ölmüş!”

Gwen sokaklarda ağlamaya başlayan insanları duyunca, kanının buz kestiğini hissetti. Böğründen bıçaklanmış gibiydi. Kral. Ölmüştü.

Nasıl olabilirdi?

Hemen sokaklara gitmek, birisini kaptığı gibi neler olduğunu sormak istedi. Kral’ın cesedi her neredeyse oraya gidip öldüğünü kendi gözleriyle görmek istedi. Kral nasıl ölmüş olabilirdi?

Gwen karmakarışık duygulara kapıldı. Söz verdiği gibi kuleden sonar doğrudan ona gitmiş olsaydı, belki de hayatını kurtarabilirdi. Ama çok geç kalmıştı.

“GİT!” dedi Steffen’a. “Neler olduğunu öğren.”

“Peki, leydim,” dedi Steffen hemen harekete geçerek.

Gwen aşağıya baktığında, karmaşanın çoktan başladığını ve Yamacın sonunun gelmek üzere olduğunu hissetmeden edemedi. Olaylar tıpkı Eldof’un söz ettiği gibi gelişiyordu. Bunları durduracak hiçbir şey olmadığını hissetmeye başlamıştı. Sanki savaş çoktan başlamıştı.

Daha da geç olmadan bir an önce Argon’u bulması gerekiyordu.

“Bazen aramayı kestiğinde aradığın şeyi bulursun,” dedi karanlık ve gizemli bir ses.

Gwen arkasına akınca, Argon’un birkaç adım ötede durduğunu görüp derin bir oh çekti. Üstünde altın renkli cüppesi, elindeyse asası vardı ve güneşin altındaki ışıldayan görüntüsü o kasvetli günü aydınlatıyordu.

“Gittiğini sandım,” dedi Gwen. “Başka bir yere ve zamana gittiğini düşündüm.”

Argon ifadeden yoksun bir halde ona baktı.

“Yakında gideceğim,” dedi sakin bir sesle.

“Neden bana söylemedin?” dedi Gwen öfkeyle öne çıkarak. “Bana neden ustandan söz etmedin? Thorgrin’i nasıl bulacağımı neden söylemedin?”

Argon ona bakınca, Gwen onun bakışlarında ilk kez şaşkınlık ifadesi olduğunu fark etti.

“Ustamdan sana kim söz etti*”

“Neden?” dedi Gwen inatla. “Bana neden gizlediğin sırları anlatmıyorsun? Neden beni Thorgrin’den ve Guwayne’den uzakta tutuyorsun?”

Argon acı bir ifadeyle başını çevirdi.

“Doğru mu?” dedi Gwen ısrarla onun bir şeyler anlatacağını hissederek. “Bir ustan mı var?”

“Evet,” dedi Argon en sonunda.

Gwen şok içinden ona baktı.

“Sadece evet mi? Bu yanıtın beni korkutuyor.”

“Ustam korkman gereken bir yaratıktır. Onun karşısına bir daha çıkmayacağıma dair yemin ettim… Bu yeminimi bozmak istemiyorum.”

“Bana Thorgrin’i nasıl bulabileceğimi söyleyebilir mi?” dedi Gwen.

Argon ağır ağır başını salladı.

“Hayatını kurtarmayı göze almadan onunla konuşamazsın. Sağı solu belli olmaz… Çok ama çok tehlikelidir.”

“Hayatımı yitirmek benim için önemli değil,” dedi yalvarır gibi öne çıkarak. “Bunu anlayamıyor musun? Thorgrin ve Guwayne olmadan bir hayatım yok. Bunu bunca zamandır nasıl anlamadın?”

Argon uzun uzun ona bakıp iç çekti.

“Bunu anlıyorum,” dedi sonar. “Siz insanlar benden daha farklı düşünüyorsunuz.”

Gwen umutla içine bir nefes çekti.

“O halde, beni ona götürecek misin?” dedi.

Argon dönüp göğe baktı.

“Senin için…”

Ama lafını tamamlayamadı. Gwen gökten tiz bir çığlık geldiğini duydu. Başını kaldırınca şok geçirdi. Gözlerine inanamadı.

Bir ejderha görmüştü.

Zihninin ona oyunlar oynadığını sandı, ama ufak ve şaşılacak derecede Ralibar’a benzeyen bir ejderha yukarıda kanatlarını çırparak daireler çizip duruyordu.

İlk önce, ejderha onlara doğru pike yapınca, Gwen içgüdüsel olarak korktu. Ama sonar ejderhaya dikkatle bakına, ona zarar vermeyeceğini hissetti. Ejderha alçaldı, sonar tekrar yükseldi. Gwen yaratığın istediği takdirde onu kolaylıkla öldürebileceğini fark etti.

Ama ejderha onu öldürmek istemiyordu. Başka bir şeyin peşindeydi. Belki de onu uyarmak veya bir mesaj ulaştırmak istiyordu.

Ejderha üstlerinde son bir kez daha daire çizdi ve nihayet alçalıp yaklaşık olarak yirmi adım ötelerine indi.

Gwen yere konan o gururlu yaratığı yakından görünce şok geçirdi. Ejderha cıyakladı ve kanatlarını bir kez çırparak Gwen’e baktı.

Gwen de nefessiz kalmış bir halde ve şok içinde ona baktı. Bu, ne anlama geliyordu?

“Haydi,” dedi Argon. “Ona dokun. Sana bir şey yapmaz. Ejderhalar boş yere gelmezler.”

Gwen ilerledi ve ağır ağır, tereddütle elini yaratığın boynuna koydu. Çok heyecan verici bir şeydi. Onun eski ve güçlü mü güçlü pullarını parmaklarının altında hissetti. Ejderha cıyaklayarak yanıt Verdi.

Ejderha kanatlarını çırpınca, Gwen geriye kaçtı. Ama ejderha yerinden kıpırdamadı. Başını indirdi ve Gwen onu tekrar okşamasını istediğini anladı. Öne çıkıp eğri pullarını okşadı ve yine gerçek bir ejderha gördüğüne çok sevindi. Bir tanesine o kadar yakın olabildiği için mutluluk hissetti.

Dahası, onu okşadığında düşüncelerini okuyabildiğini de fark etti. Ejderhayı ona Thorgrin'in yolladığını anladı.

Hayretler içinde kaldı.

"Thorgrin hayatta," dedi umutla. "Ejderhayı bana o yolladı.

Argon asasına yaslanarak yanına geldi.

"Evet," dedi.

"Bize yardım etmesini istiyor. Beni kurtarmak istiyor. Ona götürmesini istiyor."

Gwen Argon'a baktı.

"Ama gidemem," dedi. "Bunca insan tehlikedeyken gidemem. Onları terk edemem. Kral'a yemin ettim."

"O zaman, bu ejderhayı en yapacağız?" dedi Argon.

Ustana," dedi Gwen öyle olması gerektiğini o anda anlayarak. "Sen ve ben ejderhaya bineceğiz. Beni ona götüreceksin. Hemen!"

Argon'a bakına, onun tereddüt ettiğini fark etti ve o anın son derece önemli olduğunu anladı. Argon bunu ya Kabul edecekti, ya da sonsuza dek ortadan kaybolacaktı.

Ama Argon yavaşça yanına gelip onu şaşırttı ve ejderhanın üstüne oturdu.

Gwen'e elini uzattı.

Gwen elini uzatıp Argon'un elini tuttu. O anda, onunla ustasıyla tanışıp söyleyeceklerini duymanın hayatını sonsuza dek değiştireceğini anladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Alistair yanında Erec, Strom ve adamlarıyla birlikte geminin tırabzanlarının önünde durmuş, sevinçle yeni dostlarına bakıyordu: Halka'dan tanıdıkları tek kişi olan berbat durumdaki Godfrey ve ayaklarının dibinde dolanan köpekleri Dray ve onların yanında Akorth, Fulton, Merek, Ario, Loti ve Loc ve Volusia'dan kurtarılan tanıdıkları. Henüz Gwendolyn'i bulamamış olsalar da, bu yeni insanları görmüş olmak onu umutlandırmış ve içinde bulundukları şartlara rağmen onu bulabileceklerini ve amaçlarına ulaşabileceklerini hissettirmişti. Alistair ilk kez diğerlerini, Halka'dan geriye kalanları bulabileceklerini ve onları İmparatorluk topraklarında olsalar da kurutabileceklerini hissettirmişti.

Alistair Godfrey ve Silis'e rastladıkları için ne kadar şanslı olduklarını da fark etmişti. Ne de olsa, Silis Volusia'dan çıkmalarına, geri dönmelerine yardım etmiş ve o sırada bulundukları yere kadar getirmişti. Bir kez daha okyanusta ve İmparatorluk kıyılarının kuzeyinde yol alıyorlardı. Alistair bunları düşünürken, okyanus esintileri suratını okşuyor, ona yolculuklarının efsanevi olduğunu hatırlatıyordu. Birçok kere nehirden yukarı doğru yol alırken hayatta kalamayacaklarını ve İmparatorluk filosundan kurtulamayacaklarını ve Volusia'ya asla varamayacaklarını hissetmişlerdi. Ama bunu, Godfrey'i kurtarmayı ve kaçmayı başarmışlardı… Dahası, peşlerindeki İmparatorluk filosunu da köşeye sıkıştırmışlardı.

Sürekli olarak değişen kıyı manzarasını izlerken, farklı şeyler gördüğünü fark etti. Okyanus derin bir limana dönüştü ve o liman her biri İmparatorluğa geri giden birçok su kanlarına ayrılıyordu. Alistair gemisinin yavaşladığını hissetti ve adamların yelkenleri indirdiğini, bir kesişme noktasına varan gemilerin hepsinin durduğunu gördü. Suda parıldayan güneş ışınlarına endişeyle baktı. Bu sus yollarının hepsi onları bir yere götürebilirdi. Yanlış olanı seçerlerse, Gwendolyn'i asla bulamayabilirlerdi. Adamların hepsinin şaşkın olduklarını ve nereye gideceklerini bilemediklerini fark etti. Herkes Silis'e baktı.

"Şimdi hangi yöne?" dedi Erec.

Silis suyollarına bakıp başını salladı.

"Keşke bunu biliyor olsaydım, lordum. Gwendolyn'le diğerlerinin hangi yöne gittiklerini bilmiyorum. Meşhur Yamacın var olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu suyollarının hepsi sizi Büyük Hiçliğin derinliklerine götürür, ama hepsi farklı bir yönde ilerler. Unutmayın ki Hiçlik çok geniştir. Yanlış yolu seçerseniz, Gwendolyn'den bin kilometre ötede olabilirsiniz.

Erec suya şaşkın bir ifadeyle baktı. Etrafa derin bir sessizlik çöktü ve bir tek geminin gövdesine çarpan dalgaların ve rüzgârın sesi duyuldu.

“Özür dilerim, lordum,” dedi Silis. “Bildiklerim bu kadar. Bizi buraya getirip Volusia’dan çıkardım, ama bu noktadan sonar karar size ait.”

Erec uzunca bir süre suya baktı, ama sonar Alistair’e döndü.

Alistair suya bakarken düşündü. İçindeki minik kızının dönüp tekmeler attığını hissedebiliyor, bunu hissetmek onu rahatlatıyordu. Bebeği ona âdeta hangi yöne gideceğini anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Alistair gözlerini yumdu ve güçlerine ulaşarak yanıtı aradı. Ağabeyi Thorgrin’in ve Gwendolyn’in bir yerlerde olduğunu gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Lütfen, Tanrım. Bana bir yanıt ver, diye dua etti.

Yukarıdan bir cıyaklama geldiğini duyunca, gözlerini açtı ve göğe baktı. Ta tepelerde çok yukarılarda daireler çizdiği ve bulutların arasına girip çıktığı için görmekte zorlandığı Estopheles’i fark etti. Thorgrin’in şahini cıyaklayıp duruyordu. Şahin önce aşağı daldı, sonar yükseldi ve daireler çizerken, Alistair ona bir mesaj vermeye çalıştığını hissetti.

“Alistair?” dedi Erec sessizliği bölerek.

Alistair ona tavsiye vermenin kutsal bir sorumluluk olduğunu biliyordu. Geminin ve içindeki onca insanın ve Halka’dan sürgün edilmiş insanların kaderi onun doğru seçimi yapmasına bağlıydı.

Alistair gözlerini yumdu, yüzlerce gözün üstünde olduğunu hissetti ve öne adım atıp iki avucunu tırabzana dayadı. Enerjiyi hissetmeye çalıştı. İçine derin nefesler alıp odaklandı.

Etrafındaki dünya bir anda çok yavaşladı. Geminin gövdesine çarpan dalgaları, hafif esintiyi ve Estopheles’in cıyaklamalarını duydu.

İçinden, *Gwendolyn, neredesin?* dedi.

Alistair orada dururken, avuçlarından bir ılıklık yayıldığını hissetti ve gözlerini yavaşça açıp suyollarına baktı. Bunlardan birine odaklandı: Üç diğer suyolunun ortasında batıya doğru kıvrılarak ilerleyen bir suyoluydu.

Estopheles, doğru nehir ve izleyeceğimiz yol buysa, alçal ve bana göster, dedi içinden.

Estopheles birden alçaldı ve Alistair’i şaşırtarak onun baktığı nehrin üstüne doğru uçtu.

“Orası,” dedi Alistair nehri işaret ederek. “Burası bizi Gwendolyn’e götürecek.”

Erec dikkatle ona bakıp kaşlarını çattı.

“Emin misin?”

Alistair evet der gibi başını salladı ve bunun doğru olduğunu tüm benliğiyle hissetti.

“Bu nehir bizi Halka’dan geriye kalanlara götürecek. Şu anda, bize

ihtiyaçları var. Her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var. Bunu hissedebiliyorum. Korkunç bir tehlike yaklaşmak üzere."

Kireç gibi kesilmiş bir halde Erec'e baktı ve gördüğü cehennem manzarasını unutmaya çalıştı.

"Onlara varana dek, hayatta olup olmayacaklarını bilmiyorum."

Erec dehşet içinde ona baktı ve dönüp adamlarına yeni talimatlar Verdi. Adamlar derhal harekete geçtiler ve gemi anıdan hızlandı. Filonun geri kalanı da vakit kaybetmeden onlara katıldı.

Alistair uçsuz bucaksız nehre baktı ve dua etti.

Lütfen, hayatta kal, Gwendolyn. Size geliyoruz.

*

Godfrey Erec'in kocaman gemisinin kıç tarafında oturmuş, tırabzana yaslanmıştı. Gemi ilerlerken, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Dray yanında yatıyordu, elinde bir şarap kesesi vardı ve kendisini nihayet iyi hissediyordu. Akorth ve Fulton yanına çoktan dördüncü şarap keserlerini açmışlardı. Merek ilk şarabını içiyordu, Ario'ysa sadece suya bakıyordu. Nihayet, hepsi o karmaşadan, olaylardan sonar rahatlamış ve bir soluk alacak fırsatı bulmuştu.

Godfrey düşünceli düşünceli suya bakıyor, her şeyi idrak etmeye çalışıyordu. Öleceği sandığı bir şehir olan Volusia'nın dehşet verici olaylarından kurtulduğuna da, Erec'le Alistair'le karşılaştığına ve onların kaçmasına yardım ettiğine de inanamıyordu. O sırada onların gemisinde oturuyor olması ve Gwendolyn'i bulmak için yola çıkmış olmaları da inanılmazdı. Hayatta ona ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyordu.

En sonunda, İmparatorluğa ilk geldiğinden beri iyimser hissediyordu. Kendi halkından kimselerin ve serbest bırakılan kölelerin oluşturduğu bir orduyla yine hareket halindeydi ve Gwendolyn'i ve diğerlerini kurtarmak için yola çıkmıştı. Şarabından bir yudum daha aldı, başının hafifçe dönmesine izin Verdi. Şarap içmeyi ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Öte yandan, ileriye bakarken bir yandan da korkuyordu. Evlerinden hala çok uzakta olduklarını ve daha da büyük tehlikelere ve kız kardeşini bulabilmek için Hiçliğin derinliklerine gittiklerinin farkındaydı. Tabii, Gwendolyn hala hayattaysa. Yakında karşılarına düşman İmparatorluk ordularının çıkacağı kendi ve o bölgenin derinliklerine gittikçe oradan çıkmaları da zorlaşacaktı. Gelecekte onları nelerin beklediğini bilemiyordu.

Ama bir süredir ilk kez bunu umursamıyordu. Artık kendisinden çok daha önemli bir şeyin bir parçasıydı ve onu teşvik eden bir görev ve amaç

hissediyordu. Gitmek zorunda olduğu her yere gidebilir, kız kardeşini kurtarmak için her türlü tehlikeye atılabilirdi.

Godfrey bir yudum daha içerken, geleceği düşündü. Ya hep birlikte sağ salim geri dönebilirlerse ne olacaktı? O zaman ne yapacaktı? Bir yanı hala derinliklerinde çalkalanıp duruyordu. Anlamadığı bir biçimde onu huzursuz ediyordu. Değiştiğini hissediyordu. Tüm bunları atlatabilirlerse, günlerini yine bir meyhanede geçirmeye devam mı edecekti? Yoksa başka bir şey mi yapacaktı? Babasının hep istediği gibi sorumluluk sahibi bir evlat mı olacaktı?

Üstüne çöken o sorumluluk hissi berbat ve sıkıcıydı; hayatını daha önemli, nefret ettiği bir şeye adamalıymış gibi hissediyordu. Belki de başından geçen onca şey sonar değiştiğini, bir başkasına dönüştüğünü ve vaktini meyhanelerde geçiren bir genç olarak alay edeceği birisi oluyordu. Fazla ciddi birisi. Hayatını içkiye ve eğlenceye adamak istemeyen birisi.

"Şu Yamacı bulabilirsek, sence meyhaneleri nasıldır?" dedi sarhoş birisi. Godfrey Akorth'un yanında oturduğunu ve gözleri şaraptan donuklaşmış bir ifadeyle ona baktığını fark etti.

"herhalde bizimkiler gibidir," dedi.

"Volusia'daki meyhaneler binci sınıftı," dedi Akorth.

"İçkileri de öyle," dedi Fulton. "orada kalıp ölmek istememe yetecek kadar iyiydi."

"Belki de orada kalmalıydık. Ölürdük, ama en azından gülümseyerek ölürdük. Şimdi kim bilir nereye gidiyoruz."

Godfrey yol alırlarken suya baktı, arkadaşlarının seslerini duymamaya çalıştı ve gittiği tüm yerleri ve gördüğü her şeyi düşünmeye çalıştı. Bunları ne uğruna yapmıştı? Kraliyet Sarayı'nda Gwendolyn, Kendrick, Gareth, Reece ve Luanda'yla bir arada oldukları o eski günleri hatırladı. Babası o zamanlar gözlerine o denli yenilmez, o denli muhteşem geliyordu ki. O güç ve zafer günleri, yenilmez bir krallık nasıl olmuştu da bu hale gelmişti?

Godfrey sert şarabın onu sarhoş etmeye başladığını, başının döndüğünü hissetti. Yakında savaşacaklarını biliyordu. Gwendolyn her neredeyse, onu bulduklarında kurtarabilmek ve o bölgeden kaçabilmek için savaşmak zorunda olacaklardı. Bu savaşlarda hayatını kaybedebilirdi. Kurtulma şansları hala çok düşüktü; kocaman İmparatorlukta hala ufak bir filodan ibarettiler.

Godfrey'in bir yanı, eski Godfrey hiçbir şey hissetmeyene dek içki içmek, bunları unutmak istiyordu. O kadar sarhoş olmak istiyordu ki, savaş başladığından zihni bulanık olduğundan bunu bile umursamayacak halde olabileceğini umuyordu.

Ama anlamadığı ve içinde kaynayıp duran yeni Godfrey başka türlü hissetmeye başlamıştı. Onu dertleriyle yüzleşmesi, her ne olacaksa zihin

açıklığıyla ve cesaretle bunlarla baş a çıkması için teşvik ediyordu. Yiğitlikle davranması için dürtüklüyordu.

Godfrey ağır ağır ayağa kalktı. Suya baktı, kolunu arkaya çekip var gücüyle şarabı fırlattı.

Şarap kesesinin foş diye nehre düşüp süzülüşünü izledi.

"Ne yaptın?" dedi Akorth hayretle ve Godfrey adeta birisini öldürmüş gibi.

"Delirdin mi?" dedi Fulton. "Ben içerdim!"

Ama Godfrey ona baktı ve hayatında ilk aklı başında bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır," dedi. "Delirmedim. Ayığım. Hayatımda ilk kez *ayığım*."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Volusia başkentin açık kapılarının önünde durmuş, nafile yere avuçlarını havaya kaldırmıştı. Dehşet içinde Yediler Şövalyeleri'nin hızla üstüne doğru gelişini izliyordu. Şövalyeler yaklaşık elli metre kadar ötedeydi. Karşısındaki şey, dörtnala üstüne gelen şey ölümdü ve bunu kesin olarak hissediyordu. En sonunda, ölmek üzereydi.

Ama onu en çok korkutan şey bu olmadı. Onu yaklaşmakta olan o acı ölümden daha çok dehşete düşüren şey bir anda fark etmiş olduğu şeydi. Bir tanrıça değil miydi? Buna bir anlam veremiyordu. Güçlerini kullanmaya çalışmıştı, ama başarısız olmuştu. Dünya neden ona yanıt vermemişti?

Volusia midesine saplanan bir sancıyla bunun bir yalan, kocaman bir yanılsama olduğunu fark etti. Bir tanrıça değilse ne olurdu? Herkes gibi sıradan bir ölümlüyse ne olurdu? Diktirdiği heykelleri, tüm o hizmetler, dualar, tütsüler, tatiller ve yarattığı kültürün tamamı bir yalansa ne olacaktı?

Sıradan bir ölümlü, herkes gibi normal birisi olduğu düşüncesi hayatındaki hissettiği en acı şeydi. Yaralanıp ölebilecek birisiydi. Muazzam güçlere sahip değildi. Hayatı sona ermek üzere olan birisiydi.

Ölümle karşılaşmanın ve bir tanrıça olmamanın anlamı neydi? Volusia hayatı boyunca işkence ettiği ve öldürdüğü insanları düşündü; her zaman bunlara karşılık bir ceza çekmeyeceğine inanmıştı. Ama ya onca insan onu diğer tarafta karşılamak için bekliyorsa? Yaşadığı gaddar hayat onu diğer tarafta beklemiyorsa? Cehennemin ne dibine mi yollanacaktı?

Gözlerini yumdu ve son bir kez evrenin ona yanıt vermesini, şimşeklerin çakmasını ve yerin yarılmasını diledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Volklar olmadığı için, bir kum tanesini bile oynatamıyordu.

Volusia orada dehşet içinde donakaldı e ütüne gelen ordunun karşısında, yarısı erimiş suratıyla hayatından nefret etti. Doğduğuna lanetler okudu. Gözünün önünden hayatı geçti ve geçmişte yaşadıklarını hatırladı. Annesini öldürdüğü günü, insanlara nasıl işkenceler yaptığını, küçüklüğünde annesinden kırbaçlar yediğini, hiçbir şey olamayacağının ona söylendiği anları düşündü. Bir hükümdar olup bir başkenti ele geçirdiği ve annesinden çok daha güçlü olduğu için annesini haksız çıkardığını sanmıştı.

Ama o sırada acaba annesi mi haklıydı diye düşünüyordu. Annesinin düşündüğü gibi başarısız olmuştu. Ne de olsa, herkes gibi öldürülmeyi bekleyen sıradan bir ölümlüydü.

Ona artık çok yaklaşmış olan adamların çığlıkları da yükseldi. Volusia panik içinde döndü ve geri dönebilir mi diye şehre baktı. Ama oraya bakarken, muazzam bir gıcırtı duydu ve tüm generallerinin ve danışmanlarının orada durmuş, onu izlediklerini gördü. Hiç kimse onu kurtarmak veya korumak için koşmuyordu… Onu korumasız bir halde, tek başına bir orduya karşı çölün ortasında bırakıyorlardı.

Daha da kötüsü, şehir kapılarını kapatmaya başlamışlardı.

Volusia dehşet içindeydi: Kapılar açıldığı için değil, kapandığı için gıcırdıyordu. Onu ele geçirdiği başkentten atıyorlardı. Sonsuza dek de dışarıda tutacaklardı.

Bu, yüreğine inen son darbe oldu.

Volusia tekrar önüne bakınca, on metre kadar ötedeki Yediler Şövalyeleri'nin geldiğini gördü. Atların toynaklarının sesleri kulaklarında çınlıyor, askerlerin bağırışları etrafı kaplıyordu. Mızraklarını ona çevirmiş, dosdoğru üstüne geliyorlardı. Acaba yavaşlar ve onu tutsak alırlar mı diye düşündü. Kendisi gibi değerli birisi bir tutak olarak çok daha değerli olurdu.

Ama şövalyeler yaklaştıkça, ne kadar kana susamış olduklarını fark etti ve o gün tutsak almayacaklarını anladı. Adamlar yavaşlamıyorlar, tam aksine uçları sivri mızraklarını aşağı indirip doğrudan kalbine hedef alarak daha da büyük bir hızla geliyorlardı.

Bir saniye sonar bir mızrağın sivri ucunun onu delip geçtiğini hissetti. Mızrak ona saplanıp sırtından çıkarken, hayatının en acı dolu çığlığını attı. Onu delip geçmiş olan sadece sıradan bir askerdi ve adam o sırada ona atından bakıp pis pis sırıtıyor, mızrağı daha da ittiriyordu.

Ütün düşmanlar etrafını sardı. Volusia arkaya doğru devrildiğini hissetti. Kollarını ölmeden önce iki yana açtı ve acı içinde onu acımasızca ve merhametsizce ayaklarının altına alan atlara baktı. Bir türlü ölemiyordu. Ölmek ve yakında dineceğini bildiği acının sona ermesi için dua etti. Ama hemen ölmedi. Artık sıradan bir ölümlüydü. Tıpkı diğer insanlar gibi.

*

Darius arenanın ortasında durmuş, etrafındaki karmaşayı izliyor, az önce ne yaptığını düşünüyordu. Avuçlarında hala hissettiği sıcaklıkla, damarlarında akan o yabancı güçle öylece duruyor ve ne yaptığını düşünüyordu. Etrafındaki yıkıma baktı: Tribünlere savrulup ölen iki file, hayatını kaybeden binlerce İmparatorluk vatandaşına, çatlayan arenaya, canlarını kurtarmak için dört bir yana kaçışan insanlara baktı ve bunları kendisinin yaptığına inanamadı.

Darius yerde yatan babasının cansız bedenine bakınca, yeni bir acı dalgası benliğini sardı. Ama bu sefer tükenmiş gibiydi. O enerjiyi kullanmak onu fena halde bitkin düşürmüştü ve toparlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Kolları ve omuzları güçten kesilmişti ve artık gücünü tekrar çağırabileceğini hissetmiyordu.

Diğer askerler gibi normal birisiydi ve tüm o karmaşaya bakarken, esas önemli şeyin zaman olduğunu biliyordu. Eğilip yerde cansız yatan bir İmparatorluk askerinin düşürdüğü kocaman bir kılıcı kapıp zincirlerini kesti ve serbest kaldı. Kaçmak istiyorsa ya o anda harekete geçecekti, ya da asla oradan gidemeyecekti.

Darius karmaşanın ortasına dalıp kalabalığa karıştı ve zikzaklar çizerek ilerledi. Herkes canını kurtarmak için kaçtığından, kimse onunla ilgileniyordu. Hızla insanların arasından koştu ve başını kaldırınca stadyumda bir çatlak gördü. Orada İmparatorluk şehrinden çıkıp özgür kalabileceği bir boşluk vardı. Oraya doğru kalabalığın arasından koştu, insanlar onu sağa sola ittiler, ama bunu umursamadı.

Tam oraya varmak üzereyken, bir İmparatorluk askeri dönüp onu gördü ve anında kim olduğunu anladı.

"KÖLE!" diye bağırdı asker parmağıyla onu işaret ederek. Köle…"

Darius adamın lafını bitirmesine izin vermedi. Kılıcını çekip öne fırladı ve onu başka bir şey söylemesine fırsat vermeden öldürdü.

Diğerleri de durup ona baktılar, ama Darius durmadı. Hızla koşup karanlık tünele girdi ve özgür kalmasına otuz metre uzaklıktan tünelin sonundaki ışığı gördü. Elinden geldiğince hızla koşup, adrenalinle titreyerek yoluna devam etti. Nihayet, boşluktan geçip açık havaya çıktı ve şehrin parlak ışıklarıyla karşılaştı.

Darius başkentte düzenli ve açık avlular göreceğini sanmıştı, ama ileriye bakarken kafa karıştırıcı bir şey gördü. Şehirdeki insanlar panik içinde kaçışıyor gibiydi. Askerler dört bir yana koşuyor, bir düşman kaçmak istermiş gibi sokakları aşıyorlardı. Hiç normal bir manzara değildi. Neden herkes İmparatorluk başkentinin, dünyanın en güvenli şehrinin ortasında kaçışıyorlardı?

Darius şehir duvarlarının ardından sesler geldiğini duydu. Sanki duvarların ardında bir ordu vardı ve içeri girmeye çalışıyordu. Hiç mantıklı değildi.

Darius şehrin kocaman altın kapılarında bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi askerlerin sıralandığını gördü. Buna şaşırdı. Dışarıdan ne tür bir güç İmparatorluk başkentine saldırıyor olabilirdi? Volusia neredeydi?

Saldıranlar her kimse, başkentteki bütün askerlerin ölmesini istedikleri belliydi… Tuhaf bir biçimde, Darius'un istediği şey de buydu. O kapıların ardından her kim varsa, Darius içeri girmelerine yardım etmek ve orayı yıkıp yakmak istedi. Ne de olsa, babası ve halkı için bundan daha iyi bir intikam

alamazdı. Darius o kapıların çok önemli olduğunu anladı. Bedeli ne olursa olsun, hayatını bile kaybetse açmalarına yardım etmeliydi.

Kılıcını havaya kaldırıp öne atıldı ve kapıların o kocaman kolunun önünde toplanmış olan İmparatorluk askerlerini gözüne kestirdi. Sırtı ona dönük olan altı asker vardı ve kolu koruyorlardı… Arkadan birisinin saldırmasını beklemiyorlardı.

Darius öne atılıp onlara saldırırken muhteşem bir savaş çığlığı attı. Birini kılıcıyla yardı, diğerine kılıcını sapladı, diğerinin suratını kılıcının kabzasıyla dağıttı, diğerini tekmeledi, sonuncusunun da boğazına dirsek indirdi. Birkaçı ona karşı koymaya çalıştı, ama hem çok geç kalmışlardı, hem de doğru dürüst karşılık verememişlerdi. Darius alev almış, hayatını rüzgâra, bir girdaba teslim etmiş, bunu artık umursamayan bir adam gibiydi. Kapıların açılmasını ve şehrin yerle bir edilmesini ancak o kol sağlayabilecekti. Darius da kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birisi olarak bunu yapabilmek için her şeyini verebilirdi.

Askerlerden sonuncusunu da öldürdükten sonar, kılıcını yukarı kaldırdı ve kolu kapıya bağlamış olan kalın halatın üstüne indirdi. Tekrar tekrar halatı kesmeye çalıştı, ama halat çok kalın olduğundan bunu hemen başaramadı.

Bunu neredeyse kesmek üzereyken, birden bir İmparatorluk askeri onu arkadan yakaladı. Darius geriye doğru kaydı ve adamın suratına bir dirsek indirip onu yere yıktı. Adam kolunu arkaya savurup kalkanını Darius'un suratına salladı. Darius geri geri tökezleyip yere düştü.

Asker üstüne atlayınca, Darius kendisini onunla boğuşurken buldu. Asker öne uzanıp Darius'u boğmak istedi. Darius da gözleri yerinden fırlayacak gibi hızla ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti.

Darius ellerini kollarını salladı, bir şeye tutunmaya çalıştı ve adamın belinde bir şey olduğunu hissetti. Derhal bunu kaptı ve bir hançer olduğunu hissetti. Bunu çekip aldı ve adamın kaburgalarına sapladı.

Asker bağırıp üstünden yana yuvarlandı ve Darius dizlerinin üstüne çöküp adamı kalbinden bıçakladı.

Nefes nefese kalan Darius dudaklarındaki kanı sildi ve canhıraş bir çığlık duyunca, diğer İmparatorluk askerlerinin onu gördüğü fark etti. Herkes dönüp ona doğru koşmaya başladı. Sadece elli metre ötede olduklarından, Darius fazla vakti olmadığını biliyordu. Ya kaçacaktı, ya da ölecekti.

Derhal ayağa fırladı ve kılıcını alıp tekrar halata indirdi. Bunu birkaç kere daha tekrarladı. Askerler çok yaklaşmışlar, birkaç adım ötesine kadar gelmişlerdi. Hepsi kılıcını kaldırmış, onu öldürmeye hazırlanıyordu.

Nihayet, müthiş bir kopma sesi geldi ve halat koptu. Duvarın kenarından diğer tarafa uçtu. Kol dönmeye başladı ve kapılar ağır ağır açıldı.

Kapılar daha ad açılırken, diğer taraftan kocaman bir ordunun sevinç çığlıkları geldi. Darius'u yakalamak için gelen imparatorluk askerleri durdular ve panik içinde kapılara baktılar.

Aniden, açılan kapılardan içeri binlerce Yediler Şövalyesi akın etti. Kapkara zırhları içinde intikam almak üzere bayraklarını sallıyorlardı. Sanki çok uzun süredir şehre girmeyi beklemişlerdi. Tıpkı cehennemden fırlamış bin tane yarasayı andırıyorlardı. İmparatorluk askerlerine saldırıya geçtiler ve kesinlikle yavaşlamadılar. Mızraklarını, kısa mızraklarını, ucu topuzlu zincirlerini ve baltalı kargılarını kaldırdılar ve büyük bir gürültüyle askerlerin arasına daldılar.

Müthiş bir yıkım ve güç dalgası gibi yollarına çıkan herkesi öldürmeye koyuldular. İmparatorluk buna karşı koyamazdı. Adamlar dört bir yanda yere yığılıp ölürken, çığlıkları etrafta yankılanıyordu. Darius derin bir oh çekti ve intikamını aldığını hissetti. Başarmıştı. İmparatorluk başkentinin ele geçirilmesine yardım etmişti. Babası ona cennetten bakıp gülümsüyor olmalıydı.

Yıkımın ortasında olan Darius dönüp kaçması gerektiğini biliyordu. Ama bunu tam yapmaya hazırlanırken, birden başını kaldırıp üstüne doğru bir şeyin geldiğini gördü. Başının yan tarafından müthiş bir acı hissetti. Çarpışan metal sesleri duydu ve bunun bir sopa olduğunu hissetti. Yediler Şövalyelerinden birinin başının yanına bir darbe indirdiğini fark etti.

Darius yere uçtu ve orada öylece yatarken, dünyası dönerken bilincini yitirmeye başladığını hissetti. Birkaç kaba elin onu arkadan tuttuğunu hissetti ve prangalanmaya, kol ve bacak bileklerinin arkasından bağlanmasına karşı gelemedi. Bilincini tamamıyla kaybetmeden önce, tek bir meşum sesin bağırdığını duydu ve kader anının geldiğini anladı.

"Bu köleyi gemilere götürün."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yediler Şövalyeleri'nin Yüce Lordları odalarındaki yuvarlak masanın etrafında duruyordu. Tavandaki yarıktan sızan ışıkla aydınlanan odada, gölgelerin arasından çıktıklarında ışık suratlarında koyu renkli gölgeler oluşturuyordu. İçine girdikleri ufak ve daire biçimindeki ışık haricinde kapkara olan kulede, lordlar çok önemli bir konu olmadan bunu asla yapmazlardı.

O sırada o anlardan biri yaşanıyordu. Adamlar soluk ve kırışık suratlarıyla öne çıktılar ve ağır ağır başlıklarını çıkardılar gaddar gülümsemeleri ortaya çıktıkça, her birinin bir öncekinden daha çirkin olduğu belli oldu. Her biri diğerinin suratına bin sene boyunca bakmıştı ve birbirlerinin ne düşündüğünü biliyorlardı. O gün, hepsi de İmparatorluğun kaderini onsuza dek değiştirecek bir olay yaşandığını biliyordu.

"Kan ayı tepeye yükseldi," dedi liderleri. Yaşlı sesi asla sönmeyen bir ateşin çıtırtısı gibiydi. "Kehanetlerde görülen zaman geldi. Volusia yok edildi. Başkent tekrar ele geçirildi. Halka'nın sürgüne giden halkı bulundu ve yok edilmek üzereler. Ama en büyük haber başka."

Grup heyecanla beklerken, herkes sus pus kesildi.

"Yamacın yeri keşfedildi."

Adamlar hayretle nefeslerini tuttular.

"Tüm İmparatorluktaki son isyan merkezi de böylece ortaya çıktı," dedi. "Artık bizim olacak. Orduyu derhal oraya yollamalıyız. Oluşturabileceğimiz en büyük ordu olmalı… Ondan sonar, İmparatorluk bugüne dek olmadığı kadar kontrol sahibi olacak."

Lord daireden geri çekildi ve diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

"Dört boynuz iki en yüksek tepe arkanızda," dedi. "Bir olarak hareket edeceğiz."

Lordların Efendisi herkesin ona baktığını ve son sözünü söylemesini beklediğini hissedebiliyordu. Uzunca bir süre sadece nefes alarak, eskileri içinde hissederek, ona en büyük verdiklerini hissederek durdu. Çok geçmeden, İmparatorluğun hiçbir düşmanı kalmayacağını biliyordu.

Mutlulukla gülümsedi.

"Vakit geldi, lordlarım," dedi ağır ağır, daha da gülümseyerek. "Yamacı ve içindeki her şeyi yok etme vakti geldi. Artık onların İmparatorluğun gerçek gücünü öğrenme zamanı geldi."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Angel geminin kıç kısmında durmuş, akıntılar onları nehirden aşağı ve Thorgrin'den uzaklara çekerken geride kalan Kan Diyarı'na bakıyordu. Thor şatonun kapısındaki kadının kollarına mahkûm olmuş halde gözden kaybolurken, onu görmeye çalışıyordu. Gemiyle uzaklara sürüklenirken, gemiyi bir şekilde durduramazsa ondan sonsuza dek uzaklaşacağını biliyordu.

Akıntılar onları özgürlüğe, uzaklara ve o kasvet diyarından öteye taşıdı. Ama Angel özgürlük değil, Thorgrin'i sağ salim ve yanlarında istiyordu. Onun oğlu Guwayne'le birlikte sonsuza dek orada tutsak kalacağını biliyordu. Onu yüz üstü bırakamazdı. Thorgrin hayatını kurtarmıştı, o adadan kaçırmıştı. Angel asla yapılan bir iyiliği unutmazdı. Sadakat olmadan yaşanan bir hayat onun için bir hiçti.

"Thorgrin!" diye bağırdı tekrar tekrar. Onu kurtarmaya kararlıydı.

Bağırırken birisinin onu tuttuğunu hissetti. Reece ve Selese endişelendiklerinden onu şefkatle zapt etmeye çalışıyorlardı.

"Bu akıntılar çok güçlü," dedi Reece hüzünlü bir sesle. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"HAYIR!" diye bağırdı Angel bunu kabullenmek istemeyerek.

Ne yaptığını düşünmeden onlardan kurtuldu, tırabzana sıçradı ve kenara atlayıp aşağıdaki sulara düştü.

Angel yüz üstü suya, kan denizine atlarken bir hava akımı hissetti. Yoğun sıvıya düşünce, çırpınarak yüzeye çıktı ve Thorgrin'e ulaşabilmek için var gücüyle akıntıya karşı gelmeye çalıştı.

Giderek güç kaybettiğini ve boğulmaya başladığını hissetti. Çırpınırken gözlerini yumdu.

"Angel!" diye bağırdı Selese arkasından.

Angel suya bir şey düştüğünü hissetti ve Selese'nin bir halat attığını gördü.

"Tut onu!" diye bağırdı Selese. "Seni gemiye çekeceğiz!"

Ama Angel bunu yapmadı. Thorgrin'i terk etmeyecekti.

Var gücüyle ve ruhuyla akıntıların onu Thorgrin'e götürmesini istedi. Kendisi için değil, onun için.

Derken, tuhaf bir şey oldu. Angel yüzerken, aniden akıntıların yön değiştirdiğini, onu Thorgrin'e doğru sürüklediğini hissetti. Sanki irade gücü denizi değiştirmeye yetmişti.

Angel yüzdükçe yüzdü, Thorgrin'e olan sevgisinin ve onu kurtarma kararlılığının onu dalgaların arasında taşıdığını hissetti. Akıntı o kadar güçlüydü ki, onu engelleyebilecek hiçbir şey yoktu.

Angel taş asma köprüye vardı, kaygan taşları tuttu ve güç bela yukarı çıkarken ellerini ve dizlerini sıyırdı.

Nefes nefese, kan denizinin yapış yapış kırmızı sularıyla kaplanmış bir halde orada diz çöktü. Olsa olsa on adım ötesinde gözleri bir transa girmiş gibi irileşmiş Thorgrin'i kucağına yatırmış olan büyücü kadın duruyordu. Kadın sanki Angel'ın orada olması imkânsızmış gibi şok içinde ona baktı.

Kadın Thorgrin'i yavaşça yere bırakıp kalktı. Bu arada, Angel da doğruldu. İkisi birbirlerine bakarak öylece durdu.

"Ölüler Efendisi'nin şatosunun girişini aşmaya cüret ettin," dedi kadın öfkeyle. "Thorgrin buradan asla ayrılamayacak. Sen nasıl gidebileceğini sanıyorsun?"

Ama Angel kararlılıkla ve korkusuzca ona baktı. Kısa hayatı boyunca pek çok kere ölümle yüz yüze gelmişti ve bu olaylar onu korkusuz yapmıştı.

"Senin büyülerinden etkilenmem," dedi Angel. "Ben erkek değilim, bir kadınım. Büyülerin bana işlemez."

Kadın ona meydan okur gibi karşısında duran Angel'ın doğru söylediğini, güçlerinin onda etkili olmayacağını anlamış gibi kaşlarını çatarak ona baktı. Kadının hayatında dokunamayacağı ilk kişi olduğunu anlamıştı.

Kadın öfkeyle çığlık atıp ona saldırdı ve Angel'ı paramparça etmek istermiş gibi tırnaklarını ona doğrulttu.

Angel zamanında tepki veremedi. Dar taş asma köprüde kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Kadının üstüne atlayıp onu yakaladığını ve taş zemine düşürdüğünü hissettiğinden beri ona karşı koymaya hazırdı. Kadın onu tırmıklamaya çalışırken, Angel kadının saçlarını kavradı ve var gücüyle çekti. Kadın bir süre sonar acı içinde bağırınca, Angel yana yuvarlanarak elinden kurtuldu.

Angel apar topar ayağa kalktı ve kadına sert bir tekme fırlatıp onun yuvarlanmasına neden oldu. Thorgrin'in yanına koştu: Thorgrin hala o görünmez büyü yüzünden orada yatıyordu.

Angel onun yanına gidip telaşla yere çömeldi, ama kadın yine ona doğru gelmeye başladı.

"Thorgrin!" diye bağırdı Angel onu sarsarak. "Benim! Angel! Bana geri dön."

Ama Thorgrin'in orada öylece yattığını ve kasvetli göğe bakarken gözlerinin donuklaştığını görüp dehşete kapıldı.

Yüreği paramparça oldu.

"Thorgrin, lütfen!" diye bağırdı.

Birden, pençelerin ayak bileklerine dolandığını hissetti ve kadının onu yakaladığını gördü. Sonra, kadının onu çekmesiyle birlikte arkaya doğru taş zeminde kaydı.

Angel arkasına dönmeyi başardı ve kadının suratına ilk kez dikkatle bakınca donakaldı. O güzelim kadın gitmişti ve öfkeden gerçek suratı belli olmuştu. Çirkin bir iblisti; suratı yemyeşildi ve siğillerle kaplıydı. Angel'ın üstüne çullanıp üstüne atladı ve iki eliyle boğazını sıkmaya başladı. Boğazını sıkarak, onu boğmaya başladı.

Angel güçlükle soluk alarak kadının bileklerini tuttu ve korkunç kadını üstünden atmak için elinden geleni yaptı. Ama faydası olmadı; yeteri kadar güçlü değildi. Kadın bir iblisti ve Angel onun ellerinde öleceğini biliyordu.

"Thorgrin!" diye bağırdı güçlükle nefes almaya çalışarak. "Ban ayardım et! Lütfen!"

Angel giderek daha da nefessiz kalıyordu. Bayılmaya başladığını hissetti ve birkaç saniye sonra öleceğini anladı. Ama buna pişman değildi; en azından Thorgrin'i kurtarmaya çalışırken ölecekti.

Birden, Angel tekrar nefes alabildi ve üstündeki kadının arkaya savrulduğunu gördü. Şaşkınlıkla, soluklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve Thorgrin'in öne atılıp kadını üstünden çekişini mutlulukla izledi.

Angel derhal ayağa fırladı ve Thor yanına gelip ona sarıldı.

"Angel," dedi duygulanarak. "Beni geri getirdin. Sevgin beni geri getirdi."

İkisi de dönüp kadına baktılar. İblis başka bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Giderek uzarken bedeni esnedi ve dokuz metreye ulaştı. Artık yeşil renkli, kaygan derili yaratıktı ve suratı bir iblisinkine dönüşmüştü.

Kocaman ayaklarından biri kaldırıp ikisini ezmek için yere indirdi.

Thor Angel'ı kapıp son anda kenara çekti. İblisin ayağı tam yanlarına indi. Angel yanında bir hava akımı hissetti ve iblisin ayağı taş zemine indiğinde her yer zangırdadı. Ayağını taş asma köprüyü çökertecek güçte indirmiş, onu paramparça etmişti.

Angel düştüğünü hissetti. Thor'la birlikte köprüden düşerlerken, köprü kocaman bir çığ gibi üstlerine taşlar yağdırdı. Angel düşmeye devam etti ve çok geçmeden kendisini Thor'la birlikte yine kan denizine batmış halde buldu.

İkisi de ellerini kollarını salladılar. Bu sefer, daha da güçlü olan akıntılar onları hızla nehirden aşağıya, şatodan uzaklara ve gemiye doğru sürükledi. Bir şelaleye yakalanmış gibiydiler. İkisi de taklalar ata ata köpüklü sulara batıp çıktılar. Deniz öfkelenmişti ve onları o Kan Diyarı'ndan atmak istiyor gibiydi. Angel uzakta iblisin hala öfkeyle kükreyerek ve intikam almak için yanıp tutuşarak asma köprünün orada durduğunu gördü.

Nehirden aşağı doğru hızla sürüklenirlerken, Angel Thorgrin'e tutundu. Batmamak için ellerinden geleni yaptılar.

"Thorgrin, halat!" diye seslendi birisi.

Angel yanlarında bir halat olduğunu fark etti. Başını kaldırınca, gemilerini, Reece'le diğerlerinin tırabzanlarda durmuş çaresizlik içinde onlara baktıklarını gördü.

Thorgrin halatı tutmayı denedi, ama ıskaladı… Halata daha yakın olan Angel bunu yakalamayı başardı. Canını kurtarmak için sıkıca halata tutundu. Thor da ona tutundu ve ikisi en sonunda sürüklenmekten kurtulup halat sayesinde gemiye bağlandılar.

Angel gemidekilerin onları yavaş yavaş yukarı çektiğini fark edince halatı sıkıca kavradı. Çok geçmeden, Reece'le diğerlerinin eğilip onları yakalayabileceği ve güverteye çekebileceği yüksekliğe ulaştılar.

Angel ve Thorgrin güvertede dizlerinin üstünde kan denizinde yuttukları suları tükürdüler. Diğerleri onları ayağa kaldırıp sarılırken, ikisi de hala nefes nefeseydi.

Thor büyük bir minnetle Angel'a baktı. Angel onun bakışlarının artık donuk olmadığını görünce çok sevindi.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Birbirlerine sarıldılar. Diğerleri yanlarına geldi ve azgın akıntılar gemiyi aydınlık yeni bir ufka, özgürlüğe ve Guwayne'den ve Kan Diyarı'ndan uzaklara taşıdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Lycoples'in sırtında, arkasında Argon'la birlikte saatlerdir Büyük Hiçlik'te uçuyordu. Gwen orada olduğuna inanamıyordu. Sanki daha az önce Yamaç'ta mahsur durumdaydı ve çaresizlik içindeydi. O sıradaysa, yine bir ejderhanın sırtında Argon'un ustasını görmeye, Thorgrin hakkında bilgi edinmeye ve sırrı keşfetmeye gidiyorlardı. Kendisini yine özgür hissediyordu ve içi umutla dolmuştu. Dünyanın hâkimiymiş gibi hissediyordu.

Gwendolyn uçarken aşağıya sere serpe serilmiş Hiçliğe, İmparatorluk topraklarının sürekli olarak değişen hatlarına baktı. Hem ölümcül, hem de çok güzel topraklardı. Yukarıdan aşağısı kocaman bir sanat eseri gibi gözüküyordu; çölün kırmızı kumları her yönde ine çıka ilerliyordu ve Yamacın etrafı gözün alabildiğince çölle kaplıydı. İki güneşin aydınlattığı topraklar ıssız olsalar da nefes kesecek kadar güzeldi. Kırmızı kumlar ışığı yansıtıp emiyor, arazi arada sırada çıplak kayalıklara ve uçurumlara dönüşüyor, sonar da yine kayalardan ve kumlardan ibaret olan bölgeleri başlıyordu. Gwen arada sırada aşağıda gezgin kölelerin veya yaratıkların çölde ilerlediklerini, durup gözlerini kısarak onlara baktıklarını ve muhtemelen orada neyin uçtuğunu anlamaya çalıştıklarını gördü.

Gwen nereye gittiklerini bilmediğinden, Lycoples'e Argon yol gösteriyordu. Ejderhayı Kuzey Tepesi'ne doğru yönlendirmişti. Ustasının orada yaşadığını söylemişti. Onca saat uçtuktan ve binlerce kilometre yol aldıktan sonra, Gwen o hızda zor nefes alıyor, Kuzey Tepesi'nin ne kadar uzakta olduğunu ve Argon'un ustasının gerçekten de orada olup olmayacağını merak ediyordu. Onunla tanışacağı için heyecanlı olsa da, bir yandan da korkuyordu. Ne de olsa, Argon onunla karşılaşmayı göze alarak hayatlarını tehlikeye atacaklarını söylemişti.

Gwendolyn ejderhanın pullarını sıkıca tutuyor, ejderha bulutların arasına girip çıkarken düşmemeye çalışıyordu. Bu arada, düşüncelere dalmıştı. Bir yanı dizginleri kaptığı gibi ejderhayı diğer yöne çevirmek ve her neredelerse doğrudan Thorgrin'le Guwayne'e uçmak istiyordu. Tüm bunlardan, Yamacım sorunlarından, İmparatorluktan ve onun sorunlarından uzaklaşmak, denize açılıp kocasıyla oğlunu bulmak ve onlarla bir yerde mutlu ve huzur içinde yaşamak istiyordu.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bir sorumluluğu vardı. Kral'a, Yamaç halkına yardım edeceğine dair söz vermişti. Hem Halka'dan kaçan halkı da hala oradaydı. Hala bir Kraliçenin sorumluluklarına sahipti ve sürgündeki bir Kraliçe bile olsa, sırtını halkına dönemezdi.

Uçarlarken, Gwen heyecanla Argon'un ustasının nasıl birisi olduğunu

düşündü. Onun ne kadar güçlü olabileceğini hayal bile edemiyordu. Sonuçta Argon'u eğitecek kadar güçlü birisiydi. Adaba ne diyecekti? Thorgrin'e kavuşmasına yardım edecek miydi? Gizlediği sır neydi? Gwen bunun çok önemli bir şey olduğunu, Argon'un ondan ta başından beri sakladığı bir şey olduğunu hissediyordu. Halka'nın kaderiyle ilgili olduğunu hissediyordu.

Bulutların arasında alçalmaya başladılar. Gwen aşağıda kalbinin daha hızlı atmasına neden olan bir şey gördü. Ufukta, Büyük Hiçliğin engin topraklarından sonar yeni bir bölge başlıyordu. Dana önceden hiç görmediği bir arazi yapısına sahipti. Su güneşin altında parıldıyordu ve topraklar farklı parçalara ayrılmış gibiydi. Adeta bin tane ufak adacık sığ sularda ve birbirinin yakınlarında süzülüyor gibiydi. Sanki çorak alan çatlayıp bin tane ufak göl haline gelmişti ve aralarındaki adacıklar kumdan ve kayalardan yapılmış yaya köprüleriyle birbirine bağlıydı.

Lycoples aşağı daldı, daireler çizdi ve Gwen'in gözleri suyun parıltısıyla kamaştı. Bu yeni bölgenin uçsuz bucaksız olduğunu görüp şunu düşündü: Burası düşündüğü yer olabilir miydi?

Lycoples aniden cıyakladı ve hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekilip hız alarak alçalmaya başladı. Gwen'in midesi bu ani hareketle alt süt oldu. Ejderha adaların girişinde durdu ve büyükçe ve düz bir kaya parçasının üstüne kondu.

"Ne oldu, Lycoples?" dedi Gwen. Ejderha orada durup cıyaklıyor, tekrar havalanmıyordu.

Argon yavaşça ejderhanın üstünden indi ve dönüp Gwendolyn'e elini uzatmasını işaret etti.

"Bu topraklar ustamın bölgesi," dedi. "Ejderhaların buraya girmesi yasaktır. Lycoples ancak buraya kadar gelebilir. Ne yazık ki, yolun geri kalanını yayan gitmemiz gerekiyor."

Gwendolyn ejderhadan inmek için onun elini tuttu. Orada durup gölleri ve adaları birleştiren geniş topraklara baktı. Bölge gözünün alabildiğince uzanıp gidiyor gibiydi. Dünya adeta bir milyon minik parçaya ayrılmış gibiydi. Aşağı bakına, suyun son derece sığ olduğunu, bir adım kadar yüksekliğe ulaştığını fark etti. Neden öyle olduğunu merak etti. İnsanın orada gerçekten de suyun yüzeyinde yürüyebileceğini düşündü.

"Ustam konukların yayan olarak ilerlemesini ister," dedi Argon. Endişeyle Gwendolyn'e baktı. Gwen onun hiç öyle görmemişti.

"Burası bir güç alanı, Gwendolyn. Daha önce gördüğün hiçbir yere benzemez. Ustam hala burada yaşıyorsa, bu karşılaşmadan sağ çıkamayabilirsin. Hala bu riske girmek istediğine emin misin?"

Gwen ona bakarken biraz korktu ve kararının geri dönülmez sonuçlar doğuracağını anladı… Ama Thorgrin'i ve Guwayne'i düşününce bunu yapmak

istediğine dair hiçbir şüphesi kalmadı.

Kararlılıkla yavaşça başını salladı.

Argon içten bir ifadeyle ona bakıp tamam der gibi başını salladı.

"Pekâlâ, dedi. "Yanımdan ayrılma. Girmek üzere olduğun topraklar somut şeylerden değil de daha ziyade büyüden oluşuyor. Sakın izlediğimiz yoldan ayrılma." Argon ejderhaya döndü. "Bizi burada bekle. Tabii, geri dönebilirsek."

*

Gwendolyn Argon'la birlikte bin adanın olduğu yerde yürümeye başladı. Argon kayalardan ve kumlardan yapılmış yaya köprüsünden geçerken, Gwen de onu izledi. Yaya köprüsü minik adacıkları kocaman bir gölde üstüne basılan taşlar gibi birbirine bağlıyor, Gwen'e bir hayal dünyasında olduğunu hissettiriyordu. Gwen yürürken, ufak göllerin her biri farklı bir renge büründü; maviden sarıya, kırmızıdan pembeye, beyaza dönüşerek o bölgeye nefes alıp veren bir canlı özelliği kattı.

Gwen bir ara suya basacak gibi oldu. Sadece birkaç santim olduğunu düşünmüştü, ama Argon onu engelledi.

"Su sığ gözüküyor, ama öyle değil. Bu, bir yanılsama. Suya basarsan, sonsuzluğun derinliklerine dalarsın ve seni bir daha ne gören, ne de duyan olur."

Gwendolyn berrak suya baktı; dibini birkaç santim altında görebiliyordu. Buna çok şaşırdı. O bölgenin ne kadar sinsice tuzaklarla dolu olduğunu anlamaya başlamıştı.

Saatlerce yürümüşlerdi. Etraf uzaklardan gelen egzotik kuşların ve suya dalan tuhaf hayvanlarının sesleri haricinde tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü. Ama Gwen bu kuşları ve hayvanları göremedi. .

İkinci güneş çoktan batmaya başlamıştı ve etrafı hafif bir pus kaplamak üzereydi. Pus her yeri bir örtü gibi örtmeye koyulmuştu. Ama pus tuhaf bir biçimde manzarayı kapatmıyor, sadece daha da parlak görünmesini sağlıyor ve havayı ışıltılarla kaplayıp canlı bir şeymiş gibi gösteriyordu. Gökyüzünde bir milyon tane ufak gökkuşağı belirmişti. Gwen yürümeye devam ederken, havadaki yoğun nemi ve enerjiyi hissedebiliyordu. Adeta farklı bir Alana ve hayatın farklı bir boyutuna giriyor gibiydi. Bunun hayatında ayak basabileceği en güçlü yer olduğunu hissetti.

Bacakları sızlayan, kalbi Argon'un ustasını bulacak olmanın yarattığı heyecanla hızla atan Gwendolyn onu bulamazlarsa ne olacağını merak ediyordu. Argon'a bir sürü soru sormak için yanıp tutuşuyordu, ama onun ancak hazır olduğunda konuştuğunu bildiğinden bir şey demiyordu.

“Ustam bin yüzyıldır burada yaşıyor,” dedi Argon en sonunda sessizliği bölerek. Sesi derin ve kasvetli çıkıyordu. “Burası hem bir doğum, hem de bir ölüm diyarı. Dünyanın oluştuğu yer.”

Gwen ne kadar soru sorabileceğini düşündü.

“Ustan kim?” diye sordu daha fazla dayanamayarak.

Argon duraksadı.

“Dünyanın yaratıldığı şeyden oluşan birisi,” dedi en sonuna. “İnsandan çok bir yaratık olarak düşünebilirsin. Benden bile daha az insan. Başka bir şey, çok daha güçlü bir şey: O, bir Paragon, bir erdem örneği.”

Bir Paragon. Gwen bu sözcüğü duyunca çok şaşırmıştı. Bunu sadece okuduğu eski kitaplarda görmüştü. Gerçekte hayatta böyle bir şey olabileceğini düşünmemişti.

“Onların bir söylentiden ibaret olduğunu sanıyordum,” dedi. “Efsane sanıyordum.”

Argon başını salladı.

“Birçoğu öldü. Ama içlerinden biri hala hayatta.”

Gwen buna hayretler içinde kaldı. Druidler’den de güçlü olan efsanevi Paragon ırkı hakkında bir şeyler okuduğunu hatırlıyordu. Onların dünyayı oluşturan ve ayakta tutan desteklerden biri olduğu söylenirdi. Sadece geçmişi ve geleceği görme gücüne sahip değillerdi, aynı zamanda zamanı kontrol edip şekil de verebiliyorlardı. Tanrı’dan bir kademe daha düşük varlıklar oldukları söyleniyordu. Kitaplarda onlar hakkında neler okuduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Tanrı tarafından cennetteki yerlerinden edilmişlerdi, çünkü fazla güç edinmişleri,” dedi Argon aklını okumuş gibi.

Gwen onun aklını o kadar kolay okumasına şaşırdı.

“Doğru mu?” dedi.

Argon bir şey demeden yürümeye devam edince, Gwen onun hiç yanıt vermeyeceğini sandı. Daha da korkmaya başladı. Okuduğu her şeyden bir Paragon’la karşılaşmanın kesin ölüm anlamına geldiğini biliyordu.

Yine de Thor’u ve Guwayne’i düşünerek kararlılıkla yürümeye devam etti. Bir yandan da bunun çok kötü bir fikir olup olmadığını düşündü. Yürüdükçe yürüdü, bir adacıktan diğerine geçti ve senelerdir yürüyormuş gibi hissetti.

Gwen bir ara dönüp arkasına baktı. Artık Lycoples’i, oraya indikleri noktayı göremiyordu. Her şey ufuktan sanki çok uzun bir süre önce silinmiş gibiydi. Kendisi ve Argon o büyülü topraklarda yalnızlarda, geri dönemeyecek kadar çok ilerlemişlerdi. Güneş daha da alçalırken, oradan geri *dönüp dönenemeyeceğini* merak etmeye başladı. Yürürlerken, Gwen gerçeklikten uzaklaştığını ve monotonluğu yıkmak için can attığını fark etti.

“Babamı hatırlıyor musun?” diye sordu Argon’a düşünceli düşünceli. Anılarını hatırlamıştı ve konuşmak istiyordu. “Bazen ne yazık ki hatırlamıyorum. Suratını gözlerimin önün getirmek için uğraşıyorum, ama bunu yapamıyorum. Bazen geçmişim… Bana uzak bir dünya gibi geliyor.”

Argon uzunca bir süre sessiz kaldı. Gen onun yanıt verip vermeyeceğini bilemedi. Yeteri kadar zaman geçtikten sonar, soruyu sorup sormadığını düşünmeye başladı.

“Onu çok iyi hatırlıyorum,” dedi Argon. “İri bir Kraldı, ama daha da iyi bir insandı. Krallık için yeteri kadar büyük bir yüreğe sahipti.”

Gwendolyn bunları duyunca babasını kelimelerle ifade edemediği kadar özledi.

“Tüm çocukları arasında, en çok seni severdi,” dedi Argon bir süre sonar.

Gwendolyn bunu duyduğuna şaşırdı.

“Beni mi?” dedi. “Ama ben bir kızım. Kendrick en büyük çocuğu ve Gümüş’ün lideri. Reece de bir Lejyon savaşçısı. Puanda bir Kraliçeydi ve en büyük kızıydı. Neden en çok beni sevdiğini söyledin?”

Argon başını salladı.

“Kardeşlerinin kim olduğundan değil, *yaptıklarından* söz ediyorsun. Bir kişinin özü tamamıyla farklı bir şeydir. Evet, hepsinin kendine has iyi özellikleri vardı, ama sen bu özelliklerin hepsini taşıyorsun. Sen bir savaşçıdan öteydin… Aynı zamanda, bir liderdin.”

Argon uzunca bir süre bir şey demeden yürüdü ve Gwen onun söylediklerini düşündü.

“Baban benim için tıpkı bir kardeş gibiydi. Ama onu özlemememin bir nedeni: Baban sende yaşıyor.”

Gwendolyn bu sözlere çok duygulandı ve birden içini Halka’da olmaya dair keskin bir arzu kapladı.

“Argon, hiç…”

Argon birden asasını onun göğsüne doğrulttu ve donakaldı. Temkinle etrafına bakındı. Gwen de karşılarındaki göllere ve adacıklara baktı ve neler olduğunu merak etti. Gözüne farklı bir şey çarpmadı.

Argon asasını yavaşça yere indirdi ve orada durup etrafı dinlediler. Gwen onun gerçekten de korktuğunu görebiliyordu. Işıldayan puslara baktı ve en sonunda sular ağır ağır dalgalanmaya başladı.

Muazzam bir su sıçrama sesi gelene dek, sular dalgalandı ve en dibinden tıpkı bir yanardağın patlamasını andıracak biçimde ancak bir Paragon olabilecek bir yaratık fırladı. Gwen onu görünce, kalbi duracak gibi oldu.

Bir insana benziyordu, ama iki misli irilikte ve yükseklikteydi. Suyun dibinden bir çamur öbeği gibi çıktı. Çamurlar yavaş yavaş üstünden döküldü,

yanlarından aktı ve yaratık Gwen'in gözlerinin önünde yine iki misli yüksekliğe ulaştı. En sonunda, çamurların hepsi düşünce, şeffaf etleri ve parıldayan kocaman beyaz gözleri olan bir iskelete dönüştü. Gwen dehşete kapıldı. Her nefes aldığında, yaratığın içinden korkunç bir klik sesi geldi.

Boynunu onların göz seviyesine eğdi ve kaşlarını çatarak onlara baktı. Gwendolyn'in suratından birkaç santim ötede durduğunda, Gwen büyük bir korkuya boğuldu.

Yaratık bir süre sonra başını kaldırıp doğruldu ve olduğu sallanmaya başladı. Kolları ve boynu yılanlar gibi kıvranıyordu ve asla yerinde sabit durmuyordu.

"Beni derinliklerdeki yerimde rahatsız ettiniz," diye kükredi. Sesi yüz adamınki kadar kalın ve derindi. Konuştuğunda her yer sallanıyordu.

Argon'a dönüp kaşlarını daha da çattı.

"Ustana geri döndün. Ama artık burada isteniyorsun."

Argon kızardı.

"Beni affet, efendim," dedi. Gwen hayatında ilk kez Argon'un yere diz çöküp başını eğdiğini gördü. O da aynı şeyi yapıp başını eğdi ve diz çöktü.

Gwen yaratığın o kendine has, giderek artan sesini duydu. Paragon'un ağzını açıp hırladığını gördü. Bir an için, onları öldüreceğini sandı.

Ama yaratık bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı.

"Kalkın," dedi.

İkisi de yerden kalkınca, Gwen ona baktı. Yaratık asabi gibiydi. Dimdik durmuş ona bakıyordu. Gwen'e o kadar dikkatle bakıyordu ki, Gwen bir ara gözlerinin yanacağını hissetti.

"Neden bana geldin?" diye sordu Gwendolyn'e. Sesi etrafta yankılandı.

"Kocamı bulmam gerekiyor," dedi Gwen. "Oğlumu da."

Paragon orada uzunca bir süre durdu ve göğsünün ta derinliklerinden kükremeye benzer bir ses geldi. Onun yanıt verip veremeyeceğini merak etti.

"Oğlun Kan Efendisi'nin kollarında kaybolmuş," dedi.

Gwendolyn bu sözleri duyunca, kalbine bir hançer saplanmış gibi hissetti ve bunun doğru olduğunu anladı. Korkunç bir kayıp ve hüzün hissetti.

"Onu geri almanın bir yolu olmalı!" dedi yalvarır gibi. "Lütfen. Her şeyimi veririm. Ruhumu bile!"

Paragon uzunca bir süre duraksadı, bir ona bir Argon'a baktı.

"Her zaman bir yol vardır," dedi. "Ne de olsa, dünya bir yaradılış. Yaradılış sabit değildir."

Gwendolyn bunları düşününce, içine bir umut doldu.

Bunun anlamı ne?" diye sordu çaresizlik içinde.

Ama Paragon onu duymazdan gelip Argon'a baktı.

“Günlerin sonu geldi,” dedi ona. “Bu dünyadaki zamanın sona ermek üzere. Seni yaratan beni, geri alan da ben olmalıyım. Bunun doğru olduğunu biliyorsun… Beni görmek istememenin nedeni de bu zaten.”

Argon korkuyla ona baktı.

“Merak etme. Seni şimdi almayacağım. Ama yakında alacağım. Çok çok yakında. Ölümünü dikkatle seç.”

Argon tamam der gibi başını salladı ve tevazuyla önüne baktı. Paragon tekrar Gwendolyn’e döndü.

“Bir yemin ettin, değil mi?”

Gwen şaşkınlıkla ona baktı.

“Yamaç Kralı’na. Halkını kurtaracağına yemin ettin. Bedeli ne olursa olsun dedin. Krallığı yok olacak olursa, onları oradan kurtaracağını söyledin.”

Gwendolyn evet anlamında başını salladı.

“Doğru,” dedi.

“Vakit geldi. Kral öldü; öz oğlu tarafından öldürüldü.”

Gwendolyn şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kral’ın oğlu tarafından öldürüldüğü haberi onu dehşete düşürdü.

“Gördüğün Yamaç yakında yok olacak. Biz burada konuşurken bile, dünyanın görmediği ordular tarafından istila ediliyor.”

Duraksayıp ona yaklaştı.

“Sen son umutsun, Gwendolyn. Bu halkı kurtarabilir, onları orada kaçırabilirsin. Kaderinin Halka’dan sürgüne gitmek olduğunu sanıyordun, ama o sadece bir alıştırmaydı. Gerçek alın yazın Yamaç halkının sürgünü. Hayattaki görevini henüz yerine getirmedin… Daha buna başlamadın bile.”

Gwen bunlara bir anlam vermeye çalışarak ona baktı.

“ama o insanları nereye götürebilirim? Yamacın etrafı bir hiçlikle çevrili. Onları sadece Büyük Hiçliğe, ölüme götürebilirim. Ben kimim ki o kadar büyük bir halkı oradan götüreyim?”

Paragon boynunu geriye çekti, kıvırıp döndürdü ve ona dönmeden önce ters çevirdi. Gwen bu yaratığı kesinlikle anlamamıştı ve onun huzurunda müthiş bir korku hissediyor, anlam veremediği bir dehşet hissine kapılıyordu.

“Ya da Yamacı kurtarmamayı tercih edebilirsin. Ejderhana atlayıp denizi aşabilir ve Thorgrin’e gidebilirsin. Onu bulup sonsuza dek onunla olabilirsin. Karar senin.”

Gwendolyn düşündü. Thorgrin’i kolaylıkla tekrar görme düşüncesiyle kalp atışları hızlandı. Ama yeminini düşününce, bunu bozamayacağını fark etti.

“Bir yemin ettim. Kutsal bir yemindi. Hayatımdan da önemli. Thorgrin’den birle daha önemli.”

Paragon bu sözleri beğenmiş gibi başını salladı.

“Güzel,” dedi. “Bu özelliğin seni farklı kılıyor. İyi kararların yüzünden kraliçesin. Verdiği kararlar öyle olmana olanak sağlıyor. O yüzden de bu insanlara liderlik edeceksin.”

“Ama hala anlamıyorum. Onları nereye götürebilirim?”

Paragon sustu.

“Bilmiyor musun?” dedi. “Yanıt hep içindeydi.”

Gwen boş boş ona baktı.

Derken, gözlerinin önüne bir görüntü geldi. Afallamış bir halde yaratığa baktı.

“Halka!” dedi heyecanla.

Paragon evet der gibi başını salladı.

Gwen’in aklından bir sürü şey geçmeye başladı.

“Ama nasıl? Halka yok edildi. Dahası, denizlerin ötesinde, dünyanın öteki ucunda.”

“Ya Kalkan?” dedi Argon. O da Gwen gibi şaşkındı. “O da yok edildi.”

“Kalkan olmadan, İmparatorluk ordularını püskürtemeyiz.”

Paragon başını geri atıp güldü.

“Durum bundan da kötü ne yazık ki. Size saldırmayı bekleyen milyonlarca İmparatorluk askeri tehlikelerden en hafifi. Sizi yıkıma götürecek çok daha büyük bir güç söz konusu.”

Gwen karamsarlıkla bekledi.

“Karanlık olanlar,” dedi yaratık. “Kan Efendisi’nin yaratıkları. Oğlunu elinde tutan yaratık. Büyük bir ordu toplanmak üzere. İmparatorluğun bile görmediği kadar büyük bir ordu. Onlar durdurulamayacak bir güç.”

“O halde, bunun bir anlamı yok,” dedi Gwen korkuya kapılarak. “Hepimiz nasıl olsa öleceğiz.”

“Bundan daha umutlu olacağını sanıyordum,” dedi Paragon buna kızmış gibi. “Her zaman bir umut vardır.”

“Ama nasıl? Kalkan olmadan Halka’ya nasıl dönebiliriz?”

Paragon tekrar Argon’a baktı.

“En iyi öğrencimdin,” dedi. “Yanıtı biliyorsun. İçinde bekliyor. Bu yanıta ulaşmana her zaman ramak kalmıştı, her zaman ulaşamadığın sır olmuştu. İçini kemiren, bunca yüzyıldır senden gizlediğim sır bu. Doğru zaman gelene dek bunu bilmemen gerekiyordu. Ama artık vakti geldi.”

Argon korkuyla ve merakla ona baktı.

“Nedir, efendim?” diye sordu. “Öğrenmem gereken sır nedir?”

Paragon bir süre bir şey demedi ve kolları yılanlar gibi kıvrandı. Boynunu sağa sola çevirdi. En sonunda, durdu ve kıpırtısız kaldı. Bakışlarını Argon’a dikti.

“Felsefe Yüzüğü,” dedi. “Bunun ne anlama geldiğini asla tam olarak anlamadın. Kalkan olduğunu sandı. Ama öğrencim, Felsefe Yüzüğü’nün iki anlamı var. Evet, o Halka, kalkan ve Kanyon. Ama bir anlamı daha var. Bir başka yüzük.”

Argon bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kısarken, Paragon eğilip ona baktı.

“Bir başka yüzük mü?” dedi Argon

Paragon evet der gibi başını salladı.

“Gerçek bir yüzük,” dedi.

Gwen ve Argon bunun ne olduğunu duyunca hayretten nefesleri kesildi.

“Felsefe Yüzüğü aynı zamanda bir nesnedir. Zaman doğduğunda yaratılmış olan büyülü bir yüzüktür. Kan Efendisi’nin durdurabilecek, Kalkanı sonsuza dek yeniden kaldıracak, Halka’yı yeniden yaratacak, bir zamanlar sahip olduğunuz Krallığı yeniden inşa edecek tek şeydir. Yüzük tek kurtuluşunuz.”

“Bu yüzüğü nereden bulabiliriz?” dedi Gwendolyn. “Her yere giderim. Her şeyi yaparım.”

Paragon başını salladı.

“Yüzük Diyarı’nda. Ama onu siz bulamayacaksınız. Bunu dünyada tek bir kişi bulmak için yola çıkabilir. Dünyada tek bir kişi bu yüzüğü takabilir.”

Gwendolyn birden onun neden bahsettiği anladı ve gözleri parıldadı.

“Thorgrin,” dedi.

Paragon evet anlamında başını salladı.

“Yüzüğün nerede olduğunu nasıl bilecek?”

“Bilecek. Yüreğinde hissedecek.”

Gwendolyn birden bir şeyi daha fark etti.

“Ejderha,” dedi parçaları birleştirerek. “Onu tekrar denize, Thorgrin’e yollayabileyim diye bana yolladı. Ona bir mesaj yollayıp Yüzük’ten söz edebilirim.”

Paragon yine evet der gibi başını salladı.

“Ama bunu yaparsam, ejderhadan vazgeçmem gerekecek. Beni Yamaca götürdükten sonra, bana yardım edecek bir ejderha kalmayacak. İnsanları yürüyerek oradan çıkarmam gerekecek.”

Paragon susunca, Gwen ne demek istediğini anladı. Her şey gayet mantıklıydı: Thorgrin’le birlikte büyük bir sınavdan geçeceklerdi. Aynı paranın iki farklı yüzleriydiler, ama Yüzüğü bulmaları gerekiyordu.

“Ya oğlum?”

“Yüzük artık onu kurtarabilecek tek ey. Thorgrin Yüzüğü bulamazsa ki muhtemelen bulamayacak, hepiniz yok olacaksınız.”

Paragon aniden kollarını havaya kaldırıp, bir çığlık attı ve yeri ikiye ayırdı. Sonra da hızla suların altına gömüldü. Etrafındaki sular köpürdü ve uğuldadı. Geriye dumandan ve pustan başka bir şey kalmadı.

Gwendolyn ve Argon birbirlerine baktılar. İkisi de onları en büyük sınavın beklediğini biliyordu.

Kendrick Büyük Hiçlik'te Brandt, Atme, Koldo, Ludvig ve artık yanlarında olan Kaden'la birlikte Kum Yürüyücüleriyle savaştıktan sonra güvenli yamaca doğru dörtnala gidiyordu. Kendrick de diğerleri gibi Kaden'ı zamanında buldukları ve onu sağ salim eve götürdükleri için çok mutluydu. Gece ve gündüz boyunca at sırtında güçlükle yol almışlardı ve Kendrick ve arkadaşları bir an önce Yamaca dönmek istiyorlardı.

En sonunda, saatler süren bir monotonluğun ardından ilerledikleri bölge değişmeye başladı ve Kendrick ileride yükselen Kum Duvarı'nı görünce derin bir oh çekti. Yamacın hemen bunun ardında olduğunu biliyordu.

"Onları hala göremedim," diye seslendi Ludvig.

Kendrick de ufka baktı ve Naten'la diğerlerini o da göremedi. Buna şaşırdı. Yamaç şövalyeleri atlarla onlar için geri döneceklerine söz vermişlerdi. Kendrick onları sözünün eri olduğunu biliyordu ve bu durumun Naten'ın başının altından çıktığını tahmin ediyordu. Belki de Naten onun geri dönmesini istemiyordu. Onları almaya gitmezlerse, geri dönemeyeceklerini de biliyordu. Ama Naten onların atlar bulduklarını ve yolu şaşırmadıklarından habersizdi. Kendrick geri döndüklerinde, onun başının büyük bir derde gireceğini düşündü.

At sırtında ilerlerken, Kendrick, Koldo ve Ludvig'in surat ifadelerini fark etti. Kendi adamlarının ortada olmaması yüzünden ihanete uğramış gibi değil de üzülmüş gibiydiler.

"Bizi almaya gelmediler," dedi Koldo hayal kırıklığıyla.

Ludvig alaycı bir biçimde güldü.

"Buna şaşırmamız mı gerekiyor?" dedi. "Naten atıp tutar ve diğerlerini tehdit eder. Ama aslında ödleğin tekidir."

."Geri döndüğümüzde, dersini alır," dedi Koldo. "Bizi burada ölüme terk ettiği için gereği yapılır."

Koldo Kendrick'e döndü.

"Ona tahammül ederek büyük nezaket gösterdin. Sana o kadar zorluk çıkardığı için üzgünüm. Bu görevde bize katıldığın için sana borçluyuz. Bu göre sana ait bile değildi. Sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz."

Kendrick ikisine karşı aynı saygıyı ve hayranlığı hissettiğinden başını salladı.

"Bir kraliyette herkes aynı değerlere sahip değildir," dedi. "Aynı şey Halka için de geçerliydi. Sizlere bu görevde eşlik etmek benim için şerefti. Ne de olsa,

insanlar aynı şeref ve cesaretle kardeş olurlar… Bugün, ikiniz de kardeşim oldunuz.”

İlerledikçe ilerlediler. Kum Duvarı’na yaklaştıkça, ses kulakları sağır edici bir hal aldı. Kendrick oradan bile kumların suratına çarptığını hissedince gözlerini kıstı. Koldo’nun ona verdiği örtüyü etrafına sıkıca doladı ve duvara girerken suratını da örttü. Oradan bir kez geçtiği için, Kum Duvarı’nın ne kadar sert olduğunu biliyordu ve oradan geçmek için can attığı söylenemezdi.

Ses biraz daha yükseldi ve diğer sesleri bastırdı. Kendrick kendisini aniden bir kum duvarının, dinmek bilmeyen bir girdabın içinde buldu. Kumlar mümkün olabilecek her açıdan üstünü başını sıyırıyordu. Önlerini görmeleri neredeyse imkânsızdı. Hava ve kum akımı o kadar sertti ki, Kendrick nefes almaya çalıştı ve diğerleriyle birlikte durmadan ilerledi. Kum Duvarı bitmek bilmiyordu.

En sonunda, arkadaşlarıyla birlikte diğer tarafa çıktı ve kendilerini yine açık havada ve çölde buldular. Derin bir oh çekti. Göz kamaştırıcı güneş tepelerinde parıldıyordu, ama bunu umursamadı… Yine açık bir alanda olduğuna mutluydu. İki yanına bakınca, diğerlerinin de çıktıklarını gördü. Onlar da mutlu ve rahatlamış ifadelerle yanındaydı. Sıyrıklar içinde kalmışlardı, ama atlarının sırtındaydılar ve hayattaydılar.

Ama herkesin ileriye şaşkınlıkla baktığını fark edince, oraya döndü ve neye hayretle baktıklarını merak etti. Sonra, ağzı hayretten açık kaldı. İleride, yamacın üst noktalarını gördü… İlk önce, bu manzarayı gördüğüne rahatladı. Ama kendileriyle Yamaç arasında onu dehşete düşüren, görmeyi asla beklemediği bir şey vardı. Bu manzara hepsinin at sırtına aniden durmasına neden oldu.

Hepsi nefes nefese, dilleri tutulmuş bir halde kaldı.

“Mümkün değil,” dedi Koldo.

Kendrick de aynı şeyi düşünüyordu. Çünkü karşılarında hayatında gördüğü en kalabalık ordu duruyordu. Parlak siyah zırhları olan milyonlarca asker sırtları onlara dönük halde geniş bir alana yayılmıştı. Kendrick bu askerlerin Yamacı her yönden istila etmeye hazırlandığını gördü. Kocaman bir halka oluşturmuşlar, en yüksek seviyelere çıkmak üzereydiler.

Kendrick bir ses duydu ve arkasına bakınca, Kum Duvarı’nın arasından her saniye binlerce daha askerin fırladığını gördü. Ellerindeki bayrakları daha önce görmediğinden, kim olduklarını ve Yamaca kimin saldırmak üzere olduğunu anlayamadı.

“Yediler şövalyeleri,” dedi Koldo keyifsizce.

“İmparatorluk ordularından farkları yok,” dedi Ludvig üzgün üzgün. “amacı keşfettilerse, işimiz bitmiş demektir.”

Kendrick kalbi hızla atarken, doğruyu söylediklerini fark etti.

Ama garip bir yerde durduklarını da fark etti. Olanları ordunun arkasından izliyorlardı ve İmparatorluk tarafından henüz fark edilmemişlerdi. Tabii, şartlar ne olursa olsun arkalarını dönüp kardeşlerini ve Gwendolyn'i orada bırakamazdı.

Herkes birbirine baktı ve içlerinden aynı şeyi düşündü. Saldırmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

"Oraya girmenin bir yolunu bulmamız gerek," dedi Koldo. "Yamacı savunmalarına yardım etmemiz gerek. Canımızdan bile olsak, bunu yapmamız gerekiyor."

"Kardeşlerimiz orada ölecekler," dedi Kendrick. "Biz de onları savunurken öleceğiz."

"İçeri nasıl gireceğiz*" diye sordu Brandt. "Yamacı kuşatmışlar."

Kendrick, Koldo ve Ludvig'in etrafı, Yamacın hatlarını incelediklerini ve anlamlı anlamlı birbirlerine baktıklarını gördü.

"Şu kayalığın ardında, askerlerin bulunduğu yerin ötesinde gizli bir tünel var," dedi Koldu ileriyi işaret ederek. "Yamacın altına kadar uzanıyor. Bu gibi zamanlar için inşa edilmişti. Kimse bizi görmeden tünelden içeri girebiliriz. Derhal gidip kardeşlerimize katılalım. Bunu askerler bizi görmeden yapmamız gerek."

Koldo atına bir tekme attı ve hepsi peşine takıldı. Çölde Yamaca, kardeşlerine doğru ilerlerken, yiğitlik uğruna hayatlarının en büyük savaşına hazırlandılar.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Thorgrin geminin güvertesinde başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış, umudunu yitirmiş halde oturuyordu. Akıntılar onları Kan Diyarı'ndan ve karanlıktan, kan şelalesinden çıkarıp açık denize sürükledikten sonra, engine okyanusta başıboş ilerlemeye başlamışlardı. Thor tüm hayatının ondan uzaklaştığını hissediyordu. Güneş tepelerinde parıldıyor, her şeyi aydınlatıyordu. Thor berrak gökyüzünün altında, Kan Diyarı'nın karanlığından çıktığına mutlu olması gerektiğini biliyordu.

Ama Thorgrin kendisini hiç mutlu hissetmiyordu. Tam aksine, sanki hayatında ilk kez bir görevde başarısız olduğunu hissediyordu. Oğlunu kurtarmaya çalışmıştı ve bundan başarısız olmuştu. Dünyadaki en değerli varlığını geri almakta, ondan daha güçlü bir düşmanı, bir diyarı yenmekte başarısız olmuştu. Hatta orada ölmüş olması gerektiğini de biliyordu. Angel olmasaydı, hala orada olacak ve sonsuza dek orada kalacaktı.

O sırada, gemisindeydi ve Lejyon'un geri kalanıyla birlikte denizde sürükleniyordu. Herkes ondan liderlik etmesini beklediği halde, bunu yapamayacak kadar büyük bir çaresizliğe kapılmıştı. Hayatına ilk kez paralize olmuş gibi hissediyordu. Bir amacı yoktu, bunan sonra ad olamazmış gibi hissediyordu. Oğlunu yarı yolda bırakmıştı ve bir şey için bundan sonra çaba harcamak ona anlamsız geliyordu. Kan Diyarı'na geri dönmenin mümkün olmadığını, orada güçsüz kaldığını biliyordu. Henüz yeteri kadar güç kazanmamıştı. Argon'un dedikleri doğru çıkmıştı.

Thor hayatta onan daha güçlü düşmanlar olduğunu ve güçlerinin kısıtlı olduğunu anlayınca utanmıştı. Kendi oğlu tehlikede bile olsa öyle hissetmişti. En çok da Guwayne'in orada Kan Efendisi'nin ve meşum yaratıklarının elinde tutsak olması onu mahvediyordu. Onu her ne kötü amaç için kaçırdılarsa, diledikleri gibi şekillendirebilirlerdi. Öz oğlu elinden alınmıştı ve kendisini çocuğunu kurtaramamış bir baba gibi hissediyordu. Thor orada başını tutarak otururken kendisinden nefret etti.

Tekrar tekrar neyin ters gittiğini, neleri farklı yapabileceğini düşündü. Gemileri azgın dalgalarda savrulurken, bir amacı olmadığını, Guwayne olmadan yaşamanın anlamsız olduğunu hissetti. O olmadan Gwendolyn'e geri dönemezdi… Başarısız birisi olarak yaşamaya da tahammül edemezdi. Ama başka bir çözüm bulamıyordu.

Hayatında ilk kez çaresiz durumda olduğunu fark etti.

"Thorgrin," dedi birisi yavaşça.

Thorgrin birisinin onu teselli etmek istercesine omzuna dokunduğunu

hissetti. Başını kaldırınca, Reece'in yanına geldiğini gördü. Reece iyi niyetle yanına gelip onu teselli etmek için yanına oturdu.

"Elinden geleni yaptın."

"Herkesten daha fazlasını yaptın," dedi bir başkası.

Thor Elden'ın da diğer tarafına oturduğunu gördü. Güvertede tahta zeminin gıcırdadığını duyunca, O'Connor, Matus, Selese, Indra ve Angel'ın etrafına toplandığını, endişeyle ve sevgiyle ona baktıklarını gördü. Thor utandı; bu insanlar onu her zaman çok güçlü, kendinden çok emin bir lider olarak görmüşlerdi. Onu bu halde gören hiç olmamıştı. Thor artık nasıl davranacağını, kendi başına nasıl yalnız kalacağını da bilmiyordu.

Başını salladı.

"Oğlum hala ona ulaşamayacağım bir yerde," dedi dünyası yıkılmış bir adam gibi.

"Doğru," dedi Matus. "Ama etrafına baksana. Hepimiz hayattayız. Sen de öyle. Her şeyimizi yitirmedik. Yine savaşmak için yaşayacağız. Başka görevleri başarıyla tamamlayacağız."

Thorgrin başını salladı.

"Oğlum olmadan bir başka göreve gitmem. Artık her şey anlamsız geliyor."

"Ya Gwendolyn?" dedi Reece. "Halka'dan sürgüne giden onca insan? Onların da bize ihtiyacı var. Nerede olurlarsa olsunlar, onları bulup kurtarmalıyız."

Ama Thor başarısız birisi olarak Gwendolyn'le yüzleşme ve diğerlerinin karşısına çıkma düşüncesine bile katlanamıyordu.

Ağır ağır başını salladı.

"Beni yalnız bırakın," dedi elinde olmadan biraz sert bir sesle.

Hepsinin onlarla o şekilde konuştuğu için şaşkınlıkla ona baktıklarını hissedebiliyordu. Onlarla asla öyle konuşmamıştı ve suratlarından incindiklerini görebiliyordu. Buna hemen pişman oldu, ama adeta uyuştuğundan ve çok utandığından, onlarla yüzleşemedi.

Thor onlara bakamayarak başını önüne eğdi ve güvertenin yine inleyip gıcırdadığını duydu. Gözünün ucuyla, hepsinin teker teker yanından kalktığını ve geminin diğer ucuna giderek yalnız bıraktıklarını gördü.

Midesine bir boşluk hissi çöktü. Keşke başka türlü davranabilseydi diye düşündü. Keşke gücünü toparlayabilse, liderliği ele alsa ve bu durumu atlatabilseydi. Ama başarısız olduğu görev onu fazlasıyla incitmişti.

Thor uzaktan bir cıyaklama duydu ve acaba bunu hayal mi etti diye göklere baktı. Bir ejderha cıyaklaması gibiydi. Olabilir miydi? Lycoples mi gelmişti?

Thor merakla göğe bakarken, Lycoples'in bulutların arasından çıkıp alçaldığını gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Ejderha geminin etrafında bir daire

çizdi, cıyakladı ve kanatlarını çırptı. Thor onun pençelerinde bir şey olduğunu fark etti. Ellerini gözlerine siper edip denize baktı, ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Bir parşömen gibiydi.

Lycoples saniyeler sonra alçaldı ve Thor'un karşısına güverteye kondu. Kanatlarını yavaşça iki yana açtı. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Thor onun gözlerindeki cesareti ve gücü gördü. Ejderha bir amacı varmış gibi, meydan okurcasına ona bakıyordu. Thor'un içine gidip ona sarılmak, parşömeni okumak geçti, ama bunu bile yapamayacak kadar bıkkındı.

Ama diğerleri ejderhanın etrafını sardılar ve ona fazla yaklaşmamaya çalıştılar.

"Parşömende ne yazıyor?" dedi Angel.

Thorgrin başını salladı.

Angel sabırsızlıkla öne fırlayıp ejderhanın yanına koştu ve elini tereddütle uzatıp parşömeni aldı. Lycoples hafifçe cıyakladı, ama ona engel olmadı.

Angel parşömeni açıp içine baktı.

"Gwendolyn'den geliyor," dedi. Parşömeni Thorgrin'e uzattı.

Thor bu sert parşömeni ellerinde hissetti. O kadar narin bir şeydi ki dünyanın öteki ucuna bozulmadan geldiğine inanamadı. Bunu eline almak bir şekilde düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı ve çaresizlik için okumaya koyuldu.

Sevgili Thorgrin:

Bu parşömen sana ulaşırsa, bil ki hala hayattayım ve nefes aldığım her saniye seni düşünüyorum. Argon'un ustasıyla tanıştım ve bana bir Yüzük'ten söz etti. Felsefe Yüzüğü. Ancak bu Yüzüğü kullanarak birbirimize kavuşabilecek, Guwayne'i kurtarabilecek, vatanımıza geri dönüp hep birlikte olabileceğiz. Bu yüzüğü bulabilecek tek kişi sensin, Thorgrin ve sana şu anda ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Lycoples seni Yüzüğe götürecek. Onunla git. Bunu benim için ve oğlumuz için yap.

Thorgrin parşömeni indirdi; Gwendolyn'den bir haber aldığı ve mesajı okurken zihninde onun sesini duyabildiği için duygulanmış, gözleri dolmuştu.

Thor orada bekleyen Lycoples'e baktı. Bir yanı, tekrar enerjisine kavuşuştu ve orada ayrılmak için yeni bir amacı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Ama diğer yanı hala çok kırgındı ve bir göreve gidemeyecek kadar yorgundu. Kan Efendisi, onun asla yenemeyeceği bir düşman olarak hala hayattaysa, çaba sarf etmenin anlamı neydi?

"Eee?" dedi Angel ısrarla ona bakarak ve bir yanıt bekleyerek.

Angel parşömeni onun elinden alıp sabırsızlıkla kendisi okudu ve ona baktı.

"Ne bekliyorsun?" dedi.

Thorgrin güçsüz ve moralsiz bir halde orada oturuyordu. Güverteye derin bir sessizlik çöktü ve en sonunda başını salladı.

"Devam edemeyeceğim," dedi çatlak bir sesle.

Herkes şok içinde ona baktı.

"Ama *sana* ihtiyaçları var," dedi Angel.

"Üzgünüm," dedi Thor. "Herkesi yarı yolda bıraktım. Özür dilerim."

Bunları söylerken bile kendisini berbat hissetti ve Angel'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye dayanamadı.

Diğerleri yine yanından uzaklaşıp onu biraz kendi haline bıraktılar, ama Angel yanında kaldı ve ona bir adım daha yaklaştı. Thor Angel'ın ona sevgiyle baktığını görünce çok utandı.

"Sana Devler Diyarı'ndan söz ettiğimi hatırlıyor musun? Cüzzam hastalığıma şifa olacak şeyin orada bulunabileceğini hatırlıyor musun?"

Thorgrin hatırlıyordu. Evet der gibi başını salladı.

"Devler Diyarı bir benzetme," dedi Angel. "Gerçek bir yer değil. Yüce varlıkların yaşadığı bir yer. Gwendolyn'in söz ettiği yerin orası olduğunu biliyorum, çünkü tüm hayatım boyunca orası hakkında anlatılanları dinledim. Sadece cüzzam şifasının değil, Felsefe Yüzüğü'nün de orada olduğunu biliyorum."

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

"Anlamıyor musun?" dedi Angel. "Bu Yüzüğü bulursan, sadece diğerlerini kurtarmayacaksın, beni de kurtaracak şifayı bulabileceksin. Bunu benim için yapamaz mısın?"

Thor ona baktı, yardım etmek istedi. Hepsine yardım etmek istedi, ama bir şey omuzlarına ağırlık bindirmişti. Devam edemeyeceğini hissediyordu.

İstemeye istemeye bakışlarını yere eğdi.

Angel ihanete uğramış gibi ona baktı ve telaşla güvertenin diğer tarafına gitti.

Thor acı içinde, göğsünde bir sıkışıklık hissederek gözlerini yumdu. Derken, aklına annesi geldi.

Neden anne? Neden başarısız oldum? Neden güçlerim kısıtlı? Neden seni hayal kırıklığına uğrattım?

Var gücüyle odaklandı.

Senden hiçbir şey istemedim, anne. Ama şimdi istiyorum. Ban ayardım et. Oğlumu kurtarmama yardım et.

Bu sefer, Thorgrin gözlerini yumarken annesinin gök geçidinin diğer ucunda durduğunu, gülümseyerek ve merhamet dolu bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Thorgrin, başarısız olmadın. Sen başarısız olamazsın. Bir başarısızlık olarak gördüğün şey sadece bir yanılsama. Anlamıyor musun? Bir başarısızlık senin düşündüğün gibi bir şey değil.

Thorgrin zihninde başını salladı ve bu sözleri anlamaya çalıştı.

Hayır. Başarısız oldum. Oğlumum yanında değilim.

Öyle mi?

Onu bir daha asla bulamayacağım.

Bulamayacak mısın? Asla uzun bir zamandır. Hayatta başarısız oluruz. Hayat başarısızlıklar olmadan hayat olmazdı. Kayıp. Yenilgi. Ana bizleri tanımlayan şey yenilgi değildir. Yenildikten sonra ne yaptığımızdır. Pes edip yıkılacak mısın, Thorgrin? İşte buna başarısızlık denir. Yoksa ayağa kalkıp yoluna devam mı edeceksin? Ayaklarının üstünde duracak kadar cesur olabilecek misin? Tekrar savaşacak cesarete sahip olabilecek misin? Buna zafer denir.

Thorgrin içinde bir şeylerin kıpırdandığını ve annesinin haklı olduğunu hissetti. Cesaret, şövalyelik, şeref ve yiğitlik… Bunların zaferle veya yenilgiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bunların denemekle, inandıklarınızı savunmakla ve ne kadar zor olursa olsun düşmanınızla yüzleşmekle ilgisi vardı.

Thorgrin birden içine yeni bir enerji dalgası dolduğunu hissetti ve kan Diyarı'ndan ayrıldığından beri üstüne çökmüş olan o kasvet halinden kurtulduğunu fark etti. Doğrulup dimdik ayağa kalktı ve gururla orada dikilene dek güçlenip cesaret kazandığını hissetti.

Thor güvertede Angel'a doğru ürümeye başladı. Lejyon'dakiler de bunu hissetmiş olacaklardı ki, onun yürüyüşünü izlediler. Bu sefer, onun dimdik ve gururla ayakta olduğunu görünce sevinmişlerdi. Eski Thorgrin geri gelmişti.

Thor Angel'ın yanına gitti, omzuna vurdu ve Angel da diğerleri gibi gözleri mutlulukla parıldayarak ona döndü.

Thor diz üstü çöktü ve ona sarıldı. Sonra, geri çekilip gözlerinin içine baktı.

"Felsefe Yüzüğü'nü bulacağım," dedi. "Son nefesime dek arayacağım."

Birbirlerine sarıldılar. Thor kalkıp döndü ve ciddiyetle Lejyon'un geri kalanına sarıldı.

Daha sonra, Lycoples'e baktı. İki savaşçı gözleri parıldayarak birbirlerine baktılar. Onun kararlı ifadesini gördü. Bu kararlılığı artık kendisi de hissediyordu. Birlikte mutlu mutlu dünyanın öteki ucuna kadar uçabilirlerdi.

Thor orada onu geçirmek için bekleyen diğerlerine döndü. Herkes liderlik etmesi için ona umutla baktılar.

“Hepiniz Halka’ya dönmek üzere yelkenlerinizi açın,” dedi eskisi gibi kendine güvenen bir sesle. “Benimle orada buluşun. Felsefe Yüzüğü’nü bulacağım, Halka’ya geri geleceğim ve artık kesin olarak birbirimize kavuşacağız. Bu Yüzüğü bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Grup ona ciddiyetle bakarken, etrafa bir sessizlik çöktü.

“Ya geri gelmezsen?” dedi Matus.

Thor üzgün üzgün ona baktı.

“Geleceğim. Bu sefer, ne olursa olsun geleceğim.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Naten Yamacım tepesinin yan tarafında gitgide yükselen platformda pişmanlıkla duruyordu. Adamları halatları çekerken, eğreti platform sallanıp gıcırdıyordu. Yanlarındaki atlar, diğer tarafa geçip Büyük Hiçlik'te savaş arkadaşlarını, Koldo'yu, Ludvig'i, Kendrick'i ve diğerlerini aramak isteyenler de aynı durumdaydı. Naten büyük bir pişmanlık hissediyordu.

Naten suratını asmıştı. Askerlerin oraya gitmemesi, kardeşlerini, özellikle de Kendrick'le adamlarını terk edip orada, Yamacın güvenli topraklarında beklemeleri için her şeyi denemişti. Yabacılardan nefret ederdi ve her şeyin oraya gelmeden önceki gibi olmasını istiyordu. Koldo ve Ludvig'in geri dönmeyecek olmasını da umursamıyordu. Onların geri gelmemesi, Yamaç ordusunda onu daha kıdemli kılardı.

"Bu, onların mezarı. Kendi mezarlarını kazdılar," dedi Naten sert bir tavırla adamlarını son bir kere ikna edebilmek için.

Altı asker ciddiyetle, onun sözlerinden etkilenmemiş bir halde orada duruyorlardı.

"Şu anda, oraya gitmemiz aptallık olur," dedi Naten. "Onları asla bulamayız. Bir araya gelmemiz çok uzun sürdü. Bunu başarsak bile, bu noktada kesin ölmüşlerdir. Biz de mi gidip ölelim? Bunun Yamaca ne faydası olacak? Halka şu anda burada olmamıza ihtiyaç duyuyor. Bunu siz de biliyorsunuz."

Ama adamları hiçbir tepki vermeden, sessizce ve inatla ona bakıyorlardı.

En sonunda, içlerinden biri omuzlarını silkti.

"Emir aldık," dedi. "Görevden kaçınamayız. Geri dönecek olurlarsa, bizler hapse gireriz."

"Kardeşlerimizi terk etmeyiz," dedi bir başka asker.

Naten bir şey demedi; içinden köpürüyor, bu görevden nefret ediyordu. Hepsini elinden fırsat varken kendisinin öldürmüş olması gerekirdi. Ama artık köşeye sıkışmıştı ve oraya gitmesi gerekiyordu.

Platform giderek yükselirken, Naten bir plan yapmak ve bu işten sıyrılmak için kafa patlattı. Düşünürken aklına bir fikir geldi: Çölün zeminine indiklerinde, diğerlerinin bakmadığı bir sırada atların karınlarını bıçaklayacaktı. Kimse onun yaptığını fark etmeyecekti. Atlar öleceği için de geri dönmekten başka çareleri kalmayacaktı.

Naten bu düşüncesine gülümsedi; kusursuz bir stratejiydi. Platform yükselmeye devam ederken, artık buna sinir olmuyordu; planını gerçekleştirmek için can atıyordu. Yamacın en tepesine yaklaştıklarında, Naten gülümsüyordu… Hepsini gafil avlayacaktı. Her zaman öyle yapardı

Platform nihayet Yamacın zirvesinde durdu, ahşap kapılar açılırken sallandı ve atlar ve adamlar platformdan indiler. Naten dışarı çıkan ilk kişi oldu. En önden gidip görev lideri olarak davranmaya ve başkalarının bunu elinden almamasına niyetliydi. Yeni planını düşünürken, mutlu adımlarla yürüdü. Yanındaki diğer askerler Koldo, Ludvig, Kendrick ve diğerlerine götürecekleri fazladan atları tutuyorlardı… Naten içinden güldü. Bunları kullanamayacaklarından habersizlerdi.

Ama bunu belli etmeden zirvedeki geniş platformda yürüdü ve diğer platforma binip aşağıya inecekleri noktaya doğru gitti. Yürürken Yamacın diğer tarafındaki manzaranın, engin ve açık gökyüzünün ve o sonsuzluk hissinin keyfini çıkardı. Oradan dünyayı yönetebilirmiş gibi hissetti. En sonunda, en uç kısma vardı ve manzarayı doyasıya izlemek için öne ilerledi. Bu noktayı dünyadaki her yerden daha çok severdi. Orada uçurumun kenarında durup sonsuzluğa bakarmış gibi hissederdi.

Ama bu sefer, Naten orada dururken derhal bir terslik olduğunu anladı. İleriye bakınca, orada onları bekleyen bir platform olmadığını gördü. Hayatında ilk platform orada yoktu.

Şaşkınlıkla aşağı bakınca, platformun yukarı doğru yükseldiğini fark etti ve kafası daha da karıştı. Hiç mantıklı değildi… O sırada yukarı çıkması gereken bir devriye yoktu. Yukarı kim çıkıyor olabilirdi?

Naten buna bir anlam veremeden, neler olduğunu anlayamadan, platform tepede durdu. Daha Naten kimin geldiğini görmeye fırsat bulamadan, kapılar açıldı ve karşısında tanımadığı kişiler gördü. Bunların insan olmadığını fark ettiğinde, çok geç olmuştu. Bunlar düşmanlardı.

Naten'ın ağzı şok ve dehşet içinde açık kaldı. Karşısında İmparatorluk askerleriyle, Yediler Şövalyeleriyle dolu bir platform duruyordu. Hepsi de silahlı ve ölümcüldü… Yamaç topraklarına ulaşmış ilk istilacılar onlardı. Gelmek üzere olan kocaman bir ordunun habercileriydi.

Naten hiçbir şey yapmaya fırsat bulamadı. Zaman yavaşlarken, askerlerden biri uzunca bir mızrağı kaldırdı ve karnına sapladı; mızrağın sivri ucu karnını delip geçerken, Naten her yerine müthiş bir acı yayıldığını hissedip bağırdı. Ne tuhaf diye düşündü içinden. Atları kendisi aynı şekilde öldürmeyi düşünmüştü.

Naten sessizce, hiçbir şey diyemeden uçurumdan aşağı ölümüne doğru düşmeye başladı. Savaşta verilen ilk kayıp o oldu. Aşağı uçarken, onu aşağıda bekleyen şey ölmeden önce gördüğü son şey oldu: Milyonlarca İmparatorluk askeri yukarı çıkmaya ve Yamacı sonsuza dek yok etmeye hazırlanıyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn Yamacın zirvesindeki geniş ve bir ara Kral'la birlikte gezdiği taş platformda durmuş göğe bakıyordu. Argon bir yanında, Steffen diğer yanında, Krohn da ayaklarının dibindeydi. Ufka bakıyor, Lycoples'in gözden kayboluşunu izliyordu. Lycoples onları Argon'un ustasının diyarından Yamaca geri getirdikten sonra, Gwen Lycoples'e Thorgrin'i bulmasını ve ona mesajı vermesini emretmişti. Thor'un Felsefe Yüzüğü'nü bulması son şansıydı ve Gwendolyn bunu bencil nedenler yüzünden istemesine rağmen, Lycoples'i yanında tutamazdı. Kaçmak için elindeki son fırsatı Thor'a yollamış, Halka'dan kaçan halkıyla birlikte orada düşmanlara karşı direnip ne tür tehlikelerle karşılaşırsa karşılaşsın, yeminini yerine getirmeye karar vermişti.

Gwen bunan pişmanlık duymuyordu. Halkını terk etmek onun yapacağı bir şey değildi ve Kral'a onun halkına yardım edeceğine dair söz vermişti. Bu sözünü tutmak istiyordu. Lycoples'le aşağıdaki güvenli başkente gidebilir, gölü aşabilir ve gelecek olan istilacı güçlerin ön ceplerinden uzaklaşabilirdi. Ama o öyle birisi değildi. Bir savaş yaklaşıyorsa, orada olmak, birliklere liderlik edip onları hazırlamak isterdi.

Gwen kalbinin hızla attığını, kollarında ve ellerinde savaşa hazırlanırken ki o tanıdık hafif karıncalanmayı hissetti ve kendisini zihinsel olarak buna hazırladı. Büyük Hiçliğin üstünden uçarken, onları hayret, dehşet ve hayranlıkla izlemişti. İmparatorluğun uçsuz bucaksız ordusunun tamamı Yamaca doğru yürüyordu… Adeta tüm dünya orayı yok etmek için seferber olmuş gibiydi. Olayların tam ortasına ejderhanın sırtında uçup da oradan uzaklaşmamış olmak inanılmazdı. Sanki Lycoples onları fırtınanın gözüne getirmişti.

Argon'un ustasının kehanetleri doğruysa, İmparatorluğu hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini ve Yamacın yakıdan yok edileceğini de biliyordu.

Ama Gwen öyle kolay kolay pes eden veya kehanetlere inanan birisi değildi. Oraya vardığından beri, bunun tam aksine elinden gelen her şeyi yapıp Yamacın birliklerini ve Kral'ın şövalyelerini toparlayıp şehri savunmaları için uyarmıştı. İlk önce, söylediklerine kulak asmaları ve amacı boşaltmaları için onları ikna etmeye çalışmıştı, ama onu kimse dinlememişti. İnsanları yüzyıllardır yaşadıkları evlerinden gitmeleri ve bilinmeyen bir yere göç etmeleri için zorlayamayacağını biliyordu. Özellikle de düşmanlar daha ortalıkta yokken. Birçoğu hala İmparatorluğun saldıracağına inanmıyordu.

Ama Gwen buna en yakın şeyi yaptı. Tüm borazanları çaldırdı. Borazanlar kendisi orada dururken bile hala çalıyordu. Hepsi aynı anda tekrar tekrar çalıyor ve Kral'ın adı altında tüm şövalyeleri topluyor ve onlara Yamacın zirvesine

gelmelerini söylüyordu. Kral'ın ölüm haberine hala şok içinde olan insanlarsa ona kulak asmışlardı. Kral'ın en büyük oğulları hala geri dönmediğinden birisinin liderlik etmesini istiyorlardı ve Gwendolyn'in merhum kralın istediğini yaptığını biliyorlardı. En azından, kral ölmeden önce komutanlarına bunu açıkça söyleyebilmişti.

O sırada, Yamacın tüm cesur şövalyeleri o geniş alanda duruyor ve Gwen'in gözlerinin alabildiğince sıralar oluşturuyorlardı. Zırhları güneşin altında parıldıyordu ve hepsi onun emirlerini bekliyordu. Yamacın sahip olduğu tüm güç saatlerdir olduğu sessizce hazır olda bekliyordu.

Borazanlar tekrar tekrar çalarken ve platforma bir dizi destek birliği daha gelirken, yukarıda olanlar ona şüpheyle bakmaya başlamışlardı.

Karşılarında Kral'ın en büyük kızı Ruth vardı. Hepsinden daha gururlu ve azılıydı ve ağabeyinin yokluğunda adamların saygısını kazanmıştı. Ruth öne çıktı ve en sonunda delici bakışlarını Gwen'e çevirdi.

"Babam öldü," dedi kalın ve güçlü bir sesle. "Hayali bir istila için adamlarımızı Yamacın zirvesine çıkarmanın sırası değil."

Gwen sakin sakin ona baktı ve kızın cesaretine hayran oldu.

"İstila gerçek," dedi.

Ruth kaşlarını çattı.

"o halde, bizi istila edecek olan ordu nerede? Onları bana göster, ben de işlerini bitireyim. Bizi bulsalar bile, hiçbir ordu Yamacın zirvesine çıkamaz. Dünyanın en büyük avantaja sahibiz. Ama ortalıkta kimse yok… Hayali bir şeye inanıyorsun. Bizleri buraya çağırarak vaktimizi boşa harcadın. Artık başkente dönüp babamı toprağa verme zamanı geldi. Kardeşlerim yakında dönecekler ve en büyüğümüz Koldo onun yerine geçecek. Kendrick de onlarla gelecek. Hayal görüyorsun."

Gwendolyn ona hak vererek iç çekti. Adamları ne kadar ikna etmeye çalıştıysa da bunun pek fayda etmediğini görebiliyordu ve bir orduyu sonsuza dek orada bekletemeyeceğini de biliyordu… Özellikle de ortalıkta hiçbir düşman yokken. Aşağıdaki başkentte olan Mardig'in nasıl şövalyelere katılmayı reddettiğini düşündü. Onun babasını öldürdükten sonra orada ne tür kötülük dolu planlar yaptığını merak etti. Kendrick ve diğerleri geri dönecek olursa, Mardig kesinlikle gücü ele geçirmeye ve Yamacı korumamak için elinden geleni yapmaya çalışacaktı.

Kendrick'in ismi geçince, Gwen onu, birlikte savaştıkları savaşları daha da çok düşündü ve keşke orada, yanında olsaydı ve çölden geri gelseydi diye düşündü. Bu savaşı yönetmek için ona ihtiyacı olabilirdi. Her şeyden de öte, onun için endişeleniyordu. Kendrick çölde ölecek miydi?

“Leydim hayal görmüyor,” dedi Steffen asabi bir tavırla, Gwen’i koruyarak. “leydim bir istila olacak diyorsa olacaktır. Ona saygı duymayı…”

Gwen elini Steffen’ın omzuna koyup onu susturdu. Onun sadakatine minnettardı, ama durumu daha fazla gergin hale getirmek istemiyordu.

Derken, bir platform dolusu adam daha Yamacın tepesinde durdu. Gwen karşısında Mardig’in ve merhum Kral’ın birkaç danışmanını görünce içini kötü bir his kapladı. Gwen’e doğru hızla ilerlerken kaşlarını çattı.

“Bu da ne?” diye bağırdı hışımla. “Buna izin vermedim. Babamın adamlarını toplama hakkın ve yetkin yok.”

“Hayır, buna her şekilde hakım var,” dedi Gwen o katili görünce ondan tiksinerek. “Bu hakkı bana baban Verdi.”

Mardig suratını buruşturup karşısına dikildi.

“Babam sana hiçbir şey vermedi. “Artık komuta bende. Ağabeylerim de burada olmadığına göre, Kral’ın en büyük çocuğu benim. Hepinize emrediyorum.” Adamlarına döndü. “Başkente geri dönün.” Gwen’e baktı. “Bu kadını da tutuklayın!” dedi parmağını ona doğrultarak.

Adamlar orada dururken, hava iyiden yiye gerildi. Hiç kimse ne yapacağını bilemiyordu. Krohn hırlayıp Gwen’le Mardig’in arasına girdi. Steffen da elini kılıcının kabzasına koyarken, Gwen direnmeden tutsak alınmayacağını biliyordu.

Birden, Gwen bir ses duydu. Havada uçan bir ok sesi gibiydi. Başını kaldırınca, Mardig’in yanındaki danışmanlardan birinin boğazına bir ok saplandığını ve adamın şok içinde donakaldığını gördü.

Bunun ardından gök gürültüsünü andıran bir savaş çığlığı oldu. Müthiş bir alkış sesi gibiydi. Bir anda ortalık karıştı.

Gwen arkasına bakınca, Yamacın diğer tarafındaki platformun yukarı çıktığını ve İmparatorluğun kapkara zırhları içinde düzinelerce askerinin geldiğini görünce hayretler içinde kaldı. Bu askerler daha karaya yeni ayak basmışlardı ki, kancalarla Yamacın duvarlarına tırmanmakta olan düzinelerce daha asker gelmeye başladı. Hep birden çığlık atıp kılıçlarını çektiler ve saldırıya geçtiler.

Onlar saldırdıktan birkaç saniye sonra, arkalarında yine çok sayıda asker belirdi… Düşmanlar dalga dalga geliyordu.

Gwen şövalyelerinin şok içinde orada durduğunu gördü. Kimse bunu beklemiyordu. Nasıl bekleyebilirlerdi ki? Tarihlerinde bir kez olsun istila edilmemişlerdi.

“SALDIRIN!” diye bağırdı Gwen. Adamların kendilerine gelmesini ve harekete geçmesini sağladı. Kedin kılıcını çekip düşmanlarla savaşmaya hazırlandı.

Borazanlar artık daha büyük bir telaşla ötüyordu. Adamlar onun emrine uydular, birden toparlandılar ve istilacıları durdurmak için öne atıldılar.

Bundan sonra, her yerden savaş sesleri gelmeye başladı. Kıyasıya savaşılan, kanlı ve teke tek bir savaştı. Adamlar kılıçlarla, kalkanlarla, baltalarla ve çekiçlerle savaşıyorlardı ve her iki taraf da kayıplar veriyordu. Gwen bir mızrak fırlattı ve azılı bir asker başına bir balta indirmeden önce onu öldürdü. Sonra, bir başka asker ona bir çekiçle saldırırken kendisini kalkanıyla korudu. Darbenin şiddeti kolunu sarsıp onu yere çökmeye zorladı. Adam çekicini tekrar kaldırırken, Gwen bir darbeye daha dayanamayacağını hissetti.

Bir hırlama duyunca, minnetle Krohn'un öne atıldığını ve havaya sıçrayarak saldırganın boğazına dişlerini geçirdiğini ve onu sırt üstü yere yıktığını gördü.

Ama Gwen kendisine gelemeden, bir asker daha geldi. Adam kılıcını kaldırmış, onun suratına indirmek üzereydi. Gwen bunu vaktinde savuşturamayacağını düşünüp kendisini hazırladı ve tam o sırada bir metal sesi daha duyuldu. Yana yuvarlandı ve bu sefer minnetle Steffen'ın darbeyi kılıcıyla engellediğini ve onu ölümcül bir saldırıdan kurtardığını gördü. Steffen kılıcını hızla kendi etrafında savurup adamın bacaklarını kesti.

Savaş böylece bir liri bir geri devam etti ve Yamacın şok içindeki şövalyeleri yavaş yavaş şaşkınlıklarını atlattı, canlarını kurtarmak için savaşmaya başladılar.

"VATANINIZ İÇİN SAVAŞIN!" diye bağırdı Ruth.

Ruth çoğu askerden daha yürekten savaşıyordu ve kalabalığı yararak bir grup şövalyeye yön gösterirken, hep birlikte kılıçlarını savurdular ve dört bir yandan gelen düşmanları öldürmeye başladılar. Ruth kılıç sallamayı hiç kesmedi, askerlerin arasına bir girdap gibi daldı ve en sonunda yukarı tırmanmakta olan son askeri de ulaşıp ona sert bir tekme attı. İlk İmparatorluk askerini çığlıklar arasında geldiği yere yolladı.

Biraz soluklanmış olan Gwen gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü ve Mardig'in kaçtığını fark etti. Gözlerine inanamıyordu… O ödlek adam gözlerinde bir panik ifadesiyle arkasını dönüp Yamacın güvenli tarafına kaçıyordu. Daha da kötüsü, oraya vardığı anda tek boş platforma kendisi atladı ve kimseyi almadan kaçmaya yeltendi.

"DURDURUN ONU!" diye bağırdı Gwen.

Askerlerden birkaçı onu durdurmak için atıldılar, ama çok geç kalmışlardı. Mardig halatları çoktan alçaltmaya başlamıştı ve ona ulaşamazlardı. Tek başına, onları orada yalnız bırakarak aşağı iniyor ve bir ödlek gibi savaştan kaçıyordu.

Gwen'in içi öfke ve tiksinti doldu. Ödleklikten daha fazla nefret ettiği hiçbir şey yoktu.

Gwen dönüp Argon'a baktı ve ondan yardım isteyebileceğini umdu. Ama onu göremedi. Argon nasıl olduysa ortadan kaybolmuştu.

Gwen artık yalnız olduğunu fark etti. Bunun da bir nedeni vardı… Bu savaşı kendi bileğinin hakkıyla kazanması gerekiyordu. Geriye bakına, şövalyelerinin avantajlı konumda olduklarını ve İmparatorluk birliklerinin karıncalar gibi tırmandığı duvarları temizlediklerini gördü. Savaş alanına bakınca, derhal zayıf noktalarını fark etti: İmparatorluk platformu kullanıyor, askerlerini birbiri ardına buna bindirip birliklerini destekliyordu. Buna bir son vermeleri gerektiğini anladı.

"PLATFORM!" diye bağırdı.

Kendisini hazırladı, bir cesetten kanlı bir kılıcı çekti ve kalkanı kaldırıp savaş alanına koştu. Adamların arasına daldı ve bir asker kılıcını sağa sola sallayarak üstüne gelirken kalkanını kaldırdı. Krohn ve Steffen da ki yanındaydı. Onların sayesinde, Gwen yara almadan askerlerin arasından geçti. Üstünde sadece birkaç sıyrık ve çürük vardı.

Gwen en sonunda alanına en uç kısmına vardı, platforma doğru gitti ve yeni gelen askerlerle karşılaştı. Tam o sırada, Ruth onun ne yaptığını fark etti ve birkaç askeriyle oraya yöneldi. Yeni gelen askerlerle teke tek savaştılar ve askerler platformdan inerlerken, Gen eline bir fırsat geçtiğini fark etti. Hepsinin dikkati dağılmışken, platform kullanmalarını ve her saniye biraz daha asker yollamalarına bir son vermeliydi.

Gwen hiç durmadan öne atıldı, risk aldı ve diğerlerinin koruması altında ilerledi. Muazzam bir kılıç darbesi elindeki kalkanını düşürüp bileğini morarttı, ama yine de koşmaya devam etti. Bir başka asker peşinden gelip ona kılıç salladı ve Gwen eğildi… Ama adam koluna bir darbe indirmişti bile. Gwen acıyla çığlık atsa da koşmaya devam etti. Eliyle yarasını kapatıp kan kaybetmemeye gayret etti.

Gwen platforma varana dek durmadan koştu. Sonra, son bir güçle kılıcını kaldırıp öne atıldı halatları kesti.

Halatların koptuğunu duyunca sevindi. Bir ahşap gıcırtısı geldi, ahşap platform taşlara çarpıp dünyaya çarpmak üzere olan bir meteor gibi havada parçalandı.

Gwen platformun kenarına gitti ve aşağı baktı. Hala yaptığı şeye inanamıyordu. Platformun döne döne uçurumdan aşağı düştüğünü, içindeki düzinelerce İmparatorluk askerinin çığlıklar attığını gördü. Platform iyi bir kaya gibi düşüp, aşağı çarpıp patladı ve düzinelerce adamın üstüne düşüp onları ezdi.

İlk önce, Gwen çok mutlu oldu v savaşta büyük bir fark yarattığını hissetti. Ama nefes nefese orada dururken, kenardan aşağı bakınca, platformun tam olarak nereye düştüğünü ve orada ne olduğunu görünce kalbi duracak gibi oldu.

Aşağıda hayatında gördüğü en kalabalık, en büyük insan gücü duruyordu. Ordu her yönden ufka kadar yayılmıştı. Kapkara bir deniz gibiydi. Gwen zemini

bile göremiyordu. Orada bir milyon adam olmalıydı. Belki daha da fazla.

Geriye yaslanıp dik kayalıklara ve Yamaç'tan aşağı bakarken, kapkara zırhlar içinde, tırmanma kancalarıyla teker teker uçurumlardan yukarı çıkan ve zehirli sarmaşıklar gibi yayılan daha binlerce asker gördü. Sürekli olarak ilerleyen ve onları öldürmek için gelen bir orduydu. Durdurulmaları mümkün değildi. Sonları yoktu.

Gwen durumu fark etti. Çok fal adamı olan İmparatorluk onları yem olarak kullanmayı göze alabiliyordu. Asla durmayacaklardı. Bin asker öldürseler bile, bin asker daha yollamakla yetineceklerdi. Bu adamların sonu yoktu. Gwen içinde kötü bir hisle bunun kazanamayacakları bir savaş olduğunu hissetti.

Yine de pes edecek değildi. Babasının kızıydı ve onun asla bir savaştan geri çekildiğine şahit olmamıştı.

Gwen bir askerin daha uçurumdan yukarı tırmandığını, kendisini halatıyla yukarı çektiğini gördü. Adam bunu yaptığı anda, Gwen öne adım atan ilk kişi oldu. Ayağını kaldırdı ve adamın göğsüne sert bir tekme atarak onu sırt üstü yüzlerce metre aşağıdaki ordusuna yolladı.

Etrafındaki adamları da onu ve liderliğini örnek aldılar. Gwen'e Steffen, Ruth ve düzinelerce şövalyesi, hatta Krohn bile katılmıştı ve hep birlikte kenara doğru gitmeye çalışıyorlardı. Düşman askerlerini tekmeleyerek, bıçaklayarak ve yumruk atarak diğer tarafa geçmeyi başardılar.

Gwen'in adamlarından bazıları büyük taşlar alıp bunları uçuruma tırmanmakta olan adamların başlarına atarken, diğerleri mızraklarını fırlattılar. Gwen orada öylece duran bir yayı kaptı, nişan aldı ve uçurumdan aşağı birkaç ok fırlatıp birkaç düzine daha askeri öldürdü.

Sıra sıra İmparatorluk askerini daha geri püskürttüler… Ama kendi askerleri de bu arada yukarı çıkmayı başarmış olan askerlerin saldırısına karşı savunmasız kaldı. Bir İmparatorluk askeri kolunu keserken Gwen çığlık attı ve adam tam göğsünü yaracakken hızla ona döndü… Derken, Krohn öne fırladı v sivri dişlerini adamın kol bileğine geçirip elini kopardı.

Ama Gwen'in dört bir yanındaki adamları o kadar da şanslı değildi. Birçoğu sırtından bıçaklanıp yere yığılıyor, yeni askerlere karşı koymaya çalışıyordu. Böylece, birçok İmparatorluk askerinin başarıyla platforma çıkıp diğer birliklere katılması için yer boşalmış oldu. Gwen baktığı her yerde uçurumda beliren kancalar gördü; bunlara kayalıklara aşağıdan ve uçurumun diğer tarafından oklarla fırlatılarak saplanıyordu. Düzinelerce kanca peş peşe kayalığa saplanıyordu ve her birinin ardındaki İmparatorluk askerleri yukarı tırmanıyorlardı.

Gwen'in adamları saatlerce, asla geri çekilmeden kahramanca savaştılar ve kocaman orduların öldürebileceğinden daha fazla adam öldürdüler. Binlerce

İmparatorluk askerini aşağıya düşürdüler. Buna rağmen, onlar sadece insandı ve güneşlerin altında yorulmaya başlamışlar, İmparatorluk birliklerine karşı sayılarının az olduğunu hissetmeye başlamışlardı. Gwen'in Yamaç şövalelerinin birlikleri azalmaya başladı… Onun birlikleri düşman birliklerinden çok daha değerliydi. Bir düzine kadar adamı ölmüştü… Bu miktar önce iki, sonra da üç düzineye ulaştı. Savaş devam ettikçe etti ve yüzlerce İmparatorluk askeri geri püskürtülerek vurulup öldü… Ama yüzlercesi daha arkalarından geliyordu. Gwen kaburgaları soluklanmaya çalışmaktan acıyana dek savaştı, ama adamlar sürekli olarak geliyordu. Durdurulamayan bir gelgiti andırıyorlardı.

Daha da çok düşman askeri ilerledi, uçurumdan yukarı tırmandı, açıklık alanı ele geçirdi ve Gwen'in adamlarını platformda daha gerilere, Yamaç tarafına doğru itti. Çok geçmeden, o kadar çok İmparatorluk askeri onların tarafına gelmişti ki, Gwen ve adamları artık diğer tarafa ulaşamıyor, avantajlı bir konumda gelen adaları aşağı itemiyor veya teke tek savaşamıyordu.

Uçurumun kenarındaki savunmaları önce beş, sonra yirmi ve otuz adım kadar ileriye kayarken, bir anda o kadar çok ilerledi ki bir süre sonra ortadaki çizgi de aşıldı ve Gwen ve adamları kendilerini kendi kenarlarına doğru püskürtülürken buldular. Kenara düşecek ve ölecek kadar yaklaşmışlardı. Kalbi hızla atan Gwen batmak üzere olan güneşlerin altında terliyordu ve savaşı kaybettiklerinin farkındaydı. Etrafındaki adamları giderek daha da fazla ölüyordu. İmparatorluğun kara zırhlı askerleriyse dünyayı kaplıyor gibiydi. Platform kanlarla kıpkırmızı kesilip kayganlaşmıştı ve savaşı kesin kes kaybediyorlardı.

Bir asker Krohn'a tekem attı ve köpek inleyerek taklalar attı. Steffen'sa aynı anda iki askere karşı savaştığı için köşeye sıkışmıştı. Gwen bu yüzden yalnız kalmıştı. Kalkanı kaldırıp iri yarı bir İmparatorluk askerinin darbesini savuşturdu, ama darbe öylesine sertti ki, kalkanını yere düşürdü. Adam çok atikti. Öne adım atıp Gwen'in göğsüne bir tekme attı ve iri çizmesiyle onu sırt üstü geriye fırlattı. Gwen sersemlemiş bir halde sert zeminde sırt üstü yere yığıldı. Kaburgalarının çatladığını hissetti.

Başını kaldırınca, adamın tepesine dikildiğini, kılıcını havaya kaldırmış üstüne indirmeye hazırlandığını fark etti.

Adam kılıcını aşağı indirirken, Gwen hayatının gözlerinin önünden geçtiğini gördü ve ölmek üzere olduğunu anladı. Babasının suratını, ona cesaret verdiğini ve güçlü olması gerektiğini söylediğini görü. Ama henüz ölmeye hazır değildi.

Gwen ayağını kaldırdı ve son anda askerin apış arasına sert bir tekme indirdi. Adam inleyip kılıcını düşürdü. Gwen derhal ayağa fırlayıp adamı ensesinden tuttu ve suratına dizini indirdi.

Adam yana düşüp kıpırtısız kalınca, Gwen kendisini yeniden doğmuş gibi hissetti. Henüz yenilmemişti.

,Tam o sırada, gözünün ucuyla bir şey görür gibi oldu ve o yöne baktığında, bir kılıcın suratına inmek üzere olduğunu çok geç gördü. Kendisini darbeye hazırladı… Derken, bir kılıç müthiş bir çınlamayla diğer kılıcı durdurdu. Düşmanın kılıcı suratına birkaç santim kala durdu.

Gwen bir kaç adım ötede Kendrick'in darbeyi engellediğini ve kılıcını savurarak askerin kalbine sapladığını hayretle gördü.

Onun Yamaç tarafından geldiğini ve yanında Brandt, Atme, Koldo, Ludvig ve Kaden'ın da olduğunu fark etti.

"Geri çekilmelisiniz" diye bağırdı Kendrick. "Hepiniz! Vakit yok! Bizimle gelin!"

Gwen onun ve diğerlerinin adamlarının çoğunu kurtardığını ve taze bir güçle savaşa atıldıklarını, darbeleri savuşturup kılıçlarını salladıklarını şaşkınlıkla izledi. Kendi adamları soluklanacak vakit buldu. Daha da önemlisi, bir parça canlanacak kadar vakitleri de oldu. Gwen onların Hiçlik'ten geri döndüklerini ve hala hayatta olduklarını gördüğüne çok sevinmişti.

Gwendolyn bir çığlık duydu ve arkasına bakınca, dehşet içinde adamlarından birinin ilk kez uçurumdan aşağı doğru itildiğini gördü. Adam Yamacın onlara ait tarafına düştü ve öldü. Kendi adamlarıyla uçurumun kenarı arasında sadece birkaç adım kalmıştı ve vakitleri azalıyordu.

"Burayı boşaltmalıyız!" diye bağırdı Kendrick. "Gitmeliyiz, Gwendolyn! Burada onları yenemeyiz!"

"Gidemeyiz!" diye bağırdı Gwendolyn. "Kral'a Yamacı ve halkını koruyacağıma söz verdim!"

"Onları buradan savunamayız!" diye bağırdı Koldo. "Burasını savunmak artık mümkün değil!"

Gen haklı olduklarını anladı ve en sonunda tamam der gibi başını salladı.

"ASKERLER, DERHAL GERİ ÇEKİLMEMİZ GEREKİYOR!" diye bağırdı Koldo babasının şövalyelerine.

Gwen askerlerin ona büyük bir saygıyla baktığını gördü ve Koldo'nun geri dönüp askerlerini tıpkı babasının isteyeceği gibi savaşta yönlendirdiğine rahatladı. Adamlar derhal toparlandılar.

Koldo'nun orada oluşu onlara cesaret vermişti. Teker teker, telaş etmeden geri çekilirlerken, hep birlikte sertçe düşmanlara karşılık verip yenilenmiş bir enerjiyle dört bir yandaki askerleri öldürmeye koyuldular. Kahramana savaşıp düzinelerce düşmanı öldürdüler. Etraflarından gelen borazan seslerini duyup iyice geri çekildiler.

Uçurumun neredeyse hemen kenarına kadar geri çekilirlerken, Gwen platformun artık orada olmadığını gördü… Mardig platform kaçmak için kullanıp, onları orada bir kaçış yolu olmadan bırakmıştı. Griye bir tek kirişlere bağlanmış olan halatlar kaldı. Gwen aşağı bakınca halatların yüzlerce metre aşağı sallandığını gördü.

"ATLAYIN!" diye bağırdı Koldo.

Etrafındaki askerlerin hepsi halatlara atlayıp yüzlerce metre aşağıya doğru kaymaya başladılar.

Gwen Krohn'u kucağına aldı. Sonra, tereddütle orada durdu.

"GİTMELİYİZ, leydim!" diye bağırdı Kendrick.

Gwen Kendrick'in güçlü kolunun beline dolandığını ve onun halatlara atladığını hissetti.

Bir anda, Yamacın üstünden havada uçmaya başladılar. Ellerini kollarını sallayarak tutunacak bir halat, sonsuzluğa karışmadan önce son bir hayat kurtaracak ip aradılar.

OTUZUNCU BÖLÜM

Thorgrin Lycoples'in sırtında onun pullarını sıkıca tutmuş onu yönlendiriyordu. Çok uzun süredir ilk kez kendisini canlı hissediyordu. Bir amacı olduğunu, Kan Diyarı'ndan artık kurtulduğunu ve Lycoples'in onu Yüzük Diyarı'na götürdüğünü hissediyordu. Çok yakında, insanoğlunun kaderini sonsuza dek değiştirecek olan kutsal nesneyi bulmak için bir şansı olacağını biliyordu.

Thorgrin ejderhanın da heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu. Bu yaşlı mı yaşlı yaratık Ralibar'ın ve Mycoples'in kanını taşıyordu ve sahip olduğu o eski çağlardan kalan güç ona nereye gideceğini söylüyordu. Birlikte uçarlarken ve engin denizleri aşarlarken, Thor dünyanın öteki ucuna gittiklerini hissediyordu. Lycoples'in gücünün içine dolduğunu, teninin karıncalandığını ve içinden geçtikleri her bulutla birlikte Felsefe Yüzüğü'nü bulağı diyara daha da yaklaştıklarını hissediyordu.

Thor bunun kolay olmayacağını ve onu bekleyen şeyin hayatının en zorlu sınavı olacağını biliyordu. Bunu düşündükçe başı döndü. Felsefe Yüzüğü. Halka'yı sonsuza dek ayağa kaldıracak olan yüzük. Sadece seçilmiş kişinin, onun takabileceği bir yüzük.

Ama bunun bir bedeli olacağını biliyordu. Yüzüğün çok sıkı korunduğunu biliyor, bu sınava hazır olduğunu umuyordu. Ayrıca, yüzüğü buluna gücünün bir şekilde artacağını ve Usta bir Druid olması için son sınavı olacağını da biliyordu. Druidler'in Kralı olacaktı.

Thor yolda gözlerini yumdu, içine derin nefesler aldı ve annesinin suratını hayal etti. Onu yanında hissedebiliyordu ve onun gücüne, yardımına ihtiyacı olacağını biliyordu.

Lycoples cıyakladı ve Thor düşüncelerinden sıyrıldı. Ejderha bulutların arasından çıkarken, Thor aşağı baktı ve bir bulut denizinin arasında gördüğü şeye şaşırdı. Bir daire biçiminde bir dizi yamaç gördü. Bunların duvarları tırtılıydı ve göğe yükseliyordu, ama en tepelerinde bir yanardağ ağzı gibi dar ve pürüzsüz bir daire vardı. Yukarıdan çapı belki bir buçuk kilometrelik bir yüzük gibi gözüküyordu. İç kısmında puslar, dumanlar ve bulutlar vardı. Etrafları da puslarla kaplıydı. Tepedeki daire biçimindeki yürüyüş yolu dardı; Thor'dan başka bir şeyin sığabileceği kadar geniş değildi. Thor derhal Yüzüğün orada olduğunu hissetti.

Hayatında gördüğü en sıra dışı topraklardı. O dairenin, yüzük biçimli yerin etrafında yürümesi gerektiğini sezinledi.

Birden, korkuya kapıldı. Bu ne tür bir daireydi? Kutsal bir nesnenin, Felsefe Yüzüğü'nün orada olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Ama bulutların arasından fırlamış, daire biçiminde bir kayalıktı; içinde hiç kimse, herhangi bir yön ve başka bir şey olmayan, kocaman ve kusursuz bir dairenin etrafında ilerleyen dar bir yürüyüş yoluydu. Thor kendisini savunacağı yaratıklar ya a onu bekleyen büyücüler görmedi. Silahlar veya kalkanlar, ya da yapıya benzer hiçbir şey yoktu. Onu aşağı inmeye ve üstünde yürümeye teşvik eden kocaman ve daire biçiminde bir kayalıktan başka bir şey yoktu.

Ama neden? Neden kocaman bir dairede yürüyecekti?

Orası neresiydi?

Lycoples aniden cıyaklayarak ve kanatlarını çırparak aşağı alçaldı ve kayalığın tepesindeki platforma doğru gitti. Thor doğru yeri bulduğunu anladı. Havada bir güç hissetti ve içine bir titreşim yayıldı.

Thor yavaş yavaş orasının sadece kısmen gerçek olduğunu anlamaya başladı… Diğer kısmı bir başka boyutta ve zihninin kanallarının derinliklerinde vardı. Bazı açılardan, kısmen kendi zihni tarafından yaratılmış olan Druidler Diyarı gibiydi. Ama bir kısmı gerçekti. Bir başka âleme, gerçekten çok daha tehlikeli bir âleme girmek üzere olduğunu hissetti. Bir büyü âlemiydi ve bir tuzak olduğunu hissediyordu.

En büyük savaşını vereceğini biliyordu, çünkü fiziksel bir düşmanla karşı karşıya olmayacağını biliyordu. Zihninin derinlikleriyle savaşacaktı. Kendisiyle savaşacaktı.

Lycoples kayalıkların kenarına indi ve Thor derhal aşağı atladı ve uçurumların tepesindeki dar platformda dikkatle durdu. Etrafına bakınınca, tırtıklı kayalıkların bulutların arasında gözden kaybolduğunu fark etti ve bunların ortasında sadece bulutlar gördü. Yürüyüş yolu dardı, ama birkaç adım genişliğine ulaşıyordu. Thor iki yöne de yanlış bir adım atarsa, boşluğa uçup öleceğini biliyordu.

Thor Lycoples'e baktı ve ejderha boynunu öne çıkarıp delici gözlerini ona dikti.

Thor zihninde onun *Seni burada bırakacağım* dediğini duydu. *Bu, bir savaşçının yolculuğu. Sadece sana ait olan bir yolculuk.*

Thor giderek artan bir korkuyla ona baktı.

"Eski dostum, nereye gideceksin?" diye sordu.

Thor ejderhanın suratındaki pullara elledi ve onun bir anda ortadan kaybolduğunu görüp afalladı.

Thorgrin dönüp etrafına bakındı, onu bulmaya çalıştı ve nerede olduğunu anlamaya gayret etti. Orada hiçbir yerde olmadığı kadar derin bir korku hissediyordu. Oradaki düşmanın görünmez olduğunu hissetti. Bir in dolusu

canavarla, bir Kan Efendisiyle, hatta cehennemin kapılarıyla bile karşılaşmayı tercih ederdi. Çünkü orasının kendisiyle yüzleşmesine neden olacak bir yer olduğundan korkuyordu.

"Eğitimin neredeyse tamamlandı, genç Thorgrin," dediğini duydu Argon'un birden.

Thor hızla arkasına dönüp Argon'un nerede olduğuna baktı, ama onu hiçbir yerde göremedi.

"Argon?" diye seslendi ve sesinin yankılandığını duydu. "Neredesin?"

"Her yerde ve hiçbir yerdeyim," dedi Argon. "Asıl soru *senin* nerede olduğun?"

"Yüzük nerede?" diye seslendi Thor. "Felsefe Yüzüğü nerede?"

Uzunca bir sessizlikten sonra, nihayet Argon'un sesi yine yankılandı.

"Yüzük sadece hak eden kişi tarafından bulunabilir ve takılabilir. Usta bir Druid olan kişi tarafından. Druidler'in Kralı tarafından. Kral olmak böyle bir şey. Son adımı ve sınavını geçmelisin."

"Sınav nedir?"

"Geçebilirsen, kendini yenebilirsen, Yüzük senin olacak."

Thor kaşlarını çattı.

"Kendimi nasıl yenebilirim?"

Etraf sessizleşti ve Thor etrafına bakınınca, başka ses gelmedi. Bulutların, rüzgârla yer değiştiren buharın sesinden başka bir şey duyamadı.

Birden, birbirine çarpan zırh sesleri geldi ve Thor irkilerek sıçradı. Arkasına bakınca, birkaç adım ötede bir savaşçının pusların arasından ona baktığını görüp şaşırdı. Adamın gümüş zırhı pusların arasında parıldıyordu. Bu muhteşem şövalye vizörünü açınca, Thor kendisine baktığını fark ederek afalladı.

Thor Ölüler Kılıcı'nın sapını kavradı, kınından yavaşça çekti ve kalkanını kaldırdı. Sonra kendisini savaşmaya hazırladı ve ikizi ona saldırdı.

İkizi kılıcı onu öldürecek bir darbe indirmek için savurdu ve Thor Ölüler Kılıcı'yla, kıvılcımlar saçarak bu darbeyi savuşturdu. Darbenin ne kadar güçlü olduğuna inanamadı. Thor ikizinin de elinde Ölüler Kılıcı olduğunu fark edince daha da büyük bir şok yaşadı.

İkizi kılıcını daha da aşağı savurarak neredeyse Thor'un ensesine indirdi. Thor güçlükle kendi etrafında döndü ve kendi kılıcını savurdu. Ama bunu yaparken, dengesini yitirdi ve uçurumdan düşmekten kıl payı kurtuldu.

İkizi bunu fırsat bilerek Thor daha dengesini sağlayamadan öne atıldı ve kaburgalarına bir tekme indirdi.

Thor çığlık atarken yolun yan tarafına savruldu ve uçurumdan aşağı kaymaya başladı. Tek kolunu can havliyle öne uzattı ve kenara tutunmayı başardı. Uçurumdan sallanır halde kaldı. Arkasına bakınca, boşluğa düşeceğini fark etti.

Thorgrin kendisini var gücüyle ve güçlükle yukarı çekti. İkizi karşısına dikilip kılıcını kaldırdı ve onu öldürmeye hazırlandı. Thor hayatının tehlikede olduğunu ve derhal bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Hızla kendisini yukarı çekti, bacaklarını karaya attı ve var gücüyle ikizinin dizinin arkasına bir tekme savurup onu yere yıktı.

İkizi uçurumun kenarından arkaya doğru savruldu, pusların arasına düşüverdi ve düşerken zırhından tangır tungur sesler çıkararak bulutların arasında gözden kayboldu.

Thorgrin nefes nefese dizlerinin üstünde kaldı ve kaburgaların tekme yediği yeri ovuşturdu. Hızlı, sert ve beklenmedik bir karşılaşma olmuştu ve buna gafil yakalanmıştı. Onu gerçekten de yenmiş miydi? Yoksa kendisi mi yenilmişti?

Thor temkinle sağa sola baktı ve başka düşman var mı diye görmeye çalıştı… Ama ortalıkta kimse yoktu.

Yavaşça ayağa kalktı ve orada afallamış bir halde tek başına dururken, aradığı yanıtları bulabilmek için içgüdüsel olarak o dairenin etrafında yürümeyi tamamlaması gerektiğini anladı. Tamamını dolaşmalıydı.

Thor adımlarını teker teker atarak, zaman zaman önünü kaplayan pusların arasında yürümeye başladı. Yere baktı ve her yerde yüzüğü veya kutsal bir nesneyi aradı, ama hiçbir şey yoktu. Bunu bulup bulamayacağını, nereye gizlenmiş olabileceğini düşündü.

Thor dikkatle bu şekilde yürürken, önce hafif ama sonra yükselen bir zırh sesi duydu. Pusların arasına bakınca, birkaç ikizinin daha ona saldırdığını gördü. İkizler tek sıra halinde, savaş baltalarıyla saldırıyorlardı. Pusların arasından fırladı ve onlardan kaçamayacağını anladı… Bu ikizlerle en büyük savaşını yapağını fark etti.

İkizler saldırırken, Thor birden onlara karşı savaşarak aslıdan kendisiyle savaştığını anladı. Yenilecekti. Orası onun hayal gücüyle yaratılmıştı. Onlara zihninde ne kadar güç bahşederse, o kadar güçlü olacaklardı. Onları yenmenin tek yolunun onları hiçe saymak olduğunu anladı. Onlara güç vermemesi gerekiyordu. Onları kendisinin yarattığını anlaması ve yaratmayı kesmesi gerekiyordu.

Böylece, onlara aldırmak ve kendisini savunmak yerine, kıpırdamadan durdu. Onlara karşılık bile vermedi. Gözlerini yumdu ve avuçlarını iki yanında kaldırırken hareketsiz kaldı. Avuçlarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Zihninde farklı bir gerçeklik yaratmayı tercih etti. Artık ona saldıran düşmanca savaşçılar değil, bir hiçlik görüyordu. Puslar. Sessizlik. Savaşçıların uçurumun kenarından düştüklerini ve yok olduklarını gördü. Şiddeti barış ve uyumla değiştirdi.

Gözlerini açtı, ama gücünün içinde yandığını hissettiğinden ilk asker elinde bir baltayla ona saldırırken kendisini savaşmaya hazırlamadı. Ondan daha güçlü

olduğunu biliyordu. Karşısındaki manzaranın gerçek olduğuna inanmaktan daha güçlü olduğunu biliyordu. Thor kendisini odaklı, aklı başında kalmaya ve son ana kadar bile farklı bir gerçeklik görmeye zorladı. Bedeninin her zerresi ona kendisini koruması için bas bas bağırırken, hayatının en büyük çabasını sarf etti. Ama zihnini güçlü tutması gerektiğini biliyordu. Zihni yeteri kadar güçlü olmazsa, rakibi tarafından öldürüleceğini biliyordu.

Sakin orada durdu, kendisine ve zihninin gücüne inandı ve son saniyede en öndeki ikizi yana devrilip zırhı tangırdayarak uçurumdan aşağı düştü. Arkasındaki tüm ikizler de teker teker uçurumun iki yana uçtular ve pusların arasında gözden kayboldular.

Thor cesaretle kuzeye doğru ilerledi. Dairenin etrafında yülürken, pusların arsından daha düzinelerce ikizi fırladı. Ama Thor içlerinden geçti, odaklanmış kalmaya gayret etti. Avuçlarının ısındığını, kendisine gücendiğini hissetti. Adımlarını teker teker inançla atarken, şövalyelerin arasından yürüdü. Şövalyeler iki yana çekilip uçurumdan aşağı düştüler.

En sonunda, ikizler gelmeyi kesti. Tor yürürken nihayet rahatladığını hissetti. Etraf sessizleşti.

Onları yenmişti. Kendisini yenmişti.

Thor artık evrende yenmesi gereken tek gücün kendi zihni olduğunu anlamaya başlamıştı. Evrendeki en büyük güç kaynağının dışarıda bir yerde değil, kendi içinde olduğunu anlamıştı. Nihai ve en büyük cehennemin de daha yeni kullanmaya başladığı sonsuz kuyu olduğunu fark ediyordu. Dünyanın en korkutucu şeyiydi… Ama aynı zamanda en çok ilham veren şeyiydi.

Thorgrin yürümeye devam ederken ve korkusuzca ilerlerken, dairenin yarısında pus tamamıyla kayboldu. Güneç belirmeye başladı ve ışınları onu kırmızıya boyadı. Yürüyüş yolu aydınlanırken, Thor donakaldı. Karşısında yolda yaklaşık olarak altı metrelik bir boşluk vardı.

Thorgrin bunun da bir sınav olduğunu anladı. Bir inanç sınavıydı. Oradan geçmesi gerekiyordu. İnancı yeteri kadar güçlü müydü? Zihninde kendine olan inancı yeteri kadar güçlü müydü? Hiçliğe adım atacağı kadar güçlü müydü?

Thorgrin öyle olması gerektiğini fark etti. Son sınavı geçmek anlamına geliyordu. Ustalaşması için gereken şey buydu. Druidler'in Kralı olabilmesi için bunu yapması gerekiyordu.

Felsefe Yüzüğü'ne layık olabilmesi için de bu gerekiyordu.

Thorgrin gözlerini yumdu, içine derin bir nefes çekti ve ilerledi. Yolun kenarından boşluğa doğru kaderini belirleyen olan adımı attı. Bunu yaparken, kendisini farklı bir sonuç hayal etmeye zorladı. Kendisini düşerken görmeyi reddetti ve havada kaldığını ve yürüdüğünü gördü.

Thor'un bu hayali zihninde giderek güçlendi ve boşluğa adım attığında sert bir zeminde duruyormuş gibi hissedince hiç şaşırmadı. Aşağı bakınca, hava ve pus gördüğü halde, üstünde durabildiğini fark etti.

Thor yürüdü, boşluğu havada ilerleyerek aştı ve halkanın etrafında ilerlemeye devam etti. Adım adım giderek tekrar taşa vardı.

Başarmıştı.

Daha önceden hiç hissetmediği, onu tamamıyla saran bir güçle yürümeye devam etti. Kendisini hiç o kadar güçlü hissetmemişti. Artık rakiplerinden korkmuyor, gelmelerini istiyordu. Kendisinden de korkmuyor, kabulleniyordu.

Dairenin etrafında yürümeyi tamamlarken, kendi içindeki bir şeyi tamamlamış gibi rahatladığını hissetti. En sonunda, onca seneden, onca savaştan ve görevden sonra, artık korkmuyordu. Nihayet, kendisine olan inancı tamdı.

Aniden, pus tamamıyla yok oldu ve güneş bir milyon tane renk saçarak ve etrafını bir gökkuşağı gibi sararak parıldadı. Thorgrin daireyi tamamladığında, dünyanın karşısında açıldığını hissetti ve dairenin başlangıç noktasına döndüğünü fark etti.

Thor birden karşısında beliren bir gök geçidi gördü. Taştan yapılmış kemerli bir yol daireden ayrılıyor, kıvrılarak ve yükselerek pusların giderek daha da tepesine çıkıyordu. Bu yamacın tepsinde taş bir şato gördü. Gücün orada daha fazla olduğunu hissetti. Kendini bildi bileli rüyalarını süsleyen şatoydu. Annesinin şatosunu andırıyordu, ama farklıydı.

Güneşte parıldayıp ışıldayan ve parlak şato kapısında onu bekleyen bir şey gördü.

İlk adımı atarken, kemerli yolun sonunda son sınavını oluşturan bu yolu da aşarsa, Felsefe Yüzüğü'nün onu bekleyeceğini biliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Darius gözlerini ağır ağır açtı. Başı çatlayacak gibiydi. Karanlıkta etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Yüz üstü yere uzandı ve suratını sert ahşap zemine dayadı. Zemin okyanus suyu gibi kokuyordu. Dünyası bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Aralıklardan içeri gün ışığı sızdığını görünce, şaşkınlıkla bir geminin alt güvertesinde olması gerektiğini fark etti.

Darius panik içinde doğrulmaya çalıştı, ama kollarını ve bacaklarını oynattığında, bunların kalın demir prangalara burulduğunu ve zincirlerinin ahşap zemine sürtündüğünü gördü. Başı fena halde ağrırken ve gözleri loş ışıkta bile sızlarken, doğrulmaya çalıştı. Başını ellerinin arasına alıp nerede olduğunu anlamaya gayret etti. En son neler olmuştu? Hatırlamakta zorlanıyordu.

Etraftan ahşap panellerin gıcırtısı geliyordu ve dünyası ağır ağır aşağı yukarı yonarken,
Darius suda olduğunu, Tanrı bilir nereye doğru azgın okyanus dalgalarının arasında ilerlediğini anladı. Birisi onu tutsak almıştı. Ama kim?

Darius etrafından inlemeler geldiğini duyunca, bulunduğu yere bakındı ve gözleri loş ışıkta suda olduğunu, Tanrı bilir nereye doğru azgın okyanus dalgalarının arasında ilerlediğini anladı. Birisi onu tutak almıştı. Ama kim?

Darius etrafından inlemeler geldiğini duyunca, bunduğu yere bakındı ve gözleri loş ışığa yavaş yavaş alışırken, kendisini gibi güverteye zincirlenmiş yüzlerce kişi olduğunu gördüğüne şaşırdı. Adamlar kıpırdandıkça, etrafı hafif bir zincir sesi kaplıyordu. Onları daha iyi görebilmek için hareket etmeye çalıştığında, bedeni acıyla sarsıldı ve artık bir köle olduğunu anladı… Oradaki herkes köleydi. Bunun da tek bir anlamı vardı: İmparatorluk onları esir almıştı.

Darius başını ovuşturup düşünmeye çalıştı. Bir şekilde oraya, o geminin alt güvertesine gelmişti. Bir şekilde esir alınmıştı.

Gözleri yumdu, acıyı hissetmemeye çalıştı ve kendisini hatırlamaya zorladı. Babasının yüzünü ve İmparatorluk başkentinde arenadaki zamanını gördü. Babasının nasıl kollarında öldüğünü hatırladı… Bir anda bir güç akımıyla gelen o canlandırıcı hissi hatırladı. O filleri havaya savurduğunu ve arenayı yıktığını düşündü… Şehir kapılarını açarak, Yediler Şövalyelerinin içeri akın etmesini şehri yok etmesini sağladığını hatırladı…

Sonra da üstüne sopaların indiğini anımsadı.

Suratını ovuşturarak darbelerle bilincini kaybettiğini, zincirlendiğini ve başkentin istila edildiğini fark etti. Ama o kadar büyük bir ordunun söz konusu olduğunu hatırlayınca, hayatta olmasının bile bir şans olduğunu anladı.

Garipti, ama esir alınmıştı. Bir imparatorluk kölesiydi. Ama bu sefer Yediler Şövalyeleri'nin bir kölesiydi.

Peki, onu nereye götürüyorlardı?

"KÖLELER! AYAĞA KALKIN!" diye kükredi birisi aniden.

Alt güverteye birden keskin gün ışınları girdi ve iki devasa ahşap kapı yukarıdan açıldı. İçeriye düzinelerce İmparatorluk askeri girdi.

Darius bir kırbacın şakladığını duydu ve sırtında bir kırbaç darbesi hissedince acıyla irkildi. Derisi soyuluyormuş gibiydi. Arkasına bakınca, sıra sıra düşman askerinin içeri girdiğini gördü. Birkaçı öne çıkıp kılıçlarını kaldırdı ve aşağı indirdi.

Darius öleceğini sanıp buna hazırlandı, ama bir tangırtı koptu ve zincirlerinin koptuğunu hissetti.

İri eller onu tutup ayağa kalırdı. Dizelerinin bağının çözüldüğünü, güçten düştüğünü ve başının döndüğünü hissetti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı.

Arkasına bir tekme yiyince, öne doğru tökezledi ve yüzlerce diğer köleyle birlikte düştü. Düzinelerce asker onları apar topar karanlık mahzenden yukarı güvertenin aydınlık kısmına çıkardı.

Darius diğer kölelerle birlikte sendeleyerek giderken, gücünü hatırladı ve bunu yeniden çağırmaya çalıştı.

Ama gücü anlayamadığı bir nedenden dolayı gelemdi. Her ne güce sahipse, bunu yine kaybetmişti. Belki de yeniden birikmesi gerekiyordu.

Gözlerini kısıp ellerini suratına doğru götürürken, parlak gün ışığına doğru tökezleyerek ilerledi ve bir asker onu itince, güverteye yığıldı ve diğerlerine takıldı.

Bir başka asker onu kaptığı gibi kabaca ayağa kaldırdı. Darius etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Gemiyi inceleyince, yüzlerce düşman askerinin devasa savaş gemisinin güvertelerinde devriye gezdiklerini, geminin yan tarafında sıralara zincirlenmiş olan ve kürek çekmeye zorlanan kölelere göz kulak olduklarını gördü. Düzinelerce köle daha geminin yanındaki toplara zincirlenmişti. Çok sayıda başka köleyse ağır işler yapıyor, güverteleri ovuyor, yelkenleri açıyor veya eli kırbaçlı askerler ne emir verirse onu yapıyordu.

Darius ileriye, tırabzanların ötesine baktı ve bu savaş gemisinin İmparatorluk savaş gemilerinden oluşan filonun minnacık bir parçası olduğunu gördü. Binlerce birlikte ilerleyen ve bir yere doğru gitmekte olan gemi ufku kaplamıştı. Nereye gittiklerini merak etti.

"Yürü, köle!" diye emretti bir İmparatorluk askeri. Sonra, kaburgalarına dirsek attı.

Darius bir grup köleyle birlikte sendeledi ve askerlerin onu tuttukları gibi küreklerinin üstüne eğilmiş kölelerin olduğu bir sıraya götürdüğünü gördü. Adamlardan hiçbiri hareket etmiyordu. Darius adamlara dikkatle bakınca, çıplak sırtlarındaki derin kırbaç yaralarını ve güneş yanıklarını gördü. Neden kımıldamadıklarını merak etti. Adamlar kürek çekerken uyuya mı kalmışlardı?

Askerlerde biri öne çıkıp adamların zincirlerini teker teker kesince, sorusunun yanıtını almış oldu. Askerler zincirleri aldılar ve kölelerin hepsini arkaya ittiler.

Darius adamların cansız bir halde sırt üstü güverteye devrildiklerini görünce şaşırdı.

Ölmüşlerdi.

Daha da çok asker öne çıktı ve cesetleri kaldırdı. Onları sırayla tırabzanlara götürüp denize attılar. Darius cesetlerin suya düştüğünü ve akıntıların onları hızla sürüklediğini gördü. Cesetler suya batmadan önce, birkaç köpekbalığının onları kapıp suyun dibine çektiğini gördü.

Darius boşalan sıraya baktı. Ölen kölelerin kanlarıyla kaplı sıra içini dehşetle kapladı. Ne kadar süredir orada olduklarını, ölene dek ne kadar kürek çektiklerini merak etti.

Ama bunu daha fazla düşünecek vakti olmadı, çünkü boş bir yere itildi, tekrar zincirlendi ve zincirleri az önce ölü kölelerin oturduğu sıraya bağlandı. Bilekleri küreklere zincirlendi. Yanındaki yeni kölelere de aynı şey yapıldı. Darius aniden sırtında bir kırbaç darbesi hissetti ve tüm bedenine korkunç bir acı yayıldı.

“KÜREK ÇEKİN!” diye bağırdı komutanlardan biri.

Diğer bütün köleler kürek çekmeye başlayınca, Darius da onlara katıldı. Çılgınlar gibi kürek çekip, acısını hissetmemeye gayret etti. Bir cehennemin yerini diğerinin aldığını artık biliyordu. Çok geçmeden, orada ölecekti.

Darius suya baktı ve okyanusu inceledi. Güneçlerin açısına bakınca, doğuya gittiklerini anladı. Derken, bunun tek bir anlama gelebileceğini fark etti: Bu kocaman filo İmparatorlukta tek bir yere gidiyor olabilirdi.

Halka.

Bir savaş çıkacaktı. Gelmiş geçmiş en büyük savaş olacaktı. Darius da yanlış tarafta yer alıyordu ve kendisini bu savaşın ortasında bulacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn havada uçarken, çığlık atıp karşısındaki halatı kaparken, diğer eliyle de Krohn'u sıkıca tuttu. Gwen halatı kıl payı tutmayı başarırken, Kendrick de yanındaki halatı tutmayı başardı. Gwen halatta çılgınlar gibi sallanırken düşmemeye gayret etti. Son sürat Yamacın yan tarafından halattan aşağı kayarken avuçlarının yandığını, Krohn'un pençeleriyle onu tutmaya çalıştığını hissetti.

Etrafında hayatta kalan herkesin halatlardan aşağı kaymakta olduğunu gördü. Kendrick, Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden, Brandt, Atme, Kaden, Ruth ve Yamacın düzinelerce askeri baş döndürücü bir hızla, İmparatorluk istilasına karşı koyabilecek son güç olarak aşağı kayıyordu. Aşağı o kadar çabuk vardılar ki, Gwen soluk bile alamadı. Aşağı baktığında, hala yüzlerce adım mesafe olduğunu fark etti. Tam rahatladığını hissetmişti ki, birden etrafında çığlıklar duydu.

Adamlarından birinin bağırdığını duyunca, adamın omzuna bir ok saplandığını görüp şaşırdı. Adamı halatı daha fazla tutmayı başaramadı ve ellerini ve kollarını sallayarak aşağı düşüp öldü.

Gwen yukarı bakına, İmparatorluk askerlerinin uçurumun kenarında durduklarını ve üstlerine ok yağdırdıklarını gördü. Okardan biri vınlayarak başının yanından geçti. Sonra, bir çığlık daha duyuldu ve adamlarından birkaçının daha halatları bıraktığını ve onca mesafeden aşağı çakıldıklarını gördü.

Gwen daha da büyük bir hızla kaydı. Mızraklar fırlatılırken kalbi hızla atıyor, bunlar yanından geçtiğinde irkiliyor ve ona isabet etmemeleri için dua ediyordu. Etrafındaki adamları aşağı kayarken mızraklara ve oklara isabet oluyor, sayıları gitgide azalıyordu. Kendisini daha da hızlı inmeye, neredeyse halatı bırakıp atlayacak raddeye geldiğinde, midesinin bulandığını hissetti.

Hala yüz elli metre kadar aşağıda olan zemine yaklaşırlarken, Gwen daha fazla bağırış çağırış duydu ve dehşet içinde İmparatorluk askerlerinin halatları kesmeye başladığını gördü. Halatlar artık işe yaramaz hale gelmişti ve adamlar hızla düşüp yere çakılıyorlardı.

Gwen aşağıya bakınca, süratle yere yaklaştığını gördü. Her yer ceset doluydu. Halatı daha da sıkıca kavradı, yavaşlamaya gayret etti ve avuçlarının acımasına rağmen bacaklarını kırmamak için önlem aldı. Yerden altı metre yükseklikte yavaşladı ve aniden halatının kesildiğini hissetti.

Halat gevşek hale gelince, Gwen Krohn'la birlikte debelenerek doğrudan zemine doğru uçmaya başladı. Düşüşünü hafifletebilmek için cesetlerin istiflendiği bir noktayı gözüne kestirdi.

Etrafında diğerlerinin de yere düştüğünü, zırhlarının tangır tungur öttüğünü gördü.

Gwendolyn yavaşça elleriyle dizlerinin üstüne kalktı, kaburgaları kırık mı diye üstünü yokladı ve nefes nefese öylece durdu. Krohn yanına gelip yüzünü yalayınca, Gwen onun başını okşadı.

Bir mızrak aniden tam yanına isabet etti. Gwen yukarı bakınca, hala okların ve mızrakların hala fırlatıldığını gördü.

Derhal ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Kendrick'le diğerlerinin ayağa kalkmasına yardım etti ve yanına alıp koşmaya devam etti. Hep birlikte önce yavaş yavaş ve sendeleyerek, sonra biraz hızlanarak ölümcül uçurumlardan uzaklaştılar. Gwen geride o kadar ölü savaş arkadaşı bırakmaktan hiç hoşlanmasa da, o sırada başka bir seçenekleri yoktu.

Gwen başını kaldırınca, karşılarındaki gölü gördü. Diğerleriyle birlikte teknelere koştular. Üstleri başları kir toz içinde birkaç tekneye doluşturlar ve açıldılar.

Herkes kürek çekmeye, düşman askerlerinden ve uçurumlardan uzaklaşmaya çalıştı. Askerlerden bazıları çoktan halatlara atlamış peşlerinden geliyordu. Gwen kıyıya bakınca, boş tekneleri fark etti ve neler olacağını tahmin etti.

"Durun!" diye bağırdı. "Diğer tekenler burada!"

En yakındaki teknede olan Kendrick ciğerleriyle birlikte kıyıya bakınca Gwen'in aklından ne geçtiğini anladı ve teknesini durdurup diğer yöne çevirdi. Sonra, ayağa kalktı. Oraya bir mızrak fırlattı. Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden ve Ruth da ayağa kalkıp aynı şeyi yaptılar. Tekneleri teker teker deldiler. Askerleri de mızraklarını fırlatırken, bazıları kürek çek tekneleri bunlara yaklaştırdı ve ucu topuzlu zincirleriyle vurdu. Teknelerde kocaman delikler açıp batmalarını sağladılar. Gwen teknelerin batışını memnuniyetle izledi.

Hepsi teknelerindeki yerlerini alıp daha da hızlı kürek çekmeye başladılar. Kıyıdan uzaklaşırlarken, İmparatorluk okları etraflarındaki sulara düştü. Ama çok geçmeden, kıyıdan yaklaşık olarak yüz metre kadar uzaklaştılar ve düşman okları ve mızrakları nafile yere arkalarından suya düştü.

Gwen dönünce, düşman askerlerinin kıyıya vardıklarını fark etti… Ama bütün tekneler battığı için orada öylece kalmışlardı. En azından, tekneleri batırarak biraz zaman kazanmıştı. Başkentte hayatta kalanları bulup kaçmaları için ikna edebileceklerini umdu.

Ama onları nereye ve nasıl kaçıracaklarına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ne de olsa, şehrin etrafı bu gölle sarılıydı ve göl saldırganları geride tuttuğu halde, oradan kaçmalarını da imkânsız hale getiriyordu. Kaçabilseler bile, oranın ardında Hiçlik vardı. Durum çaresiz gözüküyordu.

Yılmadan kürek çekerlerken, ayaklarının dibinde oturan Krohn'la birlikte aklından savaşla ilgili manzaralar geçmeye başladı. Gwen ileride Yamacın başkentini görebiliyordu. Çanların çaldığını, insanların limanda dolandıklarını görebiliyordu. Hepsinin önünde zorlu bir yol olduğunu biliyordu. Tabii, hayatta kalabilirlerse.

Koldo kürek çekerek Kendrick'le ve diğerleriyle yanına geldi. Gwen ona baktı.

"Baban günün birinde gerek olursa, benden halkını buradan kaçırmamı istemişti," dedi. "Ama öldü ve sen en büyük çocuğusun. Dolayısıyla, komuta artık sende. Bu insanlar senin halkın. Yerine geçmeyi istemem."

Koldo ciddiyetle ve saygıyla ona baktı.

"Babam muhteşem birisiyi ve isteklerine saygı duyarım. Bizi buradan sizin götürmeniz gerektiğini biliyordu ve öyle olacak. Ben adamlarıma liderlik edebilirim, siz de halka. Liderlik işini birlikte yapabiliriz."

Gwendolyn tamam der gibi başını salladı. Rahatlamıştı. Koldo'ya başından beri saygı duyuyordu.

"Ama nereye gidebiliriz?" diye sordu. "Babanın düşündüğü bir yol var mıydı?"

Koldo hep birlikte şehre yaklaşırlarken kıyıya baktı ve iç çekti.

"Yamaç için eskiden beri bir kaçış planı vardı," dedi. "Keşfedileceğimiz anı düşünerek yapmıştık. Kalenin altında gizli bir tünel var. Tünel bu göllerin ve Yamacın altından ilerliyor ve uçurumların diğer tarafına ve Hiçliğe çıkıyor. Bizi gören olmazsa, oradan kuzeye ilerleyip Hiçlik'ten geçebilir açık denize açılan nehirlere çıkabiliriz. Oradan sonrasını bilmiyorum. Ama en azına kaçabiliriz… Tabii, herkesi şehirden vaktinde kaçırabilirsek. Bir de onların da gitmeyi istemesi gerek."

Gwendolyn evet der gibi başını salladı; bu fikir hoşuna gitmişti.

"Bana tüneli göster," dedi.

*

Gwen Yamacın karmaşık başkentinde çalan çanların, öten borazanların ve her yöne kaçışan halkın arasında hızla ilerledi. Ortalık şok fena karışmıştı. Yamaç daha önceden hiç istilaya uğramadığından, vatandaşları ne yapacaklarını kesinlikle bilemiyorlardı. Birçoğu yiyecek yağmalıyor, kolları tıka basa dolu halde evlerine götürüp kapılarını tahtalarla kapatıp kendilerini içeri kilitliyorlardı. Gwen başını salladı. Bu insanlar birkaç basit kilidin İmparatorluğu engelleyebileceğini sanıyorsa, onlara doğru Yamacın diğer yanından neyin geldiğini hiç bilmiyorlardı.

Gwen düşman askerlerinin iki tane sağlan mavna yapıp nehri aşmaya çalıştıklarını görmüştü. Ağır hareket eden geniş, kerestelerin birbirine bağlanmasıyla oluşturulan bu düz tekneler tonlarca askeri taşıyordu… Ama uzun değneklerle itilerek ilerliyorlardı ve yakıdan orada olacaklardı. Gwen çok geçmeden Yamacın her yanının yok edileceğini hayal edebiliyordu.

Koşmaya devam ederek, yanında Kendrick, Brandt, Atme, Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth, Steffen ve Krohn'la birlikte şehirde zikzaklar çizerek ilerledi. Grup birbirinden ayrıldı ve insanları kaleye toplamaya çalıştı… Koldo ona tünelin kalenin altında olduğunu söylemişti. Vatandaşlardan bazıları onu dinlediler, ama Gwen çoğunun ona kulak asmayışına endişelenmişti. İnsanlar dediklerine itibar etmediler, kulak asmadılar ve Yamacın keşfedileceğine, istila edileceğine inanmadılar. Diğerleriyse şehirlerini savunabileceklerine veya göz kulak olabileceklerine inanmışlardı. Geriye kalanlarsa tüm umutlarını yitirmişlerdi ve bir çıkış yolu bulamıyorlardı. Sokaklarda yerlere oturmuş öylece bekliyorlardı. Gwen insanların zor zamanlarda farklı tepkiler verişinin onu her zaman şaşırtacağını düşünmeden edemedi.

Gwen birkaç yüz insanı bir araya toplamayı başarmıştı; elinden gelenin en iyisi buydu. Onları kaleye götürdü. Ama girişe vardığında, Kendrick'le ve onun toparladığı insanlarla karşılaşınca, aklına bir şey geldi.

"Ne oldu?" dedi Kendrick.

Gwen oradan gitmeden önce son bir şey yapması gerektiğini fark etmişti.

"Jasmine," dedi.

Onu kütüphanenin derinliklerinde her şeyden habersiz bir halde bulacağını biliyordu. Onsuz gitmeyecekti.

"Geri geleceğim," dedi.

Kendrick endişeyle ona baktı.

"Nereye gidiyorsun? Vakit kalmadı."

Gwen başını sallayarak telaşla uzaklaştı.

"Kurtarmam gereken birisi daha var."

Gwen açıklama yapacak vakit olmadığından hızla gitti. Kraliyet avlusunu geçip sokaklara daldı ve kütüphaneyi görünce oraya koşmaya başladı.

Birden, birisinin onu ittiğini hissetti. Aşırı kilolu, panik içindeki bir adamın çaresizlik içinde onu durduğunu ve kemerindeki altın paralarla dolu keseyi almaya çalıştığını gördü. Adam bir hançer çıkarıp eksik dişlerini göstere göstere sırıttı.

"Boğazını kesmeden önce bana bütün paranı ver!" dedi.

Gwen bir şey yapamayacak kadar dehşet içinde kalmıştı. Adam hançeri ona doğrulturken, gafil avlandığını anlamıştı. Bir saniye sonra, bir hırlama sesi

duydu ve Krohn bir adan belirerek adamın üstüne atladı. Dişlerini adamın yanağına geçirdi.

Krohn onu yere mıhlarken, adam çığlıklar atıp bağırdı. Krohn adam hareketsiz kalana dek onu sarstı.

Gwen köpeğin hala diken diken halde olan sırtını okşadı.

"Sana bir iyilik borçluyum," dedi her zamanki gibi ona minnettar kalarak.

Gwen koşmaya devam etti. Krohn da dişlerinden kanlar akarak yanında koştu. En sonunda kraliyet kütüphanesine varıp içeri daldı.

Kütüphane karanlıktı ve Gwen boş bulunarak dışarıdaki karmaşayı unuttu. İçerisi insanı kandıracak kadar huzuruydu ve Gwen'in bir yanı keşke kapıları kapatıp tüm endişelerini unutabilse ve dışarıdaki dünya hala huzurluymuş gibi davranabilse diye düşündü.

Ama bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. O kapıların ardında ölüm ve savaş vardı. Oradan sesler duyulmasa bile, bu iki şey hızla yaklaşıyordu.

"Jasmine!" diye bağırdı.

Sesi kasvetli yerin boş salonlarında yankılandı. Gwen sıraların arasını aramaya koyuldu. Tonlarca kitabın yanından geçerken kızı bulamadı. Kalbi bir an için panikle çarptı. Onu bulamazsa ne yapacaktı?

"Jasmine!" diye bağırdı yine. Koridorlarda koşmaya baladı. Onu orada bırakamazdı. Ne pahasına olursa olsun onu bulacaktı.

Gwen tam bir köşeyi dönmüştü ki, elinde bir kitapla şaşkınlıkla ona bakan kıza çarptı.

"Seni duydum," dedi kız. "Kitap okuyordum. Neden panik içindesin. Tam da bu kitabın…"

Gwen onu kolundan kaptığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı.

"Vakit yok," dedi. "Saldırıya uğradık."

"Saldırı mı?" dedi Jasmine şaşkınlıkla.

Gwen kızı sürükleyerek koşmaya devam etti… Ama Jasmine birden elinden sıyrılıp bir öbek kitaba doğru gitti.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Gwen sabırsızlıkla.

"Bunlar en sevdiğim kitaplar. Onlar olmadan gidemem!"

Gwen iç çekti.

"*Hayatın* tehlikede," diye bağırdı çileden çıkarak.

Jasmine onu duymazdan geldi ve koridorda koşmaya başladı. Gwen sabırsızlıkla onu beklerken, küçük kız nihayet deri kaplı iki ufak kitabı kapıp geri geldi.

"Kitaplar benim *hayatım*," dedi. İkisi dönüp tekrar koşmaya başladılar.

"Özür dilerim," dedi Jasmine koşarlarken. "Ama onlar olmadan ölmeyi yeğlerim."

İkisi kütüphanenin kapılarından dışarı fırladılar ve aydınlık, gürültülü ve karışık sokaklara çıktılar. Gwen etrafındaki karmaşayı gören kızın suratının asıldığını fark etti.

"Şehrime ne oldu?" diye sordu Jasmine. "Bir halk nasıl bu kadar korkabilir?"

Gen kızın elini tuttu ve koşmaya devam ettiler. Kalabalığı yara yara ilerlediler. Krohn da kaleye doğru koşarlarken arkalarından geliyordu.

Oraya yaklaştıklarında, Gwen kocaman kapıların yarıya kadar kapandığını ve sadece orada sabırsızlıkla onu bekleyen Kendrick ve Steffen tarafından açık tutulduğunu fark etti. İki adam onu görünce rahatladılar ve Gwen Jasmine'le hızla içeri girince, kapıları ardından yankılanan bir gümbürtüyle kapattılar.

Gwen kendisini içeriye doluşmuş olan bir kalabalığın ortasında buldu. İnsanların arasından geçip geniş kalenin koridorlarında Koldo'nun yanına gitti.

"Başaracağınızı sanmıyordum," dedi Koldo sırıtarak. "Daha fazla bekleyemeyecektik."

Gwen de ona sırıttı.

"Ben de beklemenizi istemezdim."

"Annem nerede?" dedi Jasmine Koldo'ya.

Koldo ona bakıp annesinin orada olmadığını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Gwendolyn de aniden Kraliçe'yi hatırladı ve kalbi panik içinde çarpmaya başladı.

"Onsuz gidemeyiz," dedi Jasmine. "Odasında olmalı. Özellikle zor zamanlarda odasından çıkmaz."

Jasmine aniden döndü ve kalabalığın arasına dalarak büyük merdivenlere doğru koştu.

Koldo "Jasmine!" diye bağırdı.

Ama küçük kız çoktan gitmişti.

Gwen onu da Kraliçe'yi de orada bırakamayacağını bildiğinden, hiç tereddüt etmeden peşinden gitti. Krohn da derhal onu izledi.

Gwen mermer basamaklardan hızla üçer üçer çıktı, kıvrılarak ilerleyen koridorlara daldı ve en sonunda nefessiz kalmış bir halde Kraliçe'nin odasına daldı. Gwen kapıda kimsenin nöbet tutmadığını ve kapının açık olduğunu görünce şaşırdı… Ama şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Her yer boşaltılmıştı.

Gwen odaya daldığında, Kraliçe'nin dokunulan kızını kucağına almış, pencerenin önünde saçlarını okşadığını görünce şaşırdı. Kraliçe'nin gözleri dolu doluydu.

"Anne!" diye bağırdı Jasmine.

"Kraliçem!" dedi Gwen. "Hemen bizimle gelin! İmparatorluk buraya varmak üzere."

Ama ikisi de yanına gideren, Kraliçe oturmaya devam etti.

“Kocam öldü,” dedi alçak ve hüzünlü bir sese. “Öz oğlumuz tarafından öldürüldü.”

Gwen onun üzüntüsünü bir kraliçe olarak gayet iyi anladı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Gerçekten. Ama derhal bizimle gelmelisiniz. Burada öleceksiniz.”

Ama Kraliçe başını salladı.

“Burası evim. Kocamın öldüğü yer. Ben de burada öleceğim.”

Gwen şok içinde donakaldı. Ama tuhaf olsa da onu anlayabiliyordu. Orası Kraliçe’nin hayatı boy ucan bildiği tek yuvaydı ve kocası orada öldüğünden oradan ayrılamıyordu.

“Anne!” diye bağırdı Jasmine panik içinde kolunu tutarak.

Ama annesi dalgın dalgın ona bakmakla yetindi.

“Kocam olmadan hayatım sona ermiştir demektir. Hayatım buydu. Güzel bir hayattı. Bensiz gidin. Kendinizi kurtarın.”

“Anne,” diye ağlamaya başlayan Jasmine sıkı sıkı ona sarıldı. “Burada kalamazsın!”

Kraliçe de ona sarıldı ve kızının saçlarını ağlaya ağaya okşadı.

“Git, Jasmine. Seni seviyorum. Gwendolyn’le git. Artık sana o annelik yapacak.”

Jasmine annesini bırakmak istemediği için kolunu sıkıca tuttu. Ona sarılmak için kitaplarını bile yere bırakmıştı.

Ama Kraliçe en sonunda onu kendisinden uzaklaştırdı ve kitaplarını ona Verdi.

“Kitaplarını da al. Gwendolyn’le git. Beni unutma. Burayı da şu anki haliyle değil, eski haliyle hatırla. Git!” dedi sert bir sesle.

Jasmine şok içinde orada kalakaldı. Gwen öne çıkıp onu kolundan tuttu. Kız döndü ve onunla birlikte koşmaya başladı. Gwen dönüp son bir kez Kraliçe’ye baktı. İki kraliçe birbirlerine başlarını salladılar. Gwendolyn her ne kadar anlamak istemese de onu çok iyi anlıyordu.

*

Gwendolyn Jasmine ’in elinden tutarak koridorlara fırladı. Krohn da peşlerinden gitti. Koridorlarda sağa sola saparak ve köşeleri dönerek ilerleyip, basamakları atlayarak ve diğerlerine yetişmeyi umarak aşağı kata indiler.

Ana koridorlara vardıklarında, Gwen orada kimsenin olmadığını gördü. İnsanlar kaleden tünele geçmişlerdi. Gwen koridorlarda ilerlerken, insanların

seslerinin uzaktan geldiğini fark etmişi. Hızla koşarak onlara yetişmeye çalıştı. Krohn da her zamanki gibi ok gibi peşlerinden geliyordu.

En sonunda, o ve Jasmine, Kendrick, Steffen, Koldo ve diğer şövalyelere yetiştiler; Yamacın sürgüne gidecek olan birkaç yüz vatandaşıyla birlikte, Koldo'nun peşinden kaledeki uzun ir koridoru sonundaki geniş bir salona girdiler.

"Önce kadınlar ve çocuklar!" diye bağırdı Koldo kalabalık heyecanla peşinden gelirken. Uzakta, kale duvarlarının ardında, Gwen şehir sokaklarındaki karmaşanın daha da kötüye gittiğini duyabiliyordu. İmparatorluk yaklaşıyor mu diye merak etti. Vakitlerinin az olduğunu biliyordu.

Koldo'nun adamlarından birkaçı kolları çevirdiler ve kocaman çelik bir kapı gıcırdayarak açıldı. Kadınlar ve çocuklar öne fırladılar. Adam daha içeri kimse giremeden, kalabalığın arasından bir adam fırlayarak yanlarına geldi.

Kalabalıktan hayret dolu sesler yükselirken, Gwen bunun Mardig olduğunu dehşet içinde gördü. Mardig herkesten önce tünele girmek için acele ediyordu.

Mardig herkesi aştı, aralık kapıdan içeri girdi ve derhal yukarı uzanıp bütün kapıları ardından kapatmaya ve herkesi dışarıda mahsur bırakmaya çalıştı.

Gwen adamın ödlekliğine ve gaddarlığına diğerleri gibi inanamıyordu. Mardig'in en yakınındaki kişi olan Kendrick derhal harekete geçti. Öne atılıp kendisini kapanmadan önce kapıların arasına attı. Bunu yapmazsa, kapıların sonsuza dek kapanacağını ve sadece Mardig'in kaçacağını ve geri kalan herkesin öleceğini biliyordu.

Kendrick kapıların arasında durdu, ama kapılar kapanırken bir an için acaba sıkışacak mı diye düşündü.

Krohn bir anda hırlayıp ileri atıldı. Havaya sıçrayıp Mardig'in üstüne atladı ve kapıyı kapatmasını engelledi.

Kendrick ve kardeşleri de bunu fırsat bilip öne fırladılar. Herkes kapıların açık tutulmasına yardımcı oldu.

Koldo içeri uzanıp Mardig'i gömleğinden yakaladı, onu dışarı çekti ve yere serdi. Mardig ellerini kaldırdı, tir tir titreyerek ona baktı.

Beni öldürme diye bağırdı çatlak bir sesle.

Koldo pis bir ifadeyle ona baktı.

"Ölümü hak etmiyorsun! Daha kötüsünü hak ediyorsun!" dedi.

"Bize ihanet ettin," dedi Ludvig titrek bir sesle. "Kendi kardeşlerine ihanet ettin."

Mardig de onlara pis pis baktı.

"Asla benim kardeşim olmadınız. Sadece babalarımız aynı, o kadar. Bu, seni kardeşim yapmaz."

"Kralı o öldürdü," dedi Gwen öne çıkarak.

Kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi.

Gwen ona baktı.

“Anlat onlara,” dedi. “Onlara ne yaptığını söyle.”

Mardig aynı ifadeyle ona baktı.

“Bir kişinin daha ölmüş olmasının ne önemi var?”

Koldo suratını buruşturdu ve bir adım atıp çizmesini Mardig’in göğsüne dayadı. Tiksintiyle ona baktı.

“Ölüm sana fazla iyi bir son olur,” dedi öfkeyle. “Güç sahibi olmayı ve bu kaleyi istedin. O yüzden de bunlara sahip olmalısın. Bizler giderken ve İmparatorluk burayı istila ederken, sen burada kalacaksın. Kale senin olacak… Hepsi senin. Sana ne olacağına onlar karar verecekler.” Sırıttı. “Eminim ki akıllarına bir sürü fikir gelecektir.”

Birkaç asker öne çıkıp Mardig’i ayağa kaldırdı ve taş bir duvara zincirledi. Orada durup çelik kapıların açılışını izlemek zorunda kaldı. Ortaya taş bir merdiven çıktı. Kadınlar ve çocuklar meşaleleri kaparak basamaklardan aşağıdaki tünele inmeye koyuldular.

“HAYIR!” diye bağırdı Mardig. “Beni burada bırakamazsınız! Lütfen!”

Ama herkes onu duymazdan geldi ve tünele girmeye devam etti.

Gwen son kişi de girene dek bekledi. Kendrick, Steffen, Illepra ve bebeği ve geri kalanlar da girdikten sonra, durup son bir kez etrafına bakındı. Gürültü artık kulakları sağır edecek seviyeye ulaşmıştı. İmparatorluk geliyordu. Düşmanlar kapılardaydı ve Gwen kısa bir süre sonra her şeyin yok edileceğini biliyordu.

Geriye kalan son birkaç kişiye baktı ve herkes birbirine kasvetli bir tavırla başını salladıktan sonra, çelik kapılar kapanıp arkalarından kilitlenmeden önce içeri girdiler. Kapılar kilitlenirken, Gwen son olarak boş kalede yankılanan Mardig’in çığlıklarını duydu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thorgrin gök geçidinde ağır ağır yürüdü. Etrafındaki puslar güneş doğarken dağıldı ve güneş ışınları şeritler haline onu aydınlattı… Thor karşısındaki şatoya hayretle baktı. Kapısı ve pencereleri parıldıyordu ve basamaklarında Felsefe Yüzüğü duruyordu.

Dairenin etrafını yürümeyi tamamlayan Thor değiştiğini hissetti. Hayatında ilk kez bir silaha ihtiyacı yokmuş gibi hissediyordu, çünkü içindeki gücün çok daha muazzam olduğunu biliyordu. İçinde gerçeklik yaratacak ve gördüğü gerçekliği reddedecek bir güç vardı. Karşısında gördüğü her şeyi ve herkesi yaratacak güce sahipti… Tüm dostları, düşmanları, kardeşleri ve hainleri… Tüm bunlar kendi zihninin birer ürünüydü. Zihninin derinliklerinde en güçlü diyarların var olduğunu biliyordu.

Gök geçidinde yürürken, bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ama bir yandan da bu bölgenin kendi zihninde var olduğunu da biliyordu. Gerçekle zihninin arasındaki duvarlar bulanıklaşıyordu. Hayatında ilk kez bu duvarların ne kadar ince olduğunu anlıyordu. Aynı madeni paranın iki farklı yüzü gibiydi. Bunları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Attığı her adımla birlikte, uyanıkken görülen bir rüya gibi zihninin daha da derinliklerine girdiğini biliyordu.

Geçidin sonuna vardığında ve başını kaldırdığında, annesinin orada kollarını iki yana açmış, gülümseyerek onu karşıladığını gördü ve kendisini evine dönmüş gibi hissetti. Artık kutsal bir yolculuğu tamamladığını ve sonraki ve nihai aşamaya hazır olduğunu biliyordu. Druidler Diyarı'na yaptığı bu ilk yolculuğun bir tamamlanış değil, bir başlangıç olduğunu anlamıştı; bir şeyi eksik bırakmıştı. Ama bu sefer, son kez geri dönüyordu. Zafer bir kazanmış bir savaşçı gibi. Ustalaşmış bir savaşçı gibi.

Thor gök geçidinin etrafında yürümeyi tamamladıktan sonra şatonun karşısındaki taş platformda, annesinden ve onun ayaklarının dibinde duran yüzükten birkaç adım ötede durdu ve baktı. Annesinden yayılan ışık öylesine güçlüydü ki, onun sevgisini ve onayının ışıkla birlikte ona aktığını hissedebiliyordu.

"Thorgrin, oğlum," dedi annesi onu sesiyle anında rahatlatarak. "Bütün sınavları geçtin. Sana veremediklerimi kendin elde ettin."

Annesi kollarını uzatınca, Thor öne gidip ona sarıldı. Annesi de onu kucakladı. Thor dünyanın gücünün içine aktığını hissetti. Geri çekilip ona bakınca, annesi gülümsedi.

"Seni ilk gördüğümde, seni bekleyen tehlikelere ve olaylara karşı seni uyarmayı çok istedim. Vereceğin kayıpları ve kazanacağın zaferleri anlatmak

istedim. Ama bunu yapamadım. Bunları senin öğrenip keşfetmen gerekiyordu.”

Annesi içine derin bir nefes çekti.

“Senin muazzam başarılar elde edişini izledim. Gerçek bir savaşçısın. Artık sırrı anlıyor musun? Gücün özünün nerede olduğunu anlıyor musun?”

Thor bu soruyu dikkatle düşündü. Bu bilmecenin yanıtını hissediyordu.

“Gücün özü içimizde yatıyor,” dedi.

Annesi beğeniyle başını salladı.

“Güç silahlarda değil,” dedi Tor. “Silahları birilerinin yapması gerekir ve gerçek güç kişinin içinden gelir. Gerçek güç başkalarına bağımlı kalmamamızı gerektirir.”

Annesi gözlerinde bir parıltıyla ona gülümseyip evet der gibi başını salladı.

“Sana öğretebileceğimden fazlasını öğrendin. Artık hazırsın oğlum. Artık bir ustasın. Artık Druidler’in Kralısın.”

Annesi yanındaki ince uzun altın bir kılıcı havaya kaldırdı. Kılıç güneşin altında parıldadı.

“Diz çök,” dedi.

Thorgrin diz çöktü ve kalbi hızla atarken başını eğdi.

Annesi kılıcın ucunu indirdi ve omuzlarına birer kere hafifçe değdirdi.

“Şimdi kalk, Thorgrin. Kalk, Druidler’in Kralı.”

Thorgrin kalkarken değiştiğini hissetti. Daha yaşlı.
Daha güçlü. Durdurulmaz ve dünyanın enerjisiyle dolu hissetti.

Annesi kenara çekilip yeri işaret etti. Thor annesinin arkasındaki ufak ve altın bir tabanlıkta Felsefe Yüzüğü’nün görünce gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Artık kaderini tamamlama vaktin geldi,” dedi annesi. “Hayatını değiştirecek olan yüzüğü kabul edeceksin.”

Annesi öne çıkmasını işaret etti.

“Bu, senin tamamlayacağın bir yürüyüş. Bu yüzüğü sadece ve sadece sen takabilirsin.”

Thor heyecandan nefessiz kalmış bir halde kalkıp birkaç adım ötede duran yüzüğe doğru ilerledi. Buna yaklaşırken, ne olduğunu bilmediği, platinyum benzer bir maddeden yapıldığını gördü. Ortasında siyah renkli ince tek bir taş vardı ve kara elması andırıyordu. Yüzük o kadar parlaktı ki, güneş yanında sönük kalıyordu.

Thor durdu ve titreyen elini uzattı. Yüzükteki yayılan gücü hissetti. Bunu parmağına takınca, hayatının sonsuza dek değişeceğinden korktu.

“Bunu sağ eline takmalısın, Thorgrin. İşaret parmağına tak.”

Thorgrin yüzüğü alıp parmağına taktı.

Yüzük eline değer değmez kendisini ilk kez gerçek anlamda canlanmış hissetti. Yüzükten parmağına, damarlarına, koluna ve omzuna yayılan müthiş bir

ısı sonra göğsüne ve kalbine ulaştı. İçini bir ılıklık kapladı. Damarlarına alev alev bilmediği bir güç yayıldı. Güneşin enerjisi onu baştan aşağı dolduruyor, çok güçlü kılıyor ve gökyüzünü kaldırabilirmiş gibi hissettiriyordu.

Annesi ona baktı ve Thor annesinin onu farklı gördüğünü anladı. Bunun farkındaydı. Artık farklıydı. Bir delikanlı, hatta bir erkek gibi bile hissetmiyordu. Bir şövalyeden, bir savaşçıdan ve bir Druid'den bile güçlü hissediyordu. Bir usta gibiydi. Bir kral gibi. Kendisini Druidler'in kralı gibi hissediyordu.

Orada dururken, Kan Efendisi'yle savaşmaya hazır olduğunu hissetti. Onun tüm ordusuna karşı savaşabilirdi.

"Sen seçilmiş kişisin, Thorgrin. Halkın artık seni lider olarak görüyor. Alın yazgını yerine getir. Onlarınkini de öyle."

Thor ona sarılmak için eğildi, ama annesi kaybolmuştu.

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak etrafına bakındı, ama şato da artık yoktu. Gök geçidi de kaybolmuştu. Bomboş bir uçurumun tepesinde, yamacın ve bir hiçliğin kenarında duruyordu; etrafında bir bulutlar denizinden başka bir şey yoktu.

Thor bir cıyaklama duydu ve Lycoples'in birkaç adım ötesinde durmuş, delici sarı gözleriyle ona baktığını ve beklediğini gördü. Ejderha ona ve parmağındaki yüzüğe baktı. Thor hayvanın ona daha büyük bir saygıyla baktığını fark etti.

Thor da gücünün onunkine eşit olduğunu hissederek ona baktı.

Bir kere sıçrayıp sırtına bindi. Ejderhayla aynı güce sahip olduğunu, hatta daha büyük bir güce sahip olduğunu hissediyordu.

"Gidip oğlumu kurtaralım," diye ejderhaya emir verdi.

Lycoples kanatlarını çırpıp havaya yükseldi. Thor savaşacak olmanın heyecanını hissetti. Bu sefer, buna hazırdı.

Nihayet, savaşmaya hazırdı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Reece yanında O'Connor, Elden, Indra, Matus, Angel ve Selese'yle gemisinin pruvasında duruyordu. Thor'un yokluğunda Lejyon kardeşlerinin lideri oydu. Doğuya doğru giderlerken, karşılarındaki hedefe odaklandı: Halka. Ufukta bir yerdeydi. Aradan geçen her saniyeyle birlikte, bunu düşündükçe kalp atışları hızlanıyordu. En sonunda, onca zaman sonra, vatanına geri dönüyordu. *Vatan*. Bu sözcük uzun süre önce anlamını yitirmişti.

Reece çok geç olmadan Halka'ya dönebilmek için kendisini büyük bir baskı altında hissediyordu. Thorgrin geri döneceğini, onları orada karşılayacağını ve yardımlarına ihtiyaç duyacağını biliyordu. Ne de olsa, Halka henüz ellerine geçmemişti. Yani, savaşmak zorunda kalacaklardı. Hatta hayatlarının en büyük savaşı olacak, oradan giderlerken yaptıkları savaşı bile aşacaktı. Tüm İmparatorluğun oraya saldırması da olasılıklardan biriydi ve Reece Thorgrin ve ejderhasına rağmen kazanamayacakları bir savaş olabileceğini biliyordu.

Buna rağmen, vatanı için savaşacak olmak, fazla şansları olmasa bile onu heyecanlandırıyordu. Orayı tekrar ele geçirme şansına sahip olmak, yeniden inşa etmek, hayata başlamak ve büyüdüğü yerde hayatına devam edebilmek, tüm anılarının olduğu yerde olabilmek onu eksiksiz ve canlı hissettiriyordu. Savaşta ölse bile, canını vatanı için seve seve verebilirdi. Ne de olsa, bir vatanı olmayan bir kişi neye sahipti?

Yollarına devam ederlerken, gemileri Thor ve ejderhası olmadan boş gibiydi. Artık herkes Reece'i lider olarak görüyordu ve Reece büyük bir sorumluluk üstlendiğini farkındaydı. Savaşa her zaman yanında en yakın arkadaşıyla birlikte girerdi ve onun orada olmaması Reece'in kendisini daha da yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Ama Selese yanındaydı. Gemiye bindiğinden beri onu bir kez olsun yalnız bırakmamıştı. Reece'in onun sürekli olarak yanında olmasına alışmıştı ve eline onunla ikinci bir şans geçtiği için minnettardı. İkisi birlikte neredeyse dünyanın yarısını gemiyle aşmışlardı ve Selese Ölüler Diyarı'ndan çıktığından beri Reece onsuz yaşayamayacağını düşünüyordu. Onu geri aldığına, hatalarını düzeltecek bir şansa eriştiğine ve aşkta ikinci bir şansı olduğuna minnettardı.

Reece Selese'nin açık mavi gözleriyle bir melek gibi ona baktığını fark etti. Sabahın ilk ışıklarında, onu hiç görmediği kadar güzeldi. Selese her zamanki sakin tavrıyla, o dünyaya ait değilmiş gibi ona bakıyordu. Gerçekten de, Ölüler Diyarı'ndan çıktığından beri bir parçası orada değil gibiydi.

Ama bu sefer Reece'e bakarken, gözleri dolmuştu. Reece onun daha anlamlı baktığını fark etti. Bir terslik olduğunu hissetti.

“Sorun nedir, aşkım?” diye sordu elini tutarak.

Selese gözlerinin içine baktı.

“Birlikte geçirdiğimiz bu zaman benim için her şeyden daha güzeldi,” dedi Selese Reece’in elini bırakmadan.

Reece bir vedayı andıran bu sözler karşısında endişelendi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi anlamaya çalışarak.

“Sana ikinci bir şans verildi, anlamıyor musun? Benim yeraltı dünyasında, Ölüler Diyarı’nda kalmam gerekiyordu ve sen beni geri getirdin. Sevgin beni geri getirdi.

Selese duraksayınca, Reece onun nereye varmak istediğini merak etti.

“Ama bir anlaşma yaptım ve ödemem gereken bir bedel var. Seninle sonsuza dek kalamayacağımı biliyordum. Geçici bir süre olacaktı. Sadece kaybettiğimiz şeyi düzeltmemiz için bize verilmiş olan bir şanstı.”

Reece kalbi gümbür gümbür atarken ve içini kötü bir his kaplarken ona baktı.

“Neden söz ediyorsun, aşkım?”

Selese ufka baktı ve çok açık renkli olan gözleri yaşlarla dolunca parıldadı.

“Birlikte geçireceğimiz zaman sona erdi,” dedi dönüp ona bakarak. Gözleri dolu doluydu. Uzanıp Reece’in yanağını yumuşacık eliyle okşadı.

“Ama seni her zaman sevdiğimi bilmeni istiyorum,” dedi. Reece yüreğinin paramparça olduğunu hissetti. “Her zaman da seveceğim. Her zaman seni kollayacağım. Her zaman da yanında olacağım.”

Reece elini elinden geldiğince sıktı ve onu bırakmak istemedi.

“Şimdi gidemezsin,” diye yalvardı büyük bir çaresizlik içinde. “Haksızlık. Buna izin vermeyeceğim.”

Selese’nin elini daha da sıkı tuttu, bırakmamaya çalıştı, ama bunu yaparken bile onun elinin kaybolmaya ve silinmeye başladığını, tutacağı bir şey yokmuş gibi hissetti.

Selese gözyaşları arasında gülümsedi.

“Beni asla bırakamasın. Ben de seni bırakamam. Her zaman birlikte olacağız.”

Selese eğilip onu öptü. Reece de gözleri dolarken ve onun yok olmaya başladığını hissederken onu geri öptü.

“Gitmem gerek, aşkım,” dedi Selese ağlayarak. “Hayat senin için başlamak üzere. Yeni bir hayat. Ama bazen yeni bir hayatın başlaması için, önce ölümün gelmesi gerekir.”

Selese geri çekildi. Reece onun parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Selese tırabzanlara varana dek geri geri gitti. Sonra kendisini yavaşça sırt üstü tırabzanların kenarından suya düştü.

Reece tuhaf bir biçimde sudan ses geldiğini duymadı.

"Selese!" diye bağırdı Reece.

Derhal onun haykırışıyla harekete geçen diğerleriyle birlikte tırabzanlara koştu. Oradan suya baktı ve suya atlamaya hazırlandı.

Onun gemiden inanılmaz derecede uzaklaştığını fark etti. Selese kollarını ki yana açmış, suratında bir gülümsemeyle sırt üstü suda süzülüyordu. Gökkuşağı renkli bir pus gelip etrafını sardı ve onu görünmez hale getirdi.

Birkaç saniye sonra, Selese suyun altında gözden kayboldu ve Reece anladı. Selese'yi sonsuza dek yitirmişti.

"SELESE!" diye bağırdı acı içinde. Parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek tırabzanı tuttu.

Pusların arasına baktı ve evrenin Selese'yi nasıl ondan alabildiğini düşündü. Derken, pusların arasında başka bir şeyin belirdiğini ve gemiye doğru suda süzüldüğünü görüp şaşırdı.

Reece gözlerine inanamayarak baktı. Pusların arasında lime lime olmuş tek yelkenli ufak bir tekne vardı. İçinde de kıpırdamadan yatan birisi.

Akıntı tekneyi pusların arasından çıkardı ve doğruca geminin gövdesine sürükledi. Reece şaşkınlıkla suya baktı ve kalbi hayretten duracak gibi oldu.

Ölüm hayatı getirir.

Nefesinin kesildiğini hissetti. Aşağıya baktığında, bir zamanlar sevdiği bir kadının kıpırtısız bir halde teknede yattığını gördü.

O engin sularda baygın bir halde yapayalnız olan kişi Stara'ydı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn diğerleriyle birlikte telaşla tünelde ilerliyor, yüzlerce kişi karanlık ve mağarayı andıran geçitte koşturuyordu. İçeriyi aydınlatan tek şey askerlerin ellerinde sallanan meşalelerdi. Gwen insanlara yanında Koldo'yla birlikte yön gösteriyor, Yamacın geri kalanıyla birlikte canını kurtarmak için koşuyor, özgürlüğe çıktığını umduğu bir tünelin derinliklerine inerken onları yönlendiriyordu.

Kendrick ve adamları, Steffen ve daha birkaç kişi yanında, Krohn ayaklarının dibinde koşuyordu. Bitmek bilmeyen tünelde köşeleri dönüp ilerlerken, karanlıkta korku dolu sesler yankılanırken, Gwen yaptıkları şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti. O sırada, kendisi ve yüzlerce kişi göllerin ta altında, yüzyıllardır kullanılmamış ve her an çökme tehlikesi bulunan bir tünelde kaçmaya çalışıyorlardı. Tünel ürkütücü bir kargaşa ve panik sesiyle yankılanıyordu. İnsanlar vatanlarını geride bırakıp karanlık bir bilinmeyene gidiyorlardı. Yollarını bir tek meşaleler aydınlatıyordu ve bunun bir şekilde onları özgürlüğe ulaştırabileceğini umuyorlardı. Ama onların seslerini bastıran çok daha meşum bir şey vardı. Metal kapıların kurcalanıp açılmak istediğine dair uzaktan gelen sesler de duyuyorlardı. İmparatorluk onları ezmek için tünele girmeye, peşlerine düşmeye çalışıyor, kapıları sürekli olarak yumrukluyordu. Bu sesler Gwen'in kalbinin adeta üstüne üstüne iniyordu.

Gwendolyn ileriye bakınca, karanlıktan başka bir şey göremedi ve acaba vaktinde kaçabilecekler mi, tünel onları özgürlüğe kavuşturacak mı diye merak etmeden edemedi.

"Tünelin tıkalı olmadığına emin misin?" diye sordu yanında koşmakta olan Koldo'ya.

Koldo sıkkın bir ifadeyle başını salladı.

"Hiçbir şeyden emin değilim," dedi. "Tünel babamın zamanından da önce inşa edilmiş. Babam burayı asla kullanmak zorunda kalmadı. Hiçbirimiz kullanmadık. Burası bir kaçış yolu ve asla kaçmamız gerekmedi."

Gwen içine bir karamsarlığın çöktüğünü hissetti.

"Burası bizi ölüme götürebilir mi yani?"

"Götürebilir. Ama unutmayın ki arkamızda da kesin bir ölüm var."

Hep birlikte biraz daha hızlanıp koşmaya devam ettiler. Koşarlarken, arkalarından Gwen'in irkilmesine yetecek kadar büyük bir gümbürtü koptu. Ses yankılanıp duvarlardan sekti ve metal kapılar sırf kırılmış gibi değil, tamamıyla yok edilmiş gibiydi.

Daha da kötüsü, bunun ardından bir tezahürat koptu… Binlerce kana susamış düşman askeri tünele doluştu.

Gwen hayal kırıklığına uğradı. Tünele girildiğini anlamıştı. Askerler hızla onlara doğru gelmeye başlamıştı bile. Seslerinin çok yakından geldiğini duyabiliyordu. Ne de olsa, peşlerindeki profesyonel bir orduydu ve atları vardı. Gwen'in yanındaysa kocaman ve düzensiz bir kalabalık vardı ve elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen herkes çok ağır ilerliyordu.

Bir başka köşeyi daha döndüklerinde, Gwen karanlıkta neler olduğunu görmeye çalıştı, ama hala tünelden başka bir şey göremiyordu.

"Durup savaşmalıyız!" diye bağırdı Koldo. Kararlılıkla kılıcına uzandı.

Ama Gwen de bir o kadar kararlıydı. Daha önce pek çok kere insanları kaçırmıştı.

"Hayır!" dedi. "Savaşırsak hepimiz burada ölürüz. Ardımızdan kesin ölüm geliyor. İlerideyse özgürlüğe giden tek yol var."

Koldo tereddüt etti ve biraz düşündü.

"Sen artık bir lidersin, Koldo. Bir savaşçı gibi değil, baban gibi karar vermelisin. Bu insanlar senin halkın. Senin sorumluluğun. Yiğitçe kararlar verecek lüksleri yok. Herkesin iyiliğini düşünmelisin. Durmamalıyız."

Koldo'nun gönülsüzce buna razı geldiğini gördü. Arkalarındaki düşmanların sesleri daha da yaklaştı.

"Tünelde bir köşeyi daha dönene dek yola devam edelim," dedi Koldo. "Çıkış kapısını hala görmezsek, dönüp onlarla savaşırız. Erkekler gibi ölürüz. Sırtlarımızı onlara dönmüş köpekler gibi değil."

Gwendolyn insanlarla birlikte yüreği ağzından çıkacakmış gibi koşarken, köşeyi döndüklerinde tünelin değişeceğini ve ileride herhangi bir umut işareti göreceklerini umdu. Durup İmparatorlukla savaşırlarsa, hepsinin orada öleceğini, yeraltında mahsur kalacağını biliyordu. Ölmeyi umursamıyordu… Ama tüm o masum insanların da ölmesini istemiyordu. Onlara karşı bir sorumluluk taşıyordu.

Gwen her zaman yiğitlikten yanaydı, ama muhteşem liderlerin kendi savaşlarını seçtiklerini biliyordu. Bir Kraliçe olarak, birçok kez o tür durumlarda kalmıştı. Koldo muhteşem bir komutan olabilirdi, ama daha önceden hiç bir hükümdar olarak düşünmemişti. Bazen bir lider olmak tevazu gerektirirdi.

Gwen nefes nefese, ciğerleri yanarak köşeyi diğerleriyle birlikte dönerken, daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Köşeyi döndüler ve ileride bir ışık huzmesi gördüğüne sevindi. İleride tünelde ufak bir aralık vardı ve çöl zeminine geri gidiyordu. Yaklaşık olarak yüz metre kadar ilerideydi.

Koldo ona bakınca, Gwen onun da rahatlamış olduğunu gördü. Koldo ona saygıyla başını salladı.

“Zekice bir karar vermişsiniz, leydim.1

Düşman askerlerinin arkalarından gelen sesleri daha da arttığından, canlarını kurtarmak için koştular. Herkes yolun sonuna kadar adımlarını daha da hızlandırdı ve kısa bir süre sonra çıkışa vardılar. Gwen diğer savaşçılarla birlikte yana çekilip kadınlarla, çocukların, sonra da diğer vatandaşların gelmesini bekledi.

Herkes çıktıktan sonra, tam kendisi de çıkacakken, Koldo elini havaya kaldırdı ve bir şeyi işaret etti.

Gwen onun parmağını takip edince duvarın yüksekçe bir noktasında eskiyip paslanmış kocaman demir bir tekerlek olduğunu gördü.

“Buradan gitmeden önce, onlara bir parti hediyesi bırakmaya ne dersiniz?”

Gwen merakla ona baktı.

“Aklından ne geçiyor?”

Birisinin bağırdığını duyunca, arkasına baktı ve dehşetle İmparatorluk ordusunun köşeyi döndüğünü ve dosdoğru onlara geldiğini gördü.

“Tünel göllerin altından geçiyor,” dedi Koldo. “Bu tekerlek de vanaları açıyor.”

Gwen’e ciddi bir ifadeyle baktı.

“Tüneli suyla kaplayabiliriz.”

Gwen hayretle tekerleğe baktı.

“Onları sonsuza dek gride tutmaz, ama bize zaman kazandırır.”

Gwendolyn tamam der gibi başını salladı ve adamları derhal harekete geçtiler. Koldo’nun emriyle, aralarında Koldo’nun erkek kardeşlerinin ve Kendrick’in de bulunduğu on iki en iyi savaşçıları tekerleğe asılıp paslı demir kolunu oynatmaya çalıştılar.

Var güçleriyle denedikleri halde, ilk önce hiçbir şey olmadı.

Gwen dönüp korkuyla yaklaşmakta olan orduya baktı. Askerler yüz metreden daha yakınlardı. Tekrar tünelin çıkışına baktı. Bir yanı, her şeyi olduğu gibi bırakıp özgürlüğüne fırlamak istiyordu… Ama diğer yanı güvenliklerini garantiye almak için bunu yapmaları gerektiğini biliyordu.

Adamlar var güçleriyle inleyerek tekerleğin kolunu tekrar çektiler. Bu sefer, bir gıcırtı duyuldu ve Gwen sevinçle tekerleğin dönmeye başladığını gördü. Tekerlek önce birkaç santim oynadı, sonra hızlandı.

Adamlar tekrar bağırarak kola asıldılar ve tekerlek birden tam bir daire çizerek döndü.

Çelik bir vananın açıldığını ve suyun akmaya başladığını duydular. Gwen dönüp hayretle tünelin iki yanındaki borulardan akan suları izledi.

Adamlar tekerleği birkaç kere daire çizecek biçimde çevirdiler ve su tünele gürül gürül akmaya başladı.

Sular dört bir yana doğru fırladı. Gwen Koldo'nun ve Kendrick'in kollarını çekiştirdi. Çıkışın az sonra kapanacağını biliyordu.

"YETER!" diye bağırdı.

Herkes tekerleği bırakıp onun peşinden tünelden çıkmak için koşmaya başladı. Tam çıkışa vardıklarında sular yükseldi ve daha çok vana açılınca içeri daha da azla su dolmaya başladı.

Dışarıda, Hiçlik'te güven içinde bekleyen tüm kurtulanlarla birlikte, Gwen ve savaşçılar tünelin girişinde durdular ve son bir kez oraya baktılar. Sular tünele bir nehir gibi akıyordu; bunu gören İmparatorluk askerleri şok içinde arkalarını dönüp kaçmaya başladılar. Ama çok geç kalmışlardı. Çığlıkları giderek yükseldi ve su onları bir gelgit gibi yutarken yankılandı.

Gwen dönüp Koldo, Kendrick ve diğerlerine baktı. Yaptıklarından tatmin olmuş bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Sonra, diğerleriyle birlikte atlarına bindiler ve oradan, Yamaç'tan kuzeye özgürlüğe doğru giden yolculuklarına başladılar.

*

Gwendolyn atını dehleyerek daha hızlı gitmeye zorladı ve büyük kalabalıkla birlikte Hiçliği aşarken, karşısındaki manzara onu heyecanlandırdı. Gün boyunca at sırtında ilerlemişlerdi ve o sırada karşılarında Koldo'nun vaat ettiği manzara duruyordu: Ufukta İmparatorluğun tüm nehirlerinden kol kol ayrılan Kristal Gölleri denen su kanalları vardı. Neredeyse şeffaf gözüken, ışıldayan uçsuz bucaksız bir su kaynağıydı ve en sonunda artık sadece birkaç yüz metre ötelerindeydi. Gwen bunu görünce çok sevindi, çünkü yanlarındaki insanların Hiçliğe ne kadar dayanabileceklerinden emin değildi.

Gwen Kral'ın Yamaç'tan kaçış yolunu bu tür bir acil durum için ne kadar özenle hazırladığına hayret etmişti. İleriye baktı ve tüm gemilerin ufukta kıyıdaki söğüt ağaçlarının dallarının altına gizlendiğini gördü ve Kral'ın tüm bunları planladığını anladı. Kral halkının sadece tünelden Hiçliğe çıkmasının yeterli olmayacağını biliyordu. Bir istila durumunda, halkının İmparatorluk'tan daha uzak bir yere gitmesi gerekeceğini anlamıştı. Suyun kenarında duran düzinelerce gemi de tutunacakları halatı, kaçış biletlerini temsil ediyordu.

Gwendolyn bu manzaraya derin bir oh çekerek baktı. E sonunda, İmparatorluk'tan ve Yamaç'tan kaçabilecekleri bir yol bulmuşlardı. Gemileri ve açık suya ve denize açılan, onlara bir özgürlük şansı verecek olan nehirler vardı. Argon'un ustasının sözlerini, o halkı Yamaç'tan çıkarıp nasıl Halka'ya götüreceğini söylediğini hatırladı ve kalbi hızla atmaya başladı. Paragon'un dedikleri gerçekleşiyordu. Buna inanamıyordu.

Buna zaman sonra, vatanına dönmek için bir yolculuğa çıkıyor olması da mutluluktan havalara uçmasına neden oluyordu. Ona yeni bir amaç verdiğini hissediyordu… Özellikle de Thorgrin'le ve Guwayne'le tekrar bir araya gelebileceği için

Gemilerin yanındaki korulukta durdular ve atlarıyla birlikte dinlendiler. Güneşler o sırada alçalmıştı. Gwen yüzlerce insanın atlarından inip suya eğildiklerini, suratlarını ve enselerine su çarptıklarını, su içtiklerini ve tazelenmiş bir biçimde gemilere gittiklerini gördü.

Kral onları gerçekten de iyi gizlemiş olmalıydı, çünkü gemiler ağaçların ardında ve suyla dolu büyük mağaralarda kusursuza gizlendiğinden hala gözükmüyorlardı. Birisi orada olduklarını bilmediği sürece, gemileri bulamazdı. Tüm o insanları taşıyabilecek kadar çok gemi vardı. Gwen Kral'ın onları izlediğini hissedebiliyordu. O manzara karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Arkasına, Hiçliğe baktı ve kesin kes peşlerinde olan binlerce İmparatorluk askerine baktı. O an için, peşlerinden gelen kimse yoktu, ama düşmanların onlara ne kadar sürede yetişeceğini düşünmeden edemedi. Fazla zamanları olmadığını biliyordu.

"Sence sel onları öldürmüş müdür?" diye sordu yanına gelen Koldo'ya.

Koldo karamsar bir tavırla arkasına bakıp başını salladı.

"O vanalar belirli bir süreliğine açık kalır," dedi. "İlk dalga en önde olanları öldürür. Ama geri kalanı çok geçmeden suyu aşabilirler. Muhtemelen, şu anda Hiçliği yarılamışlardır."

"Ama gemileri yok," dedi Ludvig yanlarına gelip.

Koldo ona baktı.

"İmparatorluk durdurulamaz," dedi. "Bir yolunu bulurlar. Bir milyon askerleri ve aletleri var. Gemi inşa edebilirler."

İç çekip bulundukları bölgeye baktı.

"Olsa olsa yarım gün kadar peşimizden geliyorlardır. Rüzgârsız bir gün geçirir, yelkenleri şişiremezsek bize yetişebilirler."

"O halde, kaybedecek hiç vaktimiz yok," dedi Kendrick yanlarına gelip gemilere doğru giderek. Hepsi peşinden gitti.

"Her birimiz farklı bir geminin komutasını alalım," dedi Koldo Gwen, Kendrick, Ludvig ve Kaden'a bakarak. "Her birinde güçlü bir liderin olması gerekiyor."

Hepsi tamam deyince, dağıldılar ve farklı yönlere gittiler. Her biri yaklaşık olarak yüz adamı taşıyabilecek yelkenlilere bindiler. Gwen kendi gemisine yaklaşırken, Steffen yanında, Krohn da ayaklarının dibindeydi. Gwen elini uzatıp aşağı sarkan uzun halat merdiveni tuttu ve kendisini yukarı çekti.

Güverteye varınca döndü ve Steffen ona Krohn'u uzattı. Çok geçmede, ikisi de tırabzanların diğer tarafındaki güverteye geçmişti.

Onların peşinden düzinelerce asker ve Yamaç vatandaşı geldi. Hepsi gemileri teker teker doldurdu. Herkes kaybedecek vakit olmadığını fark etmiş yarıma etmeye koyulmuştu. Derhal yelkenleri kaldırıp küreklere asılmışlardı. Hiç konuşmadan ince ayar çekilmiş bir makine gibi çalışıyorlardı. Hepsinin ortak amacı İmparatorluk'tan mümkün olduğunca uzaklaşmak ve yeni bir kıyıya varıp yeni bir hayat kurmaktı.

"Şimdi nereye gideceğiz?" dedi birisi.

Gwen arkasına bakınca, kucağında ufak bir çocuk olan bir Yamaç vatandaşı kadın gördü. Kadın umutla ona bakıyordu. Kadının arkasında umutlu ifadelerle, yanıtlar almak isteyen ufak bir kalabalık gördü. Gwen onlara iyi liderlik etmek için büyük bir sorumluluk hissetti.

Diğer gemilere bakınca, Koldo'nun ve diğerlerinin de ona bakıp sessizleştiğini gördü. Onlara anlatma vaktinin geldiğini anladı.

"Halka'ya yelken açıyoruz!" dedi kararlılıkla. Sesindeki otoriter ifade onu bile etkiledi. Babasının sesiyle konuşmuştu.

Herkesin çok şaşırdığını gördü… Özellikle de Kendrick, Brandt, Atme ve kendi halkının.

"Baban böyle istemişti," dedi Koldo'ya. "Halkını güvenli bir yere götürmemi istemişti. Halka bildiğim tek güvenli yer."

"Ama orası yok edildi!" diye seslendi Brandt.

Gwen başını salladı.

"Yeniden inşa edilebilir. İmparatorluk orada çıktı. Oraya yeniden biz yerleşebiliriz."

"Ama Kalkan artık yok!" dedi Atme.

Gwen iç çekti.

"Kolay olmayacak, ama bununla ilgili bir kehanet var. Halka günün birinde yeniden yükselecek."

Gwen her şeyden çok keşke Argon da yanında olsa ve herkese açıklama yapsa diye geçirdi içinden. Ama her zamanki gibi, Argon görünürde yoktu.

"Kutsal bir yüzük var. Felsefe Yüzüğü. Thorgrin şu anda onu arıyor. İlerlemeye devam etmeliyiz. Yüzüğü zamanında bulursa, bizimle orada buluşacak ve Halka'yı yeniden inşa etmemize yardım edecek."

"Ya kehanet yanlışsa?" dedi Ludvig. "Ya Thor Yüzüğü bulamazsa?"

Gwendolyn herkes ona bakarken, etrafa derin bir sessizlik çöktüğünü hissetti.

"Bunu göze almalıyız. Hayat zaten hep bir şeye inanmakla ilgilidir."

Herkes sus pus kesildi. Onları bekleyen zorluğu fark etmişlerdi. Koldo ciddi bir tavırla başını salladı.

“Kraliçe’nin kararına saygı duyuyorum!” diye bağırdı. Gwen onun bu unvanı kullanmasına memnun oldu. Kendisini gerçekten de yine bir Kraliçe gibi hissetti. Halka’ya geri dönüyorlarsa, belki gerçekten de hala eskisi gibi bir kraliçeydi.

Bu yanıtlardan tatmin olan insanlar işlerine devam ettiler. Herkes harekete geçti, yelkenleri çekti ve denize açıldı. Çok geçmede, gemileri ilerlemeye başladı. Gwen akıntıların gemiyi yakaladığını ve taşıdığını hissetti. Arkasına bakınca, Hiçliğin kıyısının giderek daha da geride kaldığını görüp rahatladı.

Gwendolyn pruvaya gitti, ileriye baktı ve geminin hareket ettiğini hissettiğine heyecanlandı. Geminin suda hafifçe ine çıka ilerleyişini hissetti. Yeni halkı umutla etrafına toplandı. Kendisini halkını yeni bir ufka, yeni bir yuvaya, en sonunda özgür kalacaklarını bir yere götüren bir mesih gibi hissetti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Thorgrin Lycoples'in sırtında havayı böle böle ilerliyor, Yüzük Diyarı'ndan dönüyordu; parmağına taktığı Felsefe Yüzüğü'nün güç yaydığını hissederek, ejderhanın pullarına sıkıca tutunarak ilerliyordu. Thor bunu taktığından beri kendisini farklı birisi gibi hissediyordu. Adeta kendisinin daha muhteşem bir hali, daha güçlü ve daha dayanıklı gibi hissediyordu. Her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Yüzüğün parmağında güç yaydığını hissediyor, yaydığı parlak ışığa hayretle bakıyordu. Hayatında hiç o kadar güçlü bir nesneye denk gelmemişti. Bunu parmağına takmak aklını başından almıştı. Yüzüğün evreninde kaybolmuş gibiydi.

Bir yandan da hayatına ilk defa güçlü olmanın ne demek olduğunu anlamış gibi daha güçlü hissediyordu. Yüzüğün muhteşem bir zaferi, geçtiği tüm sınavları, zorlu zamanları ve eğitimini, aştığı tüm engelleri, kaçmadığı tüm engelleri temsil ettiğini biliyordu Bu, bir güç yüzüğüydü; bir kader yüzüğüydü. Bir tamamlan ış yüzüğüydü.

Thor gökyüzünde hızla ilerlerken, artık her şeyin mümkün olduğunu biliyordu. Fazla güçlü olan düşmanları, fazla karanlık olan yerleri artık biliyordu: Artık tüm bunlarla yüzleşecek güce sahipti. Henüz sınavları sona ermemişti. Hatta daha yeni başlıyorlardı

Felsefe Yüzüğü'nün bir bedeli olduğunu fark etti. Bunu takan kişinin elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyordu. Daha yükseklere çıkmalarını daha zorlu düşmanlarla ve sınavlarla karşılaşmalarını istiyordu. Thorgrin bunun ne kötü düşmanı olan kişi, yenildiği tek yer olan ve kaçması gereken yere gitmesi gerektiğini biliyordu: Kan Diyarı'na geri dönmesi, Kan Efendisi'yle yüzleşmesi ve bir kez daha Guwayne'i kurtarmaya çalışması gerekiyordu. Yenildiği yere geri dönmek ve artık farklı birisi olduğu için orasıyla bir kez daha yüzleşecek cesarete sahip olması gerekiyordu.

Hayatta kaldığı takdirde, Thor Halka'nın ondan bir kutsal sorumluluk daha isteyeceğini biliyordu: Halka'ya, doğduğu diyara geri dönüp savaşarak orayı geri almasını,
Gwendolyn'i ve sürgüne gidenleri kurtarmasını isteyecekti. Felsefe Yüzüğü'nün onu oraya çağırdığını ve oraya gitmesini istediğini hissetti.

Ama önce Guwayne'i kurtarması gerekiyordu.

"Daha hızlı git, Lycoples!" diye bağırdı dostuna. Ufuk değişmeye başladığında, kalp atışları hızlandı.

Yüzüğün varlığıyla daha büyük bir güç kazanmış olan Lycoples Thor'un hatırladığından da hızlı uçmaya başladı ve basını aşağı eğdi. Thor onun pullarına

tutunarak bulutların arasına daldı. İleride toprakların değişmeye başladığını gördü: Tepedeki parlak gökyüzü bir anda sona erip kan şelaleleriyle buluşuyordu ve Kan Diyarı'nın kan dondurucu girişini işaret ediyordu.

Thor bir an için korkuya kapılır gibi oldu ve oradaki geçmiş başarısızlıklarını hatırladı. Ondan çok daha güçlü bir dünyaya gitmenin, büyücü bir kadın yüzünden çılgınlık krizlerine yakalanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Hiçbir sınır tanımayan karanlık ve yüzleşecek kadar güçlü olmadığı bir yerdi.

Ama o eski Thorgrin'di. Artık son sınavlarını da geçtiği ve Felsefe Yüzüğü parmağında olduğu için çok daha güçlüydü. Kendisini deneyip korkularıyla yüzleşme vakti gelmişti. Daha da önemlisi, o duvarın ardında oğlu vardı ve onu terk edemezdi. Ya onu kurtaracaktı, ya da bunu deneyerek son nefesini verecekti.

Lycoples tereddütle kan şelalelerine yaklaşırken cıyakladı ve Thorgrin onu daha önceden oraya giremediğini hatırladı. Ama bu sefer farklı olacağını biliyordu, çünkü Yüzük parmağındaydı.

"İleri, Lycoples," diye fısıldadı. "Artık sana kimse dokunamaz."

Thor Yüzüklü elini ileri uzattı ve kırmızı bir ışık halesi ağır ağır etrafa yayılarak etraflarını bir balon gibi kapladı.

Lycoples koca kanatlarını açıp cıyakladı. Thor onun tereddüt ettiğini hissetti, ama ejderha ona güvendiği için başını eğdi ve ona inanarak yoluna devam etti.

Thor ikisi birden şalelerin arasına girerken kanla kaplandığını hissetti. Kulakları sağır edici sular üstlerine akarken ve etraflarını kaplarken sırılsıklam kaldılar. Ama hale etraflarına yayıldı ve sular onara zarar vermeden üstlerine çarptı. Güvende ve kuru kaldılar Bunların arasından bir bulutun arasından geçer gibi geçtiler.

Kısa bir süre sonra, şelalelerin diğer tarafından çıkına, Thor derin bir oh çekti.

Lycoples mutlulukla, zafer kazanmış gibi cıyakladı. Tam o sırada, Kan Diyarı'na daldılar. Orası tamamıyla farklıydı. Bulutlar alçaktaydı ve her biri kalın ve yoğun, kapkara ve ürkütücüydü. Ortalıkta güneş yoktu. Aşağıda kalan topraklar kasvetli bir görünüme sahipti ve Thor'un hatırladığı gibi küllerle kaplıydı. Thor bu manzarayı görünce gerildiğini hissetti. Olanları hatırladı, ama kendisini uçmaya zorladı.

Kan denizinin üstünden hızla ölü ağaçların ve kurumuş lavların bulunduğu arazilerden geçtiler. O diyarın tamamı yanmış ve terk edilmiş gibiydi. Orada herhangi bir şeyin yaşaması imkânsız gözüküyordu. Son süratle uçmaya devam ettiler. Thor nefes almakta bile zorlanıyordu. Bir dakikada, gemiyle günlerce aldıkları yolu aşıyorlardı. Thor aşağıda arada sırada yerde tek başına ilerleyen bir

canavar görüyordu. Canavar ona bakıp kükrüyordu. Thor aşağıda olsalar, canavarın onu paramparça etmeyi çok isteyeceğini biliyordu.

En sonunda, kâbuslarına giren o yeri gördü: Kan Efendisi'nin Şatosu. Bunu görür görmez gerildi. Şato ufukta yerden fırlayan çamurların sertleşip oluşturduğu bir şey gibi gözüküyordu. İçinden meşum ışıklar sızıyordu. Thor oradan bile ondan kötü bir enerji alıyordu. Ama kalp atışları hızlandı, benliğinin her zerresi alev aldı oğlunun o duvarların ardında olduğunu biliyordu.

Lycoples uçtukça uçtu, paramparça bir giriş kapısının, kıvrılarak ilerleyen ve şatoya doğru ilerleyen kanalların üstünden geçti. Thor artık Kan Diyarı'nda daha önceden gitmediği kadar ilerlemişti Çılgınlık Boğazlarını, büyücü kadını geçmişti ve artık kendisiyle şato arasında hiçbir şey kalmadığını biliyordu.

Thor onun doğrudan şatonun kapısına uçacağını sanmıştı, ama Lycoples görünmez bir duvara çarpmış gibi kapıdan birkaç yüz metre ötede durup alçalmaya başlayınca şaşırdı. Thor bunun bir tür büyücü balonu olduğunu biliyordu. Yüzük tarafından oluşturulan balondan da güçlüydü.

Lycoples yere konmaya hazırlanırken Thorgrin daha fazla ileri gidemeyeceğini anladı.

Lycoples onları şatoya uzanan yola indirdiğinde yere indi ve karşılarındaki yola baktı. Uzun bir yoldu ve pürüzsüz kapkara tuğlalardan yapılmıştı. Işıltılı yüzeyinin iki yanı meşalelerle ve her birinin üstüne kesik birer kafa geçirilmiş kazıklarla doluydu.

Thor Lycoples'e baktı ve ejderha da ona bakına, onun yola devam etmek istediğini ama edemediğini anladı.

Seni burada bekleyeceğim, dedi ejderha Thor'un zihninde. *Geri döneceksin, savaşçı. Oğlunla birlikte geleceksin*.

Thorgrin elini uzatıp onun başını okşadı ve şatoya döndü. Ölüler Kılıcı'nı kınından çıkarırken o tanıdık ses çıktı ve yola tek başına devam etmesi gerektiğini bilerek ilk adımını attı.

Yolda önce yürüdü, sonra hafifçe koştu ve oraya gelecek kadar aptallık etmiş olan kişilerin kesik kafalarının yanından geçti. Vat gücüyle koşarken, oğlunun o kulede olduğunu biliyordu. Onu görmek için can atıyordu.

Thor koşarken önünde bir hendek olan taş bir asma köprüye vardı. Asma köprünün zemininde kazıklar olduğunu ve hendeğin kapkara sularının ağzını açıp kapatan timsahlarla ve ne olduğunu bilmediği garip yaratıklarla dolu olduğunu gördü. Yaratıkların suda yüzen insan parçalarını yediklerini fark etti.

Başını kaldırınca, köprüye yaklaşırken iki muhafızın nöbet tuttuğunu gördü. Adamların ikisi de kapkara zırhlar giymişlerdi, onun iki misliydi ve ellerinde uzun baltalı kargılarla girişi koruyorlardı.

Thor hiç yavaşlamadan koşmaya devam etti. Kılıcı çekmişti. Adamlar birden hareket geçtiler ve baltalı kargılarını kaldırıp ona savurdular. Thor Yüzüğün gücünün onu öne ittiğini hissetti. Hayatında hiç olmadığı kadar hızlı ve güçlü olan Thor havaya daha önceden hiç sıçramadığı kadar havaya sıçradı ve adamların başlarının üstünden uçtu. Tek bir hareketle bir tanesinin kafasını uçurdu, köprüye atladı ve diğer adamın da kafasını uçurdu.

Adamlar cansız bir halde yere devrilip ölürken, baltalı kargıları zarar veremeden yere düştü.

Thor karşısındaki kazıklara baktı ve koşarak üstlerinden atladı. Tek bir sıçrayışla asma köprüyü geçti, kazıkları atı ve şatonun kapısına vardı.

Thor kapıyı inceledi. Dokuz metre yüksekliğinde, kocaman bir kavis çizen demirden ve ahşaptan yapılmış devasa büyüklükte bir kapıydı, ama Thor bundan korkmadı. Tam aksine, kapı tutacağını kavrayıp bir devin gücüyle çekti ve menteşelerinden ayırdı. Yüzüğün gücü bir anda içine yayıldı.

İntikam vakti gelmişti.

Thor kapıyı parçalarken, kasvetli bir karanlıkla karşılaştı. İçeride sadece meşalelerin turuncu parıltısı vardı. İliklerini donduran bir cereyan dışarı akın etti. Nemli ve soğuktu. Tıpkı cehennemden serbest bırakılan ruhlar gibiydi. Hafif bir inceleme ve uluma sesi duydu. Cehennemin bir başka âlemine giriyormuş gibi hissetti.

Thor korkularına yenik düşmeyerek hızla içeri girdi. Bir tek oğlunu düşünüyordu. Kasvetli karanlıkta kılıcını çekerek ve her şeyle yüzleşmeye hazır bir biçimde koştu. Tam o sırada, ufak ve çirkin bir yaratığın cıyaklamasını andıran bir ses duydu.

Thor içeride bir kıpırtı olduğunu hissetti. Başını kaldırınca, Ragon'un adasındaki o nahoş yaratıklardan birinin, Guwayne'i oradan kaçıran yaratığın tavandan tepetaklak sarktığını fark etti. Yaratık ışıltılı sarı gözlerini ona dikmişti. Thor'u görünce irkildi ve suratı saf bir öfkeyle büküldü. Sivri tırnaklarını pençelerinden çıkararak tavandan aşağı atladı ve bağırarak saldırıya geçti.

Thor Yüzüğü hızını ve reflekslerini arttırmasıyla hareket geçti. Öne çıkıp Ölüler Kılıcı'nı kaldırdı ve yaratığı ikiye böldü.

Şatoda nereye gittiğini hayal meyal görerek koşmaya başladı. Şatonun çamurdan ve taştan yapıldığını ve duvarlarının eğri olduğunu görür gibi oldu. Geniş ve açık duran odalardan ve dar ve kıvrılarak ilerleyen koridorlardan koşarak geçip birçok köşeden dönerken ayak sesleri yankılandı. Zemin de çamurdandı. Lav akıntılarından ve duvarları eskiden kalma granitle inşa edilmiş boş odalardan geçti. Kocaman bir kemerin altından geçti ve kendisini tavanı o kadar yüksek bir odada buldu ki, bir odaya girdiğini bile anlamadı.

Derken, kendi nefes ve çılgınlar gibi atan kalbinin seslerinden daha yüksek bir takım sesler duydu ve bu yaratıkların inine girdiğini fark etti. Oda birden yaratıkların parıldayan sarı gözleriyle aydınlandı. Hepsi cıyaklayıp saldırıya geçtiler. Thor onları yuvalarında rahatsız etmiş gibiydi.

İyi yarasalar gibi üstüne gelen yaratıkları biçmeye koyuldu. Savaşırken Yüzüğün ona güç verdiğini hissediyor, yaratıkları kusursuzca kesiyordu. Suratına doğru gelen sivri tırnaklardan eğilip kenara çekilerek kaçıyordu. Yaratıklardan birinin kanatlarını kesti, diğerini bıçakladı, eğildi ve kılıcını arkaya savurup bir tanesini daha kılıcının kabzasıyla yere serdi. Hayatında hiç olmadığı kadar enerjik hissediyordu. Yüzük ona bir canlılık, o güne dek bilmediği bir güç veriyordu. Sanki daha kılıcını savurmadan, ona bunu yapmasını söylüyordu.

Thor o mağarada önünü göremeden ve nereye gittiğini, oğlunun nerede olduğunu bilemeden koşmaya devam etti. Ama Yüzük onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Şatoda koşturan vahi bir hayvan gibiydi. Eskiye kıyasla on misli daha iyi görüyor, duyuyor ve daha hızlı tepki veriyordu. Odadan çıkana dek yaratıkları kese kese ilerledi.

Thor bir büyük odaya daha daldı ve gördüğü manzara onu şok içinde bıraktı. Oda aydınlıktı. Kenarlarından lavlar akıyordu ve parıldayıp tıslarken içerisini yeteri kadar aydınlatıyorlardı. Thor içerideki şeyi keşke görmeseydi diye düşündü. Cıyaklayan yaratıkların sayısı orada daha da fazlaydı. Başını kaldırınca, tavadan binlercesi olduğunu gördü. Kanatlarını çırparken çıkardıkları sesler kulaklarını doldurdu. Odada zikzaklar çizen bir yarasa inine girmiş gibiydi.

Korkması gerektiğini biliyordu, ama korkmuyordu. Korku hissetmiyordu. Odaklandığını hissetti. Karşısındaki işe yoğunlaştı. En kötü düşmanlarıyla yüzleştiğini biliyordu ve kaçmak yerine onlarla savaşabileceği için kendisini ayrıcalıklı hissediyordu.

Thor hayal bile edemeyeceği, kendisinin bile kontrol edemeyeceği kadar hızlı koştu. Ölüler Kılıcı elinde adeta canlı bir yaratık gibi ona ne yöne darbe indireceğini, dönüp saldıracağını söylüyor, dört bir yandan gelen yaratıkları odada ilerlerken tek bir yıkım dalgası gibi nasıl öldüreceğini söylüyordu. Kılıcın kabzasından çıkan sivri dişler uzadı ve onlar da yaratıkları öldürmeye başladı.

Ama bunları yapan Yüzüktü. Thorgrin başka bir seviyede savaşmasını Yüzüğün sağladığını biliyordu. Omuzları yorulmaya, güçten düşmeye ve kendi etrafında dönüp kılıç savurmaktan, karşılık vermekten ve o yaratıklardan çok sayıda öldürmekten zayıflayınca, Yüzüğün koluna bir enerji dalgası yollayıp onu canlandırdığını hissetti. Sızlayan omzu enerjiyle oldu ve Thor savaşa yeni başlıyormuş gibi hissetti. Birkaç yaratık ona arkadan saldırdığında ve Thor karşılık vermek için zamanında arkasına dönemediğinde, Yüzüğün kolunu

döndürüp ona yön gösterdiğini hissetti. Yüzüğün bir ışık küresi fırlatıp yaratıkları odanın karşı tarafına savuruşunu hayretle izledi.

Yaratıkların leşleri zeminde birikirken, yaratıklar kaçınılmaz olanı fark ettiler. Binlerce yaratıktan geriye kalan düzinelercesi geri çekildi ve Thorgrin'den korkarak mağaranın uzak köşelerine gitti.

,Thorgrin nihayet nefes nefese savaşmayı kesti ve sessizlikte odaya baktı. Tan karşısında, odanın uç köşesinde yukarı doğru ilerleyen bir dağ gibi oyulmuş bir dizi granit basamak fark etti. Başını kaldırınca, bunun tepesinde altı metre genişliğinde, kapkara elmaslarla kaplı devasa bir taht gördü ve bunun Kan Efendisi'nin tahtı olduğunu anladı.

Ama taht boştu.

Thor Kan Efendisi'nin neden orada olmadığını anlayamadı. Belki de onun oraya, o iç odaya kadar geleceğini tahmin etmediğinden onu beklemiyordu.

Thorgrin aniden bir çığlık duydu ve başını tetiğe geçerek tekrar kaldırdı. Oraya dikkatle bakarken, tahtın yanındaki gölgelerin arasına gizlenmiş parıldayan altın bir beşik gördü.

Guwayne.

Bir çığlık sesi daha geldi ve Thor oğlunun sesini duyunca heyecanlandı. Oğlu gerçekten de oradaydı, hayattaydı ve zarar almamış bir halde tahtın yanında duruyordu.

Thor hiç tereddüt etmedi. Hızla koşarak basamakları üçer, dörder, beşer, altışar çıktı ve tepeye vardı. Tam tahtın yanına koşarken, aniden durdu ve çok tuhaf bir şey hissetti. That manyetik gibiydi. Sanki Thor'un üstüne oturmasını istiyordu. Orayı yönetmesini ve Ölüler Kralı olmasını istiyordu.

Thor tahtın önünde titreyerek durdu. Onun gücüne zor karşı gelebiliyordu. Bir tahta, bir Guwayne'e baktı ve oğlunu kaptığı gibi oradan gitmesi gerektiğini anladı.

Ama orada dururken, dizlerinin bağı çözülmeye başladı. Yüzüğün parmağında titrediğini, ona yardım etmeye çalıştığını hissetti. Müthiş bir irade sınavından geçtiğini biliyordu. Kan Efendisi'yle karşılaşmaktan çok daha zorlu bir sınavdı: Kendisine karşı mücadele veriyordu. En derin ve karanlık güdülerine karşı direniyordu.

Thorgrin, senin burada olman gerek, diye kükredi birisi. *Kral olman gerek. Karanlık Kral. Otur ve o güç koltuğunu hisset. Bizleri kabul et, burayı yönet. Bunu yaparsan, kısa sürede hayalinde bile göremeyeceğin kadar büyük güçlere kavuşacaksın. Otur ve en sonunda bir Kral ol.*

Yüzük öne eğilen, arzularını güçlükle kontrol edebilen ve tahta oturmak üzere olan Thor'un parmağında gitgide ısınmaya başladı.

Ama Thor son anda Yüzükten parmağını ve bedenini yakan bir güç akımı hissetti. Canı yanmış gibi onu tahttan uzaklaştırdı. Thor geri çekildi.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Thor birkaç adım ötedeki Guwayne'e döndü. Onu kucağına alıp sarılmak için öne atıldığına kalbi hızla atıyordu. Beşiği geçen seferki gibi boş bulacağından korkuyordu. Bir hayal kırıklığına daha dayanamazdı.

Ama onun beşikte olduğunu görünce çok sevindi… Eğilip onu büyük bir mutlulukla kucağına aldı.

Thor onu kucaklarken, Guwayne ağlamaya başladı. Thor mutlulukla onu tutarken, sağ salim, sağlıklı ve gayet iyi halde görünce gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Thor onu sıkıca tutarken, Guwayne'in gücünün içine akın ettiğini hissetti. Onun kendisinden bile güçlü, çok güçlü bir çocuk olduğunu hissetti. Guwayne'in içinde ya iyiliğe ya da kötülüğe karşı müthiş bir güç olduğunu hissetti e oğlunun karanlığı seçeceğine dair o kehaneti hatırlayınca ürperdi. Bunun doğru olmaması için dua etti. Thorgrin hayatta olduğu müddetçe, onu korumak ve bunu engellemek için elinden geleni yapacaktı.

Guwayne'i beşikten aldıktan sonra, sırtını tahta verdi ve aniden tüm şato öfkeye kapılmış gibi sarsılmaya başladı. Duvarlar parçalandı, sallanıp çöktü. Sanki Thorgrin ondan en kıymetli şeyini çalmıştı. Yaratıklar tavandan uzaklaşıp uçmaya ve odadan kaçmaya başladılar. Tavandan kocaman taşlar düşmeye başladı ve zemin çatladı.

Thor çok az vakitleri olduğunu anladı. Oğlunu sıkıca tutup odadan çıktı ve basamakları dörder dörder hızla indi. O kocaman odadan tekrar geçerken, üstlerine kocaman taşlar yağıyor, yere düşerek toz bulutları oluşturuyordu.

Thor karanlıkta zikzaklar çizerek ilerledi. Tünellerden geri koşarken, çökmek üzere olan şatodan sağ çıkmak için gayret etti. Kucağındaki Guwayne ağlıyordu. Ama onu sıkıca tuttuğu müddetçe, Thor başka hiçbir şeyi umursamayacaktı.

Thor ileride şatonun çıkışını gördü ve etrafındaki duvarların çöktüğünü fark etti. Geriye dışarı çıkabileceği incecik bir boşluk kalmıştı. Oraya doğru son bir kez hızla koştu.

Bir saniye sonra, Thor şatodan çıkmıştı. Omzuna düşüp onu yaralayan kocaman bir taş dengesini bozup sendelemesine neden olmuştu. Ama Thor koşmaya devam etti, hiç durmadı ve dışarı çıkar çıkmaz tüm şato kocaman bir taş çığı altında parçalandı.

Thorgrin etrafa yayılan çığdan, moloz yığınlarından kaçmak için var gücüyle koşmaya devam etti. Kazıklarla kaplı köprünün üstünden atladı, şatoya uzanan yola geri çıktı ve Lycoples'e kadar gitmek üzere harekete geçti. Zemin Kan Diyarı'nın tümü yok olacakmış gibi zangırdıyordu. Thor'un hemen ayaklarının

yanına yerde bir çatlak oluşmaya başladı. Giderek genişledi ve koşan Thor'un peşinden geldi. Zemindeki yarık durmadan genişlerken, Thor ölümden bir adım uzakta olduğunun bilinciyle can havliyle koşmaya devam etti.

Başını kaldırınca Lycoples'in onları beklediğini gördü. Thor yanına varıp hiç yavaşlamadan sırtına atladı. Lycoples cıyaklayarak havalandı. O da Thor kadar oradan uzaklaşmak istiyor gibiydi.

Ejderha havalanır havalanmaz, az önce durdukları yerdeki yarık daha a genişledi. Thor biraz daha orada dursalardı, işlerinin biteceğini biliyordu.

Thor kucağında nihayet sessizleşen Guwayne'le birlikte Lycoples'e sıkı sıkı tutundu. Kucağında oğluyla uçarken ve karadan, o meşum yerden uzaklaşırken, kendisini yenilenmiş gibi hissetti. Buna inanamıyordu. Başarmıştı. Bu sefer, zafer elde etmişti.

Havada hızla ilerlemeye başladılar. Thorgrin de Lycoples de nereye gittiklerini biliyorlardı. Dünyada gidebilecekleri tek bir yer kalmıştı. Destansı bir savaşın savaşılacağı bir yerdi. Kan Efendisi'nin ve tüm yaratıklarının geleceği bir yer. Gwendolyn, Lejyon kardeşleri ve tüm halkının onu beklediği yer.

Artık evine geri dönme vakti gelmişti.

Nihayet, Halka'ya geri dönme vakti gelmişti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kan Efendisi derin uykusundan sersemlemiş ve büyük bir şok içinde kalktı. Şatosunun dört bir yandan sarsıldığını, onu uykusuna uyandırdığını, büyük bir güç patlamasının meydana geldiğini hissetmişti ve kutsal şatosuna birisinin girdiğini hemen anlamıştı.

Ama bu imkânsızdı. Kimse şatosuna yaklaşamamıştı bile, nasıl içeri girmiş olabilirdi? Bin milenyum boyuna oraya kimse girememişti.

İlk önce, Kan Efendisi bunun bir kâbus olduğunu düşündü. Ama etrafındaki duvarlar sallanıp çökerken ve zemin zangırdarken, bir kâbus olmadığını anladı. Hayatından hiç bu tür bir yıkım hissetmemişti. Dikkatle doğrulunca, çocuğun orada olmadığını fark etti.

Guwayne.

Kan Efendisi doğrulup ayağa fırlarken korkunç bir çığlık attı ve yumruğunu kaldırıp taşları parçaladı. Zeminden yukarı uçtu, tavanı delip yukarıdaki odaya girdi.

Molozlarla dolu odada dururken gözlerine inanamadı. O değerli yaratıklarının hemen hemen hepsi ezilip ölmüştü ve bazıları yerde kıvranıyordu. Sağ kalanlardan bazıları cıyaklayarak tavanda daireler çiziyorlardı.

Derhal başını kaldırıp tahta ve beşiğe baktı… Dehşet ve korku içinde tahtının paralandığını ve beşiğin boş olduğunu gördü. Birisi çocuğu kaçırmıştı.

Kan Efendisi bunun kim olduğunu anlayınca öfkeden çıldırdı: Thorgrin. Çocuğunu almıştı. En değerli mücevherini, kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi ve en karanlık lord yapmayı umduğu çocuk gitmişti. Onu dünyayı yönetmek için kullanmayı planlamıştı… Tıpkı kehanetlerde söylendiği gibi.

Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadı. Thorgrin'den daha gülüydü; onu zaten bir kere yenmişti. Thorgrin o tür bir güce sahip değildi… Tabii, Felsefe Yüzüğü'nü ele geçirdiyse ayrı konuydu. Bunu başarmış mıydı?

Kan Efendisi öfkeyle çığlık attı, hayatının görevinin yok olduğunu, damarlarının öfkeyle ve intikam arzusuyla yandığını hissetti. Ne yapması gerektiğini biliyordu: Thorgrin'i bulacak, onu yenecek ve çocuğu geri alacaktı.

Thorgrin'in onu götürebileceği tek bir yer olduğunu biliyordu: Halka.

Yukarı sıçradı. Duvarlar parçalanırken, bu sefer doğrudan şatonun diğer tarafından dışarı fırladı ve derhal başını kaldırıp göğe baktı. Ta uzaklarda, ufukta Thorgrin'i gördü. Bir ejderhanın sırtında kucağında bir şeyle gidiyordu.

Guwayne'i, çocuğunu almıştı.

Kan Efendisi öfkeyle uludu. Suratı acıyla büküldü. Yapabileceği tek bir şey vardı: Ordusunu toplayacaktı.

Avuçlarını iki yanında kaldırıp açtı ve yavaş yavaş yükseklere kaldırdı. Etrafındaki küllerle ve çamurla kaplı topraklar kıpırdanmaya, hareket etmeye ve canlanmaya başladı. Kapkara topraktan bir ordu yükselmeye başladı. Yaşayan ölülerden oluşan bir ordu adeta bir yumurta tarlasından çıkıyormuş gibi, uzun ve korkunç pençelerini topraktan çıkarıp kendilerini yüzeye çekti. O ürkünç yaratıkları andırıyorlardı, ama beş misli daha büyüklerdi. Kapkara pulları, kıllı gövdeleri ve uzun ve yapış yapış sivri dişleri vardı. Bedenleri kadar uzun kanatları ve kuyrukları vardı. Bunlar toprağa çarpıyordu. Işıldayan turuncu gözlerini Kan Efendisi'ne diktiler ve binlerce yaratık salyalar akıtarak ve cıyaklayarak emirlerini beklediler. Bir şeyi öldürmek için harekete geçmeyi beklediler. Herhangi bir şeyi.

Thorgrin büyük bir hata yapmıştı. Kan Efendisi öyle ilkel bir büyücü değildi. Yerel bir kral da değildi. O, Efendilerin Efendisiydi. Toz topraktan bir ordu yaratabilirdi ve onu kimse yenemezdi. Ona karşı gelme cesaretini gösteren herkesi cezalandırmıştı.

Thorgrin dünyanın haberi bile olmadığı yaratıkların inini rahatsız etmişti. Kan Efendisi dünyanın sonuna gidecek bile olsa onun izini sürecekti. Ta ki tüm dünya o yaratıklarla kaynayan ve onu ve oğlunu paramparça edene dek.

Dünyayı yok etme vakti gelmişti.

Bunu gerçekleştirmek için de ilk duracağı tek bir yer olabilirdi:

Halka.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwen ve halkı hızla nehirden aşağı ilerliyordu; rüzgâr hızlanmıştı ve akıntılar daha güçlü hale gelmişti. Güneşler alçalırken ve Hiçliğin kıyıları artık ufukta gözükmeyecek hale gelirken, doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler. Gwen yanında duran Krohn'a ve Steffen'a, onlarla birlikte ilerleyen gemileri idare eden Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth ve Kendrick' baktı ve ne kadar şanslı olduğunu düşündü. İçinde bulundukları durumun gerçekliğini anlamaya başlamıştı: kaçmayı başarmışlardı. Her şeye rağmen, Yamaç'tan kaçmışlar, yüzlerce insanı kurtarıp açık denize doğru ilerlemeyi becermişlerdi.

Yelkenler rüzgârla şişip kabardığı ve nehrin akıntıları onları Gen'in ufukta olduğunu bildiği denize doğru ittiği için hızla ilerliyorlardı. Açık denize vardıkları anda, İmparatorluğun ana karasından, onlara yakalamaktan daha da uzaklaşacaklarını ve Halka'ya daha çok yaklaşacaklarını biliyordu.

Ama o an için, o dar nehirlerde ilerlerken, İmparatorluk toprakları iki yanlarında uzanıyordu ve diğer nehirler o nehre her yönden akıp birleşiyordu. Gwen hala dikkatli davranıyordu. İmparatorluğun topraklarının arasında dönerek ve kıvrılarak ilerliyorlardı ve henüz temkini elden bırakamayacaklarını biliyordu. Hala düşman topraklarından ayrılardı. Hala dört bir yandan gelebilecek saldırılara karşı savunmasızlardı. İmparatorluk yollarını kesecek olursa veya açık denize varmadan onlara yetişirse, o topraklarda öleceklerdi.

Gwen ileride suların daha büyük bir hızla aktığını duydu ve loş ışıkta ileriye bakınca, nehrin akıntılarının yön değiştirdiğini fark etti. İmparatorluğun birkaç büyük nehrinin birleştiği bir kesişme noktasına doğru ilerliyorlardı. Nehir orada genişliyor, akıntılarsa güçleniyordu. Gwen akıntıların daha da güçlenmesine sevindi. Böylece, daha hızlı gidebileceklerdi. Ama bu nehrin bir düzine başka nehirle birleşmesi onu endişelendirmişti. İmparatorluk gemileri herhangi bir yönden oraya varabilirdi.

Bu yeni nehirle birleştiklerinde, gemi hızlanan akıntılarla çılgınlar gibi suya batıp çıktı. Gwen uzaktan bir borazan sesi geldiğini duydu ve kalbi duracak gibi oldu. Bu sesi çok iyi tanıyordu. İmparatorluğun savaş borazanının sesiydi.

Arkasına bakınca, kanını donduran bir başka şey gördü. Gökyüzü bin tane okla kararmıştı; havada adeta bir yarasa sürüsünü andıran oklar geniş bir kavis çizmiş, üstlerine geliyordu.

"AŞAĞI ÇÖKÜN!" diye bağırdı Gwendolyn.

Oklar arkalarında suya düşerken, herkes eğilip korunmaya çalıştı. Oklar bir balık sürüsü gibi suya düştü. Gwen başını kaldırınca, okların filolarına ulaşmadığını görüp sevindi.

Ama arkalarında düzinelerce gemi olduğunu ve farkı nehirlerden onlara ulaşmaya çalıştığını ve neredeyse menzillerine girdiğini görünce büyük bir korkuya kapıldı. Düşmanların gemileri daha ince ve hızlıydı. Çok geçmeden onlara yetişecekleri belliydi.

Gwen kaçma şanslarının neredeyse sıfıra indiğini fark etti. O filoya karşılık veremezlerdi… Çok az sayıda askerleriyle, silahlarıyla ve gemileriyle bunu yapamazlardı. Ama bir kez daha İmparatorluk tarafından tutsak alınmaya dayanamazdı.

Koldo, Kaden, Ludvig ve Kendrick'in komutasında olan diğer gemilere bakına, onların da endişe içinde olduklarını fark etti. Hepsi de savaşmaya hazırdı, ama onun gibi bunun yenilgiyle sonuçlanacağını da biliyorlardı.

Adamlarına emirler vermelerine bile fırsat kalmadan, Gwen havada uçmaya başlayan okların sesiyle irkildi. Ama bu sefer, başını kaldırınca, okların önlerinden geldiğini fark edip şaşırdı. İki yönden de mi etrafları çevrilmişti?

Gwen o yöne bakınca, daha çok İmparatorluk gemisi göreceğini sandı, ama tamamıyla başka bir şey görünce çok şaşırdı. O gemide tanıdığı, bildiği ve sevdiği insanlar olduğuna inanamadı. Onlar Halka'dan tanıdığı kişilerdi.

Erec yanında Alistair'le birlikte ona gülümsedi. Godfrey diğer yanında, Dray de ayaklarının dibinde duruyordu. Hepsi pruvadaydı. Erec hem Güney Adaları'ndan bir asker birliğinin, hem de İmparatorluğun elinden kurtardıkları kölelerin başındaydı. Gwen Erec'in gemisinin doğrudan kendi gemisine doğru gelişini ve filosuna düşmanlara ok fırlatmak için emir verişini hayranlıkla ve umutla izledi. Oklar havadan Gwen'in filosunun üstünden geçti ve uzakta düşman gemilerine yöneldi. Çığlıklar atıp ölen düzinelerce düşman askerine saplandı. Gwendolyn'in içi sevinçle kabardı.

Artık savaşabilirlerdi.

*

Erec gemisinin pruvasında dururken, Gwen'i ve Halka'dan sürgüne gitmiş diğer kişileri görünce çok sevindi. Kendrick ve diğer Gümüş üyeleri de kendi gemilerinin başındaydı. Gemilerdeyse ancak Yamaç'tan kaçırdıklarını tahmin edebileceği yüzlerce insan vardı. Halka'dan kaçan kişileri bir daha görebileceği hiç aklına gelmemişti. Özellikle de oradan o kadar uzaklarda. Gwendolyn'in hala hayatta olduğunu gördüğüne çok sevinmişti. Onu ta ne zamandan beri bulmaya çalışıyordu ve Volusia'da onu bulamadıktan sonra acaba onu tekrar görebilecekler mi diye düşünmeye başlamıştı.

Ama Erec çoktan odaklanmış ve savaş durumuna geçmişti. Gözleri savaş arkadaşlarına doğru yaklaşan İmparatorluk filosuna kilitlenmişti.

Adamlarına derhal emirler yağdırdı.

"ATEŞ!" diye bağırdı yine.

Adamları ok üstüne ok fırlattılar. Bu tür durumlar için tasarlanmış uzun menzilli arbaletlerini kullandılar. Erec okların havada süzülüp Gwen'in filosunu aştığını ve havada giderek daha büyük bir kavis çizdiğini ve İmparatorluk filosuna ulaşmasını memnuniyetle izledi. Bir geminin güvertesine isabet edip, Gwendolyn'in gemisine saldırmak üzere olan askerlerin dikkatini dağıttığına sevindi.

Ama Erec bu saldırının yeterli olmadığını biliyordu. Arkalarında yüzlerce düşman gemisi vardı. Gwendolyn'le diğerlerini vaktinde kurtarmak için daha cesur bir adım atması gerektiğini biliyordu.

Erec derhal profesyonel bir asker gözüyle etrafı inceledi. Büyük Hiçliğin nehrin yanında nasıl yükseldiğini ve nehir kenarında dik yamaçlar oluşturduğunu gördü. Du yamaçlara bakarken, aralarında çok da sağlam durmayan iri iri kayalıklar olduğunu da gördü. Aklına bir fikir geldi: Bu kayalıkları yerlerinden oynatabilir ve nehre düşürebilirse, düşman filosunu parçalayabilirdi. Düzinelerce gemiyi bu şekilde yok edebilirlerdi. Yeteri kadar kayalığı suya düşürürlerse, nehri tıkayabilirler ve Gwendolyn'in arkasında bir set oluşturabilirlerdi.

Erec adamlarına döndü.

"Kayalıkları hedef alın!" diye bağırdı kayalıkları işaret ederek.

Ne yapmak istediğini göstermek için, Erec güvertede koştu, adamlarından birinin elindeki arbaleti kaptı ve adamlarının şaşkın bakışları arasında yüksek bir yere nişan aldı.

Ok ufak bir kayalığın altına saplandı. Erec kayalığın yerinden oynayışını ve uçurumdan aşağı yuvarlanışını memnuniyetle izledi. Kayalık aşağı düşerken hız kazandı, yuvarlandı ve en sonunda bir düşman gemisinin gövdesine çarptı. Yan tarafında bir delik açılan gemi sallandı ve saniyeler içinde su alıp batmaya başladı.

Erec'in adamları ne yapılması gerektiğini anlayıp kayalıklara doğru nişan aldılar ve oklarını fırlatmaya başladılar. Birçok ok kayalıklara çarptı ve bir sonuç elde edemediler… Ama yeterli sayıda ok bazılarını yerinden oynatmayı başardı. Çok geçmeden, birçok ufak kaya tepeden yuvarlanarak başka kayaları da yerinden oynattı ve ufak birer çığ oluşturdular. Kayalıklar yavaş yavaş nehri tıkamaya başladı.

Ama ufak kayalar İmparatorluğu biraz yavaşlattığı halde, iri olanları yerinden oynatamamışlardı. Erec onları suya düşüremeden, nehri tıkayamayacaklarını ve gemileri batıramayacaklarını anladı.

Erec düşman gemilerinin Gwen'le diğerlerine yaklaştığını gördü; saldırıya gözlerini dahi kırpmadan muhteşem bir biçimde karşılık verdiler ve üstlerine her

seferinde yağan oklara ok yağmurlarıyla karşılık verdiler. Sayıları çok daha az olmasına rağmen, o an için onları püskürtmeyi başarmışlardı.

Ama Erec yüzlerce geminin daha gelmekte olduğunu gördü. Gökyüzü İmparatorluk oklarıyla kararıyor, kendi askerleri vurulup ölüyordu. Çok yakında, Gwen ve adamları da vurulacaktı. Erec derhal bir şeyler yapması gerektiğini fark etti.

Orada çaresizlik içinde dururken, Alistair yanına geldi. Erec onun gözlerindeki o sakin ve kendinden emin ifadeyi görünce, Alistair'in gücünü topladığını anladı. Alistair gözlerini yumdu, avuçlarını yukarı çevirdi ve Erec onun gücünü topladığını, etrafında hafif bir hale oluştuğunu gördü. Gücünü ondan aldığını anladı.

Alistair birden gözlerini açtı, avuçlarını havaya kaldırdı ve ellerini iki yanına götürdü. Erec avuçlarından birer ışık topu fırladığını, nehrin farklı bir yanına gittiğini ve uçurumlardaki iyi kayalıkları hedef aldığını fark etti.

Müthiş bir gümbürtü koptu ve yamaçlar salladı. Erec iri kayaların yerinden çıktığını hayretle izledi. Kayalar giderek hızlanarak aşağı yuvarlandı, uçurumlardan yuvarlanarak beraberlerinde tonlarca taşı da aldı ve bir çığ oluşturdu.

Düşmanların hepsi dönüp yukarıya baktılar ve uçurumlardan üstlerine gelen kayaları gördüler. Kaçmaya, geri dönmeye çalıştılar, ama gemileri çok büyük olduğundan bunu hızla yapamazlardı. Kayalar birbiri ardına üstlerine yığılırken, kaçacak hiçbir yer bulamadılar. Dev gibi bir çığ gümbür gümbür üstlerine geldi ve kocaman bir çığ gök gürültüsü gibi nehre ilerledi.

Kayalar gemilere çarparken ve gövdelerini paralayıp teker teker un ufak ederken çığlıklar duyuldu. Yüzlerce asker ellerini kollarını sallaya sallaya akıntıların arasına düştü.

Zarar almayan İmparatorluk gemileri oluşan tıkanıklıktan kaçamadılar. Yüzlerce daha kaya önlerine yuvarlandı, nehirde kocaman bir tepe oluşturdu ve daha fazla geminin ilerlemesini engelleyip kocaman bir toz bulutu oluşturarak durdu. Nehir saniyeler içinde Gwendolyn'in arkasında tıkandı ve İmparatorluk peşlerinden gelemedi.

Erec Gwendolyn'in filosuna doğru yelken açtı; iki filo bir araya geldi ve ikisi de gülümseyerek birbirini selamladı. Gemiler yan yana gelirken, Erec Gwen'in gemisine atladı. İkisi birbirine sarıldıktan sonra, adamları da karşılıklı olarak diğer gemiye atlayıp kucaklaştılar. İki filo birbirine karıştı. Artık tek bir güç olarak bileşmişlerdi. Erec Gwen'in kardeşi Godfrey'e sarılışını izledi ve öne adım atıp Kendrick, Brandt ve Atme'ye, Gümüş'ten kardeşlerine sarıldı. Koldo ve diğerleriyle tanıştı ve Alistair'in Gwendolyn'e sarılışını izledi.

Gözlerine inanamıyordu. Tüm aramalarından sonra, bu manzara ona gerçek dışı geliyordu. Yine birlikteydiler. Tek bir güç olarak başarabileceklerini biliyordu… O İmparatorluktan kaçacaklar, açık denize çıkacaklar ve vatanlarına geri döneceklerdi. Herkes sevinç gözyaşları içinde birbirine sarılırken, Halka'nın ayrı parçaları birleşiyordu. Erec yavaş yavaş geçmişlerinin geri geldiğini hissetti. Çok uzun süredir ilk kez umutlu hissetti ve artık onları hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. Artık hepsi Halka'ya, Thorgrin'e ve vatanlarına gitmeye çalışacaktı… Ya ad bunu yapmaya çalışırken öleceklerdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Reece gemisinin güvertesinde tırabzanlara sırtını vermiş oturuyordu. Stara bütün gece olduğu gibi kollarındaydı ve Reece hala bir hayal âlemindeymiş gibi hissediyordu. Son yirmi dört saatte başına o kadar çok şey gelmişti ki, bunları idrak etmekte zorlanıyordu.

Yorgun bakışlarla doğmakta olan güneşe baktı. Bütün gecesini Selese'nin sudan ona uzanmaya çalıştığıyla ilgili rüyaların Stara'yla ilgili rüyalarla iç içe geçtiği bir halde geçirmişti. Günün ilk ışığında gözlerini açınca, kucağında birisinin olduğunu hissetmişti ve onun Selese değil de Stara olduğuna şaşırmıştı. Selese onu gerçekten de terk etmişti.

Stara'nın geri gelişiyse bir o kadar şok ediciydi.

Gemileri düzenli bir biçimde ilerliyor, yelkenleri sabah rüzgârıyla şişiyordu. Açık okyanusun iri ve azgın dalgalarının arasında bata çıka gidiyorlardı. Reece okyanus kokusunu içine çekerken, hayatın ne kadar gizemli olduğuna hayret etti. Aklından o son günün olayları geçiyordu. Öte yandan, Reece Selese'nin Ölüler Diyarı'ndan çıktığı günden beri birlikte geçirecekleri zamanın kısıtlı olduğunu biliyordu. Selese'nin her zaman bu dünyaya ait olmayan bir hali vardı. Reece alsında onun günün birinde gideceğini biliyordu. Ama bunu reddetmeyi tercih etmiş ve bir şekilde sonsuza dek onunla birlikte olabileceğine inanmıştı. Onunla birlikte geçirdiği zaman çok kısaydı. Onun o kadar kısa sürede gideceğini anlayamamıştı. Midesinin derinliklerine bir hüzün çöktü.

Stara'nın geldiğini gördüğünde, şaşkınlığı daha da artmıştı. Selese adeta kendisini Stara için feda etmişti. Sanki ikisi kaderin bir karma döngüsünde birbirinden biraz vakit ödünç almıştı. Reece Selese'nin bir fedakârlık yaptığını, ilk tanıştıkları günden beri onu seven bir kızın son fedakârlığı olduğunu biliyordu. Selese sonsuza dek birlikte olmayacaklarını biliyordu. Dolayısıyla, bu dünyadan ayrılmadan önce, onunla birlikte olabilecek birisini bulmuştu.

Onu buluğunda baygın olan Stara hala kollarında aynı şekilde yatıyordu. Gece boyunca da kendisine gelmemişti. Reece onun kendisine gelip gelmeyeceğini merak etti. Onu tekrar kollarında tutmak, ısıtmak ve canlı kalmasını sağlamak güzel bir histi. Stara'nın gevşek bedenini tutarken, bir yanı onun hala Selese olduğunu hayal ediyordu. Ama buna rağmen, bunun Selese'nin istediği şey olduğunu biliyordu: Stara'yı sevmek, artık Selese'yi sevmesine eşitti.

Stara'yı kollarında tutan Reece yavaş yavaş bunca zamandır onu özlediğini fark etti. İki kişiyi birden sevmek yanlış mıydı? Keşke öyle olmasaydı diye düşündü, ama dürüst olması gerekirse ikisini de seviyordu. Artık Selese gittiğine

göre, yanında bir tek Stara kalmıştı ve bedeli ne olursa olsun onu sağ tutmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Dahası, onu yeniden sevmeyi öğrenecekti. Selese'yi çok özlese de, Reece onun bunu istediğini biliyordu.

Reece eğilip Stara'nın alnını öptü ve onu kollarında tutarken ona geri dönmesini diledi. Sara'nın tek başına dünyanın yarısını aşıp ona geri döndüğüne inanamıyordu. Onun karşılaştığı tehlikeleri ve yaptığı fedakârlıkları hayal bile edemiyordu. Buna çok duygulanmıştı. Stara'nın onu ne kadar çok sevdiğini ve resmen dünyanın yarısını onun için aştığını görebiliyordu.

"Seni seviyorum, Stara," diye fısıldadı. "Lütfen, bana geri dön."

Gece boyunca kapalı olduğunda bile çok güzel olan gözlerine bakıp umutla bunu söylemişti.

Ama sabahın ilk ışıklarında, Reece onun göz kapaklarının kıpırdandığını ilk kez görüyordu. Orada durmuş onu izlerken, onun yavaşça gözlerini açtığını gördüğüne şaşırdı.

Stara'nın sulanmış açık mavi gözleri parıldıyordu. O kadar hayat ve sevgi doluydu ki… Bunu gören Reece onu ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Gözleri hatırladığı kadar güzel ve büyüleyiciydi. Çocukluklarından beri rüyaları süsleyen gözlerdi. Ona yeniden âşık olduğunu hissetti.

Gözleri dolan Reece yeniden doğmuş gibi hissetti ve Stara'nın sağ salim kollarında olduğuna ne kadar mutlu olduğuna inanamadı.

"Reece?" dedi Stara yumuşak, ama çatlak bir sesle. "Başardım mı?"

Reece mutlulukla gülümsedi ve eğilip onu dudaklarından öperken, gözünden bir damla yaş düştü.

Stara başını kaldırıp onu öpünce, Reece Stara'nın ona olan sevgisini hissetti.

"Başardın, aşkım," dedi.

Stara uzanıp elini tutunca, Reece de aynı şekilde karşılık verdi.

"Denizi tek başına mı aştın?"

Stara gülümseyip başını salladı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Evet," dedi. "Seni bulabilmek için dünyayı alt üst ettim. Tanrı'ya seni bulamadığım takdirde, suların beni alması çin dua ettim."

Reece ağlamamaya çalıştı. Bu sözlerden ve Stara'nın o bu kadar çok sevmesinden dolayı çok duygulanmıştı. Çocukluklarından beri aralarında olan bağı yeniden hissetti. Bu bağ asla tam olarak kaybolmamıştı. Aradan çok uzun süre geçtiği halde, daha dün oluşmuş gibiydi.

Reece onun gözlerine baktığında, çok tuhaf bir şey oldu… İçinde bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Selese'nin ruhu Stara'nın içindeymiş gibi hissetti. Sanki Selese de onun gözlerinden bakıyor gibiydi. Selese'nin ruhunun Stara'nın içinde yaşadığını derinden hissedebiliyordu ve artık o ikilemi yaşamıyordu. Stara'yı sevmenin Selese'yi de sevmek anlamına geleceğini hissediyordu.

“Seni seviyorum, Reece,” dedi Stara doğrularak. Gözlerinin içine bakıp yanağını tuttu. “Her zaman seveceğim.”

Öpüştüklerinde, Stara kendisine geldi. Reece Selese’nin ölümünden beri ilk kez yüreğinin rahatladığını hissetti.

Birlikte Halka’ya doğru yol alırlarken, onları büyük bir savaşın beklediğini, belki de hayatının en büyük savaşının beklediğini biliyordu. Halka’yı yeniden inşa edebilmeyi, hayata yanında Stara’yla birlikte yeniden vatanında başlayabileceğini umuyor, buna dua ediyordu. Bir gün, kendi aileleri olacaktı.

Ama o an için ölseler de hayatta kalsalar da, en azından Stara’yla yeniden bir arada olduğu için gerçekten yaşadığını hissediyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Erec gemisinin kıç tarafında yanında Alistair'le ve yakınlarda Strom'la birlikte duruyordu. İki güneşin birlikte denizin üstünde batışını izliyor ve hiç hatırlamadığı kadar büyük bir amacı olduğunu ve enerjik olduğunu hissediyordu. Gümüş'teki, Kral MacGil'in sarayındaki günlerden beri öyle hissetmemişti. Vatanını, Halka'yı, kardeşlerini, Gümüşü, Kraliyet Sarayı'nı ve Kral MacGil'i geride bıraktığından beri ne kadar büyük bir kayıp hissiyle boğuştuğunu daha yeni anlıyordu. O zamandan beri, yüreğinin, ruhunun bir parçasının hep eksik kaldığını anlamaya başlamıştı.

Ama artık her şeyi geri alacak, bir zamanlar bildiği ve sevdiği hayatı yeniden inşa edecek bir fırsatı vardı. En sonunda, kendisi için yuvası gibi hissettiği bir yerde bir gelecek görebiliyordu. Geleceğinin artık
Güney Adaları'nda olmadığını anlamıştı. Orada doğmuş olabilirdi, halkı orada yaşıyor olabilirdi, ama orası *evi* değildi. Evinin artık yetiştirildiği, savaşmayı öğrendiği, kardeşleriyle tanıştığı veya yan yana savaştığı, Alistair'e âşık olduğu yer olduğunu biliyordu. Evi savunmak için her şeyini tehlikeye attığı yerdi. İkinci vatanı olabilirdi, ama *eviydi*.

Oraya geri dönme, geri almak için bir şansının olması ihtimali onu hiçbir şeyin başaramadığı kadar heyecanlandırıyordu. Erec tekrar Halka'ya dönebilmek için her şeyi tehlikeye atabilirdi.

Erec Güney Adaları'nın artık halkı için uygun bir yer olmadığını hissediyordu. Halka'nın yeniden inşa edilmesi gerekiyordu ve Halka'nın orada yaşayacak erkeklere ve kadınlara ihtiyacı vardı. Savaşçılara ihtiyacı vardı. Güney Adaları'ndaki halkı kadar da iyi savaşçılar düşünemiyordu. Güney Adaları'nın Kralı olarak halkların bir araya gelmesi gerektiğini biliyordu. Zaten Halka'yı geri alabilmek için birleşmeleri gerekecekti. Yeni vatanları için savaşmalarına yardımcı olabilirlerdi. Artık herkesten uzak yaşamak gibi bir şansları da yoktu; Halka yok olursa, onlar da yok olurlardı. İmparatorluk Halka'yı yenerse, var güçleriyle Güney Adaları'na giderlerdi. Orası dünyadaki tek özgür yer olarak kalacaktı. Halka'nın yitirilmesi, her şeyin yitirilmesi demekti.

İşte, bu yüzden ilk olarak oraya gidecek ve halkını toparlayıp onunla birlikte Halka'ya gitmeye, onunla ve adamlarıyla savaşmaya ve Gwendolyn'e destek vermeye ikna edecekti. O yüzden Gwendolyn'in filosundan ayrılmıştı. Geriye daha da büyük bir orduyla dönebilmeyi istiyordu.

“Kuzeye gitmiyor muyuz?” dedi Strom yanına gelerek. Alistair de artık karnı burnunda yanında duruyordu. Erec Strom’un şaşkın olduğunu gördü.

“Sabahleyin Güney Adaları’nda olabilmek için güneye gitmemiz gerek,” dedi Strom.

Erec evet der gibi başını salladı.

“Biliyorum, kardeşim. Ama henüz oraya dönmüyoruz.”

Strom aşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve ileriye baktı. Ufukta Ejderha Omurgası’nı görebiliyordu. Orası asla unutamayacağı anıları hatırlattı.

“Nereye gidiyoruz?”

Erec ufku işaret etti.

“Orada düzeltilmesi gereken bir haksızlık yapıldı,” dedi Erec.

Ufukta limanına düzinelerce gemi bağlı olan okyanusun ortasındaki ıssız kayalıkları gösterdi.

Krov’un adası.

“O gemilerin eskiden karanlıkta gizlenmesi gerekiyordu. Artık Krov korkmadan gemilerini kimseden korkmadan, açık açık ve ceza almadan orada tutabiliyor. Bunun nedeni de İmparatorlukla yaptığı anlaşma.”

Erec bir dürbün alıp oraya baktı. Gemisinden bile hazinelerle dolup taşan gemileri görebiliyordu. Dürbünü Alistair’e verdi. Manzaraya bakan Alistair de bunu Strom’a verdi. Strom şöyle bir bakıp ıslık çaldı.

“Krov’un ödülü,” dedi. Erec. “Bizi sattığı için ona bunları verdiler. Artık sadece İmparatorluk’tan koruma almış değil, aynı zamanda hayallerinde bile göremeyeceği bir hazinesi var.”

Strom ağzı hayretten açık bir halde dürbünle gemilere bakıyordu.

“Biz de ona güvendik,” dedi.

Erec iç çekti.

“İnsanın yaptığı bütün kötülükler geri gelir,” dedi. “Onu da ihanetinin bedelini ödetme vakti geldi. Bir dost olan kişiyi asla unutmam… Bir düşmanı da öyle.”

Strom ağabeyine hayranlıkla baktı ve gülümsemesi ağır ağır suratına yayıldı. Öne adım atıp ağabeyinin kolunu sıktı.

“Seni neden bu kadar sevdiğimi hatırlamaya başladım,” ağabey.”

Erec artık her şeyi danıştığı Alistair’e baktı.

“Bizi rotamızdan uzaklaştıracağını biliyorum. Vaktimizin az olduğunu da biliyorum. Ama bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Alistair’in onu aksine ikna edeceğini, bundan vazgeçmesini ve doğrudan Güney Adaları’na gitmesini söyleyeceğini, intikam almak için uğramamasını tavsiye edeceğini sanıyordu.

Ama Alistair ona döndü ve kararlılık ve onay dolu bir bakışla onu şaşırttı.

“Adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz, lordum,” dedi. “Düzelttiğiniz her haksızlık, her ufak adalet çabası dünyayı daha iyi bir yer yapabilir.”

“O halde, evet mi diyorsun?” dedi Erec şaşkınlıkla.

Alistair evet anlamında başını salladı.

“Geri dönmen hata olur.”

Erec ona baktı ve her zamankinden de çok sevdiğini hissetti. Doğru kadınla evlenmiş olduğunu biliyordu. Karısı da onun gibi bir savaşçıydı.

Tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı.

“Karanlığın çökmesini bekleyeceğiz. Bu gece saldıracağız,” dedi.

*

Erec sadece dolunayla aydınlanan karanlık okyanusta ilerliyordu. Sessizce ilerleyen filosuna liderlik ediyordu. Tüm filosu emrettiği gibi disiplinle, sessizce ilerliyordu. Duyulan tek ses gemisine çarpan dalgaların, gece esen rüzgârın ve arada sırada öten bir martının sesiydi. Tabii, bir de Krov’un adasının sivri kayalıklarına çarpan dalgaların sesini duyuyorlardı. Erec ilerledikçe, görkemli kayalıkları daha iyi görebiliyordu.

Erec Krov’un limanda duran filosuna yaklaşırken, kalbi daha da hızı attı ve savaşa girmeden önce hissettiği o tanıdık his geri döndü. Duyuları hassaslaşmıştı; daha odaklı ve dikkatli bir hadle geldi. Stratejisi dışında, her şeyi aklından uzaklaştırdı.

Erec Krov’un altı gemisine yaklaşırken, gemiler her şeyden habersizce suda sallanıyordu. Erec her şeyi dikkatle inceledi: Güvertede sızmış, sarhoş ve komutanları kadar disiplinsiz askerler vardı. Denizciler güverteye gevşemiş bir halde yığılmışlardı. Her şeyden bihaber vaziyette, ellerinde şarap keseleriyle uyuya kalmışlardı. Güvertelerse yağmaladıkları ve kazandıkları fidyelerle doluydu ve kimse bunları korumaya bile tenezzül etmiyordu. Buna ihtiyaç duymuyorlardı; artık İmparatorluk onları koruyordu.

Erec intikam ateşiyle yanmaya başladı. Bu adamlar onu ve halkını tuzağa düşürüp tutsak edilmelerini sağlamıştı ve ölüme terk etmişlerdi… Bunu birkaç öbek altın için yapmışlardı.

Erec gemilerini Krov’un gemilerinin yanına çekti. Sessiz kalmaya çalışırken, kalbi hızla atıyordu ve görülmeyeceklerini umuyordu. Rüzgâr her sert estiğinde onları daha da oraya yaklaştırıyordu. Erec adamlarının ve yanında duran kardeşi Strom’un sabırsızlanmaya başladığını hissetti.

“Daha değil,” diye fısıldadı.

Adamları emrine uyarak daha da yaklaşmayı, gemilerdeki denizcilerin gözlerinin beyazlarını görmeyi beklediler. Ortam o kadar gerilmişti ki, bir

bıçakla kesilebilecek hale gelmişti.

Biraz daha yaklaştılar ve birkaç adım kalınca Erec'in emirlerini beklediler.

"Şimdi!" diye fısıldadı Erec sert bir biçimde.

Adamlar uçlarında kancalar bulunan halatlarını fırlattılar ve diğer gemilerin tırabzanlarına ustalıkla geçirdiler. Kancalar diğer gemilere saplanınca, var güçleriyle gemileri yan yana çekmeye başladılar. Gemiler yeteri kadar yakın olunca, Erec öne geçti ve kendi gemisinden Krov'un gemisine atladı.

Birlikte yavaşça güvertede koşarlarken, Krov'un adamları uyandı ve onları gördü, ama Erec onlara karşılık verecek fırsatı tanımadı. Adamlar uyanınca, hızla üstlerine saldırıp kılıcının kabzasıyla kafalarına vurdu ve onları bayılttı. Kim olduğunu görmelerini istemiyordu… Bu hainler ölümü hak ediyor olsa bile ölmelerini de istemiyordu. Adamları da aynen onun dediği gibi yaptılar ve dört bir yandaki adamları bayılttılar.

Erec 'in adamları Strom'un liderliğinde filodaki diğer gemilere yayıldılar ve diğer adamlara saldırıp onları hızla ve sessizce bayılttılar. Gemilerdeki denizciler ne olduğunu bile anlayamamıştı.

Erec Kov'a ait olduğunu bildiği gemiyi seçmişti. Onu gerçekten de düşündüğü yerde buldu… Adam pruvada boş bir şarap sürahisinin yanında, kollarında iki çıplak kadınla sızmıştı.

Krov'un adalarının hepsini etkisiz hale getirmiş olan Erec ağır ağır ve kendinden emin bir biçimde Krov'a doğru gitti. Çizmeleri güverte ses çıkarıp yankılandı ve tepesine dikildi.

Erec kılıcını çekti ve ucu Krov'un boğazının dibine değecek kadar alçalttı. Orada sırıtarak büyük bir memnuniyetle beklemeye başladı. Krov aniden boğazına dayanmış metali hissederek gözlerini açtı ve panik içinde Erec'e baktı.

Erec nihayet intikam alacağını hissedip mutlulukla gülümsedi.

"Yine karşılaştık, eski dostum."

Krov kalkıp kılıcını almaya çalıştı, ama Erec kılıcın ucunu daha da boğazına itip adamın bileğine bastı. Krov hareketsiz kaldı. Titreyen ellerini kaldırırken, iki kadın uyandı ve çığlıklar atarak kaçtılar.

"Nasıl kurtuldun?" dedi Krov. "Öldüğüne emindim."

Erec daha da gülümsedi.

"En kötü yanın her zaman buyu," dedi. "Her şeyden fazla eminsin. Yiğitler ölmez, dostum. Sadece hainler ölür."

Krov yutkundu ve suratında bir dehşet ifadesi belirdi. Dudaklarını yaladı.

"Beni öldürme!" diye bağırdı titrek bir sesle. "Sana her şeyimi veririm!"

Erec sırıttı.

"Öyle mi?" dedi. "Bütün altınlarını, silahlarını ve diğer eşyalarını aldık. Verecek başka neyin kaldı?"

Krov ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu.

“Seni öldürmeye gelince… Bunun fazla medenice olacağını düşünüyorum. Aklımda çok farklı bir şey var. Ayağa kalk, eski dostum.”

Krov ayağa kalktı ve korkuyla dikildi. Üstünde sadece şortu vardı, soğuktan titriyordu ve kıllı ve şişkin karnı açıktaydı.

“Lütfen!” diye yalvardı. Ay ışığının altında acınacak bir durumdaydı.

“Hayatını bağışlıyorum,” dedi Erec. “Evine geri dönebilirsin. Sen ve adamlarının hepsi. Ama gemilerini alacağız. Haydi, gidin!”

Erec onu kılıçla dürttü ve Krov tırabzana yaklaşıp denize bakınca şok geçirdi.

“Yüzmemi mi istiyorsun?” dedi korkuyla.

Yüzlerce metre ötedeki adasına, kapkara ve buz gibi suya baktı.

“Giysilerim yok. Su dondurucu soğuklukta. Donar kalırım. Adamlarım ad öyle. Hem burada köpekbalıkları var! Oraya varmamız mümkün değil.”

Erec sırıttı.

“Haklısın. Adaya varma şansın yok denecek kadar az. Neredeyse sıfır. Bizi sattığında bize tanıdığın şans kadar. Şimdi, git!”

Erec öne adım atıp Krov’a tekme attı ve onu çığlıklar arasında debelenerek buz gibi suya fırlattı. Adamın üstünde sadece şortu ve çizmeleri vardı. Erec’in adamları onun gemisindeki herkesin önce silahlarını aldılar sonra da gemiden suya attılar. Etraflarından adamların suda çırpınırken çıkardıkları sesler geldi.

Erec Krov’la adamlarının beceriksizce adalarına doğru çoktan titremeye başlamış ve azgın dalgaların arasında nefessiz kalmış halde geri yüzüşlerini mutlulukla izledi. Adalet yerini bulmuştu.

Erec gururla ele geçirdikleri yeni gemilere, ganimetlere, altınlara, silahlara ve zırhlara bakı. Bunların Halka’ya, yeni ordularına ve vatanlarına büyük bir faydası olacağını biliyordu. Hem de çok faydası olacaktı.

Artık adamlarını toparlayıp Halka’ya geri dönme ve hayatının en büyük savaşına hazırlanmanın vakti gelmişti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Darius sırtına bir kırbaç daha yiyince derisi soyuluyormuş gibi acı içinde bağırdı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek kürekleri sıktı ve arkasına uzanmaya çalıştı, ama prangaları ona engel oldu. Nefesini içine çekti, acıya dayanmaya çalıştı. Kırbaç bu arada yanındaki kölenin sırtına indi. Darius kölenin çığlık atacağını sandı ve ses gelmeyince çok şaşırdı. Bir insanın o acıya nasıl sessizce dayanabileceğini bilemiyordu.

Ama yanındaki adama baktı ve omuzlarının çöktüğünü gördü. Adam ölmüştü.

Darius diğer tarafına bakınca, zincirlenmiş tüm diğer kölelerin öldüğünü fark etti. Nasıl oduysa, onlardan daha fazla dayanabilmişti ve onları uzun süre önce öldükleri için güçlükle kürek çektiğini o anda fark etmişti. Darius onların güneşten mi, kürek çekmekten mi, açlıktan mı, susuzluktan mı yoksa yorgunluktan mı öldüklerini asla bilemeyecekti. Ama o şartlar altında ölmek rahatlatıcı olmalıydı.

Ama Darius ölmemeye kararlıydı. O İmparatorluk filosunun nereye gittiğini düşündü. Doğudaki Halka'ya, Gwendolyn'i ve diğerlerini öldürmeye gidiyordu. Zaten bu yüzden hayatta kalmaya niyetliydi. Yeteri kadar hayatta kalmaya ve İmparatorluğun çabaları engellemek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Darius kürek çekerken, avuçları sıyrıldı, sırtı tr ve kan içinde kaldı. Tam o sırada, bir İmparatorluk ustabaşısı onu yine kırbaçlamak için kolunu havaya kaldırdı. Darius daha kaç kırbaç darbesine dayanabileceğini düşünerek bekledi. Tam o sırada, adam durdu. Kırbacı başının üstüne kaldırmış bir halde donakaldı. Onu şok eden bir şey görmüş gibi ufka baktı. Darius da o yöne baktı.

Güneşe karşı gözlerini kıstı. Terler gözlerini yakarken, ufukta ufak bir filo görünce şaşırdı. Daha dikkatle bakınca, filonun düşman bayrağı taşımıyor olması onu daha da şaşırttı. Bayrak gururla rüzgârda dalgalanırken, Darius da gururla bunun Gwendolyn'in bayrağı olduğunu fark etti. Bayrak Halka'nın renklerini taşıyordu.

Birden, her yerde İmparatorluk borazanları ötmeye başladı ve askerler emirler yağdırırken gemi bir anda karıştı. Askerler güvertede farklı yerlerde pozisyon aldılar. Yelkenler daha da yukarı çekildi, gemi hızlandı ve Darius Gwendolyn'in onları görmemiş olan filosuna yaklaştıklarını görünce telaşlandı.

Aralarındaki mesafe olsa olsa yüz metre kadar kaldığında, Darius'un gemisi aniden top ateşiyle sarsıldı. Darius gemisinin pruvasında askerler tarafından idare edilen kocaman bir havan topundan dumanlar çıktığını ve ateşlenmiş

olduğunu gördü. Havan topunun havada uçup doğrudan Gwendolyn'in gemisine doğru gidişini korkuyla izledi, ama top bir anda suya düşünce rahatladı.

Ama düşman askerleri havan toplarını yeniden ayarladılar ve Darius bir dahaki sefere Gwen'in o kadar şanslı olmayabileceğini biliyordu.

"Şanslı günündesin, köle!" dedi bir ustabaşı ters ters.

Darius düşman askerinin onu arkadan sertçe tuttuğunu, bileklerini geriye çektiğini ve ayak ve kol bileklerindeki prangaları açtığını hissetti.

"Toplara!" diye bağırdı adam.

Asker onu itti ve yüz üstü düşüp de büyük bir acı hissetmesine neden olacak biçimde savrulmasına neden oldu.

Asker sonra onu yerden kaldırıp tekrar itekledi. Farklı savaş istasyonlarına yönlendirilen diğer kölelerin arasına attı. Darius güvertede sürüklenerek bir havan topu istasyonuna götürüldü.

İstasyonda birkaç düşman askeri ve bir köle daha vardı. Hepsi de diz çökmüş ileriye bakıyordu. Askerlerden biri onu sertçe tuttu ve havan topunun önünde diz çöktürdü.

"Bir numara çekmeye çalışırsan, kılıcımı kalbinde hissedersin."

Bir diğer asker öne eğildi.

"Şu topları görüyor musun, köle? Bunları silahın içine koyacaksın. Başla!"

Darius'un başının yanına bir tekme attı. Darius yere eğilip titreyen kollarla toplardan birini aldı. Top çok ağırdı ve avuçları da terliydi. Topu güçlükle tutabiliyordu. Özellikle de güçten düştüğü için zorlanıyordu… Onun zorluk çektiğini gören diğer köle eğilip ona yardım etti. Adamın teni solgun ve açık renkliydi. Darius'a korku dolu gözlerle baktı.

İmparatorluk askerleri denizi kolaçan etmek için dışarı çıktılarında, yere çömelmiş olan Darius çaktırmadan içinde bulunduğu geminin ve İmparatorluk filosunun durumuna baktı. O sırada aklına bir fikir gelmeye başladı. Eline bir fırsat geçtiğini biliyordu. Ya şimdi ya asla diye düşündü.

Diğer köleye dönüp, ona cesaret verircesine baktı.

"Sinyal verdiğimde, dediğimi yap," diye fısıldadı.

Diğer kölenin gözleri irileşti ve heyecanla başını salladı.

"Bizi öldürürler," dedi.

Darius adamın bileğini sıkıca kavradı. Ona güven vermesi gerektiğini anlamıştı.

"Bir şey yapmazsak da öleceğiz," dedi. "Bir ödlek olarak mı, yoksa bir savaşçı olarak mı ölmek istiyorsun?"

Adam en sonunda rahatlayana dek bileğini tuttu. Adam gözlerini kıstı ve Darius onun cesaret kazanmaya başladığını gördü. Adam hızla tamam der gibi başını salladı.

“İşine devam et, köle!” iye bağırdı askerlerden biri. Darius’un başının arkasına vurdu.

Darius diğer kölenin de yardımıyla, topu alıp silaha yerleştirdi ve düşman askeri hızla silahın kapağını kapattı. Bir diğer asker de bir meşale yakıp bunu uzun fitile yaklaştırdı.

Darius diğer kölenin ne yapacağını anlamak için ona baktıkları gördü ve başını salladı.

“Henüz değil,” diye fısıldadı.

Meşale biraz daha yaklaştı ve Darius bunun fitili yakmasına izin veremeyeceğini anladı.

En sonunda, diğer köleye başıyla bir işaret verdi.

“Şimdi!”

Darius İmparatorluk askerinin belinden sarkan hançeri kaptı ve adamın kalbine sapladı. Sonra, hızla kendi etrafında dönüp, arkasındaki askerin bir şey yapmasına fırsat vermeden boğazını kesti. Adam sendeleyip meşaleyi yere düşürdü.

Diğer İmparatorluk askeri ona saldırırken, Darius kölenin adamın üstüne atlayıp onu yere yuvarladığını görünce onunla gurur duydu. İkisi birlikte yerde yuvarlanırlarken, Darius eğildi ve adamı kalbinden bıçakladı.

Bir baka düşman askeri elindeki kırbacı kaldırarak geldi. Diğer köle bunu elinden kaptı, adamı yere mıhladı ve üstüne çıkıp eliyle ağzını kapatarak onu boğmaya koyuldu.

Ama asker güçlüydü. Asker yerde kıvranıp dururken, Darius yanlarına gidip yardım etti. Adam en sonunda hareketsiz kaldı.

Darius hemen yerden meşaleyi aldı, arkasını döndüğü gibi etrafına bakındı ve havan topu istasyonunda gizlenerek onları kimsenin görmediğinden emin olmaya çalıştı. Diğer köle de yanına geldi ve telaşla alnında biriken terleri sildi.

“Meşaleyi tut,” dedi Darius.

Köle titreyen eliyle meşaleyi aldı. Darius var gücüyle ağır havan topunu çevirdi. Omzuyla destek attı, harcadığı çabayla inledi ve en sonunda bunu yirmi metre ötedeki Gwendolyn’in gemisinden kendi gemisine doğru çevirmeyi başardı.

Köle onun ne yaptığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sonsuza dek yaşamak istiyor musun?” diye bağırdı Darius çılgınca bir gülümsemeyle.

“Hey sen!” dedi birisi.

Darius arkasına bakınca, bir grup düşman askerinin onları fark ettiğini ve meşaleyle onlara doğru koştuklarını gördü.

“Yap!” diye bağırdı Darius.

Köle titreyen eliyle meşaleyi indirdi ve fitili taktı. İmparatorluk askerleri tam o sırada üstlerine saldırdı.

“DURDURUN ONLARI!” diye bağırdı asker.

Ama çok geç kalmışlardı… Muazzam bir gümbürtü gemiyi salladı ve yanındaki havan topu ateş alınca Darius geriye doğru uçup tırabzanlara çarptı. Havan topu doğrudan geminin güvertesine düşmüştü. Top bir yandan girip diğer yandan çıkarak suya düşerken, parçalanan ahşap gövdenin sesi duyuldu.

Gemi ileri doğru atıldı ve derhal su almaya başladı. Düzinelerce asker topun yarattığı darbeyle ve ahşap şarapnellere hedef olup ölmüştü.

Gemide büyük bir karmaşa başlarken, onlara saldıran askerler yavaş yavaş toparlanıp tekrar saldırıya geçtiler. Darius bunun son şansı olduğunu biliyordu.

“Gel!” iye bağırdı diğer köleye. Hiç beklemeden güvertede koştu ve tırabzana atladı. Azgın dalgalardan altı metre yükseklikte olduğunu görünce duraksadı.

Ama diğer kölede yanına gelince, cesaret kazandığını hissetti.

“Sonsuza dek yaşamak istiyor musun?” dedi köle Darius gibi çılgınca sırıtarak. Darius’u kolundan tutarak tırabzanların üstünden suya atladı.

Buz gibi sulara dalarlarken, Darius soluklanmaya çalışan kölenin yanında suya batıp çıkarken, başını kaldırdı ve ileride Gwen’in gemisini gördü. Çılgınlar gibi yüzmeye başladı. Gemi sadece altı metre kadar ötedeydi. Darius sadece Gwen’in onları göreceğini ve dost olduklarını anlayacağını umuyordu.

“Şu köleleri durdurun!” diye bağırdı arkalarından bir düşman askeri.

Darius arkasına bakınca, birkaç imparatorluk askerinin batmakta olan geminin güvertesine toplandığını ve yaylarını kaldırıp ok fırlatmaya başladıklarını gördü. Birkaç ok Darius’un yanına düştü. Oklar daha da yakınlara düşünce, Darius irkildi.

Ama gemi birden alabora oldu, batmaya başladı ve oklar kesildi. Askerler arkalarından çığlıklar attılar.

O sırada, Darius Gwendolyn’in gemisinin gövdesine varmayı başardı. Yanına köleyle birlikte suda durdu ve Gwen’in onu göreceğini umarak ve dua ederek yirmi metrelik gövdeden yukarı baktı. Güç kaybediyordu, diğer gemiler yaklaşıyordu ve gemiye tırmanarak çıkması mümkün değildi.

“Gwendolyn!” diye bağırdı.

Gemi ilerlemeye ve Darius’u suda arkasında bırakmaya başlayınca, Darius çaresizliğe kapıldı. Yaptığı onca şeyden sonra orada ölecekti.

Ama suda öylece dururken ve her şeyi kaybettiğini düşünürken, kıç tarafında Kendrick’in onu gördüğünü ve tanıdığını fark etti.

“Darius!” diye bağırdı Kendrick.

Gemiden derhal onlara bir halat fırlatıldı ve Darius ve köle uzanıp bunları tuttular. Yavaş yavaş yukarı çekilirlerken, halatları sıkı sıkı kavradılar.

Darius kendisini son bir kez yukarı itti. Köleyle birlikte güverteye çıktılarında nefes almaya çalıştı. Yuttuğu suları kustu. Çok bitkin düşmüştü, ama halinden çok da mutluydu. İnanamıyordu: Kaçmayı başarmıştı. Gerçekten de oradaydı.

En sonunda, yine özgürlüğüne kavuşmuştu.

Güvertede yatmış su kusarken, yanındaki köle de aynı şeyi yaptı. Darius suratını yalayan bir şey hissetti ve bir inleme duydu. Eski dostu Dray'i tekrar görünce de çok sevindi. Onu öpüp başını okşadı ve Dray üstüne atlayınca onun nasıl olup da o gemide bulunduğunu merak etti.

Darius Gwendolyn, Kendrick ve diğerlerinin yanlarına geldiğini gördü. Güçlü eller onu tutup ayağa kaldırdı. Sırılsıklam bir halde önce Kendrick'e, sonra da Gwendolyn'e sarıldı.

"Seni son gördüğümde, halkını korumak için Volusia'ya gidiyordun," dedi Gwen. "Çok cesurca bir davranıştı."

Darius bunu hatırlayınca, hüzünle başını eğdi.

"Arkadaşlarım başaramadılar, leydim," dedi.

"Evet, ama sen başardın."

Darius dikkatle ona baktı. Gwendolyn eskisinden daha yaşlı ve güçlü gözüküyordu.

"Ben size son gördüğümde, bize yardım etmek için Hiçliğe gidiyordunuz, leydim."

Gülümsedi.

"O yardımı buldunuz demek," dedi. "Biraz geç kaldınız, ama tam ihtiyacımız olduğu bir anda yetiştiniz."

Hepsi gülümseyip birbirini kucakladı.

"Bu kim?" diye sordu Gwen.

Herkes diğer köleye bakınca, adam gülümsedi.

"Gerçekten de bilmiyorum," dedi Darius. "Daha önceden birbirimizi tanımıyoruz. Ama hayatımı kurtardı."

"Sen de benimkini kurtardın," dedi adam. "İsmim Tinitius. Size katılmamda bir sakınca var mı?"

Adam herkesle el sıkıştı ve Kendrick sırıttı.

"Amacımıza yardım etmek için seve seve seni aramıza kabul ederiz."

Darius birden yine ciddileşti.

"Halkımdan kimse kalmadı, leydim."

Gwen duraksadı.

"Hepsi ölmedi," dedi gizemli bir tavırla.

Darius onun ne demek istediği anlamadığından ona baktı, ama birden kalabalık ikiye ayrıldı ve Darius'un kalbini eriten bir kız belirdi. Gözleri şık ve mutlulukla fal taşı gibi açıldı ve kız kalabalığın arasından sıyrılıp onu kucakladı.

"Darius," dedi kulağına. Ona sıkıca sarıldı ve ılık gözyaşları Darius'un yanağına aktı.

Darius onu sıkı sıkı tuttu. Gözlerine inanamıyordu.

"Öldüğünü sanmıştım," dedi.

Loti başını salladı.

"Hayır, senin için hayatta kaldım."

Darius ona sıkıca sarılırken, Gwen'in gemisi rüzgârla daha da hızlandı ve İmparatorluğun saldırısından uzaklaştı. Darius dünyadaki her şeyin yine yoluna girdiğini hissetti. Çok uzun süredir ilk kez sevdiği insanlarla birlikte, bir yuva diyebileceği en yakın yerdeydi. Hem de onun için çok anlamlı olan bir görevdeydi. Gwendolyn'i, Kendrick'i ve artık kardeşi saydığı tüm bu insanları savunmak için her şeyini verebilirdi. En çok da onları Halka'ya geri götürebilmek için.

Tanrı'ya en çok da tek bir şey için şükretti: Ölse de hayatta kalsa da, bir başka savaşta daha yer almak üzere orada olabilecekti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn gemisinin güvertesinden yanında Kendrick, Steffen ve aralarına katılan Darius'la birlikte pruvaya doğru gidiyordu. İmparatorluk filosuyla son karşılaşmalarından kıl payı kurtulmuşlardı ve Darius ve havan topunu dâhiyane bir biçimde kullanmamış olsaydı, o sırada hiçbirinin hayatta olmayacağını düşünüyordu.

Tırabzanlara vardı ve ufka dikkatle baktı. Yanında diğerleri, arkasındaysa gemisindeki ve diğer gemilerdeki Yamaç halkı duruyordu. Gemilere Koldo, Ludvig ve Kaden komuta ediyordu… Gwen ufukta avucunun içi gibi bildiği bir kara parçası görünce kalbi heyecandan duracak gibi oldu.

Halka'ya varmışlardı.

Kalp atışları hızlandı ve boğazı kupkuru kesildi. Hayatında hiç hissetmediği kadar mutlu hissetti. Ana vatanına gelmişti. Orası yerle bir edilmiş olsa bile yuvasıydı ve en sonunda yine oraya varabilecek kadar yakınındaydı. Yüreğine su serpildi ve hayatının yine bir amacı varmış gibi hissetti. Artık hep birlikte yeniden bir hayat inşa edebileceklerdi.

Gwen, Kendrick, Atme ve Brandt'ın da gözlerinin parıldadığını gördü ve aynı hisleri paylaştıklarını anladı. Koldo, Ludvig, Kaden ve Darius da merakla oraya bakıyorlardı… İmparatorluk'tan ve Yamaç'tan kurtulan ve orayı daha önce hiç görmemiş olan insanlar da aynı durumdaydı. Oradan bile Halka'nın kıyıları o kadar güzel, o kadar gizemliydi ki. Etrafları tırtıklı kayalıklarla çevrili yamaçları ta göklere kadar uzanıyor, bunların ardındaki gür yeşil ormanlık alan ve hepsinin etrafını saran pus gözüküyordu. Halka biçimindeki kıyı şeridinde en çok göze çarpan ve oraya çok özel ve büyülü bir özellik katan şey de denizden fırlamış o kara parçasıydı.

"Demek bir efsane değilmiş," dedi Koldo hayranlıkla oraya bakarak. "Meşhur Felsefe Yüzüğü gerçekten de varmış."

Gwendolyn ona gülümsedi.

"Nihayet, MacGil ailesinin iki tarafı, Yamaç ve Halka tek bir vatanda bir araya gelecek!" dedi Koldo.

Gwendolyn de aynı şeyi hissediyordu. İçinden bunu kutlamak geliyordu. Özellikle de orada, yani Halka'da olmanın Thorgrin'i tekrar görebileceği anlamına geldiği için öyle hissediyordu. Lycoples'in mesajı ona ulaştırmış olması, Thor'un Yüzüğü ve oğullarını bularak onunla Halka'da buluşacak olması için dua ediyordu. Tüm kalbiyle dua etti… Hiçbir şey mutluluğunu bunlardan daha çok tam kılamazdı.

Ama Gwen'in hayalleri ufuktan gelen borazan sesleriyle yıkıldı. Arkasına

dönüp de bakınca, ufkun bir kez daha İmparatorluk gemileriyle kaplı olduğunu, peşlerinden oraya kadar geldiklerini gördü. Bu sefer, yüzlerce gemiden oluşan devasa bir filoyla gelmişlerdi. Kapkara filoları ufku kaplıyor İmparatorluğun simsiyah bayrakları dalgalanıyordu. Onlara büyük bir hızla yaklaşıyorlardı.

İmparatorluk gemileri onların gemilerinden üstündü. Gwendolyn onlara hızla yetişeceklerini biliyordu. Öne ve arkaya bakındı, Halka'nın ne kadar uzakta olduğunu ve düşmanların ne kadar uzakta olduğunu anlamaya çalıştı. Karaya zamanında varıp varamayacaklarını merak etti. Belki kıl payı karaya onlardan önce varabilirlerdi.

"Ya biz karaya varmadan bize yetişirlerse*" dedi Kendrick onunla birlikte ufka bakarken.

"Onlara karşı ona bir durumdayız, leydim," dedi Darius. "Halka'ya onlardan önce varmalıyız."

Kendrick dönüp dikkatle ufku inceledi.

"Oraya onlardan önce varsak bile, Halka'nın kenarında, Vahşi Doğa'da olacağız. Orayı yine de aşmamız gerekecek… Sonra da Kanyon var."

"Kalkan olmadan Kanyon'u aşmanın ne faydası var?" dedi Steffen. "Burası eskiden bildiğimiz Halka değil. Topraklarımız savunmasız durumda. İmparatorluk hemen peşimizden gelecek. Onları atlatamayız. Bir noktada, durup savaşmamız gerekecek."

Ayı şeyi düşünmekte olan Gwen başını kaldırıp göğe baktı. Bir ejderhanın cıyaklamasını görmek ve duymak, Thorgrin'in geri gelişini izlemek için bekledi.

Thorgrin, lütfen. Sana şu anda ihtiyacımız var. Her zamankinden fazla ihtiyacımız var. Lütfen bize son bir savaş için ger dön. Eski günler hatırına geri gel.

Ama hiçbir şey görmeyince ve duymayınca hayal kırıklığına uğradı. Her an giderek kararan ve rüzgârla ilerleyen bulutlar göğü kaplıyordu. Gökler adeta kızmıştı ve dökülecek olan kanın farkındaydı.

Gwen umutsuz bir halde diğerlerine baktı. Her zamanki gibi yalnızdı ve yalnız savaşmanın bir yolunu bulacaktı.

"Bütün İmparatorlukla savaşmamız gerekirse," dedi kararlılıkla, "bunu yapacağız. Ölmemiz gerekiyorsa da öleceğiz. Bizi bekleyen savaş vatanımız, kendimiz ve özgürlüğümüz için. Kazanmamı veya kaybetmemiz çok önemli değil: Savaşmamız için bir şans elde etmiş olmamız bir armağan.

"Yelkenler fora!" diye bağırdı adamlarına. "Küreklere!"

Steffen ve diğerleri telaşla emirlerini yerine getirmeye koyuldular; gemilerde bir ileri bir geri koşturan adamlar yelkenleri açtılar ve küreklere daha sıkı asıldılar. Herkes iki misli çaba harcayarak çalışmaya başladı. Filoları Halka'ya doğru ilerlerken ve karaya varmaya çalışırken daha da hızlandı. Gwen orada

durmuş çaresizlik içinde İmparatorluk filosunun bir veba gibi onlara yaklaşmasını izlerken, yapabileceği pek bir şey olmadığını biliyordu. Dönüp Halka'ya ve kıyı şeridine bakınca, aklına bir şey geldi.

"Kuzeydoğuya doğru gidin!" diye bağırdı. "Sığ Körfez'e gidelim!"

Gemiler rotalarını değiştirdiler. Kendrick yanına gelip Halka'nın karşılarında tüm görkemiyle duran kıyısına baktı.

"Sığ Körfez bir nal şeklinde, Kraliçem," dedi. "Oraya girersek, girmeyi başarsak bile içeriye hapsoluruz."

Gwen evet der gibi başını salladı.

"İmparatorluk da hapsolur," dedi.

Kendrick şaşkınlıkla ona baktı.

"Oraya sıkışıp kalacaklar. Orası bir darboğaz. Bir milyon gemi aynı anda oraya sığamaz. Olsa olsa birkaç düzine sığabilir ve bunlar bile zorlukla aynı anda orada olabilir."

Kendrick onun planını anladı ve beğeniyle başını salladı.

"Babam seni bu yüzden seçti," dedi memnuniyetle.

Gwen'in birkaç yüz metre ileride görkemli Halka'yı gördükçe hızla atıyordu. Kıyıdan esen kuvvetli rüzgâr onları oraya daha da yaklaştırıyordu. Sığ Körfez iki yanındaki uzun yarımadalarla bir at nalı biçiminde karşılarında duruyordu. Elli metreden az dar bir açıklığı vardı. Gwen gemisini oraya doğru götürüyor, filosunu oraya yönlendiriyordu.

Körfezin sakin sularına girdiklerinde, rüzgârdan ve okyanusun akıntılarından kurtuldular. Diğer gemileri de yanına geldi. Koldo, Ludvig ve Kaden onları bekleyen yeni karanın nerede olduğunu görmek için beklemeye başladı.

Gwendolyn Halka'nın topraklarına bakınca, oradan gittiklerinden beri ne kadar çok şeyin değiştiğine inanamadı. Vahşi Doğa denen bölgedeki bitkiler aşırı büyümüştü ve kalın ve koyu renkli dalları suya sarkmıştı. Gwen bu ağaçların hiç o kadar kalın ve koyu renkli olduğunu görmemişti. Ama bu mantıklıydı; m devriyeleri aylardır bölgeyi temizlemek için oraya gidememişti ve Gwen Vahşi Doğa'nın muhtemelen yine vahşi hayvanlarla dolmuş olabileceğini düşünüyordu. Kanyon'a yürüyerek gidecekleri için, onları zorlu bir yürüyüş bekliyordu.

Bir borazan daha öttü ve Gwen arkasına bakınca, İmparatorluk filosunun yaklaştığını, körfeze girerek filolarının en önünde bulunan ve oraya aynı anda giren on iki gemiyi oraya hapsettiklerini gördü. Kıyıya bakınca, hala yüz metre kadar ileride olduğunu ve oraya vaktinde varamayacaklarını gördü.

Ne yapacağını bilemez durumdaydı. Onca zaman sonra, vatanlarına o kadar yaklaşmışlardı ve karaya çıkmaktan fazla istediği bir şey yoktu. İmparatorluk

neden ona bir saatlik bir avantaj vermemişti ki? Neden anavatanına çıkacak, ayaklarının altında hissedecek bir saati yoktu ki? Yüreği paramparça oldu.

O aşamada, bir mucizeye ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Tekrar göğe bakıp Thorgrin'den bir iz var mı diye dikkat kesildi.

Ama yine hiçbir şey görmedi. Hayal kırıklığına uğradı. Thor başarmış mıydı? Yoksa onu da mı kaybetmişti?

Gwen dişlerini sıktı ve kendisini karşısındaki savaşa hazırladı. Düşmanlarına karşı direnmek zorundaydılar; başka çareleri yoktu. Hepsinin orada öleceğini biliyordu, ama Halka için savaşarak ölmeyi tercih edeceği başka bir yer yoktu. En azından, yabancı, bilmedikleri bir yerde tek başlarına, İmparatorluğun hiçliğinde, vatanlarından çok uzak diyarlarda ölmeyeceklerdi. Babasının ve onun babasının öldüğü yerde ölecekti.

"Savaşacağız!" diye bağırdı komutanlarına.

Herkes onun ne kadar ciddi olduğunu gördü ve etrafa kasvetli bir hava çöktü. Hepsi vaktin geldiğini biliyordu. Artık savaşmaya hazır olmaları gerekiyordu.

Tam komutanlarına savaş emir vermişti ki, pruvaya ilk saldırı gerçekleşti. Gwen bin okun vınlamasını duydu ve göğün İmparatorluğun ilk ok yağmuruyla karardığını gördü.

"Kalkanlar!" diye bağırdı.

Adamlarının hepsi buna hazırdı. Herkes kalkanlarını kaldırıp yan yana yere diz çöktü ve birbirine sokuldu. Gwen de Krohn'u yanına alarak kocaman kalkanını kaldırarak askerlerinin oluşturduğu duvarın yanında diz çöktü.

Etrafta okların geminin gövdesine isabet ettiğini duydu. Oklar yağmur gibi güverteye yağarken, bazıları ad onlara ulaşmayıp suya isabet etti… Ama birçoğu yine de hedefi bulmuştu. Gwen kalkanını tutarken, kolunun birçok kere sarsıldığını hissetmişti. Okların o kadar mesafeden bile o kadar güçlü olduğuna şaşırdı.

En sonunda, ortalık sessizleşti ve ok yağmuru sona erdi. Adamlarıyla birlikte yavaşça ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"OKÇULAR!" diye bağırdı.

Düzinelerce okçusu öne çıktı ve düzgünce sıra olup yaylarını kaldırdılar.

"YELKENLERİ HEDEF ALIN!"

Adamları emrine uyup karşılık verdiler ve gökyüzü yine karardı… Bu sefer, onun adamlarının okları limana doğru uçtu. Adamları yükseği hedef aldılar. Düşman ekerleri bunu beklemedikleri için oklardan eğilerek korunmaya çalıştılar. Böylece, oklar onlara zarar vermeden başlarının üstünden geçti.

Ama bu okların ne kadar zarar verebileceğini de tahmin edememişlerdi. Binlerce ok yelkenleri deldi, delikler açtı ve lime lime etti. Çok geçmeden, yelkenler işe yaramaz halde rüzgârda dalgalanmaya başladı. Gemiler süratle

yavaşladı ve ilerlemeye devam ettikleri halde eskisi kadar hızlı gidememeye başladılar.

Gwen'in gemileriyse tam yelken ilerlemeye devam etti ve düşman okları yine yağmur gibi yağmaya başladığında, bu sefer genel olarak menzil dışı kaldılar. Okların birçoğu bir zarar veremeden suya düştü. Ama birkaç adamı kalkanlarına rağmen çığlıklar attılar. Birçok ok kalkanları aşmıştı. Gwen vaktin daraldığını biliyordu.

Gwendolyn daha dikkatle kıyıya baktı; biraz daha yaklaşmışlardı, ama hala çok yakın değillerdi. Bu savaşı karaya taşıması gerektiğini biliyordu; açık denizde kolay hedef oluyorlardı. Ama diğer yöne bakınca, daha da çok düşman gemisinin limana girdiğini gördü ve çok şansları olmadığını anladı.

"ATEŞ!" diye bağırdı.

Adamları yine düşmanlara oklarını fırlattılar. Gwen de bir yay alıp onlara katıldı. Birçok düşman askerinin vurulup yere yığıldığını görünce de sevindi.

Ama İmparatorluk oklarla yine karşılık verince, Gwen ve diğerleri bir kez daha oklara isabet olmamak için eğildiler.

O yağmurları ileri geri devam etti, düşman gemileri onlara biraz daha yaklaştı. Gwen en sonunda kıyıya baktı ve yirmi metre kadar ötede olduklarını gördü. Adamları ölmeye başlamıştı ve karaya mutlaka çıkmak zorundaydılar. Çok yaklaşmışlardı. Karayı neredeyse ayaklarının altında hissedebiliyordu ve su o kadar derin olmasaydı, adamlarına atlamalarını söyleyebilirdi. Birden, onu donduran bir ses duydu. Bir şey alev almış, bir fitil ateşlenmiş gibi bir ses çıkmıştı. Arkasına bakınca, bir İmparatorluk havan topunun onarla doğru çevrildiğini fark etti.

"EĞİLİN!" diye bağırdı.

Ama çok geç kalmıştı: Korkunç bir gümbürtünün ve bir yankının ardından, birden bir patlama duyuldu.

Ortalık birden karıştı ve Gwen'in gemisinin yanındaki gemi paramparça oldu. Adamları çığlıklar arasında, azıları alev almış halde suya düştü. Kaden'ın gemisi anında batmaya başladı. Adamlarının yarısı güverteden kayıp gemiden suya düştü.

Kaden da düşenler arasındaydı. Suda adamlarını toparladı ve yüzeyde kalmalarına yardım etti. Gwen ve adamlarıysa onlara derhal halatlar atıp kendi gemilerine çıkmalarına yardım etmeye koyuldular. En azından, gemiye çıkamayacak kadar yaralı olmayanları kurtarmış oldular.

İmparatorluk bu fırsatı çok iyi kullandı ve bir kez daha oklarla karşılık verdi. Bu sefer, gemiye tırmanan ve yukarı çekilen askerleri hedef aldılar ve adamların birçoğu düşman oklarıyla yaralanarak öldü ve suya gömüldü.

Gwen etrafına bakınınca, durumun kötüye gittiğini gördü. Daha da çok düşman gemisi limana giriyordu ve birçoğunun havan topu vardı. Bir askerin bir fitili daha yakmak üzere eline bir meşale aldığını gördü ve o anda gemilerinden birinin daha yok edileceğini fark etti.

Gwen bir şey yapmak istiyor, ama vakit olmadığını da biliyordu. Tam o sırada, fitili ateşlemek üzere olan askerin sırtına bir mızrağın saplanıp diğer tarafından çıktığını görünce şok geçirdi. Asker donakaldı ve aniden yüz üstü yere düştü. Meşalesini de fitili ateşleyemeden yere düşürdü.

Gwen neler olduğuna bir anlam verememişti. Hayal mi görüyor diye düşündü. Derken, el koyulduğu belli olan bir korsan gemisinin tanıdık bir bayrakla düşman filosunun oraya doğru ilerlediğini gördü. Gemideki kişileri tanıyınca da gözlerine inanamadı. Pruvada Reece ve yanında O'Connor, Elden, Indra, Matus, Stara ve Angel vardı. Tek başlarına oraya gelmişlerdi ve İmparatorluk gemilerine arkadan saldırmışlardı. Belli ki İmparatorluğun o kocaman filosu arkalarından tek bir geminin saldıracağını beklemiyordu.

Reece ve diğerleri tereddüt bile etmeden tehlikeye atıldılar. Mızraklarını sağa sola fırlatıp, daha ne olduğunu bile anlayamayan düşman askerlerini avladılar. Havan toplarını dolduran askerleri hedef alıp Gwendolyn'i kurtardılar ve gemilerin doğruca arasından geçerek sıralarını bozdular. Sonra da körfeze girdiler.

Düşmanların yelkenleri rüzgâr aldığında ve onları ok yağmuruna tuttuğunda bile yavaşlamadılar. Onlar da oklarla karşılık verdiler ve yollarına devam ettiler. Ele geçirdikleri korsan gemisi diğerlerinden çok daha ince ve hızlıydı ve Gwendolyn'in gemisine doğru ilerliyordu.

Gwendolyn bunun kendisinin ve adamlarının çaresizlik içinde beklediği fırsat olduğunu fark etti. Artık orada öylece durul düşmanlarla karşılıklı ok fırlatamazdı. İmparatorluk hala onlara doğru yaklaşıyordu. Kıyıya doğru da gidemezlerdi. Oraya asla zamanında varamazlardı. Reece ve diğerleri limanda yalnız kalır ve saldırmayacak durumda olurdu.

Yapmaları gereken şey İmparatorluğun hiç aklına gelmeyecek, şaşırtıcı bir şey olmalıydı. Saldırmaları gerekiyordu.

"GERİ DÖNÜN!" diye bağırdı Gwen. "SONRA DA SALDIRIN!"

Adamları şaşkınla ona baktı… Ama hepsi emrini hemen yerine getirdi. Gemilerin hepsi yavaşça diğer yöne döndü ve dosdoğru İmparatorluk filosuna doğru ilerledi.

Bir düzine kadar gemiden oluşan düşman filosunun komutanları şaşkınlıkla onlara baktılar. Bunu beklemedikleri belliydi. Derhal havan toplarının başına geçtiler.

Gwen de zaten bunu yapmalarını istiyordu. Onlara yeteri kadar yaklaşırlarsa, havan toplarının bir işe yaramayacağını, açının ateş açmak için fazla dik olacağını biliyordu. Gwen ve adamları böylece avantaj elde eder, gemilerin teke tek savaşmasını sağlayıp vakit kazanırdı ve askerler de birebir savaşmak zorunda kalırdı. Düşman gemilerine çıkabilir ve onları yakın menzilden öldürebilirlerdi… Düşman gemilerine çıktıktan sonra, onlardan üstün olan filo alt edilirdi, çünkü kendi gemilerine ateş edemeyecek hale gelirlerdi.

Gwen düşmanların afalladıklarını, şaşkınlıkla onlara yaklaşan filosuna baktıklarını gördü. Havan toplarını derhal çevirmeye çalıştılar. Ama Gwen açının çok dik olduğunu fark edince hayal kırıklığıyla kalakaldıklarını gördü.

"ATEŞ!" diye bağırdı.

Sıra sıra okçular birbiri ardına oklar fırlattılar ve afallamış düşman askerlerini yakın menzilden öldürdüler. Bu arada, Kendrick ve diğerleri de durmadan mızrak fırlattılar.

Saniyeler sonra, Gwen'in gemileri onlarınkine yaklaştı ve sertçe onlara çarptı. Gwen'in düzinelerce adamı halatlarını ve kancaları fırlatıp gemilerini onlarınkine bağladı. Geri kalan düzinelerce asker de kılıçlarını çekip muazzam savaş çığlıkları arasında saldırmaya hazırlandılar… Onları Kendrick, Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth, Darius, hatta Gwen'i şaşırtarak Godfrey izledi. Hepsi büyük bir cesaretle düşman gemilerine atladılar. Dray bile Darius'un peşinden atlamıştı.

Bu arada, Reece'in gemisi yanlarına geldi ve Reece ve Lejyon askerleri de onlara katılıp düşman gemilerine atladılar.

Şaşkın imparatorluk askerleri ne yapacaklarını bile bilemediler… Bekledikleri son şeyin doğrudan bir saldırı olduğu belliydi.

Gwen'in adamları İmparatorlu gemilerine yayıldı ve güvertelere doluştu. Her biri bir düşman askerini hedef alıp teke tek savaşmaya koyuldu. Koşarken onları kılıçtan geçirip biçtiler ve bir fırtına gibi hazırlıksız gemilere yayıldılar. Darius bağırıp iki askeri yere mıhladı ve onları yumruklayarak kılıçlarını aldı. Sonra ad onları kılıçlarıyla öldürdü. Gwen onun gözlerinde ustabaşılarına karşı aldığı intikamı görebiliyordu. Darius tek kişilik bir ölüm makinesi gibi hareket ederken, ayağa kalktı ve dört bir yandaki düşman askerlerini öldürmeye başladı. Dray de yanındaydı ve ona yaklaşmaya cesaret edenleri öldürüyordu.

Yamaç'tan kaçanlar da boş durmuyordu. Koldo, Ludvig, Kaden ve Ruth'un önderliğinde ürkünç savaş çığlıkları atarak İmparatorluk gemilerine çıktılar ve düşman askerleriyle savaşmaya başladılar. Kendrick, Brandt ve Atme de Gümüş'ün geriye kalan askerlerine ve Yamaç askerlerine liderlik ettiler. Gwen Godfrey'in de onlara katılıp korkusuzca savaştığını, kılıçları, baltaları, ucu topuzlu zincirleri ve mızrakları kullandığını görüp gururlanıyordu. Godfrey

düşman askerlerini şaşırtıyor ve onları avlıyordu. Düşman askerlerinin sayısı onlardan çok fazlaydı ve kıyasıya savaşıyorlardı… Ama Gümüş'ün üstün savaş becerileriyle yarışamıyorlardı.

Godfrey bile gayet iyi savaşıyordu. Bir kılıç darbesine eğilerek yanıt verdi, kalkanını kaldırıp bir düşman askerinin kafasına indirdi. Sersemlemiş askeri arkasından yakalayıp onu denize attı.

Reece ve Lejyon askerleri de diğer taraftan düşmanlara saldırıyor, savaşa savaşa Kendrick'le ortada buluşmak için ilerliyordu. Reece adeta alev almış gibi savaşıyordu. Anavatanı için savaşıyordu. Kılıç darbelerinden eğilerek ve yuvarlanarak kaçıyor, baltalı kargısını ustalıkla kullanıyordu. Adamları bıçaklarken, kargısı güneşin altında parıldıyordu. Indra mızrağını fırlatıp iki askeri birden hakladı. Adamlar koşup mızrağı çıkardılar, ama Indra bir mızrak daha fırlattı. Elden savaş baltasını yanlamasına savurdu ve sert bir darbeyle iki düşman askerini gemiden suya attı. Matus zincirini savurup adamların kılıçlarını ellerinden düşürdü ve onları göğüslerinden yaralayıp öldürdü. O'Connor'sa yayını canlı bir şey gibi kullanıyor, geminin dört bir yanına ok fırlatıyor ve kardeşlerini zor durumlardan kurtarıyordu.

Gwendolyn de onlara katıldı. Diğerleriyle birlikte gemiye atladı ve yanında Krohn'la birlikte adamlarının geri kalanına liderlik etti. Krohn hırladı ve onlara yaklaşan birkaç askeri öldürdü. Krohn'un öldüremediklerini Steffen öldürdü. Gwen dört bir yanında birbirine çarpan metal kılıçların sesini duydu. Bunlar Steffen'ın dört bir yandan gelen ve savuşturduğu kılıç darbeleriydi. Gwen adamlarının önüne koştu, yayını kaldırdı ve üç o fırlatıp ona üç yandan saldıran üç düşman askerini öldürdü.

Gwen'in adamları İmparatorluk gemisinde olduklarından, düşman filosunun ok yağmuruna yakalanmayacaklarını ummuştu. Ama oların o tuhaf vınlamasını duyunca şaşırdı ve bir ok yağmuru daha geminin dört bir yanına düşmeye başladı.

Etrafındaki askerler vurulup çığlıklar atmaya başladılar… Sadece kendi askerleri değil, düşman askerleri de kendi orduları tarafından, kendi oklarıyla sırtlarından vuruluyordu. Gwen eğildi ve bir ok tam o anda yanından geçip bir askerin boğazına saplandı. Bir ok yağmuru daha başladı ve Gwen İmparatorluğun kendi adamlarını vurduğuna inanamadı. Onun askerleri kadar kendi adamlarını da öldürüyorlardı. Adamlar acımasızdı; onu öldürdükleri müddetçe kendi adamlarının da ölecek olmasını umursamıyorlardı.

Oklar ve çığlıklar devam etti. Saklanacak bir yerleri olmayan İmparatorluk askerleri Gwen'in adamları gibi azalmaya başladı. Adamları muhteşem bir biçimde, teke tek savaşıyor olsa da, hepsi düşmanlara karşı elinden geleni yapsa da, Gwen birkaç düşman gemsinin kontrolünü ele geçirdiği halde ona ok

yüzünden durum aleyhlerine dönüyordu. Giderek daha çok düşman gemisi limana giriyordu ve okların ardı arkası kesilmiyordu. Gwen ellerinden geldiğince savaştıklarını fark etti. Hiç kimsenin ummayacağı kadar mesafe kaydetmişlerdi, ama artık yapacakları bir şey kalmamış gibiydi.

Bir ok koluna isabet edip sıyırınca, Gwen çığlık attı ve koluna elleyince kan aktığını hissetti. Savunmayı elden bırakınca, iki düşman askeri ona saldırdı. Adamlar kılıçlarını kaldırdılar ve Gwen karşılık veremeden ona savurdular.

Tam o sırada, adamların kılıçlarına çarpan metalin sesi çınladı ve Gwen kıvılcımların arasında kaldı. Steffen öne çıkıp, askerlerden birinin darbesini savuşturdu. Sonra, hızla kendi etrafında döndü ve onu böğründen bıçakladı. Aynı anda, yanına olan Krohn da hırladı, havaya sıçradı ve dişlerini diğer askerin boğazına geçirdi. Adamın kılıcını elinden düşürüp onu yere mıhladı.

Kolu kanamakta olan Gwen müthiş bir acı hissetti. Adamlarının çoğu ölmüş ya da yaralanmıştı. Limana baktı ve kapkara düşman bayraklarıyla kaplı olduğunu görünce, bu savaşı kaybettiklerini hissetti. Çok yaklaşmışlardı, ama ancak bu kadar dayanabilmişlerdi. Orada, o limanda öleceklerinden emindi.

Göğe Thorgrin'i görmek için baktı, ama onu da ejderhayı da göremeyince, yine hayal kırıklığına uğradı. Her yerde Argon'u aradı, ama o da ortalıkta yoktu.

Her şey sona ermişti.

Derken, ufka son bir kez bakan Gwen içini umutla ve olasılıkla dolduran bir şey gördü. Ufukta altın gemilerden oluşan bir filo belirmişti ve düşman filosuna arkadan yaklaşıyordu. Yüzlerce gemi olmalıydı. Güney Adaları bayrağını taşıdıklarını görünce çok sevindi.

Bu filonun başına tek bir kişi olabileceğini biliyordu. Tahmininin doğru olduğunu fark etti. Düşündüğü kişi en öndeki geminin pruvasında duruyordu.

Güneşin altında ışıldayan zırhıyla Erec'i gördü.

Erec yanında kocaman bir ordu getirmişti.

*

Erec gemisinin güvertesinden öne çıktığında, damalarında akan adrenalini hissediyordu. Yanında Strom ve Güney Adaları'ndan topladığı adamları, düzinelerce gemi ve Halka'yı geri alabilmek için hayatlarını feda etmeye hazır dünyanın en iyi binlerce savaşçısı vardı. Hepsi de Halka'yı yeni vatanları yapmak için Güney Adaları'nı geride bırakmaya hazırdı… En azından, bunu başarmak için canları pahasına savaşmaya hazırlardı.

Erec Sığ Körfez'e girerken, karşılarına düşmanların çıkacağını düşünmüştü… Ama Gwen'in başının o kadar da dertte olacağını ummamıştı.

Onun köşeye sıkıştığını, binlerce imparatorluk gemisinin yolunu tıkadığını görünce üzüldü. Keşke oraya daha erken varabilseydi die düşündü.

Filosu hızla hareket edip yelkenlerini açtılar ve adamları var güçleriyle Gwendolyn'i kurtarmak için kürek çektiler. Ellerindeki tek avantaj İmparatorluğun arkadan bir saldırı beklemiyor olmasıydı. Erec çok geç olana dek onları görmeyeceklerini umdu.

Erec filosunu körfeze soktu ve ani bir fırtına gibi düşman filosuna arkadan saldırdı. Onlara yaklaşırken, ilk emrini haykırdı:

"ATEŞ!"

Gemilerindeki adamlar oklarını ve mızraklarını fırlattılar. Gökyüzü vınlayarak ilerleyen silahlarıyla kapkara kesildi.

Oklar hedeflerini ölümcül bir biçimde buldu ve yüzlerce İmparatorluk askeri öldü. Karşılarındaki Gwendolyn'e saldırmakla o kadar meşguldü ki, arkadan gelecek bir saldırıyla başa çıkmaya kesinlikle hazır değillerdi.

Erec onlara toparlanacak fırsatı vermedi. Gemilerini tamamıyla savaş haline soktu, tek sıra olarak ilerlemelerini ve İmparatorluğun oluşturduğu engeli aşmalarını istedi. En önde kendisi gidiyordu. Ucu demir kaplı gemisiyle ilk düşman gemisine çarptı, yan tarafından bir delik açtı ve düzinelerce askeri bu darbeyle suya düşürdü.

İmparatorlu gemisi yan yatıp batmaya başladı. Erec'in gemisi onun yanından geçerken, adamları oklar ve mızraklar fırlatarak askerlerin savunmaya geçmesine fırsat vermeden onları yakın menzilden öldürdüler.

İmparatorluk filosunda bir boşluk açmış olan Erec engeli gemisiyle aşmaya devam etti. Gemileri peşine takıldı ve en sonunda diğer tarafa geçip Sığ Körfez'e girdi. Anlarından geçtikleri düşman askerleri onlara yakın olduklarından oklarla karşılık vermeye çalıştı; bazıları Erec'in gemisine atlamaya çalıştı, ama Erec ve Strom adamlarını savunma haline geçirdi. Öne fırladılar ve saldırganları kesip biçtiler. Onları tırabzanlarda tekmeleyerek sulara attılar. Güney Adaları'nın askerleri de azılı savaşçılardı. Çok fazla savaş deneyimleri vardı ve hiçbir düşman cesaretlerini kıramaz, geri çekilmeye zorlayamazdı. O gibi günlerce ve savaşlarda, hayatlarının amacını buluyorlardı. Çocukluklarında hayalini kurdukları şeyi yapıyorlardı. Erec'in adamları da hayatlarını hiçe sayarak savaşıyorlardı. Çok geçmeden, düşman askerleri onların gemilerine atlamaya çalışarak ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anladılar. Sular debelenen ve yaralı düşman askerleriyle doldu ve her yerden çırpınış sesleri gelmeye başladı.

Alistair Erec'in yakınlarında güvertede duruyordu. Birden fazla imparatorluk askeri onların adamlarını alıp gemilerine atlayıp onu kolay av sanmış ve doğrudan hücuma geçmişti. Alistair'se orada sakince ve sessizce durdu ve

avucunu kaldırıp adamlara çevirdi. Askerler donakaldılar. Geriye doğru savruldular ve sırt üstü düşüp öldüler.

Erec o karmaşada ona baktı, ama Alistair'in gücünü topladığını görünce endişelenmedi. Karısı eskisinden de güçlüydü. İmparatorluk askerleri ona on adım bile yaklaşamıyordu.

Erec'in filosu Sığ Körfez'e biraz daha girerken, Erec gemilerini Gwendolyn'le adamlarının etrafını çevirmiş olan düşman gemilerine yönlendirdi. Bunlara gemisiyle çarptı, engeli aştı ve en sonunda Gwen'i kurtararak mesafeyi kapattı. Böylece, ikisinin gemileri bir araya gelip tek bir güç oldu ve düşmanlara karşı birlikte savaşmaya koyuldular.

Erec Gwen'in ve adamlarının, Kendrick, Brandt, Atme ve Gümüş kardeşlerinin ne kadar heyecanlandığını gördü. Adamlarının engeli aşıp savaşa zamanında girebildikleri için sevinçle bağırdıklarını duydu.

Ama kutlama yapmanın zamanı değildi. İmparatorluk filosu hızla toparlanıyordu ve yine saldırıya geçmek üzereydiler. Erec arkasına bakınca, daha yüzlerce geminin körfeze girdiğini gördü.

"Şimdi ne yapacağız, Kraliçem?" diye sordu. Gwen'in kararının bu savaşın sonucunu etkileyeceğini biliyordu. Gwen'in babası gibi o da onun iyi bir karar vereceğinden emindi. Ne de olsa, ona saygı göstermek Kral MacGil'e saygı göstermek gibiydi. Kral, Erec'in yürekten sevdiği bir kişiydi.

Komutanların hepsi Gwen'e baktılar. Gwen de düşman filosundan Halka'nın kıyılarına baktı ve Erec onun bir karar verdiğini anladı.

"Gemilerimizi yakınlaştıralım," dedi Gwen. "Sonra da ateşe verelim."

Erec ilk önce bu karara çok şaşırdı, ama düşman gemilerinin limana kın edişini izlerken bunun dâhiyane bir karar olduğunu anladı. Bir arya gelirlerse, bir darboğaz oluştururlar, limanı bir süreliğine tıkarlar ve düşman güçlerini körfezde tutarlardı. Böylece, gemileri terk edip yüzerek karaya çıkmaları ve biraz vakit kazanmaları, hatta Yamaca girmeleri için bile fırsat elde etmeleri mümkün olabilirdi. Bu savaşı karada da kazanmaları mümkün değildi, ama en azından yayan olarak aşina oldukları kendi vatanlarında hayatlarının mücadelesini verebilirlerdi.

Gemileri yakmak cesur bir hareketti. İyi bir liderin cesur kararıydı.

"Kraliçem," dedi Koldo," gemilerimizi yakarsak, geriye hiçbir şeyimiz kalmaz. Halka'dan başka bir seçeneğimiz olmaz."

Gwendolyn evet der gibi başını salladı.

"Zaten bu yüzden gemileri yakmamız gerekiyor. Artık vatanımız Halka. Ölsek de sağ kalsak da. Başka bir seçenek yok."

Erec borazanlar öttüğünü duydu ve İmparatorluk birliklerini toparlandığını gördü. Gemilerindeki havan toplarını çevirdiklerini ve bunların ateşlenmesinin

an meselesi olduğunu fark etti.

Gwen diğer komutanlarıyla birlikte başıyla adamlarına bir işaret verince, herkes meşaleleri hızla yakıp adamlarına verdi. Herkes yelkenleri ve güverteyi ateşe verdi. Meşaleleri gördükleri her yüzeye tuttular. Gemiler kısa sürede alevler içinde kaldı.

Kocaman bir ateş duvarı üstlerine yayıldı. Gwen ve diğerleri gemilerinden denize atladılar. Binlerce kişi sulara girdi, kıyıya yüzmeye başladı ve yeni ve nihai yuvalarına doğru ilerledi.

Artık gerçekten de başka seçenekleri yoktu.

*

Reece Vahşi Doğa'da bitkileri kese kese, yana ata ata ilerliyordu. Halka'da olduğu için çok mutluydu ve her biri kıyıya son sürat gitmeye çalışan kardeşlerinin yanında kalbi hızla atıyordu. Biraz arkalarında kalan Sığ Körfez'de, düşmanların toparlandığını, peşlerine düştüğünü ve aradan geçen her saniyeyle onlara biraz daha yaklaştığını biliyordu. Reece ve diğerlerinin kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Reece Lejyon kardeşlerinin ve Stara, Gwendolyn, Kendrick ve diğerlerinin yanında koşarken, Halka'da vahşi doğanın ne kadar kontrolden çıktığına şaşırdı. Yollarını kocaman dallar tıkıyor, her yerlerini sıyırıyordu. Stara'nın serbest elini tutmuştu, çünkü Stara yaptığı yolculuk yüzünden hala bitkindi.

Yeniden Halka'da olmak inanılmazdı. Onca zaman sonra, kız kardeşinin yanında olmak ve kardeşlerine, Kendrick ve Godfrey'ye, Gümüş askerlerine, Erec, Brandt ve Atme'ye kavuşmak da öyleydi. Onlarla vakit geçirmek için can atıyordu. Ama henüz bunun için vakti yoktu. Hepsi canını kurtarmak ve kendileriyle İmparatorluğun arasına biraz mesafe koymak ve Kanyon'a ulaşmak için koşuyordu.

Çaresiz bir durumda olduklarını biliyordu. Arkasına baktığında, ufukta kapkara iri bulutlar oluştuğunu gördü. Yanmakta olan filodan geriye kalanlar bunlardı. Uzaktan gelen bağırış ve borazan seslerini duyuyordu ve düşmanların çoktan yanan gemileri aşıp kıyıya vardığını tahmin ediyordu. Çok yakında, onlara yetişeceklerini ve karada sayıca onlara karşı üstün olmalarının an meselesi olduğunu biliyordu.

Reece ileriye baktı. Saatlerdir koşuyor gibiydi ve kan ter içinde kalmıştı. Kısa bir süre sonra, Kanyon'a varacaklarını biliyordu. Ya sonra ne olacaktı? Kalkan artık yoktu; İmparatorluğun birliklerinden onları koruyacak hiçbir şey kalmamıştı. Kanyon'u aşabilseler bile, ya hepsi Halka'da öldürülecekti, ya da yeniden kaçmak zorunda kalacaktı. Gwendolyn'i nelerin beklediğini merak etti.

Koşarken gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü ve birden uzun boylu, bir goril büyüklüğünde, pürüzsüz yeşil tenli, uzun pençeli ve parıldayan kırmızı gözlü bir yaratığın ormandan fırladığını fark etti. Yaratık doğrudan Stara'ya saldırdı ve Reece derhal karşılık verdi. Ona yaklaştı, kılıcını savurdu ve yaratık onu sivri tırnaklarıyla parçalamadan önce onu ikiye ayırdı. Son bir saattir öldürdüğü onuncu yaratıktı. Yol o tür yaratıların cesetleriyle kaplanmıştı. Sanki herkesin endişeleneceği yeteri kadar şey yokmuş gibi, bir de Vahşi Doğa'da cirit atan binlerce yaratıkla uğraşmak zorunda kalıyorlardı.

Reece sık ağaçların arasından gökyüzünü arada sırada görüyordu ve göğe bakarken, Thor'u ve Lycoples'i görmeyi umuyordu. En yakın arkadaşını çok özlemişti.

Ama Thor görünürde yoktu. Reece arkadaşını özlemişti, ama bu nihai savaşta tek başlarına olacaklarına hayal kırıklığı hissetmişti.

Bir köşeyi döndüler ve karanlık ormandan çıktılar. Reece etrafına bakınınca, gördüğü manzara onu şaşırttı. Kanyon'a gelmişlerdi. Bu manzara her zaman olduğu gibi nefesini kesti. Orayı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Zemindeki kocaman bir uçurum sere serpe uzanıyordu ve içinde bir pus dönüp duruyordu. Onu evrenin kapsadığı alanda minnacık hissettiriyordu.

Doğu Geçidi'ne, Kanyon'un üstünden geçen uzun mu uzun köprüde koşmaya başladılar. Geçmişte, diğer tarafa geçme fikri onu güvende ve emniyette hissettirirdi, çünkü karşıya geçtiklerinde iyi olacaklarını ve Kalkan tarafından korunacaklarını bilirdi. Ama artık Kalkan olmadığından, herhangi bir köprüden farksızdı ve onları uğrayabilecekleri bir saldırıya karşı savunmasız bırakıyordu.

Hep birlikte durdular ve köprünün dibinde toplandılar. Gwendolyn en önde olduğundan, herkes ona baktı. Kendrick ve Gümüş'ten, Erec ve Güney Adaları'ndan topladığı adamlardan, Gwendolyn'den ve Koldo ve Yamaç halkından ve tabii ki Reece ve Lejyon kardeşlerinden oluşan kalabalık bir gruplardı. Hayata yeniden başlamaya, Halka'ya yeniden girmeye niyetli bir halkı çoktan oluşturmuşlardı.

"Önce kadınlar ve çocuklar!" diye bağırdı Gwendolyn. "Yaşlılar, gençler ve savaşacak durumda olmayan herkes… Hepiniz hemen Halka'ya girim. Savaşacak durumda olanlar burada kalacak ve sizler Halka'ya girene dek sizleri kollayacak."

"Burada kalmamalısınız!" diye bağırdı birisi. "Bizimle gelin! İmparatorluk bir milyon askerle buraya gelirken, sayımız yüzlerce kişiden ibaret. Halka'ya girip size nasıl burada ölüme terk edebiliriz?"

Gwen başını kararlılıkla salladı.

“Gidin!" dedi. “Halka’ya girin ve derinliklerinde sığınacak bir yer bulun. Onlardan elimizden geldiğince fazlasını öldüreceğiz. Belki saldırımız bir işe yarar.”

“Ya başarılı olamazsanız?” dedi bir başkası.

Gwen kasvetli ve sessiz güne baktı. Duydukları tek ses rüzgârın uğultusuydu. Reece kız kardeşinin ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordu.

“O halde, kahramanca bir çabayla birlikte öleceğiz. Şimdi, gidin.” Gwen adamlarına bir emir Verdi ve adamlar öne çıkıp insanları köprüye gitmeleri için dürtükledi. Ama herkes orada durdu. Gwen’in yanından ayrılmak istemedikleri belliydi. Liderleri olarak ona bağlılıkları belliydi.

Koldo öne çıkıp onlara baktı.

“Babamın bana verdiği yetkiyle, Yamaç’ın kralı olarak halkıma gitmelerini emrediyorum! O köprüyü aşın!”

Ama halkı yine de öylece durdu.

“Güney Adaları’ndan gelenler. Gidin!” diye bağırdı Erec.

Ama onun adamları da inatla orada durdular.

“Burada öleceksiniz, bizler de sizinle öleceğiz!”

Ama Reece aniden arkasından tüylerini diken diken eden bir ses duydu ve ormandan açıklık alana İmparatorluk ordusunun çıktığını gördü. Şaşkınlık yaratacak bir manzaraydı… Binlerce adam vahşi savaş çığlıklarıyla, kılıçlarını kaldırarak ve onlara yaklaşarak Vahşi Doğa’dan fırlamışlardı. Onların araksından binlerce kişi daha var gibiydi. Tüm orman onlarla kaynıyor gibiydi. Sıra sıra askerler düzgünce ilerliyor, ölümü göze almış gibi geliyordu.

Sırtı Kanyon’a dönük olan Halka, Yamaç ve Güney Adaları halkları köşeye sıkışmıştı. Gidecek tek bir yer bile yoktu.

“GİDİN!” diye bağırdı Gwen insanlara bakarak.

Bu sefer, sesi daha otoriterdi. İnsanlar emrine uydular. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, sakat olanlar ve savaşamayacak insanlar en sonunda köprüye doğru koşmaya başladılar ve Halka’nın anakarasına ilerlediler.

“Pozisyonlarınızı alın!” diye bağırdı Gwen geride kalan askerlere.

Kendrick ve şövaleleri, Erec ve savaşçıları, Alistair, Koldo, Ludvig, Kaden ve şövalyeleri. Reece ve Lejyon, Gwen’in kardeşi Godfrey ve arkadaşları, Darius, Steffen ve savaşabilecek tüm savaşçılar bir araya geldiler ve Gwendolyn’in etrafında sıkı bir daire oluşturdular. Hep birlikte köprünün girişini tıkadılar ve bir saldırıya hazırlandılar.

Kız kardeşinin yanında duran Reece hala yanında duran Stara ve Angel’a döndü.

“Gidin,” dedi Angel’a. “Diğerleriyle gidin!”

Ama Angel orada durup başını salladı.

“Asla!” dedi.

Reece Stara’ya baktı.

“Gidin. Yalvarırım gidin.”

Ama Stara ona aklını yitirmiş bir adammış gibi baktı… Kılıcını çekti ve o tanıdık çınlama sesi duyuldu.

“Kim olduğumu unutuyorsun,” dedi. “Babam ve erkek kardeşlerim savaşçıydı. Yukarı Adalar’da yetiştirildim. Orası bir savaşçı ülkesidir. Senden çok daha iyi bir savaşçıyım. İstersen sen gidebilirsin… Ama ben burada kalıyorum.”

Reece ona sırıtarak baktı ve onu neden sevdiğini hatırladı.

İmparatorluk tüm haşmetiyle yaklaşırken, hepsi birlik olarak, son bir kez direnmeye hazırlanarak beklediler. Hepsi de başaramayacaklarını biliyordu… Ama hiçbiri bunu umursamıyordu. Hiçbiri kararlılığını yitirmemişti. Reece o gün, o savaş alanında olabilmenin bir armağan olduğunu biliyordu. Kazansalar da kaybetseler de, savaşma şansını kazandıklarını biliyorlardı.

Reece tek bir işinin eksik olduğunu biliyordu; bu durumu tamam kılacak tek bir kişi vardı. Yüreğini sızlatacak kadar çok özlediği, en yakın arkadaşı ve savaş arkadaşı olan bir adamdı: Thorgrin. Reece gökyüzüne umutla, yalvarır gibi baktı… Ama yine bir şey göremedi.

Düşman ordusunun sesleri yükseldi. Ayak sesleri zemini zangırdattı ve onlara daha da yaklaştılar… Çok geçmeden, onlara son sürat ilerlerken birkaç adım kalana dek yaklaştılar. O kadar yaklaşmışlardı ki, Reece adamların gözlerinin beyazlarını bile görebiliyordu. Kendisini muazzam bir darbeye hazırladı. Birkaç düşman askeri kılıcını kaldırmış, ona savurmak üzereydi.

Stara öne fırladı, yayını çekti ve nişan alıp okunu fırlattı… Birkaç adım ötedeki bir askeri vurarak, savaşta ilk kanın dökülmesini sağladı.

İlk İmparatorluk saldırıları bir duvar ve bir çığ gibi geldi. Reece kılıcını ve kalkanını kaldırdı. Dört bir yandan gelen birçok darbeyi savuşturdu. Kalkanıyla kendi etrafında döndü ve askerlerden birinin kafasına indirdi. Sonra, dönmeye devam ederek, kılıcını birisinin böğrüne sapladı. Ama iki yanı boş kalmıştı. Bir başka asker kalkanıyla göğüs boşluğuna vurdu, onu yere yıkarak kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Savaş alanı çınlayan savaş zırhlarıyla, kılıçlarla, iki metal duvarının birbirine çarparken yarattığı karmaşa sesleriyle inledi. Askerler birbirleriyle savaşırken, gaddarca davranıyor, teke tek kan akıtıyor ve aman vermiyordu. Çok geçmeden, etraf adamların çığlıklarıyla kaplandı ve ölenler sapır sapır yerlere dökülürken, zemin kanla lekelendi.

Koldo, Ludvig ve Kaden'ın komutası altında, Yamaç'ın muhteşem askerleri düşmanları beklemeden saldırıya geçtiler. Kılıçlarını ve baltalarını kaldırarak düşmanlar toparlanamadan bir düzine kadar adamı biçtiler.

İmparatorluk askerleri onlara varıp kılıçlarını başlarına savururken eğildiler ve kılıçların yanlarından savrulmasını sağladılar… Kendi etraflarında dönüp onlara kılıç salladılar, hız kazanıp onları yüz üstü çamurlara fırlattılar. Özellikle Kaden'ın savaşması etkileyiciydi. Bir askerin darbesini kardeşi Ludvig'i öldürmeden önce engellemiş ve kılıcını adamın böğrüne saplamıştı. Ludvig küçük kardeşine şaşkınlıkla ve minnetle baktı.

"Hayatımı kurtardın," dedi. "Beni çölde bırakmadın. Sana borcumu ödemeyeceğimi mi sanmıştın?"

Erec Güney Adalı adamlarını farklı bir stratejiyle yönlendirdi. Adamların hepsi altın zırhları içinde, kusursuz bir disiplinle dizildi ve iyi eğitimli bir birlik olarak öne çıktılar. Erec'in emriyle mızraklarını fırlattılar. Havada mızraklardan bir duvar oluştu ve düzinelerce düşman askeri öldü… Arkalarındaki düşman askerleri de sendeleyip diğer cesetlerin üstüne düştüler.

Tam yeniden toparlanmışlardı ki, Erec'in askerleri yine mızraklarını fırlattılar. Sonra, bir kez daha aynı şeyi yaptılar.

Mızrakları kalmayınca, Erec ve adamları çığlık atıp öne çıktılar, kılıçlarını çektiler ve düşman askerlini kılıçtan geçirdiler… Sonra, diğer saldırganlara döndüler. Erec eğilip ve yana çekilip birkaç darbeden kaçtı. Bunun ardından bir askere tekme attı ve onu geriye savurdu. Kendi etrafında dönüp, bir diğerinin kafasını uçurdu. Kalkanını bir silah olarak kullanarak, onları kılıçtan geçirmeden önce kalkanıyla vurup afallattı. Durdurulamayan bir güç, tek kişilik bir ordu gibiydi. Strom'un liderlik ettiği adamlarıysa neredeyse onun kadar iyi savaşıyorlardı.

Tüm bunların orta yerinde olan Gwendolyn askerleri daha ona yaklaşamadan teker teker öldürdü. Etrafında duran Kendrick, Brandt ve Atme onu kolluyorlardı. Gwen'in okları tüketince ve İmparatorluk askerleri fazla yaklaşınca, Kendrick öne çıktı, onları kılıcıyla öldürüp etkisiz hale getirdi. Brandt, Atme ve Gümüş'ün geri kalanı Kraliçeleri'nin etrafında savaşıyordu. Steffen onların hemen yanındaydı, Gwendolyn'i her yönden koruyordu ve ona yaklaşan herkesi kılıçtan geçiriyordu. Birisi bu savunma duvarını aşacak olursa, Krohn tekrar tekrar sıçrayarak askerleri birbiri ardına yere devirdi ve Gwendolyn'in etrafından ayrılmadı.

Alistair Gwen'e yakın bir yerde durdu. Avuçlarını kaldırdı, askerlere çevirdi ve kırmızı ışık topları fırlattı. Bu ışık topları etraftaki askerleri yaraladı ve onları üç metre öteye fırlattı.

Godfrey elinden geldiğince iyi savaşıyor, Akorth, Fulton, Ario ve Merek'in yanında elinde beceriksizce bir kılıç tutuyordu. Ama o bir savaşçı değildi ve birkaç hedefini bulmayan hamleden kısa bir süre sonra dengesinin bozulduğunu far etti. Sendeleyerek savunmasız kaldı. İri yarı bir asker karşısına çıkıp kaşlarını çattı ve savaş baltasını havaya kaldırdı… Godfrey öleceğini anladı.

Derken, müthiş bir metal sesi geldi. Godfrey minnetle Darius'un kılıcıyla adamı engelleyip hayatını kurtardığını gördü. Merek de öne fırlayıp askeri böğründen bıçakladı. Bir diğer asker Darius'un zırhsız sırtına doğru bir hamle yapınca, Dray öne fırladı ve adamın ayak bileğini ısırdı.

Ario ve Angel sapanlarını çıkardılar ve ikisi birlikte düzinelerce askeri öldürdüler. Akorth ve Fulton da savaşmaya çalıştı, ama saniyeler içinde kalkanlarını düşürdüler ve ölümden kıl payı kurtuldular. Ama Dray bunu görünce, öne fırlayıp onları kurtardı. Hırlayarak saldırganlarına saldırdı ve Akorth'la Fulton'a ayağa fırlayıp kaçacak fırsatı verdi.

Koldo'dan Erec'e, Kendrick'ten Darius'a, Alistair'den Gwendolyn'e, herkes bir arada, omuz omuza savaşıyordu. Tek bir amaçla birleşmiş bir savaşçılar duvarı oluşturmuşlardı. Vatanları aşkına savaşıyor, asla pes etmiyor ve geri çekilmiyorlardı. Hepsi de dünyada terk ettikleri son yer olan, onlar için yaşanacak topraklardan daha fazla anlam taşıyan Halka için savaşıyordu.

Ama güneşler batarken ve saatler birbirine karışırken, bitkin düşmüş, terleri gözlerini yakan, kanla kaplanmış, ayaklarının dibinde cesetler birikmiş, omuzları sızlayan Reece yavaşlamış, dikkati dağılmaya başlamıştı. Düşmanlara verdiği tepiler artık o kadar hızlı değildi ve sersemlemiş gibi sallanmaya başlamıştı. Etrafına bakındığında, adamlarının da yorulmaya başladığını fark etti. Giderek daha fazla adamının çığlıklar arasında öldüğünü duydu… Ölenler kendi adamlarıydı. Askerlerinin oluşturduğu cephe güç kaybediyordu.

Reece boynuna bir kılıç yarası alırken çığlık attı, ama kendisini bunu aklından atmaya zorladı. Stara öne atılıp ona saldıran askerin böğrüne mızrağını geçirdi.

Bu, ufak bir teselliydi. Reece'in bir yanı öleceğini biliyordu. Elinde olmadan bu yaranın işini bitirmesini umdu. Bunların artık sona ermesini diledi… Öte yandan, diğer yanı o günün asla sona ermemesini istiyordu. Ölmeden önce elinden geldiğince düşman öldürmek, şerefiyle ölmek, hayatının en büyük savaşı olduğunu bildiği savaşta son gücünü tüketene dek savaşmak istiyordu. Bu, hayatının en muazzam savaşıydı.

Ama ormanlık alandan yepyeni düşman askerleri çıkınca, daha ne kadar dayanabileceğini bilemedi.

Lütfen, Tanrım, diye dua etti. *Omuzlarıma güç ver. Kılıcımı son bir kez kaldırmama izin ver. Bana şerefimle öleceğim gücü ver.*

*

Godfrey kılıcını iki eliyle tutarken, Akorth, Fulton, Merek ve Ario yanında, Dray ayaklarının dibindeydi. Kendisini dayanmaya, korkularını yenmeye zorladı. İmparatorluk bitmek tükenmek bilmez dalgalar halinde geliyordu. Sanki bu adamların sonu yoktu ve onu öldürmek için bu adamlardan oluşan yeni bir duvar oluşturuluyordu. Bunun sonu olacağını biliyordu ve korkuyla titreyen bir yanı bu işi bitirmek, arkasını dönüp kaçmak istiyordu.

Ama diğer yanı güçlü kalmaya ve cesur davranmaya çalışıyordu. Kaçmaktan, korkmaktan bıkmıştı, çünkü hayatı boyunca öyle davranmıştı. İçinde bir şeyler değişmişti ve özellikle artık anavatanında, ailesinin nesiller boyunca kahramanca savaştığı topraklarda olduğundan bir farkındalığa varmıştı. Hayatı boyunca bir şeylere *direndiğini* anlamıştı: babasına, kardeşlerine, kraliyet ailesindeki rolüne, bir savaşçı olarak yaşayabileceği hayata. Sorumluluğa. Yiğitliğe.

Hayatında ilk kez tüm bu direnişin ne kadar enerji tükettiğini anlamıştı. Ölümle burun burunayken, ilk kez direnmek istemiyordu… Tam aksine, o savaşın bir parçası olmak istiyordu. Ailesini kucaklamak, köklerini kucaklamak, babası ve erkek kardeşleri gibi bir kahraman olmak istiyordu. Şeref sahibi olmak istiyordu. *Şerefin* her zaman burnunun dibinde durmuş olduğunu fark etti. Elini uzatsa, buna erişebilecek ve kabul edebilecekti. Ama en sonunda bunun ne kadar kolay olduğunu fark etmişti. Şeref sahibi olabilmek için, işinin onurlu ve saygıdeğer bir biçimde davranması gerekiyordu. İnsan şerefi her zaman kucaklayabilirdi. Sizi her zaman bekliyor olurdu. Tıpkı size inanmaktan asla vazgeçmeyen bir ebeveyn gibi.

Godfrey muazzam bir savaş çığlığıyla öne fırladı ve içinde tuttuğu tüm korkuyu, öfkeyi ve kendisini koruma arzusunu serbest bıraktı. Kılıcını havaya kalırdı ve doğrudan ona saldırmakta olan bir düşman askerinin üstüne indirdi. Adamın zırhını deldi ve kılıcıyla göğsünde bir yara açtı. Kendi gücüne ve hızına hayret etti. Asker onun iki misliydi ve birçok adamı öldürdüğü belliydi.

Şok içinde yere düşen askere baktı. Yaptığı şeye inanamadı. Kendisini tanıyamıyordu. Bu yabancıdan hoşlanmıştı.

Darius yanında muhteşem bir biçimde savaşıyordu. Askerlerin arasına dalıp çıkıyor, her seferinde ikişer, üçer, dörder asker öldürüyordu. Yanındaki Loti de mızraklarını fırlatıyor, topallayan Loc bile sağlam elindeki uzun bir palayla saldıran askerleri doğruyordu.

Merek ve Ario çılgınlar gibi savaşıyorlardı. Merek askerleri hançeriyle, Ario da sapanıyla bir şeyler fırlatıp silahlarını düşürerek öldürüyordu. Akorth ve

Fulton bir ara korkuya kapılır gibi oldular ve diğer vatandaşlarla, kadınlar ve çocuklarla köprüye çekilmeye yeltendiler. Ama Godfrey onların cesaretlerini toplayıp var güçleriyle savaşmaya devam ettiklerini görünce hem şaşırdı, hem de çok sevindi. Arkadaşları aşırı kiloluydu, beceriksizdi, dengelerini koruyamıyorlardı, ama ağırlıklarını iyi kullanıyorlar, askerleri arada sırada yere mıhlamayı başarabiliyorlardı. Yerde yuvarlanarak iri taşları saldırganlarına vurup bayıltmak için kullanıyorlardı.

Damarlarına adrenalin akın etmiş olan Godfrey savaş heyecanıyla, ailesini ve tek vatanını koruma amacıyla, en sonunda dünyadaki görevini anlamış gibiydi. Babasına, halkına, Kendrick'e ve şövalyelere hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu. Hayatında ilk kez onlardan birisi gibi hissediyordu. Hayatında ilk kez nihayet şövalyeliğin ne demek olduğunu anlamıştı. İnsanın korkularına boyun eğmemesi, savaşta kendini kaybetmesi demekti. Hayatını sevdikleri için feda etmesi demekti. Godfrey hayatında ilk kez yara bere içinde güçlükle nefes almaya çalışıyor, ama bunu umursamıyordu.

O gün kesin kes öleceğini biliyordu… Özellikle de yeni imparatorluk askerlerinin ormandan çıktığını gördüğünde öyle hissetmişti. Ama bu da artık umurunda değildi. En azından, kahramanca ölecekti.

*

Gwendolyn Kanyon'un kenarında, adamları gibi tam kenarına kadar geri püskürtülmüş bir halde duruyordu. Hepsi can havliyle savaşmıştı, ama artık düşman dalgasını geri tutamıyorlardı. İki güneş neredeyse batmıştı. Gün boyunca savaşmışlardı ve Gwen'in hayal bile edemeyeceği bir kahramanlıkla kendilerini savunmuşlardı. Buna minnettardı.

Ama o sırada durum değişmişti. Bir inleme sesi duyunca, birkaç imparatorluk askerinin Krohn'u tekmelediğini ve ona kalkanlarıyla vurduklarını gördü. Kendrick'in kolundan yaralandığını ve altı düşman askeri tarafından etrafının sarıldığını gördü. Darius'un dizlerinin üstüne çöktüğünü, omzuna bir savaş çekici indiğini gördü. Dray'in patisine bir ok isabet ettiğini ve yere yıkıldığını gördü. Erec ve adamlarının, Koldo ve adamlarının, savaşçılarının hepsinin durdurulması mümkün olmayan düşman dalgası tarafından geri püskürtüldüğünü fark etti.

Çok yakında, geri gidecek yerleri de kalmayacaktı. Birkaç adım sonra, Kanyon'un kenarından düşüp öleceklerdi.

Gwendolyn son bir kez daha çaresizlikle göklere baktı ve dua etti.

Thorgrin, aşkım. Neredesin? Sana ihtiyacım var. Sana her zamankinden çok ihtiyacım var.

Gwen gözlerini göğe dikmiş dururken, bir düşman askeri öne çıktı, kalkanını kaldırdı ve Gwen'in elindeki yayla oku düşürdü. Sonra da başına bir darbe indirdi.

Gwen tökezleyip arka üstü yere düştü. Ama artık acı bile hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Yerde başını kaldırdı, göklere baktı. Kulakları çınlıyor, tüm dünyayı bulanık görüyordu. Odaklanmaya çalıştı, bulanı görüyordu. Bir imparatorluk askerinin tepesine dikilip, iki eliyle kılcını kaldırdığını gördü. Sonunun geldiğini anladı.

Ama göğe, askerin ardına, omzunun arkasına bakmaya devam etti. Bir şey gördüğüne emindi. İlk önce, gözlerinin onu yanılttığını sandı. Ama dikkatle bakınca, yüreği sevinçle doldu. İçinden ağlamak geldi.

Bulutların arasından suratında bir intikam ifadesiyle ve öfkeyle, kendinden emin haliyle sevdiği ve onu sevdiğini bildiği adam çıkmıştı. Bu adam umutlarının ve hayallerinin toplamıydı, istediği tek kişiydi ve oradaydı. Nihayet, gelmişti.

Gökten ona doğru gelen kişi Thorgrin'di.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor Lycoples'in sırtında hiç gitmediği kadar büyük bir hızla ilerliyordu. Tek eliyle ejderhanın pullarını, diğer eliyle Guwayne'i tutuyordu. Ejderhanın daha hızlı gitmesi için çabalıyor ve çok geç kalmadığını umuyordu. Guwayne'i Kan Diyarı'ndan kaçırdığından beri dünyanın yarısını aşmıştı. Oğlu tekrar kucağında olduğu için mutluluktan havalara uçmuştu. Ama Gwendolyn'e ve diğerlerine vaktinde varıp Halka'yı geri alabilmek için de can atıyordu. Ejderhanın sırtında uçarken, Felsefe Yüzüğü parmağında bir nabız gibi atıyordu ve yüzüğün onu anavatanına yönlendirdiğini, adeta onun da oraya gitmek istediğini hissediyordu.

Thor gece boyunca bir dolunayın ışığı altında, sökmekte olan şafakta uçmuştu ve ertesi gün boyuna uçmaya devam etmişti. O sırada, güneşler yine batıyordu. Tüm bu yolculuk boyunca, Kan Efendisi'nin ve ordusunun peşinde olduğunu hissetmişti. Onlarla yakıdan yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Ama bunun için vakti yoktu. İlk olarak ne olursa olsun Halka'ya varması gerekiyordu. Doğuya doğru hızla gitti. Sevgili Halka'sının ufukta bir yerde olduğunu biliyor, onu görmek için can atıyordu. Orası bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü yerdi. Gwendolyn, Reece, Kendrick, Lejyon ve tüm savaş arkadaşlarını tekrar görme düşüncesi, onu bekliyor olduklarını ve ihtiyaç duyduklarını bilmesi, hiç hissetmediği kadar büyük bir aciliyet hissetmesine neden oluyordu. Sadece çok geç kalmadığını ve hepsinin ölmediğini umdu.

Guwayne kucağında ağladı ve Thor Gwendolyn'in onu gördüğünde ne kadar sevineceğini, nihayet kavuştuklarında ne kadar mutlu olacağını hayal etti. Görevini başarıyla tamamladığı için kendisiyle gurur duyuyordu… Sadece Felsefe Yüzüğü'nü değil, oğullarını da bulmuştu. Ta aylar önce, Gwen'e eli boş dönmeyeceğine, oğulları olmadan dönmeyeceğine yemin etmişti ve bunu başarmıştı.

Thor arkasında, ufukta bir yerde Kan Efendisi'nin yaratıklarının ürkünç cıyaklamalarını duydu. Bunlar cehennemin derinliklerinden fırlamış yaratıklardı ve gece boyunca olduğu gibi uluyorlardı. Thor İmparatorluk'tan da büyük bir gücü uyandırmıştı ve bunun bir bedeli olacağını biliyordu. Yaratıklar sonuna kadar peşinden geleceklerdi. Thor ona yetişeceklerini ve Halka'ya varacaklarını tahmin ediyordu. Bu da İmparatorlukla olan savaşı daha destansı hale getirecekti. Halka'nın kaderinin eşit bir dengede olduğunu ve iki yana da çevrilebileceğini hissediyordu. Artık Felsefe Yüzüğü sayesinde ve üstünde uçtuğu Lycoples'le daha güçlü olduğunu biliyordu, ama hem İmparatorluk ordusu çok kalabalıktı, hem de Kan Efendi'si tüm güçleri aşabilirdi.

Thor kaderine, seçildiği güne, savaşmak için dünyaya geldiği savaşa doğru uçtuğunu hissediyordu. Hayatı boyunca öğrendiği her şey, tüm eğitimi onu bu

nihai ana dek getirmişti. Kendisi ve halkı için belirleyici olacak bir savaştı.

Lycoples bulutların arasında alçaldığında, aniden Halka'nın anakarasını gördü ve Thor'un kalbi eski evini görünce daha da hızlı atmaya başladı. Tırtıklı kıyılarıyla ve dik yamaçlarıyla yukarıdan kusursuz bir halka gibi gözüküyordu. Uzun kıyı şeridinin üstünden uçtu ve kayalıkların çıkıntılı kenarlarının okyanusun üstüne yükseldiğini gördü. Vahşi Doğa'nın üstünden, ardındaki karanlık ve engin ormanın tepsinden o kadar hızlı geçti ki, nefes almakta zorlandı. En sonunda, bunun ardındaki açıklık alanı gördü ve her zamanki gibi Kanyon'un uçurumu nefesini kesti. Burası dünyanın en gizemli bölgesiydi. Üstünden geçen uzun bir köprüden Halka'nın anakarasına gidiliyordu.

Thor aşağıya bakarken, bir milyon askerin, İmparatorluk askerlerinin Vahşi Doğa'da kapkara bir deniz gibi kanyon'a ilerlediğini görünce daha da şaşırdı. Kime saldırdıklarını anlayınca umutsuzluğa kapıldı. Sırtlarını Anyon'a vermiş olan kişiler dünyada en çok sevdiği insanlardı ve kahramanca kendilerini savunuyorlardı. Reece, Lejyon, Kendrick, Erec, kız kardeşi Alistair'i gördü. Ama yüreği en çok savaşın tam ortasındaki Gwendolyn'i görünce hopladı. Gwen sırt üstü yerdeydi ve bir düşman askeri onu öldürmek üzere tepesine dikilmişti. Ama Gwen göğe bakıyordu.

"AŞAĞI, LYCOPLES!" diye bağırdı.

Lycoples'in bu emir tekrar duymasına gerek yoktu. O da olanları görmüş gibi cıyakladı ve neredeyse dimdik bir açıda alçalmaya koyuldu. Thor oğlunu sımsıkı tutarken midesinin alt üst olduğunu hissetti ve diğer eliyle Lycoples'in pullarını kavradı. Giderek yere daha çok yakınlaştılar ve Thor Lycoples'ten daha hızlı gitmesini istedi. Yere tam konacaklarken, o kadar yaklaşmışlardı ki Thor aşağıdaki herkesin dehşet içindeki surat ifadesini görebiliyordu. Düşmanlar yukarı bakıyorlardı ve ölümle burun buruna gelmiş gibiydiler.

Lycoples birden ağzını açınca ve onu tanıdığından beri ilk kez kükreyince, Thor bile şok geçirdi.

Birden, Lycoples boynunu çevirdi ve öfkeyle aşağıya bir ateş sütunu püskürttü. Alevler Tanrı'nın elini gibi düşmanların üstüne yağdı… Aşağıdaki savaş alanında her şey aniden değişti.

Lycoples Gwen'le onun adamlarına zarar vermemeye çalışarak düşmanları hedef aldı ve yüzlerce İmparatorluk askeri ansızın alevler içinde kalıp kollarını sallayarak çığlıklar atmaya başladılar. Ejderha aralarında uçtu ve tekrar tekrar ateş püskürterek düşman askerlerini art arda yaktı. Thor özellikle de Gwendolyn'in ayağa kalktığını ve tam zamanında ölümcül kılıç darbesinden kurtulduğuna sevinmişti. Onun aşkla ve umutla ona baktığını görebiliyordu. Guwayne'in kucağında olduğunu görmüştü. Thor da onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama Lycoples'in daha yapacaklarını vardı. Binlerce düşman askerini Kanyon'da erittikten sonra, Kanyon artık kocaman bir alev duvarına dönüşmüştü. Ejderha sonra Vahşi Doğa'ya ve ormandan fırlamış olan düşman askerlerine yöneldi. Askerler onu görünce geriye kaçıp ağaçların arasına saklanmak istemişlerdi. Ama gizlenecek yerleri kalmayacaktı.

Lycoples aşağı pike yaptı, ağaçların üstünden uçtu. Ağaçlara dokunabileceği kadar alçaldıklarında, Thor yine midesinin alt üst olduğunu hissetti. Aşağıdaki ağaçların arasında daha birkaç saniye önce son derece kendinden emin olan ve Halka'yı yok etmeye hazır hisseden düşman askerlerinin canlarını kurtarmak için kaçıştıklarını gördü.

Lycoples ağzını açtı ve ateş püskürterek o alanı da alevler içinde bıraktı.

Binlerce İmparatorluk askeri çığlıklar arasından ölürken, ormanlık alan tamamıyla alevler içinde kaldı. Alevler ta göğe kadar yükseldi ve Kanyon'un zeminine yayıldı.

Birkaç düşman askeri nafile yere direnmeye çalıştı, oklar ve mızraklar fırlattı veya suratlarını kalkanlarıyla gizledi.

Ama Lycoples çok hızlı hareket ediyordu. Alevleri onları da eritti. İnsan silahları ona zarar veremezdi. Thor hayatında hiçbir bu tür bir şeye şahit olmamıştı. Ejderhanın ne kadar güçlendiğine hayret etti.

Ama çok geçmeden, hırıltı bir ses geldi. Thor ejderhanın artık ateş püskürtemediğini fark etti. Ejderha tekrar tekrar denedi, ama beceremedi. Hala çok gençti. Thor bebek bir ejderhanın tekrar ateş püskürtebilmesi için biraz dinlenmesi gerektiğini anladı. Aşağıya bakınca, hayal kırıklığıyla on binlerce daha İmparatorluk birliğinin ilerlediğini ve Vahşi Doğa'dan çıktığını gördü. Onca yıkımdan sonra, dalga dalga gelen adamlar inanılmazdı.

Thor onunla bir daire çizip geri döndü. Gwendolyn'le diğerlerini bir sonraki askerler gelmeden önce güvenli bir yere alması gerekiyordu. Birlikte açıklık alana, Kanyon'un kenarına uçarlarken, Thor Felsefe Yüzüğü'nün elinde titreşim saçtığını hissetti. Bu yüzüğün Kalkan'ı kaldırması gerektiğini biliyordu. Kanyon'un üstünden uçarken, eksiden olduğu gibi Kalkan'ı görmeyi umdu.

Ama öyle olmadı. Thor buna şaşırdı. Kanyon'un üstünde tekrar tekrar daireler çizdi ve Felsefe Yüzüğü'nün Kalkan'ın kalkmasını beliyormuş gibi titreşim yaydığını hissetti. Anlayamadığı bir neden yüzünden, Kalkan kalkmıyordu. Bir şeyin eksik olduğunu anladı. Bir şey aha yapması gerekiyordu.

Thor giderek artan bir korkuyla halkına baktı. Kalkan olmadan, hala akın akın gelen düşman askerleriyle ve Kan Efendisi'nin ordusuyla, artık alev püskürtemeyen Lycoples'le, halkı son derece tehlikeli bir pozisyonda kalmıştı. Onları derhal güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Lycoples alçaldı. Thor onu Gwendolyn'in önüne yönlendirdi ve aşağı kondukları anda etraflarını düzinelerce insan sardı. Gwen'in yanındakiler, şok içindeki hayatta kalanlar ve bir ateş duvarına bakan ve Thorgrin ve Lycoples tarafından kurtarılanlar minnetle ona baktılar. Hepsine ikinci bir yaşam şansı verilmişti.

Thor ejderhadan indi ve kucağında Guwayne'le Gwendolyn'e sarıldı. Onu sıkı sıkı tuttu. Etraflarındaki o katliam ve tüten dumanlardan bir anlığına başka bir dünyaya gittiler. Gwen'in ona sıkıca sarıldığını ve ağladığını hissetti.

Gwen geri çekilip Thorgrin'i öptü. Gözlerinin içine baktı ve Thor'a sonsuzmuş gibi gelen bir süre öptü. Onu kollarına almak, dünyanın aynı tarafında onca zamandan sonra yanında durmak Thor için inanılmaz bir histi. O kadar olaydan sonra, birbirlerini asla göremeyeceklerini düşündükten sonra, buna inanamıyordu. Gwen ona tekrar sarıldı ve onu yine kaybetmekten korkuyormuş gibi hemen bırakmadı.

Gwen en sonunda, onun kollarına baktı ve Thor ona sıkıca sardığı Guwayne'i uzattı. Gwen yavaşça oğlunun battaniyesini açtı ve ona bakınca yine hıçkırıklara boğuldu. Onu kucağına alıp sıkıca tuttu. Ona bir daha onu bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Diğerleri de koşarak yanlarına geldiler… Reece, Kendrick, Erec, kız kardeşi Alistair ve Lejyon kardeşleri geldiler. Thor hepsine teker teker sarıldı. Krohn da öne fırladı, üstüne atlayıp onu yaladı ve Thor ona bir kardeşi gibi sarıldı. Hepsini orada birlikte ve tek bir yerde gördüğüne çok sevindi… Vatanlarını geri almak için uğraşıyor olmaları da ayrıca mutluluk vericiydi. Onlarla ayrı ayrı konuşmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Ama Thor birden bir hışırtı duydu ve üstünden dumanlar tüten ormandan düşman askerleri çıktığını görünce afalladı. Yeni askerlerden oluşan dalga, kana susamış bir halde geliyordu. Durdurulmaları mümkün değildi.

Thor parmağındaki Felsefe Yüzüğü'nün, elindeki Ölüler Kılıcı'nın titrediğini hissetti ve Lycoples'in elinden geleni yaptığını anladı… Gerisi artık ona aitti.

Thor dönüp telaşla Gwendolyn'in omuzlarını tuttu. Herkesin şok içinde Vahşi; Doğa'ya baktığını, daha fazla askerin geldiğine şok geçirdiğini görebiliyordu. Herkes çok çabuk kutlama yapmışlar gibi oraya bakıyordu.

"Kalkan," dedi Thor telaşla. "Henüz kalkmadı."

Gwen ona baktığında, Thor onun korktuğunu anladı… Gwen bunun ne deme olduğunu biliyordu.

"Anlamıyorum," dedi Gwen. "Hala. Felsefe Yüzüğü. Bunların…"

Thor başını salladı.

"İşe yaramadı. Bir şey eksik."

Gwen şok içinde ona baktı.

“Vaktiniz yok,” dedi Thor. “Sen de diğerleriyle birlikte köprüden Kanyon’un diğer tarafına geçmelisin. Bu savaşın geri kalanı artık bana ait. Oğlumuzu ve insanları alıp köprüye git.”

Gwen korkuyla ve özlemle ona baktı.

“Senden bir daha ayrı kalmayacağıma yemin ettim. Edeline olursa olsun.”

Thor başını salladı.

“Bu savaşı ancak tek başıma bitirebilirim. Bana yardım etmek istiyorsan, köprüden geç. Diğer taraftakileri koru. Burada savaşmama izin ver. Bu, artı benim savaşım. Lycoples’i de götür. Ölüler Kılıcı beni çağırıyor ve seni bu sırada yanımda tutamam.”

Gwen ona baktı ve yavaş yavaş suratında onu anladığına dair bir ifade belirdi. Bir başka savaş çığlığı havada yankılandı ve Lycoples’in yerde olduğunu ve alev püskürtemediğini anlayan İmparatorluk askerleri cesaret kazandı. Onlara doğru koşmaya başladılar.

“GİDİN!” diye bağırdı Thor.

Gwendolyn en sonunda anladı ve diğerlerine yol gösterdi. Thor’un dediğini yapıp diğer taraftakileri korumak üzere derhal köprüden Kanyon’un karşı tarafına geçmeye başladılar. Lycoples de onlarla geldi.

Orada tek başına duran Thorgrin yaklaşan orduya bakıyor, onlarla savaşmak için can atıyordu. Parmağındaki Felsefe Yüzüğü’nün bir nabız gibi attığını, elindeki Ölüler Kılıcı’nın titreşim yaydığını hissediyordu. Kılıcı kınından çektiğinde, tüm dünya adeta keskin bir sesle ikiye ayrıldı. Kılıç savaşamaya hazırdı ve bunu iple çekiyordu.

Thor yukarıda tiz bir çığlık duyunca, eski dostu Estopheles’in havada daireler çizdiğini gördü ve onunla birlikte Kral MacGil’i ve Halka için savaşıp ölen herkesin ruhunu hissetti.

Binlerce asker saldırıya geçerken, Thor kılıcın elinde canlandığını ve ona yol gösterdiğini hissetti.

Sen bir savaşçısın, dedi kılıç. *Asla kendini savunmazsın. Asla düşmanlarını beklemezsin! Sen saldırırsın!*

Thor aniden saldırıya geçti. Kendisi de muazzam bir savaş çığlığı attı, kalabalığın arasına daldı ve Ölüler Kılıcı’nı çılgınlar gibi savurmaya başladı. Kendisini hiç o kadar güçlü ve hızlı hissetmemişti. Her darbeyle birlikte, yirmi düşman askerini öldürdü. Tekrar tekrar saldırdı, bir fırtına gibi esti ve kılıcının kolunun bir uzantısı gibi hayat bulduğunu hissederek düzinelerce askeri öldürdü. Kendisinin ve kılıcının bu savaş için var olduğunu biliyordu.

Thorgrin kendisinden ve bildiği her şeyden yüce hissetti. Halka’nın ve kılıcın verdiği güçle, bunların enerjisinin aktığı bir kanal gibiydi. Unların bedenini ele geçirmesine izin verdi. Halka’da bir ışık parıldarken, kendisini savaş alanında

şimşek gibi hissetti ve her darbeyle yüzlerce askeri öldürdü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, kendisi de düşman askerleri de ne olduğunu anlayamıyordu. Adamlar sayıca çok daha fazla oldukları halde bir şansları yok gibiydi. Hepsi de dev bir dalgayla karşılaşmış gibi hissediyordu.

Gürültü, bağırışlar ve karmaşa yerini huzura, sessizliğe ve hareketsizliğe bıraktı. Thor orada nefes nefese, kanlar içinde dururken gözlerini kırpıştırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafına bakındı ve cesetlerin daireler biçiminde öbek öbek biriktiğini hissetti.

Tüm düşman birlikleri ölmüştü.

Thor yavaş yavaş sersemlemiş bir halde kendisine geldi. Döndü ve köprüye bakınca, diğer tarafta Gwen'le diğerlerinin şaşkınlıkla ona bir tanrıymışçasına baktıklarını gördü. Tek başına İmparatorluk birliklerinden oluşan koca bir taburu, en azından on bin adamı öldürmüştü. İmparatorluk dalgaları en sonunda dinmişti. Nihayet, peşlerinden gelen kimse yoktu.

Ama Thor bunu düşünür düşünmez, gökte nahoş bir gürültü duydu. Bir gök gürültüsünü andırıyordu. Yukarı bakınca, dehşete kapıldı. Hayatının en destansı savaşını kazandığını, ama bunun hemen ardından bir destansı savaşın daha gelmek üzere olduğunu anladı.

Gökte cehennemden serbest bırakılmış yaratıklardan oluşan bir ordu gördü. Onlara suratı öfkeyle çarpılmış Kan Efendisi eşlik ediyordu.

On binlerce yaratığı, öncekilerden daha büyük, ejderhalardan daha ufak olan kapkara, kıllı, cıyaklayan yaratık peşindeydi ve doğrudan üstüne pike yapıyorlardı. En sonunda, ona yetişmişlerdi. Thor'un nihayet Guwayne'i geri aldığı için bir bedel ödeme zamanı gelmişti.

Yaratıklar ona bir ölüm ordusu gibi pençelerini öne çıkararak yaklaştılar ve Thor hayatının savaşını yapacağını anladı.

Orada durup yaratıların ona ulaşmasını beklerken, elindeki Ölüler Kılıcı'nın onu savaşmaya teşvik ederek titrediğini fark etti.

Senden daha büyük bir düşman yok, yüce savaşçı! diyordu kılıç.

Kılıcı tutan elinde Felsefe Yüzüğü'nün de bir nabız gibi atarak, koluna bir sıcaklık yayarak ona cesaret verdiğini hissediyordu.

Yaratıklardan ilki indi ve Thor tekrar tekrar kılıcını savurdu. Yaratık dalgaları peş peşe saldırırlarken, Thor kılıç sallamayı hiç kesmedi. Yaratıklar sivri tırnaklı pençelerini suratına uzatırken, Thor dört bir yana saldırıyordu. Yaratıkların pençelerini, kafalarını ve kollarını kesti, kılıcını onlara saplayıp kendi etrafında döndü. Bunları yaparken, Felsefe Yüzüğü'nün ona cesaret verdiğini ve düzinelerce askeri öldürdüğünü fark etti.

Yaratıklar öbek öbek etrafında birikti. Hiçbiri ona dokunamamıştı.

Ama Thorgrin aniden arkasından korkunç çığlıklar geldiğini duydu. Yaratıların Kanyon'un diğer tarafındaki Gwen'le yanındakilere de saldırdığını gördü. Binlerce yaratık etraflarını olduğu gibi kuşatmıştı ve onlara kaçacak hiçbir yer bırakmamışlardı. Thor kendisi için değil, özellikle de ölmeye başlayan insanlar için korktu.

Thorgrin her şeye rağmen, Ölüler Kılıcı'nın ve Felsefe Yüzüğü'nün güçlerine rağmen bu savaşı kaybetmeye başladığını anladı. İnsanları zamanında kurtarmayı başaramayacaktı.

Kalkan'ın tekrar kalkması gerektiğini biliyordu. Onları korumanın tek yolu buydu. Ama bir şey eksikti. Son bir bilmece ve yapbozun son parçası eksikti.

"ARGON!" diye bağırdı göğe. "Neredesin?! Sana ihtiyacım var!"

Yanıt gelmedi ve Thor her yere baktı.

"ARGON!" dedi ısrarla. "Eksik olan şey nedir? Unu başarmak için neye ihtiyacım var?"

Thorgrin birden arkasında birisinin olduğunu hissetti ve o yöne bakınca, Argon'un geldiğini, köprünün ortasında tek başına durduğunu fark etti. Argon elinde asasıyla duruyor, güneşleri gölgede bırakan parlak gözleriyle ona bakıyordu.

Thor orada büyülenmiş gibi dururken, bir yaratığın onu yakaladığını ve elinin çekildiğini hissetti. Ölüler Kılıcı'nın da bir başka yaratık tarafından elinden kapıldığını, gitgide uzaklara götürüldüğünü gördü. Yaratık uçarak gökte gözden kayboldu.

Thor artık savunmasız bir biçimde, savaşı kaybedeceğini bilerek kalakaldı. Bu destansı savaşı kesin kaybetmişti.

Argon'un yanına, köprünün ortasına koştu ve onun ağır ağır gözlerini kapattığını, avuçlarını açıp göğe kaldırdığını gördü. Gökten onu aydınlatan bir ışık huzmesi geldi.

"Thorgrin," diye küredi. Sesi öylesine güçlüydü ki, gökte şimşek gibi yankılandı ve Kanyon'un dört bir yanını kapladı. Yaratıların sesini bile bastırdı. "Felsefe Yüzüğü Kalkan'ı kaldırabilir, ama bunu tek başına yapamaz. Yapbozun bir parçası hala kayıp. Unuttuğun bir parçan."

Gözlerini açıp doğrudan ona baktı. Bakışları o kadar deliciydi ki, dünyanın tüm ordularından daha korkutucuydu. Sonra, şöyle dedi:

"Kader kılıcı."

Thor şok içinde ona baktı.

"Bunun yok edildiğini sanıyordum," dedi.

"Öyleydi. Ama Felsefe Yüzüğü onu geri getirebilir. Seçilmiş Kişi'nin silahı her zaman senin olacak. Kalkan'ı koruyan şeyin geri alınması gerek. Bunu sadece Felsefe Yüzüğü geri getirebilir… Ve bir fedakârlık."

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Bir fedakârlık mı? Her şeyi yaparım.”

Argon başını salladı.

“Fedakârlık sana ait değil.”

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Bu fedakârlığı ben yapacağım, Thorgrin. Kılıcı ben getirebilirim… Hayatımı feda ederek bunu gerçekleştirebilirim.”

Thor onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. İçini büyük bir korku ve kayıp hissi sardı. Argon. Akıl hocası. Öğretmeni. Dünyada en çok saygı duyduğu kişi. Bu yolculuğun ilk başından beri onunla birlikte olmuştu. Hatta Kraliyet Sarayı’na gitmeden bile önce. Thor onun ufak bir çocukken, sahip olduğu güçlerin varlılığından haberdar değilken tanışmıştı. Onu kaderini izlemeye teşvik eden, daha önemli bir konuma ulaşabilecek ve birisi olabilecek bir kişi olduğunu söyleyen kişiydi. Ona gerçek anlamdan bir baba olan varlıktı.

“HAYIR!” diye bağırdı Thor onun ne demek istediğini anlayınca.

Thor geriye kalan son birkaç adımı koştu, onu zamanında yakalamaya çalıştı.

Ama çok geç kalmıştı.

Argon kenara gitti ve yavaşça, zarif bir biçimde kollarını iki yana açarak kendisini aşağı bıraktı.

Thor dehşet içinde onun düşüşünü izledi. Argon atladığında, ışık huzmesi de dönerek ve değişik renkler saçarak onu izledi.

“ARGON!” diye bağırdı Thor.

Argon baş üstü doğrudan Kanyon’un puslarının arasına atladı ve sonsuza dek gözden kayboldu.

Thorgin Argon’un ebediyen gidişini izlerken, yüreğinin paramparça olduğunu hissetti.

Thor Argon’un düştüğü yerden ışık huzmesinin aydınlattığı tek bir silahın belirdiğini görünce bir o kadar şaşırdı.

Silah giderek yükseldi ve ona doğru süzülerek eline geldi. Kılıç eline kusursuz bir biçimde uydu.

Kader Kılıcı.

Kılıç bir kez daha ona aitti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kader Kılıcı Thor'un elinde titreyip bir nabız gibi attı ve tıpkı Felsefe Yüzüğü gibi parıldadı. Thor daha önceden sahip olmadığı bir güce kavuştuğunu hissetti. Bu savaşı kendisi, Gwendolyn, Halka ve Argon için sonsuza dek bitirmeyi istedi.

Thor dönüp yaratıklara yeni bir enerjiyle baktı ve derhal harekete geçti. Havaya sıçradı, kılıcı çılgınlar gibi savurdu, onlara kendi şartları altında saldırdı ve yaratıkları tereyağından kıl çeker gibi kesip biçti. Yaratıkların cıyaklamaları etrafta yankılanırken, Thor dört bir yana kılıcını savurdu. Yaratıklar öbek öbek etrafına yayıldı ve geriye kalanlar korkuyla dönüp kaçışmaya başladılar.

Thorgrin yaratıkların cesetlerinin arasında köprünün ortasında durdu. Halka'dakilere hala saldırılıyordu. Kalkan'ın yeniden kalkmak üzere olduğunu hissetti. Ama hala yapması gereken bir şey daha vardı.

Gökler gürledi ve geriye kalan yaratıklar hızla iki yana açıldı. Gökte Thor'un en büyük düşmanı belirdi: Kan Efendisi. Thorgrin'in karşısına köprüye kondu. Elinde devasa bir baltalı kargı vardı. Thor'un iki misli ve kaslarla kaplı olan Kan Efendisi ona bakıp pis pis sırıttı. Thor tetikte bekliyordu. Elinde Kader Kılcı vardı ve bunun hayatının en önemli savaşı olacağını biliyordu. Onu bundan sonra tanımlayacak olan savaş buydu. Halının kaderi de buna bağlıydı.

Thor iki yanına orduların dizildiğini ve bu efsanevi savaşı izlediklerini gördü. Bu savaşın sonuçlarının her iki ordunun da geleceğini belirleyeceğini biliyordu.

Kan Efendisi gelirken, Thor dikkat eksildi ve daha önceden yenilmesine neden olan her şeyi hatırladı. Hayatında hiç hissetmediği kadar kötü bir enerjinin içine dolduğunu hissetti.

Thor onun karşısında durmuş onu incelerken bir şey fark etti ve aniden bir şey anladı.

"Sen babamın yeniden dünyaya gelmiş halisin. Sen Andronicus'sun."

Kan Efendisi nahoş bir gülümsemeyle ona baktı.

Peşinden geleceğime dair seni uyarmıştım. Ruhumun yaşayacağını söylemiştim. Benimle son bir kez karşılaşacağını da söylemiştim. Şimdi, seni sonsuza dek yok edeceğim ve benim olanı alacağım… Soyumu sürdürecek olan Guwayne benim olacak."

Thor bunları duyunca müthiş bir öfkeye kapıldı ve Kader Kılıcı'nın avucunda titreşim saçtığını hissetti. Bundan gelen güçle savaşmaya hazırlandı.

"Başlayalım o halde, baba. Nihayet, babayla oğul kucaklaşacak!"

Thorgrin kılıcını, Kan Efendisi de kargısını kaldırdı ve ikisi birbirlerine doğru koştu. Köprünün tam ortasında iki koç gibi çarpıştılar. Silahları birbirine

çarptı ve çınlama sesi tüm Kanyon'a yayıldı.

İleri geri savaşmaya başladılar. Thor kılıcını savuruyor, Kan Efendisi onun darbelerini engelliyordu. Her ikisi de dünyayı yok edecek güce sahip iki silahla, birbirlerine eşit biçimde savaşıyorlardı. Thor bunun aydınlık ve karanlık arasında destansı bir savaş olduğunu ve dünyanın dengesinin kaderinin bunun sonucuna bağlı olduğunu hissetti. Dünyanın en güçlü iblisiyle, İmparatorluk'tan da güçlü bir şeyle savaştığını biliyordu. Kan Efendisi'nin karanlık güçlerin bir karışımı olduğunu ve bu güçlerin dünyanın en karanlık köşelerinden tek bir varlığı oluşturduğunu hissediyordu.

Silahlarını sallayarak ve darbeleri savuşturarak savaşırlarken, Thor eğilip hızla kendi etrafında dönüyordu. Kalkan'ın Kan Efendisi yok edilene dek kalkmayacağını, son ve en kötü düşmanını yenene dek yerine gelmeyeceğini biliyordu. Aynı zamanda babasını ve kendinden bir parçayı da yenmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Beni yenemezsin," dedi Kan Efendisi Kader Kılıcı'nı savuşturarak. Baltalı kargısını yan çevirip Thor'a vurdu ve onu geriye doğru sendeletti. "Çünkü ben senim. İçine bakına, bunu hissedebilirsin. Ben içindeki karanlığım."

Öne atıldı ve silahını savurdu. Thor bunun ne kadar büyük bir hızla aşağı indiğine ve havayı böldüğüne inanamadı. Silah çok büyüktü ve babasının elinde son derece hantal gözüküyordu. Thor bunu başka birisi kullanıyor olsaydı, kargının onu ikiye ayıracağını biliyordu.

Ama içgüdüleri harekete geçti ve Thor Felsefe Yüzüğü'nden güç alarak son anda yana sıçradı. Kargıdan kıl payı kurtuldu ve Thor bunun yarattığı hava akımını hissetti.

Kan Efendisi'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bunu beklemiyor gibiydi. Sona, kendi etrafına hızla dönüp silahını havaya kaldırdı ve Thor'u ikiye ayırmak istermiş gibi aşağı indirdi.

Thor geriye sıçradı ve kargı taş köprüye saplanıp bir adım derinlikte kaldı. Ses gök gürlemiş gibi tüm Kanyon'da yankılandı.

Kan Efendisi öfkeyle kükredi. Thor silahın saplanıp kaldığından emindi, ama Kan Efendisi bunu kolaylıkla, hiç ağır değilmiş gibi taştan çıkarıp tekrar saldırıya geçince şaşırdı.

Kargı bu sefer kafasına doğru gelirken, Thor Kader Kılıcı'nı kalırdı ve darbeyi büyük bir gümbürtüyle savuşturdu. Her yere kıvılcımlar saçıldı ve silahı başının üstünde tuttu. Çınlama sesi öylesine yüksekti ki, ses Kanyon'un tüm yamaçlarında yankılandı.

Kan Efendisi silahını defalarca etrafında ve iki yanına savurdu. Thor her seferinde onu engelledi. Thor her darbeyi engellemenin güç olduğuna şaşırdı. Her darbe son derece güçlüydü. Felsefe Yüzüğü'ne, hatta Kader Kılıcı'na

rağmen zorlanıyordu. Bu darbelerden herhangi birinin bir orduyu bile ikiye ayırabilecek kadar güçlü olduğunun farkındaydı. İki muazzam güç ve silah birbirine çarpıyordu.

Thor düzinelerce darbeyi savuşturduktan sonra, avuçlarına bir sıcaklığın yayıldığını ve Kader Kılıcı'nın içinde bir güç biriktirmeye başladığını hissetti. Hızla iki olunu havaya kaldırdı, kılıcı etrafında ve aşağı doğru savurdu. İki kolunu havaya kaldırarak doğrudan Kan Efendisi'nin üstüne indirdi. Silah dana önceden hiç hissetmediği kadar güçle ve şiddetle aşağı indi. Kan Efendisi'ni ikiye ayıracağını hissetti.

Ama babası kargısıyla onu engelledi ve Thor onun darbeyi titreyen ellerle bile olsa engelleyebildiğine hayret etti. Kan Efendisi'nin şaşkın şaşkın baktığını fark etti. O kadar güçlü bir darbe beklemediği belliydi.

İleri geri devam ettiler. Silahlarını sallayıp birbirlerinin darbelerini engellediler. Saldırdılar, eğildiler ve yana kaçtılar. İkisi de birbirine vuramıyordu. Eşit güce sahiplerdi. Kanyon'daki köprüde bir ileri, bir geri gidiyorlardı.

Thor bir darbeyi başının üstüne inmeden yorulmaya başlayan ve titreyen kollarıyla engelledi. Kan Efendisi onu derhal ikinci bir darbeyle şaşırttı. Thor bunu engelledi, ama dengesi bozulur gibi oldu. Kendisini yana doğru sendelerken ve köprünün etrafını çeviren tırabzanlara doğru giderken buldu.

Thor kendisini toparlayamadan, güçlü ellerin onu arkasından tuttuğunu ve havaya kaldırıldığını hissetti. Havada öylece duruyor, Kanyon'un kenarından aşağı bakıyordu.

Halkının hayretle bağırdığını, binlerce kişinin şok içinde kaldığını duydu. Hayatı o anki dengesine bağlıydı.

Bir saniye sonra da köprüden boşluğa doğru yuvarlandığını hissetti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor havada uçarken, birden Felsefe Yüzüğü'nün parmağındaki etkisini hissetti. Bundan müthiş bir güç yayıldığını, elini ve kolunu kontrol edip ona yön gösterdiğini hissetti. Yüzük onu kolunu savurmaya zorladı. İnanılmaz bir süratle kolunu uzatıp tek eliyle taş tırabzanları tutu.

Thor köprüye tutunabildiğine hayret etti. Aynı anda, geriye doğru sallandı ve kendisini köprüye çekti. Bunu yaparken, Kan Efendisi'nin göğsüne bir tekme attı. Abası bunu beklemediği için geriye sendeledi ve sert bir biçimde yere düştü.

Thor halkının tezahüratlar yaptığını duydu.

Thor saldırıya geçip öne atıldı ve işini bitirmeye hazırlandı, ama Kan Efendisi onu yuvarlanıp kendisini koruyarak şaşırttı. Baltalı kargısını Thor'un ayaklarına fırlattı. Thor kenara sıçrayıp son anda kurtuldu.

Kan Efendisi ayağa kalktı ve ikisi bir kez daha silahlarını savurup darbeleri engelleyerek devam ettiler. İkisi bir ileri bir geri saldırırken, etrafa kıvılcımlar saçılıyordu.

"Senden daha güçlüyüm, Thorgrin," dedi Kan Efendisi darbeler arasında. "Karanlık aydınlıktan daha güçlüdür!"

Baltalı kargısını aşağı indirdi ve Thorgrin bunu engelledi. Ama darbe bu sefer daha güçlüydü. Thor savaşırken, kargı suratına giderek daha çok yaklaşıyordu. Thor titreyen ellerle bunu güç bela kendisinden uzak tutabiliyordu.

"Pes et," diye hırladı Kan Efendisi. "Tatlı karanlığa teslim ol ve artı bana katıl!"

Thor onu tekrar engelleyip geriye püskürttü.

Ama kan Efendisi derhal silahını şimşek hızıyla savurarak onu şaşırttı. Thor'un kılıcının altına götürüp elinden düşürmesine ve silahsız kalmasına neden oldu.

Thor dehşet içinde Kader Kılıcı'nın havaya uçtuğunu, dönerek Kanyon'daki köprüden aşağı düştüğünü gördü.

Thorgrin silahı olmadan orada kalırken, Kan Efendisi onunla kılıcı arasında durdu ve pis pis sırıttı. Thor kılıca ihtiyacı olmadığını fark etti. Hiçbir silaha ihtiyacı yoktu. İhtiyaç duyduğu güç sadece içindeydi.

Thor öne atıldı, korkusuzca Kan Efendisi'ni itip onu yere yıktı. Kan Efendisi bu ani harekete gafil avlandı. Baltalı kargısını bu arada taş köprüde yere düşürdü.

İkisi köprüde yuvarlandılar. Thor onu yere mıhlamaya çalıştı, ama Kan Efendisi onun iki misliydi ve her yanı kaslarla doluydu. Thor onu en sonunda yere mıhlamayı başardı, ama Kan Efendisi yuvarlanıp onu yere mıhladı.

Kan Efendisi onu yerde tutup boğmaya başladı. Thor onun bileklerini tutup engellemeye çalıştı. Kan Efendisi'nin iri ve sivri tırnakları pençeleri doğrudan onun boğazını kavradı.

Nefessiz kalan Thor bilincini kaybetmeye yaklaştı. Var gücüyle ona direndi, ama kaybetmeye başlamıştı. Karanlık güç daha üstün durumdaydı. Felsefe Yüzüğü daha az parıldıyordu. Sanki o da ölmek üzereydi.

Thor güçsüz düştüğünü hissederken, gözlerinin önünden bir sürü şey geçmeye başladı. Annesini, şatosunu ve gök geçidini gördü. Karşısında diz çöküp af dilediğini gördü.

"Beni affet, anne. Başarısız oldum. En büyük savaşımı kaybettim."

Annesi elini onun alnına dayadı.

"Başarısız olmadın, Thorgrin. Başarısız olduğunu itiraf edene dek kaybetmiş olmazsın."

"O, çok güçlü. Sırrı kaybettim. Karanlığı nasıl yok edeceğimi bilmiyorum. Kendime olan inancım onunkinden zayıf."

Annesi ona gülümsedi.

"Bu, senin son dersin, Thorgrin. Bunca zamandır gözden kaçırdığın son sır. Son kez kazanman gereken şey bu."

Thorgrin boğulurken, bilincini bir kaybedip bir geri kazanırken ona baktı.

"Söyle bana, anne."

"Mesele güç değil. Bir savaşçıyı muhteşem kılan şey o değil."

Thor yaşam gücünün kaybolduğunu hissederek gözlerini kırpıştırdı.

"Nedir, anne?"

Annesi gülümsedi.

"*Sevgidir*, Thorgrin. Bizleri güçlü kılan şey *sevgidir*. Ailene, halkına, vatanına, şerefe karşı hissettiğin sevgi. En çok da kendine olan sevgin. Sende olmayan güç bu. Bu, nefretten daha büyük bir güçtür."

Thor bunun doğru olduğunu anlayarak gözlerini kırpıştırdı ve bedeninin ılındığını hissetti.

Birden, gözlerini açtı ve parmağındaki Yüzüğün gücünü hissetti. Işığının daha da çok parıldadığını hissetti. Kan Efendisi'nin kaşlarını çatarak ona baktığını fark etti. EN yapması gerektiğini anladı. Savaşmanın sırrını en sonunda anlamıştı. Gücün sırrı da buydu. Ansızın, içine müthiş bir güç dolduğunu hissetti.

Kollarını savurdu ve Kan Efendisi'nin boğazına dolanmış ellerini geriye itti. Onu taş köprüye arka üstü fırlattı.

Kan Efendisi şok içinde ona baktı. Apar topar ayağa fırladı ve Thor onun ilk kez gerçekten korktuğunu fark etti.

Kan Efendisi derhal silahını almak için koşmaya başladı ve bunu iki eliyle kavrayıp ona döndü.

Thor muazzam bir güce kavuştuğunu hissederek Kader Kılıcı'na gitti. Bunu alırken, onu artık hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu.

İkisi karşılıklı durdular ve Kan Efendisi vahşi bir savaş çığlığıyla kargısı havaya kaldırıp saldırıya geçti.

Silahını ona savurdu, ama bu sefer Thor bunu Kader Kılıcı'yla kolaylıkla engelledi. Silahları birbirine çarpıp kıvılcımlar saçarken, Thor tekrar tekrar Kan Efendisi'nin darbelerinden kendisini korudu. Thor hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu ve her darbeyi kolaylıkla engelleyebiliyordu.

Kan Efendisi de suratında giderek artan bir öfkeyle bunu fark etmişti ve dikkatle ona bakıyordu.

En sonunda, nefes nefese, bitin düşmüş bir halde durdu.

Ama Thor hiç yorgun hissetmiyordu. Öne adım attı, kılıcını tekrar tekrar savurdu. Darbeleri çok daha güçlüydü. Kan Efendisi kargısını kaldırıp kendisini korudu, ama artık güçsüz düşmüştü. Üstüne savrulan kılıcın her darbesiyle, tepki veriş süresi ağrılaşıyordu. Thor onu daha da geriye itti ve Kan Efendisi'nin kargısını kaldırması bile zorlaştı.

En sonunda, Thor öne çıkıp şiddetle kılıcı savurdu ve Kan Efendisi'nin silahını düşürmesine neden oldu.

Kargı döne döne havada uçtu ve köprünün kenarından Kanyon'a düştü.

Darbe onun sırt üstü düşmesine de neden oldu. Şok içinde yerden ona baktı. Dehşet içindeydi. Bunu hiç beklemediği belliydi.

Thor sakin sakin, hiç olmadığı kadar büyük bir güçle tepesine dikildi. İçindeki bir şeyi yenmişti ve hayatında ilk kez özgür hissediyordu. Korkmuyordu. Yenilmez hissediyordu.

Kan Efendisi e bunu hissetmiş olmalıydı; çünkü Thor'a onun içinde bir şeylerin değiştiğini anlamış gibi bakıyordu. Bitkin bitin ellerini kaldırdı.

"Beni yenemezsin, Thorgrin!" diye bağırdı. "kılıcını bırak ve beni kabullen!"

Ama Thor öne çıktı, Kader Kılıcı'nı çekti ve kararlılıkla savurduğu bir darbeyle bunu Kan Efendisi'nin kalbine sapladı. Saplamaya devam etti ve kılıç muazzam ve depremi andıran bir sesle taşa girdi. Ses tüm köprüyü, Kanyon'u salladı. Thor Kılıcı'nı adeta dünyanın omurgasına saplamış gibiydi.

Anyon'un her iki yanındaki kalabalık Kan Efendisi'nin yerde yatışına ve şaşkınlıkla göğe bakışına hayretle bakıyordu.

Ölmüştü.

Aniden, karanlık bulutlar aralandı ve orada karanlık bir hortum bulutu belirdi. Bir girdap gibi dönerek aşağı indi. Doğrudan Kan Efendisi'nin bedenine geldi, onu aldı ve dönerek hiçliğe doğru götürdü.

Kan Efendisi öldüğünde, aniden Kanyon'un iki yanındaki yaratıkları, Thor'un halkına saldıranlar bile alev alarak öldü. Ordusunun tamamı onunla birlikte yok olmuştu.

Thor Felsefe Yüzüğü'nün elinde bir nabız gibi attığını hissetti. Ağır ağır yüzük parmağını kaldırdı ve zamanın geldiğini anladı. Bunu Kanyon'a tutu ve her yer yavaş yavaş sallanmaya başladı.

Thor Kanyon'un diğer tarafındaki yeni düşman birliklerinin köprüden geçip ona ve halkına saldırmaya çalıştığını gördü. Ama Kalkan'a çarpıp anında öldüklerini mutlulukla izledi.

Halkı en sonunda güvende olduklarını anlayınca sevinçle bağırdı.

Thor gülümsemeden edemedi.

Halka nihayet korunuyordu. Yeniden bir bütün olmuştu.

ON İKİ AY SONRA

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn yeniden inşa edilen Kraliyet Sarayı'nın merkezindeki yeni kalenin tepesindeki yatak odasının penceresinin önünde durmuş, kucağında Guwayne'le inşa edilmekte olan şehre bakıyordu. Yüreği mutlulukla kabarmıştı. Aşağıda taşların ve tuğlaların üst üste koyularak, peş peşe binaların inşa edilişini ve Kraliyet Sarayı'nın temellerinin üstünde tekrar doğrultulduğunu izliyordu. Geriye ne kaldıysa yeniden inşa ediliyordu ve tamamıyla yok olan yerler eski hallerine göre sil baştan yapılıyordu. Dahası, Kraliyet Sarayı esas temellerinden daha da büyük olacak biçimde tasarlanmıştı. Dolayısıyla, başkent babasının zamanındaki halinden iki misli büyük olacaktı. Sokaklar insanlarla doluydu, insanlar mutlu mutlu dolanıyor, şehri yeniden inşa etmek için çalışıyordu. Şehrin dört bir yanında çalışan insanların kararlılıkları belli oluyordu. Şehre bir huzur ve rahatlık havası hâkimdi.

Yepyeni zırhlar giymiş şövalyeler yeni kaldırım taşları döşenmiş sokaklarda parıldayarak dolaşıyor, yeni inşa edilen eğitim alanlarında ve at üstünde yapılan mızrak savaşı şeritlerinde ve Gümüş'ün yeni alanında çalışıyordu. Ayrıca, Silah Salonu'ndaki yeni yapılmış çok sayıdaki silahları ve zırhları seçiyorlardı. Gwen, Erec, Kendrick, Brandt ve Atme'nin de orada olduğunu, onlara yeni Gümüş askerlerinin ve Güney Adaları'ndan gelen şövalelerin de katıldığını gördü. Hepsi gülüyor, mızrak savaşı yapıyordu ve suratlarında gerçek bir mutluluk ifadesi vardı.

Tam ortasında altın bir çeşme olan yeni mermer avlunun karşısında, yeni Yamaç Salonu'nu ve dışında dolanan yüzlerce daha şövalyeyi gördü. Koldo, Ludvig, Kaden, Ruth ve Yamacın elit savaşçı grubundan geriye kalan şövalyeler ve dünyanın iki ayrı ucundan bir araya gelen MacGil ailesinin birbirine kavuşan üyelerini gördü. İki ordu artık birleşmişti ve eskisinden çok daha güçlüydü. Gwen babasını, bunları ve Kraliyet Sarayı'nı bu haliyle görse ne kadar gururlanacağını düşündü.

Yeni inşa edilen binalardaki patlama ve bolluk Halka'nın dört bir yanına yayılmıştı ve yavaş yavaş son iki aydır Highlands'de bile devam ediyordu. McCloudlar artık yok oldukları için, dağın iki tarafındaki gerilim de yok olmuştu. Uyum ve barış içinde, tek bir vatan olarak aynı bayrağın altında bir araya gelmişlerdi. Her gün, vatandaşlar yeni kasabalara yayılıyor, yenilerini inşa ediyor ve yenilerini kuruyordu. Çekiçlerin ve örslerin sesleri her yerde yankılanıyordu. Yeni bir hayat ülkeye durdurulamayan bir güç gibi yayılıyordu. Bir sene önce yanıp kül olan tüm asma ve meyve bahçelerine rağmen, Godfrey'in çabalarıyla bunlar tekrar hayat bulmuştu ve eskisinden de çok meyve

ve şarap üretilebiliyordu. Gwen Halka'nın eskisinden de muhteşem olduğuna şaşırıyordu.

Ama Gwendolyn'i mutlu eden tek şeyler bunlar değildi. Yüreğini kabartan şey sadece anavatanına geri dönmüş olması değildi. Daha da önemlisi, Thorgrin'in yanında, Guwayne'in de kucağında olmasıydı. Onu sıkı sıkı tutmuş, ışıldayan gri gözlerine, sarı saçlarına baktı ve onun o gün bir yaşına bastığına inanamadı. İnanılmaz derecede güzel bir çocuktu ve Gwen her gününü onunla geçiriyor, onu hiçbir şey oğlundan fazla mutlu etmiyordu. Başlarından geçen onca şeyden sonra, ondan uzak olmanın nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlıyordu ve bunun bir daha olmaması için yemin etmişti. Uzakta çanlar çaldı. Huzur veren ve uyumlu çan sesleriyle, Gwen neden o gün daha da mutlu olduğunu hatırladı. O gün, onca karmaşadan ve engelden, ayrı kaldıkları zamandan sonra resmi olarak aşkı Thorgrin'le evleneceği gündü. Gwen bunu düşününce kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve şehre bakınca, daha da göz kamaştırıcı olduğunu, insanların her yöne koşturduklarını ve düğün hazırlıklarının devam ettiğini gördü. Kapılar güllerle, sokaklar gül yapraklarıyla süsleniyor, varil varil şarapların dizildiği alanlara yuvarlanıyordu. Jonglörler, müzisyenler ve halk ozanları gruplar halinde toplanıp hazırlanıyor, aşçılar tencere tencere et pişiriyorlardı.

En güzel giysilerini gitmiş binlerce insan yarısı inşa edilmiş şehir kapılarından içeri akın ediyor ve o büyük an geliyordu. Bir Kraliçe'ye yaraşır, hatta gelmiş geçmiş en muhteşem düğün olacaktı. Çok özel bir gündü. Halka tarihindeki en özel gündü, çünkü Thorgrin'le evlenecekti, ama onlara altı çift daha eşlik edecekti. Erec ve Alistair, Reece ve Stara, Kendrick ve Sandara, Godfrey ve Illepra, Elden ve Indra, Darius ve Loti. O güne çoktan Yedi Düğün Günü simi verilmişti. Halka'nın tarihi kayıtlarına kesin kes geçecek bir gündü. Gwen aylar önce Argon'un söylediği kehaneti hatırladı: *Bir karanlıktan sonra bir mutluluk yaşayacaksın*. *O kadar muhteşem bir mutluluk olacak ki*, *tüm o karanlık aydınlık gibi gelecek*.

"Kraliçem?" dedi birisi.

Gwendolyn atak odasında arkasına baktı ve Thorgrin'in en şık giysisiyle orada olduğunu görünce nefesi kesildi. Zırhının üstüne siyah renkli uzunca kadife bir pelerine takmıştı ve hiç olmadığı kadar yakışıklıydı. Thorgrin onu tepeden tırnağa inceledi ve gözleri gururla ve mutlulukla parıldadı.

"Elbisen hayatımda gördüğüm en güzel elbise."

Gwen gelinliğini hatırlayarak, bunu daha önceden giydiğini unutarak ışıldadı ve Thor ona yaklaşırken ona doğru yürüdü ve kucağında Guwayne'le birlikte eğilip onu öptü.

"Sana mihraba kadar eşlik edebilir miyim?" dedi Thor gülümseyerek ve

gözleri parıldayarak.

Gwen de gözlerinde bir ışıltıyla ona baktı.

“Bundan daha çok istediğim başka bir şey yok.”

*

Thor Gwendolyn’le birlikte el ele yürürken, yalnız kaldıkları anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Gwendolyn Guwayne’i tören sırasında bakması için Illepra’ya vermişti ve ikisi sürekli olarak sarayın bin bir türlü işiyle ve şehrin yeniden inşasıyla meşgul olduklarından, nihayet büyük törenden önce yalnız kalacak bir an bulmuşlardı. Thor herkesin önüne çıkmadan önce onunla yalnız vakit geçirmek istemişti.

“Nereye gidiyoruz, lordum?” diye sordu Gwen gülümseyerek. Thor onu tören alanından uzaklaştırıyordu.

Thor ona gizemli bir ifadeyle gülümsedi.

“Kraliçemle biraz yalnız kalma istedim. Umarım sakıncası yoktur.”

Gwen gülümseyip onun elini sıktı.

“Hiçbir şey beni daha mutlu edemez,” dedi.

Birlikte sarayın etrafında yürüdüler, onlara gülümseyen ve eğilip selam veren, şapkalarını çıkaran, kocaman gülümsemelerle onlara bakan insanların arasından geçtiler. Herkes büyük gün için çok sevinçliydi. Borazancıların sıraya dizildiklerini, delikanlıların büyük gece için havai fişekleri hazırladıklarını gördüler. Henüz hava kararmadığı halde, meşalelerin sıraların arasında yakıldığını görebiliyordu. Binlerce insan o sırada töreni izlemek için yerlerine geçiyordu. Çanlar usul usul çalıyor, adeta hiç sona ermeyecek kutlamaları haber veriyordu.

“Thor, bak!” diye bağırdı bir kız.

Thor o tanıdık sesi duyunca, oraya baktı ve her zamanki gibi Angel’ı gördüğüne çok sevindi. Angel sevinçle yeni arkadaşı Jasmine’le ona koşuyordu. Thor Angel’ı gayet sağlıklı ve cüzzamdan kurtulmuş bir halde gördüğüne sevinmişti. Felsefe Yüzüğü’nü ele geçirdiğinden ve Kalkan’ı yine kaldırdığından beri çok mutluydu. Angel mutlulukla ve sağlıkla ışıldıyordu ve bambaşka bir kız gibiydi.

Artık Jasmine’le yakın arkadaş olmuştu ve arkadaşı da bu duruma onun kadar mutlu olmuş gibiydi. Jasmine kitaplarını taşımaktan vazgeçmemişti. Angel da hayatını bir adada geçirdiğinden, Jasmine’in bilgilendirici uzun nutuklarından hiç sıkılmıyordu.

“Elbisemi beğendin mi?” diye sordu heyecanla.

“Kusursuz çiçek kızlar olabilecek miyiz?” dedi Jasmine.

Thor sırıtıp onlara baktı ve iki kızın da beyaz ipekli elbiseleriyle ve saçlarındaki beyaz çiçeklerle çok güzel ve heyecanlı olduklarını gördü.

“Daha kusursuz olamazdınız,” dedi.

“Sırf ikinizin böyle ardımızdan mihraba yürümesi için evleneceğim!” dedi Gwen.

Kızlar mutlulukla ve gururla kıkırdadılar.

“Krohn ona bakmanızı istiyor!” dedi Angel.

Thor bir inleme sesi duyunca, Krohn’u ayaklarının dibinde gördü. Krohn onlara yetişmeye çalışıyordu. Thor’un dikkatini çekmek istediği belliydi. Thor dönüp diğer yöne bakınca, Krohn yeni dünyaya gelen beş yavrusunu ve onların annesi olan dişi bir leoparı gördü. Thor kocaman bir gülümsemeyle onun ne kadar gururlandığını fark etti ve başını okşadıktan sonra eğilip onu öptü.

Tam o sırada, kıskanç bir cıyaklama duydu ve Lycoples’in aniden pike yaptığını ve irileşmiş bir halde karşılarına konduğunu gördü. Ejderha başını eğip bekledi. Thor ve Gwen öne çıkıp onu okşadı. Thor güldü.

“Kıskanma,” dedi.

Lycoples tekrar cıyaklayıp kanatlarını çırptı ve havalanıp gökte daireler çizmeye koyuldu.

“Haydi, peşinden gidelim!” diye bağırdı Angel heyecanla. Kızlar kıkırdayarak Lycoples’in peşine takıldılar.

Thor yine Gwen’in elini tutu ve yürümeye devam ettiler. Thor onu kutsal saydığı bir yere götürdü. Kolvia Yamaçlarına varmışlardı. O bölge savaştan ve büyük istiladan nasibini almamıştı ve eskisi gibi gözüktüğü için Thor’u rahatlatıyordu. Thor orasının her zaman özel bir yer olduğunu düşünmüştü. Kral MacGil oraya gömülmüştü. Herkesten uzaklaştığı, huzur bulup kafa dinlediği bir yerdi. En yüksek noktasından Krallığı görebiliyordu. İkisi orada dururken, Gwen’in elini tuttu, uçsuz bucaksız boş göğe, kıpkırmızı kesilmiş batmakta olan güneşlere baktılar. Gökyüzü milyon tane renge bürünmüştü ve düğün günü için mükemmel gözüküyordu. Dünya adeta yeniden doğuyordu. Umut yeniden yeşeriyordu.

Orada kalabalıklardan uzakta, huzur içinde dururlarken, Thor Gwen’in elini avucunda hissetti ve düşündü. Yoğun duygulara boğuldu. Kraliyet Sarayı’na ilk geldiği zamanı, küçükken oradaki ilk günlerini ve oradan nasıl çekindiğini hatırladı. Gwendolyn’i ilk gördüğünden nasıl dilinin tutulduğunu, Reece’le ilk karşılaştığı ve Lejyon’a katıldığı anı hatırladı. Yüzler ordusunu, eğitimini, bir şeyler öğrendiği ve savaştığı ona kişiyi hatırladı. Argon’un derslerini, nasihatlerini düşündü ve onu çok özlediğini fark etti.

Yolculuğunu, büyü hayalleri olan küçük bir çocuk olarak nasıl yola çıktığını, o zamanlar hiçbir şeyi, parası, bağlantıları ve özel becerileri olmayan birisi

olduğunu hatırladı. Ama bir şekilde başarmıştı. En çok da derin bir minnet hissediyordu. Çok şanslı olduğunun farkındaydı.

Karanlığı da hatırlıyordu. Geçtiği sınavları, ölümleri, iblisleri ve yıkımı… Uzun ve buz gibi sürgünü. Başaramayacağını ve ilerleyemeyeceğini düşündüğü zamanları hatırladı. Tüm zorlukları düşündü ve bunlara rağmen, ona bir fırsat verilseydi her şeyi aynı şekilde yapmaya tereddüt etmeyeceğini düşündü. Üstlendiği görevler aska daha fazla varlık veya kazanç, unvan, şöhret veya güç elde etmeye yönelik değildi… Hepsi şerefle ilgiliydi. Onu ileriye bakmaya zorlayan şey sadece şerefti ve her zaman öyle olacaktı.

Ama en çok da Gwendolyn'i ne kadar çok sevdiğini hatırlıyordu. Gwen ta ilk başından beri yanında olmuş, bir delikanlı olduğu halde, pozisyonuna ve kıdemine rağmen ona şans tanımıştı. Sevgisi asla azalmamıştı. Onu ayrı kaldıkları süre boyunca sevmeye devam etmişti ve sevgilerinin tekrar birlikte olabilmelerine olanak tanıyacak biçimde hayatta kaldığına emindi. Onu hayatta tutan, zorlukları aşmasını mümkün kılan, bir yaşama nedeni veren şeyin aşkları olduğunu fark etmişti. Bir şekilde, her zaman birlikte olacaklarını ve bunu hiçbir ordunun, sürgünün, savaşın engelleyemeyeceğini biliyordu.

Orada Gwen'in elini tutmuş dururken ve güneşin batışını izlerken, Thor her şeyin nasıl döngüsünü tamamladığına ve hayatın ne kadar gizemli olduğuna hayret ediyordu.

"Sorun nedir, lordum?" dedi Gwen elini sıkarak.

Thor başını sallayıp ona gülümsedi.

"Sadece geçmişi düşünüyordum, aşkım."

Gwen de gün batımına baktı ve anlayışla başını salladı.

"Babamın burada olduğu zamanları düşünüyorum," dedi hüzünle. "Çok şey yitirdik. Ama çok da şey kazandık."

Thor, Kral MacGil'in ruhunun onlara Argon'la birlikte onay verdiğini hissedebiliyordu. Sevdiği ve kaybettiği herkesi düşündü ve annesinin de onlarla birlikte olduğunu hissetti. En sonunda, görevleri sona ermişti.

Ama düşünmeden edemedi. Kalkan'ın güçlü olduğunu, dışarıda kalan tüm İmparatorluk güçlerinin bir daha asla Halka'ya giremeyeceğini biliyordu. Artık Halka'nın dışında veya içinde hiçbir şeyden korkmuyordu. Kral MacGil'in zamanında olduğundan bile daha güvendeydiler.

Ama o kehanetleri, yaptığı fedakârlık için ödeyeceği bedeli düşünmeden edemiyordu. Oğlu Guwayne'in günün birinde karanlık bir lord ve ondan daha güçlü olacağıyla ilgili kehanetleri düşündü. Parmağındaki Felsefe Yüzüğü'ne, belindeki Kadar Kılıcı'na baktı ve bunun mümkün olup olamayacağını merak etti. O günün geleceğini düşünüp ürperdi. Son derece saf, masum olan

Guwayne'i, ona karşı hissettiği sevgiyi düşündü ve bunun mümkün olacağına ihtimal veremedi.

Bir büyücünün sözlerinden ibaret, diye düşündü.

Kehanetleri aklından uzaklaştırdı ve kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı. Karamsarlığın sırası değildi. Mutlu olma zamanıydı. Kutlama vakti gelmişti.

"Thorgrin! Gwendolyn!"

İkisi de döndü ve en şık giysilerini gitmiş erkekli kadınlı bir grubun geldiğini görünce heyecanlandılar: Bunlar damatlar ve gelinlerdi. Kendrick, Erec, Reece, Darius, Elden ve Godfrey ayrı bir grup olarak Dray'le birlikte gelirken, Sandara, Alistair, Stara, Loti, Indra ve Illepra birlikte geliyorlardı. Altı çift onlarla birlikte on gün evlenecekti.

Illepra Guwayne'i, Alistair de tam bir yaşına basmış olan kızını kucağında tutuyordu. Thor hiç o kadar güzel bir kız bebek görmemişti. Gözleri annesininki gibi açık maviydi. Thor onun Guwayne'le birlikte büyüyeceğini ve kız kardeşinin kızının kaderinin oğlunun kaderiyle kaçınılmaz bir biçimde karışacağını biliyordu. Bir sonraki nesilde neler olacağını merak etmeden edemedi.

Godfrey ona bir kese şarap verirken, Illepra da bir keseyi Gwendolyn'e uzattı. Thor evlenecek olan çiftlerin ellerinde şarap keseleri olduğunu fark etti. Güneş batarken, hepsi son derece mutluydu ve muhteşem nikâh törenini bekliyordu.

Godfrey şerefe kesesini kaldırınca, diğerleri de ona katıldılar. Thorgrin de eline tutuşturulan keseyi kalırdı. Batmakta olan güneşe karşı orada dururlarken, Thor hepsine baktı. Etrafındakilerin suratları günün son ışığında aydınlanmıştı. Bunlar en sevdiği ve saygı duyduğu kişilerdi. Onlarla savaşmış olmanın bir ayrıcalık olduğunu fark etti.

"Hayattaki en iyi şey nedir?" diye sordu Godfrey hepsine.

Herkes sus pus kesilip sorunun yanıtını düşündü ve peş peşe yanıt vermeye koyuldular:

"Gerçekler!"

"Fedakârlık!"

"Görevler!"

"Yiğitlik!"

"Cesaret!"

"Şeref!" dedi Thor.

Tam o sırada, yukarıdan bir cıyaklama esi geldi. Thor Lycoples'in Estopheles'le birlikte yukarıda daireler çizdiğini ve ikisinin kanatlarını iki yana açtığını gördü.

"Tamam, o halde!" dedi Godfrey.

Herkes başını sallayıp, keselerini daha da yukarı kaldırdı.

“Şerefe!” diye bağırdı Thor.

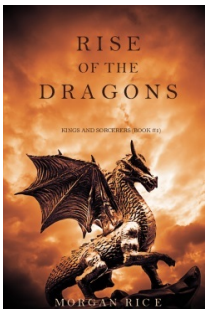
“ŞEREFE!” diye bağırdı herkes. Kutlama sesleri Halka’nın uçurumlarında ve sonsuzlukta yankılandı.

YAZARIN NOTU

Sizlerin Felsefe Yüzüğü serisindeki 17 kitabı okumuş olmanız beni gururlandırıyor. Guwayne'in geleceğini merak edenler için, bu destansı öykü günün birinde kendi serisinde, BÜYÜCÜNÜN OĞLU'nda anlatılacak. Ama seri yakın bir tarihte çıkmayacak.

Şu anda, yeni karakterler, yeni yerler, yeni bir dünya ve yepyeni bir öyküyle başka bir seriye odaklanma zamanı. Lütfen, sizi yeni destansı fantezi serime davet etmeme izin verin: KRALLAR VE BÜYÜCÜLER.

ARTIK MEVCUT!

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ
(KRALLAR VE BÜYÜCÜLER – 1. KİTAP)

“Ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos (*Kahramanların Görevi* ile ilgili yorum)

En iyi satan kitapların bir numaralı yazarı Morgan Rice’tan etkileyici yeni bir destansı fantezi serisi geliyor: EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (KRALLAR VE BÜYÜCÜLER – 1. KİTAP). Kyra babasının izinden gitmeyi ve meşhur bir savaşçı olmayı düşleyen, herkesten daha iyi bir okçu olan 14 yaşındaki bir kızdır. Becerilerini, içindeki o gizemli gücü ve dünyaya gelişiyle ilgili olarak ondan gizlenen sırrı anlamak için uğraşırken, başkalarından farklı olduğunu ve özel bir alın yazısına sahip olduğunu anlar.

Ancak halkı baskıcı soyluların hâkimiyeti altındadır. Kyra reşit olunca ve yerel lord ona talip olunca, babası onu kurtarmak için evlendirir. Kyra buna karşı çıkar ve tek başına tehlikeli ormana gider… Burada yaralı bir ejderhayla karşılaşır ve böylece krallığın geleceğini sonsuza değiştirecek olan olaylar dizisi başlar.

Bu arada, 15 yaşındaki Alec erkek kardeşi için kendisini feda eder ve onun yerine orduya katılıp Alevlere götürülür. Alevler kuzeydeki Trollerin ordusunu uzakta tutan 30 metrelik bir ateş duvarıdır. Krallığın diğer yakasında, Merk

isimli bir paralı asker karanlık geçmişini geride bırakıp, Kulelerin Muhafızlarından biri olmak ve krallığın gücünün büyülü kaynağı olan Ateş Kılıcı'nı korumak için ormanda bir yolculuğa çıkar. Ancak, Troller de Kılıcı istemektedir… Dahası, krallıkları sonsuza dek yok edebilecek kapsamlı bir istila gibi bir takım gizli planları vardır.

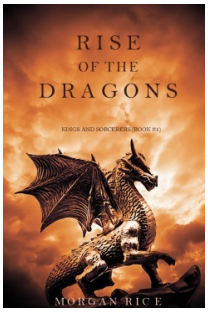
Güçlü atmosferi ve karmaşık karakterleriyle, EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ şövalyelere ve savaşçılara, krallara ve lordlara, şerefe ve yiğitliğe, büyüye, kadere ve canavarlara ve ejderhalara dair çarpıcı bir destan. Aşk ve kırık kalpler, kandırmaca, hırs ve ihanetle ilgili bir öykü. İçimizde sonsuza dek yaşayacak, her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya bizleri davet eden müthiş bir fantezi.

"Eğlenceli bir destan fantezisi."
--Kirkus Reviews (*Kahramanların Görevi* ile ilgili yorum)

"Muhteşem bir şeylerin başlangıcı orada."
--San Francisco Book Review (*Kahramanların Görevi* ile ilgili yorum)

"Aksiyon yüklü… Rice'ın yazımı sağlam ve öykü merak uyandırıcı."
--Publishers Weekly (*Kahramanların Görevi* ile ilgili yorum)

"Coşkulu bir fantezi… Genç ve destansı bir yetişkin serisinin henüz başlangıcı olmayı vaat ediyor."
--Midwest Book Review (*Kahramanların Görevi* ile ilgili yorum)

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ
(KRALLAR VE BÜYÜCÜLER – 1. KİTAP)

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

KINGS AND SORCERERS

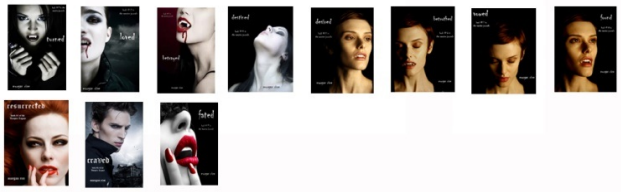
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM
KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!